

Giới thiệu Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

Tên gốc: khuê tú hiện đại sinh hoạt lục

Thể loại: Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Song khiết, Cổ xuyên kim, Hào môn thế gia, Trạch đấu, Nhẹ nhàng, Kiếp trước kiếp này, Hải hươc, Đô thị tình duyên, Âm áp, Duyên trời tác hợp, 1v1, Nữ chủ

Số chương: 51 chương

Editor: @anita, @huyetsacthiensu @Mễ Đồng

Vốn là một quý nữ nổi danh ở Mãn Kinh lại trở thành Cố di nương của Lâm phủ - nàng quyết định nhảy vực tự sát, kiên quyết không trở thành quân cờ bị người khác bài bố.

Không ngờ mở mắt ra, Cố gia đại tiểu thư trở thành Cố Hàm Sương, một thiếu nữ ở thế kỉ 21. Gia đình hiện giờ của cô cũng rất phức tạp, bố ruột xem thường, mẹ kế ngược đãi, em gái khác mẹ thì cười nhạo cô sắp phải gả cho một tên nhà giàu mới nổi.

Cố Hàm Sương không có kí ức, nên mỗi bước đi đều rất gian nan. Chỉ là, nàng không ngờ người chồng chưa cưới kia lại đứng bên cạnh che chở nàng.

Cố Hàm Sương bị hấn làm cho cảm động quyết định lấy tấm chân tình báo đáp, cho dù phải đi bán rượu, cho dù sau này có nhìn thấy muội muội đã được gả cho quan lớn phải ba quỳ chín lạy.

Nhưng mà sau khi cưới nàng phát hiện ra, tại sao thương nhân thời này lại không giống với những gì nàng biết về thương nhân vậy? Nhà giàu mới nổi đã nói đâu?

Nghe nói ông nội hứa hôn cho mình một cô gái dòng dõi thư hương, Lục Văn Tinh khịt mũi coi thường, hẳn biết đó chính là đại kiện tướng dòng dõi thư hương, hẳn quyết định sẽ có hết sức phá hỏng cuộc hôn nhân này.

Kết quả, lần thứ hai gặp mặt, Lục Văn Tinh “Vợ đừng sợ, trốn đến phía sau anh này.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sương lạnh

Editor: huyetsacthiensu

Ngoài cửa một mảnh cảnh xuân.

Có nha hoàn chạy vào “Di nương, nhà chính sai người đến mời người qua đó một chuyến.”

Cố Hàm Sương đang thưởng thức vòng tay trên tay, nghe thấy lời nha hoàn nói, hai hàng lông mày trên khuôn mặt lạnh lẽo nhíu lại.

“Leng keng” vòng tay bị ném vào hộp trang sức. Nàng đứng dậy phui phui làn váy “đi thôi.”

không khí trong nhà chính đang giương cung bạt kiếm, nha hoàn, ma ma lập thành trận địa sẵn sàng nghênh địch, ánh mắt nhìn nàng như có thâm thù đại hận.

Cố Hàm Sương dường như chưa phát hiện ra, vuốt khăn lụa trong tay, ung dung thong thả đi vào. Làn váy lay động như từng bông hoa đón gió bay ra.

Đinh Mẫn nhìn dáng vẻ nàng như vậy thì vô cùng tức giận, một con hồ ly tinh đi ra từ nơi bản thủ, nếu không phải có lão gia bảo vệ thì mình đã sớm trừng trị nàng ta. Lần này không để gi mới tóm được nhược điểm của nàng ta, nhất định phải khiến cho nàng ta đẹp mặt.

Nghe đến đây, trong mắt nàng ta (Đinh Mẫn) lóe lên một tia hưng phấn dị thường, mở miệng “Sương di nương thật là to gan, dám mưu hại cái thai trong bụng Nhạc di nương, hạ nhân trong nhà bếp đã khai ra, người còn điều gì muốn nói không?”

Cố Hàm Sương nghe đến đây thì bật cười “Xì” một tiếng. Nàng ngẩng đầu, Thảm thị ngồi ngay ngắn đằng trước, mấy bà vú đứng xung quanh như tam đường thăm vấn, Đinh Mẫn làm ầm ĩ lên muốn giết nàng. Người này hai tháng trước vừa bị sảy thai, cũng yên tĩnh được một thời gian.

Có lẽ nàng ta bị thương nghiêm trọng, nghỉ ngơi thời gian lâu như vậy mà sắc mặt vẫn vàng như nghệ, gò má nhô cao, xem ra có chút mùi vị mãnh mẽ.

Đương nhiên, xấu vẫn là xấu, gầy như vậy càng xấu.

Nàng nhếch môi, còn tưởng trải qua chuyện lần trước nên tiến bộ hơn, không ngờ ngu xuẩn vẫn là ngu xuẩn, đến bây giờ vẫn không rõ tình địch thật sự của mình là ai.

Đinh Mẫn bị vẻ mặt hồ hững của nàng chọc giận, chính là như vậy, thật lâu trước đây, lúc các nàng vẫn còn là khuê nữ nàng cũng dùng vẻ mặt này đối diện nàng ta, chưa bao giờ để nàng ta vào mắt.

Bây giờ Cố gia suy tàn, Cố Hàm Sương cũng bị đưa vào nơi bụi trần, đi vào chỗ dơ bẩn kia một lần, cuối cùng lại rơi vào tay nàng ta, nàng có tư cách gì mà bày ra vẻ mặt ấy trước mặt nàng ta.

“Nói dối tông đường chính là chuyện lớn, ta phải cho lão gia một câu trả lời, nếu Cố di nương không còn lời nào để nói thì chính là thừa nhận. Người đâu, trói nàng ta lại, đánh năm mươi gậy.”

Đây chính là trực tiếp muốn lấy mạng Cố Hàm Sương.

Quả nhiên vẫn như trước đây, vừa ngu xuẩn vừa độc ác.

một bà vú đã sớm cảm thấy đứng đợi ở một bên sẵn sàng đợi lệnh, nghe được mệnh lệnh đã không thể chờ được mà tiến lên; bị ánh mắt rất lạnh của Cố Hàm Sương quét qua, tâm thần chấn động, động tác không khỏi khựng lại.

Đinh Mẫn thấy thế càng tức giận, dùng sức vỗ vào tay vịn của ghế “Còn đứng ngây ra đấy làm gì, nhanh bắt nàng ta lại cho ta.”

Cố Hàm Sương không thêm đề ý đến đám người, sửa lại làn váy, ung dung thong thả mở miệng “Rảnh rồi quản chuyện con của người khác, con của mình lại để nó chịu oan khuất, ta cũng không biết từ lúc nào người lại khoan dung như vậy.”

Lời này thật sự đã chọc vào tim Đinh Mẫn một châm, trong sảnh bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Hai tháng trước phu nhân bị sảy mất cái thai đã được năm tháng, nhưng đã điều tra tất cả cũng không tra được hung thủ. Ma ma nhân chứng then chốt ở nhà bếp tự tử, manh mối đứt đoạn.

Phu nhân vô cùng đau lòng, kêu gào muốn đánh chết mấy di nương, lão gia tất nhiên không đồng ý. Đau khổ nhưng lại không có chứng cứ, cuối cùng chỉ có thể đánh chết mấy nha hoàn thông phòng.

Vốn đã không được lão gia yêu thương, thật vất vả mới có thai lại bị mất. Đứa trẻ đã mất là đề tài cấm kỵ ở chính viện, ai cũng giữ kín mồm kín miệng, từ liên quan cũng không được nói đến.

Bây giờ lại có người to gan nói ra, mọi người thờ cũng không dám thờ, chỉ sợ rước lấy tai họa.

Các nàng thật sự khâm phục lá gan của Cố di nương, lúc này còn có thể chọc vào nỗi đau của phu nhân.

Quả nhiên, Đinh Mẫn sùng sốt một chút, tiếp theo thần sắc cả người như điên cuồng, đang muốn phát tác lại bị một câu nói của đối phương làm cho không nhúc nhích được.

“Người không muốn biết hung thủ là ai sao?”

Muốn, sao lại không muốn chứ, nằm mơ cũng muốn, nếu nàng ta biết ai hại chết con trai nàng ta, nàng ta nhất định sẽ chém hắn thành trăm mảnh!

Khuôn mặt Đinh Mẫn vặn vẹo, nhìn chằm chằm Cố Hàm Sương.

“Người biết hung thủ là ai sao? Mau nói cho ta biết là ai!”

Cố Hàm Sương nhìn đáng vẻ điên cuồng của nàng ta, đột nhiên vừa cảm thấy vô vị vừa cảm thấy thương xót buồn bã. Bản thân đồng ý với Lâm Trọng vào phủ có ý nghĩa gì?

Đây chỉ là một nữ nhân hồ đồ, vụng về sống qua ngày thôi.

Cho dù gia tộc nàng ta làm cho Cố gia sụp đổ, nàng ta giành lấy vị hôn phu của nàng, nhưng Đinh Mẫn cũng chỉ là một quân cờ nhỏ trong bàn cờ không đáng nhắc đến, nàng ta cái gì cũng không biết.

Nàng ta nhìn nàng chằm chằm có ý gì?

“Ta không chỉ biết hung thủ là ai, ta còn có chứng cứ, ngày mai trước khi ta đi Đại Bi tự, người hãy phái người đến lấy.”

nói xong cũng không ở lại, thần nhiên rời đi. Tất cả mọi người nhìn bóng lưng yếu ớt rời đi của nàng nhưng không ai đứng ra ngăn cản.

Đinh Mẫn càng không mở miệng, trong mắt nghi ngờ không thôi.

Trong đầu nàng ta bây giờ toàn bộ đều là chuyện về đứa con đã mất của nàng ta, làm gì còn có tâm trạng quan tâm chuyện của Nhạc di nương. Đây vốn chỉ là lý do để trừng phạt nàng, nếu là bình thường Đinh Mẫn không chỉ không quan tâm chỉ sợ là còn muốn cười hai tiếng ‘Ông trời có mắt’.

Cố Hàm Sương trở lại phòng mình liền sai người thu dọn đồ đạc. Viện Đinh Mẫn giống như một cái lưới đánh cá, khắp nơi là lỗ hổng, chuyện ngày hôm nay chưa đến nửa ngày sẽ được truyền vào lỗ tai của những người có lòng.

Nhạc di nương hiện tại giờ khắc này sợ là sẽ đứng ngồi không yên. Nghĩ đến Đinh Mẫn vừa thay nàng ta trừng trị nàng liền cảm thấy vui vẻ, cũng không biết đến khi nàng ta biết được Nhạc di nương chính là kẻ thù nàng ta vẫn luôn muốn giết chết thì sẽ bày ra vẻ mặt như thế nào.

Cố Hàm Sương vuốt vuốt khăn.

Lúc trước nàng theo Lâm Trọng vào phủ cũng không phải là vì vẫn còn lưu luyến gì hần ta, chỉ đơn giản là muốn nhìn sau khi gia đình mình sụp đổ thì hai người được người đời tán thưởng là được ‘Ông trời tác hợp’ sẽ có bộ dáng hòa thuận thế nào.

Tình cảm thanh mai trúc mã, từ lúc mình một thân một mình khổ sở gầy dựa trong phường kỹ, nhìn hần ngày qua ngày làm trò khôi hài ở sân sau đã không còn.

Bây giờ những tiết mục giống nhau đã nhìn hàng nghìn lần, từ lâu nàng đã không còn hứng thú, đã đến lúc rời đi.

Thanh Hoàn bưng một bát tổ yến. Cố Hàm Sương miễn cưỡng dựa vào đầu giường thường thức móng tay hôm qua vừa nhuộm, không đề ý đến.

“Cô nương, người mau uống nhân lúc còn nóng, để nguội sẽ không ngon.”

“Đề xuống đi, ta sẽ uống.” Mặt nàng thần nhiên.

Đáng vẻ nàng như vậy làm cho Thanh Hoàn phải nhăn mày, đi lên hai bước áp sát, ánh mắt sáng quắc, thấp giọng cảnh cáo nói “cô nương đừng làm chuyện điên rồ nữa, nửa đời sau của người như thế nào thì phải xem chuyện của chủ nhân có thành hay không.”

Cố Hàm Sương nghe vậy nhìn nàng ta từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện ra nha hoàn này hôm nay mặc một bộ quần áo đồ thật là sôi nổi. Đặc biệt nhất là cổ áo bị nàng ta cố ý kéo thấp xuống mấy phân, lộ ra căn cổ trắng mịn có vài dấu hôn chói mắt.

Nàng không khỏi “A” một tiếng, còn đang nghĩ nha hoàn này hôm nay không biết vì sao lại dám khoa tay múa chân với nàng, hóa ra là có chỗ dựa.

Đây là muốn gây khó dễ cho nàng sao? thật thú vị.

Ngón tay nhỏ dài đưa lên môi, nàng nở nụ cười ý tứ sâu xa, ánh sáng trong mắt phượng lạnh lùng chuyển động, giọng điệu mềm đi, càng mang theo mấy phần thân thiết”

“Chuyện này đúng là ta không đúng, không chú ý đến người cũng là đại cô nương.”

Quả nhiên, khuôn mặt Thanh Hoàn lộ vẻ đắc ý, đang chuẩn bị mượn cơ hội mĩa mai vài câu.

Cố Hàm Sương đột nhiên chuyển đề tài “Nếu đã ở cùng lão gia, ta thay hẳn làm chủ thu lưu người, thế nào?”

Nụ cười của Thanh Hoàn còn chưa nở ra đã cứng đờ, ngẩng phắt đầu dậy, trợn hai mắt không dám tin tưởng.

Cố Hàm Sương nhủ thầm “Làm sao vậy? không phải lão gia sao? Vậy coi như xong, trong nhà này, trừ lão gia ra những người khác đều là ngoại nam. Tư thông với ngoại nam là tội chết, ta cũng bảo vệ được người.”

Lúc này Thanh Hoàn mới nhìn rõ treu tức trong mắt đối phương, đột nhiên hiểu được nàng là cố ý, thân thể của nàng ta cho ai chẳng lẽ nàng không biết sao? rõ ràng là nàng biết nhưng giả vờ hồ đồ!

Chuyện này cũng không thể nói rõ ràng ra được. Chỉ không ngờ rằng Cố Hàm Sương không thức thời như vậy, nàng ta hận đến tận mắt đều là lừa gạt:

“cô nương làm như vậy không sợ chọc giận chủ nhân sao?”

Cố Hàm Sương ném cái tã trong tay đi, cười nói “Ngay cả chủ nhân của người ta cũng không sợ chẳng lẽ lại sợ một nô tỳ như người sao? Đừng nói bây giờ người không danh không phận, cho dù có ngày người sinh mười bảy, mười tám người con trai ta cũng có cách giết chết người!” Nàng thu lại nụ cười trên mặt “Còn không nhanh cút đi!”

rõ ràng vẫn là bộ dáng hồ hững như vậy nhưng Thanh Hoàn lại bị ánh mắt nàng làm cho sợ hãi, suy cho cùng trong lòng vẫn có chút e dè, xám xịt lui ra ngoài.

A, chưa đạt được gì đã đắc ý, chỉ mới hơi đe dọa đã có rúm lại, bộ dáng chỉ biết bắt nạt kẻ yếu như vậy thật khiến người ta đến hứng thú tiêu khiển cũng không có.

Cố Hàm Sương chẳng muốn đề ý đến nữa, đợi đến lúc trong phòng không có ai mới lấy tờ giấy dưới đáy bát tổ yến ra, tiện tay rút một chén trà.

Thẻ chữ xuất hiện trên tờ giấy trắng, Cố Hàm Sương nhìn một chút, chữ viết quen thuộc, nội dung là những lời lẽ cũ rích quen thuộc, đơn giản là nhắc nàng không nên quên sứ mệnh của gia tộc và nghĩ cách lấy được con ấn của Lâm gia.

Hai năm trước, trong cuộc chinh biến Gia Hòa, Cố gia rớt đài. Phụ thân của Cố Hàm Sương cùng mấy người thúc bá bị chém đầu thị chúng, những người đàn ông khác trong gia tộc thì bị đẩy ra biên cương, nữ nhân bị đưa vào kỹ phường.

Cây ngã bấy khi tan, mọi người sợ bị dính líu đến cho nên đều tránh xa.

Cố phu nhân không chịu mang theo một đám nữ quyến tự sát trong ngục.

Chỉ có Cố Hàm Sương, một thân chật vật khổ sở không khuyên bảo được, mang theo chỉ trích ‘Người không xứng làm con gái Cố gia, không xứng làm con gái của ta’ của Cố phu nhân sống sót.

không có ai biết, Cố lão gia nên bị chặt đầu thị chúng thật ra vẫn còn sống, không chỉ sống sót còn dẫn theo huynh đệ cháu chất đã được hoán đổi sống ở chỗ bí mật ở kinh thành, dưới chân thiên tử, mưu tính phục hưng kẻ lớn.

Vốn Cố Hàm Sương cũng không biết chuyện, mãi đến tận nửa năm trước khi đồng ý về phủ với Lâm Trọng, có người đưa Thanh Hoàn đến bên cạnh, liên lạc với nàng thì nàng mới biết.

Nếu không phải bản thân bị coi là một quân cờ bị bọn họ vứt bỏ thì nàng thật sự muốn vỗ tay thật lớn để khen ngợi bọn họ “Kế sách của phụ thân thật tuyệt vời.”

Trong thời gian ngắn có thể ở trong bóng tối Đông Sơn tái khởi chứng tỏ lúc trước có dự lực. Vậy lúc mẫu thân cùng các thẩm thẩm, tỷ muội tự sát thì bọn họ ở đâu? Lúc nàng khổ sở giãy dụa ở kỹ phường thì bọn họ ở đâu?

nói cho cùng, chẳng qua là suy tính hai bên, không muốn tổn hại tài nguyên mà thôi.

Lúc bị vứt bỏ như một chiếc giày rách không chút nghĩ ngợi, bỏ mặc nàng tuyệt vọng ở bên ngoài, vậy mà đến lúc nàng ở Lâm phủ chưa đến nửa tháng lại có một người mang theo tin vật tìm đến cửa, muốn nàng chịu nhục phục hưng gia tộc.

Mỗi lần có thư đưa đến đều là những câu nhắc nhở, nói nàng đã nhận được vinh quang từ Cố gia thì phải gánh vác trách nhiệm của Cố gia.

Cố Hàm Sương không ngại vì những người đối xử với chân thành với nàng mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng nhưng phụ thân và ca ca nàng là những người nhận được nhiều vinh quang từ Cố gia nhất lại là những con rùa rụt cổ trốn phía sau; bọn họ dựa vào gì mà cho rằng nàng – người con gái đã bị bọn họ vứt bỏ sẽ quay lại giúp bọn họ vượt qua khó khăn này.

Nàng cười giễu cợt một tiếng, lấy cây đánh lửa, mặt không đổi sắc đốt tờ giấy thành tro bụi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

Ở chùa Đại Bi Cố Hàm Sương đã gặp được Tĩnh An sư thái.

Mười bốn năm trước, khi Tĩnh An còn chưa được gọi là Tĩnh An, lúc đó Cố Hàm Sương còn nhỏ thường quỳ gối, nghịch ngợm mà kêu nàng một tiếng “Tiểu cô cô”.

Tiểu cô cô……. Các nàng đã mười năm không gặp nhau, bởi vì yêu phải một giáo úy cấp thấp mà sau đó bị buộc phải xuất gia, Tĩnh An liền biến mất ở trước mắt mọi người.

đã từng là thiên kim cao quý của Cố gia ở kinh thành Chi Lan, hiện giờ lại quỳ trước Phật, từ bỏ hết mọi phong hoa, so với người trước đây thực sự là như hai kiếp khác nhau, đã đốt hết mọi tốt đẹp của trước kia, chỉ còn dư một bóng dáng mảnh khảnh.

Nàng không có quay đầu lại, chỉ là nhẹ giọng mở miệng: “Người đã đến rồi?”

Cố Hàm Sương gật gật đầu, cũng mặc kệ đối phương có nhìn thấy hay không: “Tôi để nói lời từ biệt với người.”

Bàn tay đang cầm chuỗi hạt ngừng lại một chút: “không bái một bái sao?”

Cố Hàm Sương cười, lắc đầu: “không được, trong lòng chỉ toàn sự điên cuồng, bái thần phật cái gì.”

Tĩnh An rút cuộc cũng xoay người, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp vô song, nàng nhìn Cố Hàm Sương, mặt lộ vẻ bi thương: “Người hà tất gì phải như thế này?”

“Hà tất?” Cố Hàm Sương thật giống như là nghe được cái gì buồn cười, mắt phượng biểu lộ ra hai tia châm chọc: “trong lòng người và ta đều rất rõ ràng, ta là hà tất.”

Tĩnh An im lặng, đôi môi tái nhợt run rẩy, nàng định mở miệng khuyên bảo, rồi lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cố Hàm Sương cũng không muốn ở lại nói chuyện nhiều, nàng đem đồ vật mang theo đẩy lên phía trước: “Nghe nói năm đó người thích nhất rượu mạnh, cho nên ta mang theo Hổ Phách Quang tốt nhất cho người.” nói xong, lại dùng ngón trỏ gõ gõ bên cạnh hộp gỗ: “Lâm Trọng không nợ ta, ta cũng không hận hắn, không muốn làm bản địa phương của hắn, Hồng Nhan Khô này cho người đi. Ta đã chết, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho người, có cái này, tại thời điểm nào đó cũng có thể có ích.”

Ai có thể nghĩ rằng một tiểu giáo úy năm đó lại có thể trở thành Đại tướng quân mà hoàng đế tín nhiệm nhất, lại còn si tâm không thay đổi? So với một người chỉ ở hậu viện của Lâm phủ Cố Hàm Sương, Tĩnh An hiển nhiên có giá trị hơn, chỉ là những người đó vẫn còn kiêng kị, nên không xuống tay thôi.

Nghĩ đến đây, nàng thò người về phía trước, thấp giọng cảnh cáo: “Đừng làm việc ngốc, đi tin vào việc bọn họ đối xử thiệt tình mà nghe họ xấp xếp. Nếu không ta thật sự sẽ xem thường người!”

nói xong nàng liền không muốn ở lại, xoay người đi ra ngoài.

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, làm hình dáng của người trước mắt trở nên mơ hồ, Tĩnh An thấy nàng bước ra trước cửa, cuối cùng lại gian nan mở miệng: “Nếu người giúp đỡ bọn họ làm được việc..... Tốt xấu gì cũng có thể đổi một cái tuổi già an ổn.”

Cố Hàm Sương cười: “giúp đỡ bọn họ làm được việc? Sau đó bị đưa tới làm bạn cùng người sao? Chỉ một nha đầu bỏ ra từ giường của lão gia, cũng có thể vênh mặt hát hàm sai khiến ta, có thể thấy được hiện giờ không ai đem ta để vào mắt. Chỉ sợ trước khi Cố gia khôi phục danh dự, ta đã trở thành một nữ nhi làm cho gia tộc hổ thẹn liền phải bị chết bệnh.”

Kinh thành ai không biết Cố cô nương của giáo phường, lại có ai không biết Cố di nương của Lâm phủ? Cùng xuất thân từ đại gia tộc giống nhau, các nam nhân ở Cố gia, từ trước đến nay đều đem thể diện xem trọng hơn nhiều so với tính mạng của nữ nhi.

Nàng xua xua tay: “Ta phải đi rồi.” nói xong cũng không dừng lại.

Phật đường quay về với sự an tĩnh, Tĩnh An nhìn đồ vật trước mắt, cứng đờ mà quỳ tại chỗ ngồi, thật lâu sau, nàng duỗi tay, không có di chuyển vò rượu kia, mà là mở hộp gỗ khắc hoa ở bên cạnh ra, một viên thuốc tròn vo lẳng lẳng nằm đó.

Hồng Nhan Khô, dù là hồng nhan quốc sắc, một viên vào miệng trăm mệnh cũng sẽ kết thúc.

Nàng đột nhiên lấy tay che mặt, nước mắt rơi như mưa.

Mọi người đều nói khí chất của người Cố gia, một bên nhiệt tình như lửa, một bên cao ngạo như sương.

Nhưng mà các nàng đều sai rồi, Cố Chi Lan nàng kiêu ngạo là vì gia thế của mình, nên mới dễ dàng bị bề gãy. Chỉ có Hàm Sương, sự kiêu ngạo của nàng đến từ chính mình.

Thắng một thân vinh hiển cũng không kiêu, bại một thân nhục nhả vẫn bất khuất, trong lòng có chính ý, mới là ngạo cốt.

Nàng không biết cô ấy ở giáo phường đã trải qua cái gì, nên mới có thể có một loại tuyệt vọng mà ngày ngày mang theo thuốc độc như thế này, hơn nữa lại như thế nào sinh ra sự cứng cỏi đến nỗi có thể một mình đi qua địa ngục.

Sống, đôi khi so với cái chết càng khổ sở hơn.

Là huyênh hoang, nhưng lại là người hủy hoại tất cả sự kiên trì mà nàng có.

Chạng vạng, có tiểu nữ cô tiến vào bẩm báo: “Cố di nương của Lâm phủ chết rồi.”

*****

“Chết rồi.....” Nam nhân cúi đầu, lẩm bẩm tự nói, lại ngẩng đầu, thì đã rơi lệ đầy mặt.

hắn biết bọn họ không trở về được, đoạn thời gian thanh mai trúc mã khi đó, từ hai đứa trẻ vô tư đến thời thiếu niên đều làm bạn.

Hai năm trước, hắn vì tránh đầu sóng ngọn gió liền bắt đầu đối xử chẳng quan tâm đến nàng, sau đó lại nghe theo gia tộc cưới Đinh Mẫn.

Chẳng sợ nàng sau lại đồng ý tùy hắn nhập phủ, cặp kia trong mắt cũng lại không có bóng dáng của hắn.

Trở về không được, rút cuộc cũng trở về không được.

hắn lấy tay che mắt, cuối cùng là khóc nức lên.

Gió nhẹ thổi bay bức họa cuộn tròn đã ố vàng trên bàn sách. một cây lê Nam Kinh đang cười nhạt, cao ngạo như thiếu nữ ánh trăng.

Với dòng chữ lưu niệm trên bức họa của vị thiếu niên ôn nhu ấy

Giọt giọt sương lạnh ai oán, một bầu trời đẹp như tiên.

*****

Mùa xuân tháng ba, chim hoa đeo đẽ, đúng là thời gian hoàn hảo để ước hẹn du ngoạn.

Ở thùy đình của Cố gia, một người thiếu nữ mặc thanh y cầm trong tay một quyển tạp ký, hương thơm của trà chậm rãi lượn lờ đến:

“Tiền triều có Sung Dương trong thôn ở huyện Liễu Hà chết, đột nhiên tỉnh lại, hành vi quái dị, giống như điên khùng, luôn nói mình từ thế giới khác mà đến. không người nào tin, ba năm mà chết. Tác giả này, nghe được việc này, tỉnh tề thu chỉnh từ ngữ, có cái nhìn phi phạm, nhưng kỳ lạ có ý nghĩa hợp lý, biên soạn nên sách. Bởi vậy suy luận có thể một xác nhưng chứa cả hai thế giới, chỉ không biết tường tận.”

một tiểu cô nương bên cạnh đang ăn điểm tâm nghe đến đó, trừng đôi mắt tròn tròn, tràn đầy tò mò:

“Những gì quyển《 kỳ nhân lục 》 này nói là thật ư? Đại tỷ tỷ, trên đời này thực sự có thế giới khác? Nếu có, là hình dáng gì? So với nơi này của chúng ta giống nhau sao?”

Nữ từ bên cạnh nữ từ cười âu yếm gõ đầu muội muội: “Chỉ là một quyển tạp ký, tác giả cũng không có tên tuổi, chỉ có đại tỷ tỷ của ngươi thích. Ngày thường nhìn xem để làm thú tiêu khiển thôi, nhưng tiếp nhận không nổi thật.”

Hình ảnh dần dần mơ hồ, âm thanh của thiếu nữ cũng dần dần mờ lung, nghe không rõ ràng. Chỉ câu nói kia “tiếp nhận không nổi thật” ở trong đầu cứ quanh quẩn. ....

Đương nhiên. .... sẽ không đến thật? Nhưng mà tại sao ta cảm thấy thế giới kỳ diệu như vậy, ba ngàn thế giới là có thật?

Là thật sự. ....

Cố Hàm Thương từ trong giấc mơ ngồi dậy, ánh mặt trời ngoài cửa sổ không rõ. Trong phòng ngủ tối đen, nàng mở chiếc đèn ở đầu giường ra, nhìn qua chiếc rèm nửa trong suốt, ánh sáng ấm áp phát ra làm lòng nàng dần dần an bình.

Nàng lại mơ thấy kiếp trước.

Lúc ấy nàng nhảy xuống từ phía sau núi ở chùa Đại Bi, chỉ nghĩ rằng bản thân nhất định phải bị mất mạng.

Từ đó trên đời sẽ không còn Cố Hàm Thương.

Sau đó ra sao? Nàng ôm lấy đầu. Tất nhiên nàng đã trải qua một đoạn thời gian rất dài dòng, nhưng mà, mặc kệ nàng đã hồi tưởng bao nhiêu lần, đều chỉ thấy một mảnh đen tối.

Thời điểm nàng có ý thức, thì quang cảnh trước mắt đã hoàn toàn khác, nàng thấy giống như người dân tới đến trong《 kỳ nhân lục 》, người này ở thế giới khác lại cùng tên họ với nàng, nhưng giờ cảnh còn người mất.

Nhưng nàng không có ký ức của cô nương này, nhưng kỳ lạ ở chỗ, hết thấy những thứ xa lạ ở nơi này nàng lại rành rành như thế, một ít thiết bị sinh hoạt nàng có thể sử dụng rất thuận tay. Ví dụ như chiếc đèn ở đầu giường này, ngay lúc đó nàng thực sự không nhìn ra đây là cái thứ gì, nhưng tay cũng đã ấn xuống.

“Bang” nó liền phát ra ánh sáng thật giống với lưu ly, thực sự là cứ như vậy mà sáng lên, ánh đèn trong suốt phát ra ánh sáng thật sự rất ấm áp, mười phần xinh đẹp.

Đầu tiên làm nàng hoảng sợ, nhưng tiếp theo liền bị thứ thần kỳ này hấp dẫn.

không nhận được lại ấn một chút, quả nhiên, “Bang” một tiếng lại tắt đi.

Nàng nhìn đến nổi hứng thú dạt dào, trong lòng liền cảm thấy vui vẻ, thử lại rất nhiều lần. ánh đèn kia sáng rồi lại tắt, không có lấy một lần mất trật tự.

Rút cuộc vui chơi đủ rồi, nàng nhìn xung quanh phòng thấy có không ít chốt đóng mở giống như thế, nàng liền vén màn chạy ra, đem tất cả đèn trong phòng mở ra. đi chân đất tinh tế quan sát hết tất cả.

Thực sự thấy thế giới này kỳ diệu vô cùng.

Chỉ cần một cái như vậy để ở Đại Kim Triều thì chính là bảo bối kỳ diệu, ở chỗ này, chỉ là một vật trang trí trong phòng, như vậy có thể thấy được thế giới này kỳ diệu tiến tiến đến mức độ nào.

Có thân thể này chỉ dẫn, cộng với việc nàng có thể tự mình nghiên cứu, cho nên hiện tại sinh hoạt của nàng ở chỗ này đã không có chướng ngại gì.

Cố Hàm Thương đứng dậy đi vào phòng tắm, nhìn vào chiếc gương thủy nhân thật lớn được treo trước mặt.

Mây đẹp mắt phượng, mũi cao môi mọng, thực sự có bảy phần tương tự với khuôn mặt nàng, trải qua nửa tháng, mặt mày thay đổi một chút, càng giống hơn tám phần.

đã nửa tháng kể từ khi xa rời cuộc sống ồn ào hỗn loạn khi đó, bây giờ nàng có thể trở về cuộc sống an ổn như trước đây, Cố Hàm Thương đã dần dần rút đi mũi nhọn, trở về thời gian bình thản.

Nàng đã rất ít khi gặp lại ác mộng, điều nàng nhớ tới nhiều nhất, lại là khoảng thời thanh xuân vô tư đập phủ bụi thời gian của trước đây.

Nàng cũng từng là người chỉ biết đánh đàn ngắm trăng, chỉ học quy tắc của các tiểu thư khuê các dưới đèn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Cố gia

Edit: Ania

Hôm nay trên bàn điểm tâm, chỉ có ba người là Cố Hàm Sương, Cố cha, và kẻ mẫu Đĩnh Nhu của cô.

Hai người vừa ăn cơm, vừa thảnh thơi nói chuyện với nhau vài câu, Cố Hàm Sương ở bên cạnh an tĩnh nghe.

trên bàn cơm chỉ có âm thanh nhỏ nhẹ của Đĩnh Nhu.

Bà ta là một người phụ nữ tương đối xinh đẹp, trong nét điểm đậm đáng yêu lộ ra vài phần mềm mại, nói chuyện cũng là nhẹ giọng dịu dàng, đáng vẻ như vô hại.

Cố Hàm Sương thấy có vài phần phong thái của Nhạc di nương ở kiếp trước.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Mặc cho ai cũng sẽ không nhìn ra bà ta sẽ là người khát khe kẻ nữ.

cô cụp mắt, múc một muỗng cháo lên, che lại suy nghĩ nơi đáy mắt.

Chờ câu chuyện của bọn họ ngừng, Cố Hàm Sương buông thìa, hợp thời mở miệng nói: "Con đã tìm được một việc làm."

Cố cha dừng một chút: "Làm gì?"

Cố Hàm Sương nhớ lại những dòng trong nhật kí của nguyên chủ, nói tiếp: "Làm biên tập của một toà soạn."

Cố cha còn chưa mở miệng, Đĩnh Nhu liền nhăn mày lại, dịu dàng nói: "Hiện tại ngành xuất bản kinh doanh ế ẩm, hơn nữa nói là biên tập, một hai năm đầu còn không phải chỉ làm việc vất, mệt thì không nói, tiền lương cũng không có bao nhiêu. Nhà chúng ta không thiếu một miếng cơm ăn, làm gì đi ra ngoài kiếm chút tiền khô cứng đó chứ?"

"Hơn nữa" Bà ta nhìn thoáng qua Cố cha: "Dù gì con cũng là tiểu thư nhà họ Cố, người ngoài nói ra nói vào, cũng không dễ nghe."

Xem lời nói này, từng từ lơ lửng từng chữ thâm thiết, diễn cực kì đạt vai người mẹ kẻ chí công vô tư, nhất là câu cuối cùng, đâm thẳng vào tự ái của Cố cha, ngay cả Cố Hàm Sương cũng muốn vỗ tay cổ vũ bà ta.

Kỳ thật ý cuối cùng mà bà ta muốn, chẳng qua là không muốn Cố Hàm Sương vào công ty nhà làm việc, đồng thời cũng không muốn mang tiếng xấu là ép con gái riêng của vợ trước ra ngoài làm công thôi.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Nửa tháng nay cũng đủ để Cố Hàm Sương thăm dò rõ ràng tình huống hiện tại trong nhà này.

Thân thể này cũng không được yêu thương. Mẹ ruột mắt sớm, cha thì xem thường, mẹ kẻ lạnh nhạt, còn có cô em cùng cha khác mẹ không hề ưa mình. Nhà cũng thuộc dạng giàu có nhưng cũng không đến lượt nguyên chủ nhận được bất cứ gì.

Nguyên chủ có hai bản nhật ký cực dày, từ nhỏ đến lớn, đều viết đầy những oán hận bị mẹ kẻ bức hiếp và buồn bã vì cha ruột không thêm quan tâm. Câu không thiếu chén cơm mà Đĩnh Nhu vừa nói đó là sự thật. Nhưng chỉ có cơm ăn, còn lại không có gì cả.

Người đàn bà này quản lý tất cả tiêu dùng trong nhà này, một tháng chỉ cho cô ba ngàn đồng.

Với danh hiệu cực đẹp để là con gái thì đơn giản vẫn là đẹp nhất, có tiền nhiều dễ sa ngã lắm.

Nếu là thiếu nữ nhà bình thường khác thì ba ngàn đồng xác thực không ít, nhưng người nhà bọn họ trọng thể diện nhất, giao tiếp giữa các tiểu thư giới thượng lưu đều túi hiệu quần áo mới nhất, đây là chưa kể trang sức... Có món nào mà không tiêu tiền.

Nguyên chủ cũng bởi vì trên người ăn mặc xoàng xĩnh nghèo kiết hủ lậu như thế đã gây ra không biết bao nhiêu trò cười.

Mà Đĩnh Nhu này cũng lợi hại, ở ngoài mặt thì luôn nói đối xử với hai cô con gái đều giống như nhau, bà không hề bắt công riêng đứa nào.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Nhưng Cố Mẫn, đứa em gái khác mẹ của Cố Hàm Sương, chỉ cần thích bất cứ quần áo hay trang sức đắt tiền cỡ nào cũng đều có Đĩnh Nhu mua cho cô ta, còn có thường thường thăm lên trợ cấp thêm.

Tiền tiêu vật hàng tháng đối với Cố Mẫn mà nói là có cũng được mà không có cũng không sao, còn nguyên chủ thì cả ngày chỉ trông cậy vào chúng nó để kéo dài hơi tàn.

Cố Hàm Sương kỳ thật cũng không biết ba ngàn đồng tiền là bao nhiêu, nhưng trong nhật ký của nguyên chủ viết rất rõ ràng. không bằng con số lẻ của chiếc váy em gái khác mẹ của cô, đây thực sự đã chạm phải điểm mấu chốt của cô.

Đại Kim từ trước đến giờ quan trọng nhất là đích thứ rõ ràng, thân phận con trưởng của chính thất cực kì sang quý, không cần biết con kẻ thất tốt đến bậc nào cũng đều phải chịu thua thiệt.

Cố Hàm Sương thân là đại tiểu thư con chính thất của đại phòng Cố gia, mẫu thân xuất thân từ đại tộc Giang thị Hoài âm, từ khi sinh ra đã mang thân phận cao quý, ăn mặc chi phí đều là thứ tốt nhất.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Chưa từng hưởng qua cảm giác em gái con kẻ thất xia cái váy năm lượng bạc, còn mình thì chỉ được xài năm trăm đồng.

Đây không chỉ là vấn đề tiêu xài bao nhiêu, đây quả thực là nhục nhã một cách cực kì khủng khiếp.

Mà ở trong mắt Đĩnh Nhu, bất cứ thứ gì của nhà họ Cố này đều thuộc về con gái của bà ta, tuyệt đối không để ai chạm vào dù chỉ một xu.

Sau khi Nguyên chủ tốt nghiệp đại học, bà ta không chịu cho cô vào công ty, cũng không muốn để cô dầm công việc phổ thông bên ngoài, sợ bị người ta nói bà ta hà khắc con gái kẻ.

Thấy chưa, con vợ cả lưu lại nhưng đầu được đến công ty hưởng phúc, bị kẻ mẩu ép đến mức phải ra ngoài làm việc vất, cho nên mẹ ghê có mấy ai tốt?

truyện được edit tại cungquanghang.com

Nguyên chủ mấy lần muốn ra ngoài tìm việc làm, đều bị kẻ mẩu kiểm chuyện bỏ qua, tuy rằng lòng cô tràn đầy oán giận, nhưng từ nhỏ bị chèn ép đến lớn, đã hoàn toàn sợ hãi người kẻ mẩu này.

Và cứ thế, sống trong sợ hãi rụt rè, như một con chó bị nuôi nhốt trong nhà.

Cố Hàm Sương tất nhiên hiểu rất rõ ý mà Đinh Nhu muốn, dĩ nhiên cô không phải thiệt tình muốn đi ra ngoài làm việc, cô không biết gì hết, hiện nay ứng phó cuộc sống cũng đều là miễn cưỡng, tùy tiện bước ra ngoài, chỉ tỏ tự chuốc lấy rủi ro.

cô đang muốn gây khó dễ người đàn bà nhỏ nhen này.

cô cười chế giễu mở miệng: "Nếu con còn không ra ngoài kiếm tiền, thì ngay cả mua hàng fake cũng không có tiền để mua. Rất nhiều người luôn hỏi con là: Có phải ba con sắp phá sản không?"

Sắc mặt Đinh Nhu trầm xuống, vừa muốn mở miệng thì Cố cha cũng đã lên tiếng: "Con muốn bao nhiêu tiền?"

Cố Hàm Sương nghĩ nghĩ: "Em gái con mua một túi xách cũng ít nhất ba vạn, y phục của con cần mua ít nhất cũng phải ba trăm ngàn."

Đinh Nhu hét âm lên: "Ba trăm ngàn, tại sao con không đi cướp đi, em gái con đầu phải ngày nào cũng mua túi! Và lại nếu nó mua đều dùng là tiền riêng của di, đâu có xin ba con đâu."

Tiền của bà ta? Cố Hàm Sương gần như muốn cười rộ lên, tiền của bà ta còn không phải Cố cha cho?

Người kẻ mẩu đa mưu túc trí vô cùng đáng sợ kẻ mẩu trong mắt nguyên chủ, nhưng trong mắt cô lại không đáng để cô búng tay.

cô con cong môi, ung dung thong thả mở miệng: "Tiền riêng? Sao con lại nhớ khi đi được cưới về nhà này thì ngoài cái thai trong bụng của di thì đi đâu mang theo xu nào đến? Hàng ngày đều uống trà nói chuyện phiếm, thì tiền riêng ở đâu ra? Từ đâu tới? không phải đi vẩn lên lút hành nghề cũ đấy chứ?"

Trực tiếp đập thẳng vào chân đau của Đinh Nhu.

Sắc mặt của Đinh Nhu dữ tợn, bà ta cũng không phải con gái nhà giàu gì, lúc ăn nằm với Cố cha thì mẹ của Cố Hàm Sương vẫn còn sống.

Từng làm vợ bé lên lút với chồng người khác vẫn luôn là điểm tối kỵ nhất của bà ta, hận nhất là người khác nhắc tới, hôm nay, đứa con gái riêng vẫn luôn bị bà ta quản chặt chẽ đó, nó làm sao dám!?

Cố cha vỗ bàn một cái: "Đủ rồi." Ông ta nhìn về phía Cố Hàm Sương: "Cha cho con ba trăm năm chục ngàn."

Ngụ ý, làm ơn sống yên cho cha!

Cố Hàm Sương vừa lòng gật đầu, biết dùng khi đã nhận được thứ mong muốn.

cô không giống nguyên chủ, vẫn luôn mong mỏi tình thương hư ảo giữa cha và con của người đàn ông này. Nếu bị đối xử bất công, tất nhiên phải đáp trả thật mạnh!

*****

Cố cha sau khi ăn sáng xong liền đi đến công ty ngay.

Cố Hàm Sương muốn lên lầu, lại bị Đinh Nhu giữ lại. Mới vừa rồi bị Cố Hàm Sương làm mất mặt, trong lòng bà ta tức giận không thôi, không ngừng tìm biện pháp đáp trả.

Bà ta nhìn chăm chú đứa con gái riêng trước mắt, cảm thấy luôn có cái gì không giống bình thường, khác hẳn với vẻ mạnh mẽ nhưng chẳng dám làm gì trước kia, nay thực sự nhàn nhạt bình thản, nhưng hoàn toàn không đem bà ta để vào mắt. Nhất cử nhất động của cô gái này đều có loại thanh nhã không thể nói thành lời. Đôi mắt trong suốt kia mỗi khi nhìn bà ta, luôn làm cho bà ta cảm thấy hơi hoảng hốt.

Cố Hàm Sương ung dung thong thả thưởng thức trà, nói hai ba câu đem dò xét của đối phương cản trở về. Đinh Nhu không hỏi được bất cứ thứ gì, ngược lại làm cho bản thân tức giận muốn té ngựa.

không khí giương cung rút kiếm lập tức bị phá vỡ bởi tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài

"Mẹ, con về rồi, con có mang quà cho mọi người nè. Con còn cực thích sợi dây chuyền ở nước F nữa."

Cố Hàm Sương cùng Đinh Nhu đồng thời xoay đầu lại nhìn, đã nhìn thấy cô gái tràn đầy phấn khởi bước vào từ cửa.

Đinh Nhu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, còn Cố Hàm Sương thì thiếu chút nữa phun ngụm trà vừa uống ra khỏi miệng, không phải chứ, cô gái vừa gọi Đinh Nhu là mẹ, cùng là cô em gái cùng cha khác mẹ của cô lại có bộ dạng giống Đinh Mẫn y như đúc.

Cố Mẫn không nhìn thấy biểu hiện trên mặt của cô, chạy thẳng vào ôm cổ mẹ cô ta làm nũng, muốn bà ta mua trang sức mà cô ta vừa nói thích.

Cố Hàm Sương nhất thời chỉ cảm thấy đúng là không thể tưởng tượng, cúi đầu nương động tác uống trà để che dấu biểu hiện trên mặt mình.

cô sớm biết mình có một cô em gái cùng cha khác mẹ, nhưng vẫn không từng gặp mặt, nghe nói là đi ra ngoài du lịch. Nay đột nhiên nhìn thấy, chỉ cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Giương mặt mình và nguyên chủ có bảy tám phần tương tự, vậy, nơi này, hiện tại, rốt cuộc là dị giới hay là kiếp trước kiếp này, Đinh Mẫn, cô ta... Có phải cũng giống như cô?

cô giương mắt lên nhìn, rất bình tĩnh quan sát biểu hiện trên mặt của đối phương.

cô gái kia vẫn đang chìm trong niềm vui của bản thân giống như cô không hề tồn tại, một mặt quần quít nũng nịu với mẹ mình, địch ý của cô ta rõ đến mức không thể rõ hơn nữa.

Cố Hàm Sương đột nhiên nở nụ cười.

Phải thì sao? Và không phải thì sao? Kiếp trước cô chưa từng đem Đinh Mẫn để vào mắt, kiếp này cô cũng sẽ không để cho cô ta có cơ hội tạo thành ảnh hưởng gì đối với mình.

Bên tai vang lên tiếng nói tiếng cười của hai mẹ con, mặt cô không hề đổi sắc, vẫn chậm rãi thưởng thức trà.

*****

Cố Hàm Sương không nghĩ tới Cố Mẫn sẽ chủ động tìm tới cửa.

Hoa viên nhà họ Cố cũng không tệ, Cố Hàm Sương có thói quen com nước xong sẽ đi dạo một vòng.

"Xem ra hai ngày nay chị sống cũng không tệ lắm nhì." một thanh âm từ sau lưng truyền đến.

Cố Hàm Sương đã sửa sang lại suy nghĩ, nên tất nhiên sẽ không lộ ra dị thường. cô xoay người, nhìn cô gái dưới ánh mặt trời luôn tự cho rằng mình tinh xảo xinh đẹp, cũng cười đáp lại: "đã phiền em gái quan tâm rồi."

Cố Mẫn nhìn chị gái của mình, cô ta không hề thích người chị này, không thích bất cứ gì liên quan đến cô ta, trước kia cô ta bỏ qua, bởi vì cô ta biết mẹ cô ta sẽ xử lý cô gái này ngoan đến không thể ngoan hơn.

Mà lúc này, cô ta thấy từ trên người Cố Hàm Sương xuất hiện khí chất thanh nhã tự tin mà trước kia không bao giờ có, chẳng biết tại sao, ngoài l chán ghét, còn có kiêng kỵ xuất phát từ tận trong tim

Ánh mắt cô ta khẽ chuyển: "Chị còn chưa biết sao, ba ba đang định cưới chồng cho chị đấy."

"Là một nông dân bán lương thực đến từ thành phố H, nghe nói cũng là nhị thế tử (*), bằng đại học cũng phải mua mới có."

"Cho nên, chị gái của em cứ yên tâm đợi gả nhé, anh Lâm là của tôi rồi, chị hết hy vọng đi!"

Cố Hàm Sương nhướn mày: "Lâm Trọng?"

Cố Mẫn không hiểu tại sao cô lại hỏi như thế, giống như đã bắt nhầm trọng điểm, nhưng cũng khôngánh hưởng về mặt kiêu căng cao ngạo của cô ta, nhấn mạnh thêm lần nữa: "Đúng vậy, anh Lâm đã đồng ý hẹn hò với tôi rồi."

cô ta liếc nhìn Cố Hàm Sương từ trên xuống dưới một cái: "Dù sao ai sẽ quan tâm thứ vô dụng không có chút tác dụng nào như cô đâu nhì?"

Thứ vô dụng? Lần đầu tiên của cả hai kiếp, Cố Hàm Sương mới bị người ta gọi như vậy, nhất là bị cô gáixuân như Đinh Mẫn gọi, nhất thời thật sự có chút mới mẻ.

Cố Hàm Sương nhìn thẳng vào mặt cô ta, suốt cả hai kiếp, dù kiếp này cô ta có người mẹ xinh đẹp như Đinh Nhu, nhưng Cố Mẫn cũng không may mắn lắm, bởi vì cô ta có dung mạo giống Cố cha.

Dựa vào mỹ phẩm dưỡng da đắt giá cùng kỹ thuật trang điểm, mới miễn cưỡng coi tạm tạm

...

cô ác liệt cong môi: "Em nói lời đó là sai quá sai luôn, cho dù trên người chị đây không món gì đáng giá nhưng ít ra chị cũng xinh hơn em."

Đánh rần phải đánh giập đầu, cô biết Cố Mẫn để ý là cái gì, gương mặt, là tử huyệt cả hai kiếp của côta.

Quả nhiên, mặt của Đinh Mẫn gần đến mức gần như vận vẽ, Cố Hàm Sương lại lười quan tâm, xoay người thản nhiên rời đi.

Ngu xuân chính là ngu xuân, cả hai kiếp vẫn không hề thăng cấp chút xiu nào.

cô cũng không nghĩ tới Lâm Trọng cũng ở nơi đây, hai người này cũng không biết là nghiệt duyên gì. Nhưng chán ghét từ kiếp trước nên kiếp này cô không muốn có bất cứ liên quan gì đến bọn họ.

cô chân chính để ý nhất là, hôn sự của cô mà Cố Mẫn vừa mới nói.

Cố Mẫn nhất định đã nghe từ miệng hai vợ chồng chồng họ bàn với nhau về hôn sự của cô, nên mới có thể khản cập đến đây điều vô dương oai.

không cần biết là thời đại nào thì hôn sự đối với phái nữ vẫn luôn cực kì quan trọng. Việc đầu tiên mà Cố Hàm Sương đầu tiên muốn xác định đó chính là lời của cô ta là thật hay giả.

Nhưng cô không có bất cứ nguồn nào để tìm hiểu thông tin. Nguyên chủ hoàn toàn không có bất cứ nhân mạch nào trong cái nhà này, cô lại không thể bước ra khỏi cửa, không có kinh nghiệm, sợ đi ra ngoài thì cũng không biết đường về.

Cũng may lão quân gia đã cho ra đáp án: "Là Lục gia thiếu gia đúng không? Trước kia lúc lão gia ở thành phố H thường qua lại với nhau, là một cậu trai thông minh lanh lẹ."

Lão quân gia bắt đầu kể lại những gì ông biết lúc xưa, Cố Hàm Sương thật sự nghiêm túc lắng nghe. Muốn từ trong miệng ông tìm hiểu thêm tin tức hữu dụng.

Ở trong miệng lão quân gia, Lục lão gia là một nhân vật truyền kỳ, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng sáng lập thành một gia nghiệp. Cùng ông nội của Cố Hàm Sương nhất kiến như cố, trung giao tâm đầu ý hợp.

Sau đó Cố gia trở lại tỉnh thành, Cố lão gia mất, hai nhà mới ngừng lui tới.

Việc hôn nhân của Cố Hàm Sương, là do hai lão gia quyết định.

Điều này làm cho cô thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, so với Cố cha, hiển nhiên Cố lão gia chưa từng gặp mặt càng làm cho cô yên tâm hơn.

Nếu là đại tiểu thư của Cố gia trước kia, cho dù thân đang ở dị giới, thì cũng tuyệt đối chứơng mất thương hộ, có địa vị thấp kém lại không biết quy tắc.

Nhưng đã từng lăn lộn trung vùng lầy một lần, thấy rõ rất nhiều chuyện, con người dù xuất thân như thế nào, nhưng nếu gả phải loại người bạc tình bạc nghĩa thì cũng đều khổ sở như nhau

Huống chỉ còn có cơ hội làm chính thất, đã là vạn hạnh.

cô âm thầm quyết định, chỉ cần nhân phẩm đối phương đoan chính, cho cô tôn trọng cần có, cô sẽ nguyện ý tận tâm tận lực quản lý tốt hậu trạch cho đối phương.

Editor: Chị ơi, thời buổi hiện đại, không có hậu trạch đầu chi, ở tù chết

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Văn Tinh

Editor: huyetsacthiensu

Sáng sớm ngày thứ hai bố Cố đem chuyện này nói ra “Ngày kia, Lục lão gia sẽ dẫn cháu trai đến đây, buổi chiều bà dẫn Hàm Sương đi sắm sửa một chút.” Ông ấy nói với Đình Nhu.

Người phụ nữ dịu dàng đáp lại, quay người đã bỏ chuyện này sang một bên. Bà ta vẫn theo thói quen không coi người con riêng này vào trong mắt.

Cố Hàm Sương cũng không nhắc đến. Thứ nhất là cô khinh thường việc phải mở miệng nói chuyện với mẹ kế chỉ vì một bộ quần áo. Thứ hai là cô biết cho dù cô có mở miệng thì Đình Nhu cũng có lý do từ chối không từ chối.

Cho dù là cô mách với bố Cố thì Đình Nhu cũng chỉ nói một câu “Quên mất, đứa trẻ này sao lại không nhắc mẹ, chuyện của chính mình cũng không nhớ” là có thể rũ bỏ trách nhiệm.

Lòng của bố Cố từ lâu đã chỉ hướng về Đình Nhu - người đàn bà đã sinh cho ông ta đứa con trai duy nhất. Cho dù cô làm gì cũng không có tác dụng.

Cùng lúc đó, ở Lục gia.

Lục lão gia gõ gõ cây gậy “Ngày mai đến thăm Cố gia, cháu chuẩn bị thật tốt cho ta, không cho phép cháu gây chuyện.”

Lục Văn Tinh lười biếng nằm nghiêng trên ghế sa lon, hờ hững đáp “Vâng” một tiếng.

Ông nội hắn thấy hắn như vậy thật chỉ muốn đánh cho hắn một trận.

Cảm thấy cũng may nắm đó mình cũng Cố lão đầu đã định ra việc hôn nhân này, nếu không thì dựa vào bộ dáng hắn bây giờ thì làm gì có người con gái nào thêm đề ý hắn chứ.

thật ra là Lục lão gia cả nghĩ quá. không nói đến giá trị bản thân của cháu trai ông, chỉ dựa vào dáng người cùng tướng mạo của hắn thì người muốn trở thành vợ hắn đều là người trước ngã xuống người sau tiến lên.

Nhưng mà những người con gái đó Lục lão gia đều không vừa mắt.

Bởi vì ông không được học hành nhiều nên ông vô cùng thích những được ăn học từ tể.

Điều này có thể nhìn thấy dựa trên tên của Lục Văn Tinh, họ Lục tên Văn Tinh, lấy ý nghĩa của sao Văn Khúc* có thể thấy được sự kỳ vọng của ông nội đối với hắn.

*Sao Văn Khúc: Ý Nghĩa Văn Khúc Ở Cung Mệnh

Tướng Mạo:

Người có Văn Khúc ở Mệnh có vẻ mặt thanh tú, khôi ngô. Người nữ thì có nhan sắc.

Tính Tình:

Thông minh, có học thức, hoạt bát, có năng khiếu rất sắc bén về văn chương, mỹ thuật, âm nhạc và nhiều lĩnh vực khác.

Công Danh Tài Lộc:

Văn Khúc đắc địa là bộ sao phú quý, hiển đạt, phúc thọ rất có giá trị. Nếu có Lộc Tồn đi kèm thì tài năng xuất chúng. Nếu đi với Vũ Khúc thì tài năng kiêm nhiếp văn võ, có uy danh lừng lẫy và giàu sang.

Việc gặp Mệnh cũng tốt, nhưng đắc thời nhờ hoàn cảnh bên ngoài nhiều hơn là tài năng của chính mình.

Còn Văn Khúc hãm địa, thì khốn khổ, phải bỏ làng lập nghiệp ở xa, có tật, bị tai họa, hoặc yếu tử. Đàn bà thì dâm dăng, bị u buồn vì gia đạo. Nếu gặp thêm sát tinh thì có thể là gái giang hồ, khắc chồng, ti tiện.

Tham khảo thêm ở <http://xem-tuvi.blogspot.com/2010/05/sao-van-khuc.html>

Mặc dù trên đời thường có người danh không xứng với thực nhưng Lục Văn Tinh thuộc nhân tài xuất chúng.

Lại nói, Lục gia ở thành phố H đã sinh sống nhiều năm, ở đây đúng là hùng bá một phương, khá là nổi tiếng.

thật là không biết ở đây chỗ nào phong thủy không đúng, chỉ cần là con cháu trong nhà thì nam thì như thổ phỉ, nữ thì hung hãn. không mọc được mầm non thích đọc sách nào.

Chuyện thật quá thật đã trở thành tâm bệnh của Lục lão gia.

Thời đại của ông không được học hành đàng hoàng, đầu óc con cháu cũng không dễ sử dụng, ông chỉ sợ gen nhà mình có vấn đề.

Lục Văn Tinh đi thi chưa từng được quá ba mươi điểm.

Nhìn Lục Văn Tĩnh bây giờ thành thực thật trọng thực ra chỉ là vô bọc. Ngày bé, hắn bị ông nội hắndùng gậy đánh mà lớn lên, danh sư không biết đã được mời bao nhiêu người, vẫn luôn là cái gai trong thịt, cái đinh trong mắt.

Cả ngày la lối om sòm, treu chó chọc mềo, quả thật là khôn nạn.

Người nói hắn ngốc, hắn lại như người đã thành tinh, người nào trong lòng nghĩ gì hắn cũng biết, còn nín một bụng ý đồ xấu. Từ nhỏ mỗi lần có ai bị chinh đốn cũng đều có phần hắn, có lúc ngay cả bố mẹ hắn cũng bị hắn treu ghẹo, lúc phản ứng lại thì lại tức giận bắt lấy hắn đánh cho một trận.

Đánh xong lại tự hào vì đưa con trai nhà mình thông minh, không sợ bị ai lừa gạt.

Lục Văn Tĩnh trước năm hai mươi mốt tuổi, vẫn ở trong trường đại học được nội hấn dùng tiền để hắnvào học mà ăn chơi đàn đúm, không biết lo âu.

Lúc hắn hai mốt tuổi, gia đình gặp biến cố lớn, bố mẹ hắn đột ngột qua đời, chuyện làm ăn rung chuyển, Lục lão gia một cây làm chẳng nên non, Lục gia bấp bênh.

Lục Văn Tĩnh về nhà tiếp nhận gia nghiệp đang trên bờ vực sụp đổ, khổ cực giao thiệp với những người không cùng trang lứa với hắn trên thương trường. Dường như là trưởng thành trong một đêm, rũ bỏ những ngông cuồng tuổi trẻ, trở nên thành thực thật trọng.

Vừa mới đầu không có ai để ý đến hắn, chỉ là một tên tiểu tử tóc vàng, trước đây nghe nói hắn là Nhị thế tử, còn không bằng cháu trai nhà mình, Lục lão gia cũng đã già, lúc này còn không cắt một vài miếng thịt ở Lục gia thì còn đợi đến khi nào nữa?

Lúc đó Lục gia gần như bốn phía đều là địch.

Cũng may Lục Văn Tĩnh là một người tàn nhẫn, đối với người khác tàn nhẫn, đối với mình càng tàn nhẫn hơn. Hắn trưởng thành với tốc độ làm người khác kinh ngạc, thủ đoạn mạnh mẽ vang dội, không kém hơn Lục lão gia năm đó chút nào.

Những người có ý đồ xấu đều bị hắn làm cho đầu rơi máu chảy, làm cho Lục lão gia hơi yên tâm một chút.

Lục Văn Tĩnh cũng không phải là chưa gặp được thất bại, đối thủ của Lục gia là Vương gia con cháu đông đảo, có một cháu trai tốt nghiệp đại học Havard, lợi dụng lỗ hổng trên hợp đồng để đẩy Lục Văn Tĩnh ngã một cái thật mạnh.

Mặc dù sau đó đã hồi phục lại nhưng thời gian đó cháu trai ông đã gây đi rất nhiều.

Ý nghĩ muốn cưới cho cháu trai người vợ có tri thức, hiểu lễ nghĩa ngày càng sâu sắc.

Đối với đứa cháu Lục Văn Tĩnh này, Lục lão gia vô cùng bất đắc dĩ, không thể nghe được ai nói không tốt về hắn. Đặc biệt là sau khi cháu trai không những ổn định lại chuyện làm ăn của gia đình mà còn phát triển rộng ra cả tỉnh.

Nhưng trong lòng ông cũng hiểu rõ, gia đình bọn họ ở thành phố H là một gia tộc lớn nhưng ở thành phố W thì không là gì cả.

không nói đến đó là một thành phố lớn, thế gia đông đảo, người ta không chỉ nói về gia tài mà còn nói về văn hóa gốc gác. Tùy tiện chọn con cháu một gia đình cũng là người tốt nghiệp những trường danh giá.

Lục gia đời đời làm ăn buôn bán, trong nhà không có mấy ai được học hành tử tế, ở trong mắt bọn họ chính là những người ngu ngốc nhiều tiền, là nhà giàu mới nổi.

Ông muốn cưới cho cháu trai nhà mình một cô vợ thư hương thế gia, không phải muốn chiếm món lợi lớn mà là bây giờ đều thịnh hành cái gì mà hiện đại hóa quản lý, internet, MIT*, ông cũng sợ cháu mình gặp phải, nếu biết những cái đó thì sẽ không bị thiệt thòi.

*MIT: mình nghĩ ở đây đang nói đến Viện Công nghệ Massachusetts (tiếng anh: Massachusetts Institute of Technology hay MIT - đọc là em ai ti) là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, cũng như trong các ngành sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học, và quản lý. Nguồn: wikipedia.

Cưới một người vợ có kiến thức cũng giúp đỡ được cho hắn.

Nếu thật sự không được thì cũng soi sáng cho hắn, hai người trung hòa với nhau, đừng nói là chất trai của ông cũng không đạt được. Năm đó ông mới thuận miệng định ra việc hôn nhân này.

Lục Văn Tĩnh khịt mũi coi thường với ý nghĩ của ông nội hắn.

Cũng không nói cho ông nội, thật ra người con gái ‘thư hương thế gia’ trong miệng ông hắn đã gặp được.

Hai tháng trước, hắn tham gia một bữa tiệc ở thành phố W.

Khi hắn ngồi đợi đến mức cảm thấy phiền muộn, tìm cơ thoát thân, trốn ở ban công hút thuốc. Lúc chuẩn bị đi thì nhìn thấy một đám nữ nhân, chắc là không nhìn thấy hắn, đứng ở ban công tám chuyện.

Bây giờ mà đi ra thì không thích hợp, cho nên hắn bị “ép” nghe trộm.

Trong đó có một người con gái đặc biệt “Thú vị”, há miệng ngậm miệng đều là Heraclitus Pythagoras, mạnh mẽ lôi kéo chủ đề câu chuyện về hướng triết học, không thềm chú ý đến vẻ mặt cười nhạo cùng treu ghẹo của người khác.

Có một người không chịu nổi, có ý đánh gãy lời cô ấy nói, hỏi cô có muốn uống nước hay ăn chút đồ ăn vặt hay không.

cô nhận lấy cái ly để cao đối phương đưa cho, rụt rè nhấp một ngụm nói “Cảm ơn, nhưng mà tôi vẫn thích rượu Laffey năm 82 hơn.”

Đây mới thật sự là “Mở miệng ra là làm người khác phải quỳ gối”, trong lòng Lục Văn Tĩnh “xi” một tiếng, nếu không phải vẫn nhớ mình đang “nghe trộm” thì suýt nữa hắn đã không nhận được mà cười thành tiếng.

Bây giờ nghe được “Laffey tiểu thư” không hiểu sao lại trở thành vợ chưa cưới của mình, cũng thật là... khiến cho người ta không cảm thấy hứng thú chút nào.

Nếu không phải Cố gia tiểu thư đầu óc có vấn đề thì là gia đình có thể nuôi được người con gái như này có thể là gia đình tốt đẹp như thế nào chứ? Hai cái này cái nào cũng không tốt.

Lục Văn Tinh thật sượng xỉ ngờ ông nội mình bị lừa rồi.

***

Đình Nhu không mua quần áo cho Cố Hàm Suong, nhưng lại mua cho con gái Cố Mẫn mấy bộ, giục cô đi thử.

Cố Mẫn đang nghịch điện thoại di động, hết sức thiếu kiên nhẫn “à Cố Hàm Suong kết thân, cũng không phải là con, mẹ giục con làm cái gì?”

Đình Nhu khuyên nhủ “Đưa con gái nhóc, mặc dù Lục gia đến từ thành phố H nhưng trong nhà có tiền, nghe nói ở thành phố H bọn họ có hẳn một phố kinh doanh, còn có những trung tâm thương mại khá, so với việc làm ăn của bố con không biết là lớn mạnh hơn bao nhiêu đâu. Nếu con...”

Cố Mẫn biết mẹ mình có ý gì, nhưng cô không nhúc nhích chút nào, dửng dưng như không ngăn lời bà ta “Mẹ nghe ai nói vậy? Linda nói với can, nhà bọn họ bán lương thực, thời đại bây giờ bán lương thực có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ? Hơn nữa, cho dù có tiền cũng vẫn là làm ăn buôn bán. Chú Lâm sắp lên chức, đợi con gả cho anh Lâm Trọng, cô ta thấy con còn không phải cúi đầu khom lưng sao.”

Điều kiện đầu tiên là người được nhà bọn họ cưới đã! Đình Nhu hò hét ở trong lòng.

Con gái mình mình tự biết, trừ một ít tâm tư thì không có thủ đoạn lợi hại nào cả. Lâm Trọng là một người thâm trầm, sợ là con gái không thu phục được hắn. Những năm gần đây hắn ở cạnh hai đứa con gái thờ ơ lạnh nhạt, rất không thích, càng lo lắng cho con gái hơn.

Nhìn khuôn mặt không có chút lo lắng nào nhưng biết dù mình nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể thờ dài trong lòng.

Tất cả những suy nghĩ này của bà ta Cố Hàm Suong cũng không biết, trời vừa sáng cô đã ăn mặc chỉnh tề.

một cái váy len màu xanh nhạt, trong cảm giác tươi mát còn mang theo chút hoạt bát, tóc được tết lại, dùng kẹp tóc trăn châu kẹp lên.

Da dẻ cô rất đẹp, không dùng phấn lót, chỉ vẽ lông mày với đánh một lớp son môi màu nhạt. Trong gương hiện lên một mỹ nhân thanh lệ, tao nhã, ánh mắt cô vừa chuyển động càng hiện lên vẻ hoạt bát sống động.

Cố Hàm Suong thả lưng xuống, cho dù đối phương như thế nào nhưng cô không thể thất lễ.

***

Lục lão gia đã về hưu nhiều năm, lại là người lớn, tự mình dẫn theo cháu trai đến, có thể thấy được ông ấy coi trọng chuyện hôn nhân này. Bố Cố cùng Đình Nhu cẩn thận tiếp đón.

Cố Hàm Suong ngồi bên cạnh bố Cố, cũng không nói chen vào, lúc câu chuyện nói đến mình mới cẩn thận trả lời, lời nói nhỏ nhẹ, trật tự rõ ràng.

Thần thái của cô tự nhiên, khí chất xuất chúng, so với bố Cố và Đình Nhu cẩn thận từng li từng tí một càng thêm nổi bật.

Lục lão gia vô cùng hài lòng, cảm thấy đây chính là cháu dâu lý tưởng trong lòng mình.

“Năm đó lão Cố đến thành phố W, hai nhà chúng ta cũng mất liên lạc, bây giờ không dễ gì mới có một lần gặp nhau, phải để cho hai đứa nhỏ làm quen mới phải.”

Bố Cố gật đầu liên tục.

Vì vậy, hai đứa nhỏ Cố Hàm Suong, Lục Văn Tinh liền chạy đến vườn hoa phía sau “làm quen”.

Cố Hàm Suong có chút khản trương nắm chặt làn váy. cô nhìn về người đàn ông bên cạnh.

không giống với hình tượng quân tử nho nhã yếu ớt của Lâm Trọng, da thịt hắn màu đồng khỏe khắn, vóc người thon dài, kiên cường. Mày kiếm mắt sao, sống mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn hồng hào.

Cho dù biểu hiện ôn hòa, cô cũng nhìn thấy sự cương quyết, bướng bỉnh ẩn giấu ở sâu dưới đáy mắt.

cô biết tướng mạo đường đường như vậy, là người đàn ông hiền ngang, nếu ở cô đại cũng là một người chồng chưa cưới tốt rồi.

Bố không đặt mình ở trong lòng, nếu bố lỡ mối hôn sự ông nội sắp đặt cho này cũng không biết sẽ bị Đình Nhu đưa vào nhà của hạng người gì. Dù sao cũng chỉ là cái thang cho đứa em trai khác mẹ mà thôi.

Thân thể này đã hai ba tuổi, còn lớn hơn cô ở đời trước, đã là gái lớn thì. Cho dù ở thời đại này quen với việc gả muộn tạm thời sẽ không có ai cảm thấy kỳ quái nhưng cô cũng tự cảm thấy sốt ruột.

cô hy vọng cuộc hôn nhân này có thể thành.

Lục Văn Tinh nhìn người con gái bên cạnh thần thái tự nhiên lại mang theo chút ngượng ngùng, cảm thấy mới có mấy tháng không gặp “Laffey tiểu thư” đã tiến bộ không ít.

Ừ... mặt hình như cũng dễ nhìn chút. không thể không nói rằng dáng dấp của cô như vậy còn khá phù hợp với mắt thẩm mỹ của hắn, trong nháy mắt suýt nữa hắn đã động lòng.

hắn thở ra một hơi, không nói gì.

Cố Hàm Suong đợi một lúc, không thấy đối phương mở miệng, vừa mới chuẩn bị chủ động mở lời đã bị một tiếng chuông cắt đứt.

Lục Văn Tinh giờ tay ra ngăn, cầm điện thoại ra xa.

Cố Hàm Suong nhìn theo bóng lưng hắn, lòng dần chìm xuống đáy vực. cô sao lại không nhìn ra hắkhông có ý gì với cô được chứ.

Chỉ không biết là hắn đơn giản là không thích cô hay đã có người trong lòng rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ước hẹn

Editor: Mễ Đồng

Cho đến khi Lục lão gia nói tạm biệt, hai người cũng chưa nói với nhau một lời.

Lục lão gia sao có thể không thấy hai người không có ý với nhau. Ông lấy quai trượng gõ xuống đất “Phanh phanh phanh” khi thấy Văn Tinh tựa lưng ở chỗ đậu xe:

“Tiều từ thúi nhà người lạnh nhạt cái gì? Con gái nhà người ta có chỗ nào khiến người khó chịu mà nhăn mặt như vậy?”

Lục Văn Tinh bất đắc dĩ mà nhìn thoáng qua phía sau: “Gia gia, ngài đừng gõ, để ý đến cánh tay.”

Lục lão gia “Hừ” một tiếng, chống quai trượng mà tức giận nói: “Ta thấy đứa con gái này của Cố gia rất tốt. Vừa hào phóng, lại hiểu chuyện lễ phép, người làm như vậy chính là không nể mặt mũi của người ta, người ta cũng không có biểu hiện ra ngoài với lão già này. Người ta là đại tiểu thư, chính là người tốt, so người những người ở bên ngoài mà người tìm thực sự là tốt hơn rất nhiều. Người có cái gì không hài lòng, hả?”

“Hơn nữa cô gái kia thi đỗ đại học Đễ Đố, không thể không dựa vào bản thân chăm chỉ kiên định, người nhìn xem người từ nhỏ đến lớn có thành tích như vậy, người không chột dạ sao?”

Lục Văn Tinh thấy gia gia của hắn buông một tràng giáo huấn, nhìn gia gia với ánh mắt không cho là đúng, nhưng không kể lại chuyện “Laffey tiểu thư”.

Sao hắn nhìn không ra “Laffey tiểu thư” đối với hắn có ý, còn tưởng rằng nàng sắp ra đại chiêu, hắn đã chuẩn bị thật tốt để chăm chú lắng nghe nàng chần bị nói về “nguyên lý Vật chất quyết định ý thức”.

Kết quả đối phương chỉ biết đi một cách lạng lã, ôn trọng rụt rè làm hắn muốn lau mắt mà nhìn, nhưng mà, cũng chỉ có vậy.

Cố Hàm Sương xe đã đi xa, có chút âm đạm, nhưng mà nàng kiều ngạo như vậy, không thể tỏ ra lì lợm, cường ép hôn sự.

Hôn sự này thất bại, nàng chỉ có thể đi một bước rồi xem một bước, tránh khỏi việc có thể dừng lại ở trong tay Đình Nhu.

Nhưng thật ra Đình Nhu có chút vui vẻ, buổi tối nói với bố Cố: “tôi thấy công tử của Lục gia hình như không thích Hàm Sương, hôn sự này dù có bỏ lỡ cũng có thể tìm cái khác, hay là để cho Tiểu Mẫn thử xem. Dù sao đều là cháu gái của ba, dù lớn hay nhỏ cũng không có gì kém nhau.”

Nếu là bình thường bố Cố đã đáp ứng rồi, nhưng bây giờ lại không đồng ý:

“Kiến thứ hắn không có, đầu năm nay làm công chức chỉ là có được chút thể diện? Lâm Hiến Đức thiến lên như điều gặp gió, đừng vì nhạt hạt mè mà bỏ qua dưa hấu.”

trong lòng Đình Nhu không cho là đúng, Lâm Hiến Đức đi lên, nhưng Lâm Trọng thì không biết thế nào, hắn không phải chỉ có một đứa con là Lâm Trọng này, Lâm gia cũng không phải chỉ có một chi của Lâm Hiến Đức.

Nhưng Lục Văn Tinh chính là cháu đích tôn duy nhất, hòng được cái bát vàng đó.

Trong lòng bà vẫn chỉ vừa ý Lục gia, nói cái gì cũng không bằng có tiền thật sự.

Nhưng mà bà chưa bao giờ làm trái lời bố Cố, cũng biết mình không lay chuyển được ông, cho nên cũng không hề nhiều lời, chỉ ở một bên dỗ ngọt cho qua, một bên đem việc này âm thầm đặt ở đáy lòng.

*****

Thời điểm Cố Hàm Sương nhận được điện thoại của Lục Văn Tinh thực sự rất là kinh ngạc. Nàng cho rằng bọn họ sẽ không liên hệ lại.

Cuối cùng việc hôn nhân không thành, vì thạ danh của nhau, nên tránh mặt mới tốt, nhưng hiện tại đối phương gọi điện thoại tới muốn cùng nàng ra ngoài.

Nàng suy nghĩ, đã đáp ứng rồi.

Tất nhiên nàng biết không phải hắn thiệt tình, vì ngày đó hắn biểu hiện ra rõ ràng không có cảm tình với nàng.

Nhưng hôm nay nói là cho nhau một cơ hội, một lần để hiểu biết lẫn nhau, đạt được cơ hội có cảm tình với đối phương. Đối phương dù ác ý vẫn có thiện ý, là đảm rằng hang hổ nhưng cũng là Hồng Môn Yến, nàng không ngại đi thử một lần.

Cố Hàm Sương, từ trước đến nay không thiếu một chút dũng khí nào để có thể buông tay.

Lục Văn Tinh bị ông mình dọa đánh nên mới điện thoại. Đứa cháu này trước kia không có cố chấp như vậy, lần này không biết bị nha đầu kia cho uống thứ thuốc mê hồn gì, sao lúc nào cũng có thái độ không thể là nàng ấy.

hắn buông điện thoại, bất lấy cây gậy trên vai, bất đắc dĩ nói: “Được rồi chứ, gia gia.”

Lục lão gia cảm thấy thỏa mãn, thu hồi quai trượng rồi gõ gõ trên mặt đất: “Người nếu như có người trong lòng, gia gia cũng không ép người, nhưng không phải là người không có sao. Tạo sao không thử được? Gia gia cũng không phải không thấu tình đạt lý, người thử dẫn nó đi ra ngoài chơi một lần, hẹn hò gì đó, nếu vẫn là không thích, ta cũng không bắt buộc.”

thật là mười phần thông tình đạt lý.

Lục Văn Tinh cũng không có biện pháp cãi lại, lão gia từ lớn tuổi, nuôi hắn từ khi còn nhỏ, trước giờ không biết hai chữ thỏa hiệp viết như thế nào, bây giờ hắn trưởng thành, thực sự sợ những lúc ông dùng đạo lý như thế này, hắn còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể phục tùng.

Buổi tối Trương Thần đến, không khí ở ghế lò nóng như lửa. Lục Văn Tinh tựa lưng vào sofa, đốt một điếu thuốc.

hắn mò hai cục áo somi, đã không còn bị tây trang giày da trôi buộc như ban ngày, khôi phục bộ dạng tùy ý.

Làm cho vài cô gái thỉnh thoảng lại âm thầm trộm liếc qua.

Trương Thần mới vừa hát xong một bài hát, ném microphone, chớp mắt, tặc lưỡi cười hề hề mà thò đầu qua: “Ca, nghe nói người muốn đi cùng cô gái kia của Cố gia hèn hò?” hắn nói không có chút khách khí, có thể thấy được hắn đối với Cố Hàm Sương không có một chút hảo cảm.

Lục Văn Tinh nhìn hắn một cái, không nói gì.

“Ca, người nói xem người với người khác không tốt sao. Cùng cô ta? không phải do ta nói, anh xem gương mặt kia. Tính cách đó thật là, giống như cô ta cùng chúng ta không ở cùng một thế kỷ vậy, lúc nào cũng tỏ vẻ người khác không thanh cao bằng mình, có thể làm cho người khác nghẹn chết.”

Lục Văn Tinh còn chưa mở miệng. Dịch Bác Hàm bên cạnh liền nói tiếp: “Nghe nói mẹ kế của cô ta có chút thủ đoạn, nhà cô ta cũng không tốt lắm, lại có thể thể hiện là không muốn Lục ca, ta thực sự thấy họ không biết điều, xem người khác là người không thú vị, chúng ta mới nên là người chủ động cự tuyệt mới đúng. Lục ca, muốn huynh đệ giúp người hay không, giáo huấn ánh mắt của nàng một chút?”

Lục Văn Tinh lắc đầu: “Ông ta thích, các người đừng động vào, để ta đi xem thử.” Làm nàng biết khó mà lui cũng tốt.

Đều là người có mặt mũi, không để người ta trong mắt, cũng không khách khí chút nào, ai nhìn vào cũng cảm thấy như vậy là đang tính toán, khi dễ một tiểu cô nương nên có cái gì đó không đúng lắm.

Cố Hàm Sương tuyệt đối không biết ở trong mắt người khác mình là loại người dạng này.

Người ở chỗ này hàm súc, thường thường ở sau lưng dù không kiêng nể gì thì khi gặp mặt cũng sẽ không nói lời nào. Biết bản thân mình ở trong mắt người khác có hình tượng gì ở Hoa Quốc là chuyện tương đối khó khăn.

Cố Hàm Sương chỉ có thể từ mấy câu trong nhật ký mà phỏng đoán ra cô gái kia bị mẹ kế chèn ép đến hư luôn rồi, tâm hư lúc nào cũng oán giận. nên ngày thường phải diễn xuất thế nào cũng không biết.

Nguyên bản của Cố Hàm Sương bị Đinh Nhu chèn ép mà lớn lên, tro mắt nhìn họ chiếm gia đình của mình, mỗi ngày vui vẻ, nói cười tự nhiên, mà bản thân mình lại bị quên đi ở một góc.

So với những anh chị em cùng cha khác mẹ kia, quần áo ngăn nắp, cùng những người trong tầng lớp cao quý như họ làm bạn với nhau, mà cô ấy trước sau đều không thể hòa nhập. Lúc đầu là bởi vì nàng không có món đồ chơi nào có thể dùng để trao đổi chơi cùng, về sau lại dẫn đến việc nàng nghe không hiểu đề tài của bọn họ nói.

Nàng trước sau chỉ lẻ loi một mình, bị xa lánh mà quanh quẩn ở bên cạnh.

Đinh Nhu dùng nhiều tiền để bồi dưỡng con gái của chính mình. Từ lễ nghi quý tộc đến đàn hay nhảy đều bắt đầu từ nhỏ.

Mà cái gì Cố Hàm Sương cũng sẽ không được học, cũng không có người dạy, nàng với một người của gia đình bình thường được lớn lên giống nhau, tầm mắt hẹp hòi luôn miễn cưỡng, tự ti, cùng với các đại gia đình khác thực sự không hợp nhau.

Nàng muốn thay đổi, vì thế hăng hái học tập. Thi đỗ đại học Đế Đô là việc lớn nhất mà nàng làm được, vốn tưởng rằng có thể thay đổi chính mình, nhưng lại phát hiện không có người đề ý đến.

Nàng nỗ lực giống như đang diễn hài, vẫn như cũ bị mọi người bài xích bên ngoài. Thành tích, ở trong lòng bọn họ cũng không phải cái quan trọng nhất.

Cho nên nàng đi đường khác, bắt đầu nỗ lực tự mình đắp nên chính mình thành một tài nữ.

Nàng biểu hiện ra rằng so với người khác phải cao quý hơn, có phẩm vị, cái gì cũng đều có thể chọn cái tốt nhất, cho nên tất nhiên là một tiểu thư được nuông chiều từ bé.

không nghĩ đến, cái lễ nghi chẳng ra gì kia, là do nàng bắt chước được, nàng biết duy nhất một khúc dương cầm, là học được ở đại học xã đoàn, miệng nàng đầy triết học phương Tây, là do xem được ở thư viện.

Nàng nỗ lực thể hiện bản thân không giống người bình thường, nhưng không thấy ánh mắt xem thường nàng đang giống một vai hề của người khác chút nào.

trên thực tế, thấy được cái nhìn thương hại của người khác mà thôi.

Nếu như Cố Hàm Sương biết, nhất định phải than một câu: tại sao phải được thể gian yêu thích, hà tất phải vì ánh mắt đó mà rước thêm phiền não.

Mà bên này Trương Thần cũng không biết được, Cố Hàm Sương của hiện tại ở trong miệng bọn họ, bất kể là cảm kỳ thư họa hay lễ nghi gì đều không cần thêm nữa, có thể nghiền nát tất cả mọi người.

Đáng tiếc cái gì bọn họ cũng không biết, vì thế nói những lời này, Trương Thần nhắc tới một sự kiện khác: “khoảng thời gian trước Trương Bội Bội tìm ta, nói liên hệ không được với người, muốn ta hỏi người có thời gian rảnh không, nàng ta mời cơm xin lỗi, ca người xem. ....”

Lục Văn Tinh cười như không cười mà liếc hắn một cái: “Nàng cho người lợi lộc nhiều hay ít?”

trong lòng Trương Thần chợt lạnh, cười mĩa mà nói: “Này, sao ta có thể cùng với cô ta có quan hệ được chứ, cô ta đến nơi này nhờ ta, ta liền giúp đỡ truyền lời nói.”

Dịch Bác Hàm không tán đồng mà nhìn hắn một cái: “Lời này cũng có thể truyền sao? Các cô gái đó là cùng một loại hàng, một bông hoa tối kỳ nhất là bán người, chính cô ta phạm vào điều kiêng kị, Lục ca không tìm cô ta tính sẽ đã tốt lắm rồi, còn muốn quay đầu, đương nhiên Lục ca sẽ không thu lại mấy thứ rách nát như vậy?”

Trương Thần lẩm bẩm nhưng không nói lời nào, Lục Văn Tinh nhướn mày: “Được rồi, trở về nói cho cô ta, không cần xin lỗi, đừng cho ta thấy mặt là được rồi. Gương mặt kia nhìn muốn chán.”

Trương Thần, Dịch Bác Hàm đều không nói lời nào. Tuy rằng Trương Bội Bội trong chuyện này thật sự là không có đạo nghĩa, nhưng mà có tố chất nha, gương mặt kia thật sự là đẹp đến nhất đẳng, nghe nói kỹ thuật trên giường cũng tuyệt diệu, từ trước đến giờ là do người khác theo đuổi, chắc sẽ không nghĩ tới việc sẽ đá đá phải vấn sắt Lục ca này.

Gương mặt này chán, vậy người muốn gương mặt như thế nào thì mới có thể thỏa mãn người ăn uống?

Lục Văn Tinh không muốn tiếp tục đề tài này.

hắn thực sự rất chường mắt việc Trương Thần bị một nữ nhân như vậy nói một câu liền mất luôn thần trí. Kết quả không biết rốt cuộc ai là người chiếm được tiện nghi.

hắn đồng ý bỏ tiền bao Trương Bội Bội, là bởi vì có một vài trường hợp cần mang bạn gái đi, Trương Bội Bội lớn lên xinh đẹp, biết làm việc, lại khéo léo, mang đi ra ngoài sẽ giúp bản thân có mặt mũi.

Nhưng cô ta không phải không ai biết, tin đồn cũng nhiều, hắn cũng ngại quan tâm. không để ý tới việc nàng ta câu kết làm bậy.

Vậy nên trừ số tiền ban đầu đã thương lượng, hơn một phần cũng không có.

cô ta sao lại có thể nghĩ đến việc hắn sẽ mua cho cô ta vàng bạc châu báu? cô ta cũng không phải loại gái đứng đắn.

hiện tại lại muốn trở về tìm hắn? Hàm Từ nói câu nói kia rất đúng,hắn sẽ thu lại mấy thứ rách nát như vậy sao.

...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Rung động

Edit: Anita

không cần biết tính cách không đáng yêu đến mức nào, nhưng tốt xấu gì cũng là con gái nhà lành, nên Lục Văn Tinh cũng không thể làm quá đáng.

anh chỉ muốn làm cho cô ý thức được chênh lệch giữa hai người, không thể cùng nhau ngồi đàm luận triết lý nhân sinh mà sống.

Vì thế anh bỏ qua những bộ y phục hàng hiệu được thiết kế riêng, chỉ mặc vào bộ y phục bình thường nhất, đồng hồ hay nhẫn anh cũng tháo sạch, nhìn qua hoàn toàn là anh chàng bình dân không hề có chút thu hút nào.

Cố gắng làm chường mắt cô "Tiểu thư rượu vang Lafite " đến mức độ cao nhất, để lần sau khi cô ta chỉ cần nhìn thấy tên anh thì lập tức né ngay.

Cố Hàm Sương từ xa đã nhìn thấy anh, cao hứng chạy tới, đứng thẳng người trước mặt anh: "anh Lục."

Lục Văn Tinh nhìn thật sâu vào mắt cô, tiếc nuối không phát hiện được bất cứ nét chê bai nào.

trên thực tế, Cố Hàm Sương hoàn toàn không biết hàng hiệu, hàng thiết kế xa xỉ gì đó của thế giới này, cô chỉ cảm thấy hôm nay anh Lục ăn mặc thật sự trẻ trung, làm người cũng hiền hoà hơn rất nhiều.

Nhưng cho dù có biết thì cô cũng không cảm thấy có gì cả, bởi vì cô hoàn toàn không hề chờ mong nhà họ Lục có gia thế cao sang quyền quý gì.

Ở triều đại Đại Kim, địa vị của thương nhân cực thấp, nên cho dù có gia tài bạc triệu, nơi ở cũng không thể quá ba biệt viện, mặc thì cũng chỉ có thể mặc vài bông với ba màu trắng, đen và xám.

Khi quyết định đón nhận mối hôn nhân này, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận tất cả.

Đương nhiên, ở trong lòng cô thì nhà họ Cố cũng không sang gì, Đình Nhu xuất thân cực thấp, còn Cố cha thì cả người sắc hơi tiền.

Cố Mẫn luôn ra vẻ trí thức cao sang, đại khái được di truyền từ Cố lão gia, có học vấn cao, và Cố tam thúc là giáo sư trường đại học, tốt xấu gì cũng có tiếng là thư hương môn đệ.

Về phần vì sao kế thừa y bát của lão gia từ là Cố tam thúc, người con trai út mà không phải là con trai trưởng là Cố cha thì không phải là chuyện mà cô quan tâm.

Hôm nay cô vẫn ăn diện tỉ mỉ, quý phái. Mặc chiếc váy ngắn màu xanh nhạt, đôi bốt ngắn màu đen, mái tóc xõa tung sau lưng.

Cùng với bộ đồ bình thường chưa đến năm trăm đồng trên người Lục Văn Tinh lại xúng đòi một cách lạ thường.

Làn da cô trắng nõn, khí chất thanh nhã hoàn toàn giống như đoá hoa sen vừa mới nở.

Ngay cả Lục Văn Tinh cũng không thể không thừa nhận, cô gái này thật xinh đẹp, dù trong lòng không thích cô nhưng cũng không thể phủ nhận nét rực rỡ của cô.

anh mở cửa xe, xe này cũng là anh vừa mượn của trợ lý, chiếc Santana chỉ vài trăm ngàn.

Cũng y như trước đó, hoàn toàn không nhìn thấy ánh nhìn soi mói gì đó của Cố đại tiểu thư. một quý nữ cổ đại, trước kia còn không quan tâm các nam nhân cười ngửa gì, hiện tại làm sao có thể chú ý bọn họ đang lái loại xe gì?

Lục chú ý của Cố Hàm Sương lúc này đã bị thứ khác hấp dẫn đi rồi. cô ngồi ở trong xe, nhìn xuyên qua cửa kính xe xem đám người đi ở ngã tư đường bên ngoài. Trong đôi mắt đen lộ ra nét tò mò cùng một chút hưng phấn.

Từ lúc cô sinh ra cho đến bây giờ, sống cuộc sống kín cổng cao tường, bình thường nếu muốn ra khỏi nhà, cũng phải là vào ngày lễ ngày tết, phải đội nón rộng vành có khăn che mặt, nhũ nương và nha hoàn già vây quanh, tỳ đệ đi cùng.

Từ sau khi đến đây, nơi này phái nữ có thể ra khỏi nhà bất cứ lúc nào, nhưng cô không có trí nhớ, đột nhiên đối mặt với hiện đại ngửa xe như nước, khó tránh khỏi sợ hãi. không sinh ra được chút ý định muốn ra cửa một mình chút nào.

Cho nên nửa tháng nay cô vẫn liên tục ở trong nhà, dựa vào quyển nhật ký mà nguyên chủ lưu lại để giết thời gian.

Nay có người mang cô ra ngoài chơi, cô có thể nhìn ngắm thế giới bên ngoài qua cửa sổ xe, tất nhiên là nhìn cái gì cũng đều cảm thấy thú vị.

cô nhìn rất chuyên chú, nên không chú ý tới ánh mắt của Lục Văn Tĩnh đang xuyên qua kính chiếu hậu quan sát cô, nhìn thấy cô hưng phấn như thế, không khỏi hơi buồn bực, cũng đâu phải chưa từng ra khỏi cửa, sao lại giống như đứa trẻ con thế này.

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng khóe miệng lại không kiềm được khẽ cong cong.

Lục Văn Tĩnh đã sắp xếp sẵn kế hoạch trước đó. Dù anh đã mặc âu phục gầy da nhiều năm, đáng vẻ ngày thường luôn đạo mạo nghiêm chỉnh, nhưng lần lộn chốn thương trường người lừa ta gạt nhiều năm, thì dù đâu đây những ý định xấu, mưu toan lừa gạt nhau thì đó cũng là chuyện bình thường. Nay đột nhiên muốn đi chọc ghẹo cô thiếu nữ nhà lành, chẳng những mặt anh không hề đỏ chút nào mà gần như còn có chút hưng phấn.

Đây đích thị là người xấu 100%.

anh chuẩn bị mang người nào đó đi xem chiếu bóng. anh đã đặc biệt tuyển chọn phim trong nước, diễn xuất tệ nhất, bị chê về kĩ thuật lẫn nội dung nhiều nhất, để khoe khoang thường thức cực thấp kém của mình. Tốt nhất vào những lúc gay cấn thì bật cười to lên, tỏ vẻ thường thức.

Dù sao nghe nói ánh mắt của cô tiểu thư này cực kén chọn, nếu không phải phim đạt giải thưởng lớn quốc tế, chuẩn tiếng anh là nhất định không xem.

Nhưng anh lại không biết Cố Hàm Sương lại hoàn toàn không có có kí ức của nguyên chủ.

Nên kết quả sau cùng chính là, cô nương này ôm bắp rang bơ, uống Côca xem mê mẩn, còn Lục Văn Tĩnh ở bên cạnh chuẩn bị phát ra giọng cười như tiếng heo bị chọc huyết, đã chán đến mức dựa vào ghế ngủ bất tỉnh nhân sự.

"anh Lục, anh Lục..."

Lục Văn Tĩnh bị một đôi tay nhỏ bé lay lay tỉnh lại, mở mắt ra mới phát hiện phim điện ảnh đã chiếu xong.

cô gái trước mặt mang theo nét lo âu hỏi anh: "anh Lục, anh mệt lắm phải không? Chúng ta trở về đi."

Lục Văn Tĩnh: "không cần." anh không phải mệt, anh đang cảm thấy nhàm chán, con mẹ nó, bộ phim này là ai đề nghị thế này, anh chưa kịp cười đã chán đến mức ngủ hỏi nào không hay, khả năng thôi miên cũng quá mạnh rồi.

Kế hoạch A đã bị phá sản, làm anh không khỏi có chút buồn bực, nhìn ánh mắt của cô gái bên cạnh vẫn sáng ngời hữu thần, anh hỏi theo bản năng: "Thấy hay không?"

Cố Hàm Sương gật đầu: "Khá thú vị, người nghĩ ra câu chuyện này người đúng là một kỳ nhân."

Lục Văn Tĩnh nhìn chòng chọc, mới phát hiện đối phương hoàn toàn không hề có ý giễu cợt, trong bụng thầm nghĩ chẳng lẽ cô gái này là chị em sinh đôi gì đó của Cố đại tiểu thư?

Ai nói cô ấy chỉ thường thức ca kịch và âm nhạc cổ điển? Ai nói cô ấy chỉ xem phim điện ảnh đoạt giải oscar, mà phải phim gốc tiếng anh mới xem?

Cố Hàm Sương lại có chút ngượng ngùng, cô còn tưởng rằng đối phương không có hảo ý, không ngờ anh ấy thực sự mang cô ra ngoài đi dạo.

Vừa rồi cô có liếc nhìn những người chung quanh, ngồi trong rạp đa số là những cô gái, xa xa mới có một đôi nam nữ, chàng trai thì ngủ gà ngủ gật, lại bị cô gái vỗ 1 cái giật mình tỉnh giấc.

Có lẽ đi xem phim kiểu này đối với các chàng trai mà nói là loại chuyện cực kì nhàm chán, không ngờ anh ấy thà đến đây ngủ cũng đi cùng với mình.

cô nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, trong lòng không khỏi có chút ngọt ngào.

Lục Văn Tĩnh: "..."

Đây đúng là một hiểu lầm kì lạ.

Lục Văn Tĩnh không nói nữa, xem đồng hồ, đã đến giờ cơm, trực tiếp dẫn người đi thẳng đến một nhà hàng Tây đã được anh sắp xếp sẵn.

trên đường đi còn mua một cái bánh bao và ly sữa đậu nành.

Nhà hàng này là do Trương gia mở, bọn anh đã ấn ý với nhau sẵn nên khi nhân viên nhìn thấy anh mang theo thức ăn cũng không ai ngăn cản.

Hai người ngồi xuống, Lục Văn Tĩnh trực tiếp gọi cho cô món bít tết chín ba phần và rượu vang Pháp.

Sau đó chuẩn bị dùng lối ăn thô lỗ của những tên thất học hay ăn ở quán lẻ đường, để quý cô này khóc thét.

Cố Hàm Sương cảm thấy lạ, vì sao thức ăn của hai người lại không giống nhau, nhưng dù sao cô cũng đã có chút tin tưởng người bên cạnh mình.

cô rất bình tĩnh cầm dao nĩa lên.

Đĩa bít tết màu nâu được rạch một đoạn nhỏ, lộ ra lớp thịt bên trong, cùng lúc đó, một dòng nước đỏ tươi như máu tươi, uốn lượn quanh chiếc đĩa bằng sứ trắng.

Cố Hàm Sương lập tức liếc hồng mắt.

Vẫn liên tục chú ý đến cô, Lục Văn Tĩnh làm sao lại không phát hiện kinh ngạc trong mắt cô, anh lập tức giả tăng sức nhét bánh bao vào miệng.

Ai ngờ cô nương này nhìn anh, ầm ỨC và không hiểu hỏi một câu: "Tại sao anh lại được ăn thực phẩm chín, còn em phải ăn thịt sống?"

Lục Văn Tĩnh: "... Khụ khụ khụ... Khụ "

Lục Văn Tĩnh bị nghẹn miếng bánh bao anh vừa nhét vào miệng một cách thô lỗ, ho đến tối trời tối đất, làm những thực khách khác cũng đưa mắt nhìn sang.

Cố Hàm Sương hoảng sợ, vội vàng bỏ dao nĩa xuống đi vòng qua bên cạnh anh, vỗ lên lưng anh.

Lục Văn Tinh bốt ho, nhìn cô, mấy mồm nói ra lời thoải mái mà anh đã chuẩn bị sẵn: "Quý cô có học vấn cao như em thường thích nhất là ăn loại thức ăn này mà, đây gọi là thưởng thức, loại người quê mùa như anh không học được."

Cố Hàm Sương lúc này cũng đã chợt hiểu ra, cô còn tưởng là đối phương sẽ không làm khó dễ, thì ra người ta đang đợi hỏ cô ở chỗ này.

Lập tức, gần như trong nháy mắt, Cố di nương đã trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, cô trở lại chỗ ngồi của mình, thông thả sửa lại chiếc khăn lụa trên bàn: "Cách nói này thật sự buồn cười, có phải người có học vấn cao hay không thì liên quan gì đến món ăn? Chẳng lẽ nuốt thịt sống vào bụng thì nó sẽ hoá thành trí thức làm người ta khôn hơn sao?"

Nhưng đôi mắt cô khẽ đảo một vòng, đưa tay đem miếng bít tết trước mặt mình đổi lấy cái bánh bao của Lục Văn Tinh: "Nhưng nói thì nói như vậy, chúng ta cũng không thể không phòng, em có học vấn cao hay không cũng không sao, anh Lục mỗi ngày đều phải giao tiếp với đủ loại hạng người bên ngoài, nên ăn mấy món như thế này nhiều vào vẫn có ích cho anh hơn."

Lục Văn Tinh nhìn thấy đôi mắt cô như ẩn chứa nụ cười, sắc mặt nghịch ngợm, gương mặt vốn thanh nhã trở nên kiểu diêm động lòng người, làm cho anh cảm thấy miệng mình khó khốc.

Quý thần xui khiến, anh đưa tay cầm lấy đĩa ăn, xiên một miếng bít tết nhét vào trong miệng, một mùi tanh tràn ngập lên tận mũi.

Lục Văn Tinh: "Ừa..."

Cuối cùng hai người đành bước qua quán cay Tứ Xuyên bên cạnh để giải quyết bữa cơm chiều.

*****

Liên tiếp bại trận, Lục Văn Tinh cũng không còn lòng dạ nào để chinh người.

Hai người đi dọc theo ngã tư đường chậm rãi đi về hướng bãi đậu xe. Cách đó không xa truyền đến tiếng rao hàng của những người bán hàng rong.

Lục Văn Tinh nhìn đôi mắt lấp lánh của cô gái bên cạnh, trong mắt tràn đầy đều là mong mỏi, bất chợt nở nụ cười: "Muốn đi xem sao?"

Cố Hàm Sương có chút ngượng ngừng gật gật đầu.

Hai người đi qua từng quầy hàng một, Cố Hàm Sương tràn ngập tò mò, mỗi một quầy hàng đều có thể hưng trí bừng bừng dừng lại thật lâu.

Lục Văn Tinh đi ở bên cạnh cô, không hề cảm thấy không kiên nhẫn dù chỉ một chút.

cô ngồi xổm xuống quầy trang sức nhỏ, cầm lấy đôi bông tai có hình chim cú mèo, ngira đầu hỏi người đàn ông bên cạnh: "Đẹp không?"

Lục Văn Tinh nhìn nụ cười rục rịch của cô gái dưới ánh đèn, cảm thấy vạn vật đều lu mờ trước nụ cười rạng rỡ của cô, anh gật đầu: "Đẹp lắm"

Chỉ không biết là người đẹp, hay đang nói đôi bông tai đẹp.

Cố Hàm Sương cực kì vui vẻ muốn mua đôi này, và người đàn ông bên cạnh cô đã trả tiền.

Bên cạnh có nhóm thiếu nữ sôi nổi lướt qua, không ngừng bàn luận về hội chùa sắp được diễn ra.

Cố Hàm Sương không khỏi thờ dãi: "Hội chùa kia, chắc chắn sẽ rất thú vị, không biết đến lúc đó em có cơ hội đến đó chơi hay không."

Triều Đại Kim cũng có hội chùa. Nhưng cô chỉ có thể ngồi ở trong xe ngựa nhìn từ đằng xa, sai nha hoàn, má má mua vài món hàng trở về. Hoàn toàn không thú vị như chính bản thân đến đó dạo.

Lục Văn Tinh nghe được, nhưng không tiếp lời của cô.

Chờ đi hết cả con đường, Cố Hàm Sương đã thu hoạch được rất nhiều món đồ chơi nhỏ ly kỳ cổ quái, nhất là mấy món đồ chơi kì lạ, yêu thích không buông tay, vẫn còn chưa thoả mãn.

Lên xe, cô còn đang ở trên ghế sau đùa nghịch con rối có thể lên dây cót, lắc lư đi về phía trước.

Lục Văn Tinh lái xe đưa cô trở về, dọc theo đường đi đều rất trầm mặc.

Trong xe chỉ còn lại tiếng lên dây cót, cùng tiếng lộc cộc đi tới đi lui của chú rối.

Đến cổng nhà họ Cố, Cố Hàm Sương nhìn người đàn ông cao ráo đứng bên cạnh xe, nhẹ giọng nói: "anh Lục, cảm ơn anh."

Bất luận anh vì nguyên nhân gì đến buổi hẹn này, tôi đều cảm ơn anh đã cho tôi một kỉ ức vui vẻ đến như thế.

Đây mới thật sự là người đàn ông tốt, đáng tiếc anh ấy vô tình với mình, sau này, cũng sẽ không có cơ hội gặp mặt nữa rồi.

"anh Lục, tạm biệt."

cô xoay người, đi vào trong nhà.

Lục Văn Tinh trầm mặc nhìn cô, ngay lúc bóng dáng cô sắp biến mất ở sau cửa thì đột nhiên mở miệng gọi cô lại: "Cố tiểu thư."

Bóng cô ngừng ở nguyên chỗ, cũng không quay đầu lại.

"Hội chùa ngày kia, nếu cô muốn đi, tôi sẽ đi cùng cô."

Cố Hàm Sương không dám tin xoay người lại, người đàn ông lúc này đứng đưa lưng về ánh sáng nên không thấy rõ biểu hiệ trên mặt anh.

cô lại cười, ngay lập tức như hoa xuân nở rộ:

"Vâng, anh Lục."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lễ chùa

Editor: huyetsachtiensu

Lục Văn Tĩnh vừa mới lái xe ra khỏi khu biệt thự liền nhận được điện thoại của Lục lão gia, bấm thời gian cũng thật chuẩn.

hắn đeo tai nghe bluetooth: “Alo, ông nội.”

Bên kia đầu dây truyền đến tiếng cười sang sảng của Lục lão gia: “Cháu ngoan, hẹn hò thế nào rồi? Ngày hôm nay đi đâu chơi vậy?”

Lục Văn Tĩnh biết lão gia hỏi chuyện này không phải là quan tâm trải nghiệm hẹn hò của người cháu này mà là sợ hắn bắt nạt Cố tiểu thư.

hắn bất đắc dĩ nói “Xem phim, ăn cơm tối.”

Nghe thấy tất cả đều bình thường thì Lục lão gia hài lòng, dặn dò hai câu thì cúp máy.

Ông thật sự sợ tên khốn này dẫn con gái nhà người ta đi leo núi gì đó, dọa người ta.

Lục Văn Tĩnh tháo tai nghe xuống, trong khoang xe hoàn toàn yên tĩnh.

Lát sau hắn cười giễu cợt một tiếng.

hắn biết làm cách nào để đánh đổ tự tôn của một người con gái, đặc biệt là dạng con gái như này, từ nhỏ đến lớn đều an nhàn chưa từng bước chân ra ngoài xã hội, mang theo tính tình kiêu căng. Dễ dàng để có thể làm cho đêm nay cô ta gặp phải ác mộng.

Cuối cùng hắn lại chọn cách tự hủy hình tượng.

không có tác dụng lại ấu trĩ.

nói cho cùng hắn vẫn mềm lòng.

Từ lúc cô trầm mặc không nói đứng bên cạnh hắn, từ lúc cô dùng ánh mắt chán nản nhìn theo hắn rồi đi, từ lúc cô yêu kiều cười khẽ gọi hắn một tiếng “Lục đại ca”.

Lục Văn Tĩnh hỏi bản thân, nếu không có cuộc gặp gỡ trước bữa tiệc tối, lúc nhìn thấy cô ngoan ngoãn đứng bên cạnh bố mình thì bản thân có thể động lòng hay không?

Đáp án là có.

cô bé này thật sự phù hợp với chút mê hoặc trong mộng của hắn, tất cả ảo tưởng đối với nửa kia.

Có thể đến cuối cùng trong lòng lại tồn tại khúc mắc, càng cảm hận sự nguy trang của cô.

Nhưng mà qua buổi tối hôm nay những khúc mắc kia cũng tan thành mây khói.

hắn có một đôi mắt sắc bén làm sao có thể không nhìn ra được bản tính của một người con gái.

Nghĩ đến tình hình của nhà cô, đáng về trước đó, phòng chừng cũng là sự bảo vệ non nớt đối với bản thân.

Lục Văn Tĩnh chưa bao giờ là người do dự không quyết định, nếu động tâm, vậy thì cho nhau cơ hội, nếu vẫn không thích hợp thì có thể toàn thân trở ra.

***

Cố Hàm Sương nằm ở trên giường, trong lòng không nhịn được mà hưng phấn.

cô trò mình ngồi dậy, lấy món đồ chơi thu hoạch được ở chợ đêm mang ra ngắm nghía từng cái.

Lại không nhịn được nhớ lại những việc trai qua trong một ngày này, lại cảm thấy niềm vui trước nay chưa từng có. Lại mơ hồ có chút ngọt ngào.

cô đặc ý vì hôm nay giữ lại được những gì. cô lại nghĩ đến ban ngày đi xem phim.

Bộ phim hôm nay, mặc dù cô cảm thấy Thiên Mã Hành không khá thú vị nhưng có chỗ không hợp với lẽ thường, lời thoại cũng không đủ văn nhã.

cô nhất thời hứng thú quá độ, quyết định chỉnh sửa lại, giữ lại chủ đề câu chuyện, sắp xếp lại các tình tiết bị trùng.

Nghĩ là làm. cô xuống giường, lấy giấy bút trên bàn sách, nghĩ ngợi một lúc bắt đầu xoạt xoạt viết lên giấy.

Bởi vì... thân thể này vẫn còn lại chút bản năng, lúc đầu viết còn hơi cứng tay nhưng dần dà cũng thuận lợi hơn.

Đây là lần thứ hai cô thức đêm từ khi đến đây, dưới ánh đèn, ánh mắt người con gái chăm chú, khi thì nhu mỳ trầm tư, khi thì múa bút như bay, không phát hiện thời gian đã trôi qua từ lúc nào.

Chờ ánh nắng ban mai chiếu vào phòng cô không chịu được nữa mới để bút xuống nằm vật xuống giường ngủ say.

***

Đình Nhu lấy từ trong tủ ra một quả chanh tươi, dùng dao cắt thành hai nửa.

Hai ngày này đứa con riêng của bà ta như biến thành một người khác, biểu hiện lúc thẳng thắn lúc vòng quanh, lừa gạt được cả hai ông cháu Lục gia.

Nhưng như vậy thì sao chứ? Bà ta nhìn Cố Hàm Sương từ nhỏ đến lớn làm sao không biết cô như thế nào chứ? Cho dù có giả vờ như thế nào đi nữa cũng chỉ là vô dụng, không so sánh được với người con gái được nuôi dưỡng tỉ mỉ của bà ta.

Bà ta vót lấy miếng chanh được cắt mỏng bỏ vào trong nước lên.

không cần biết người con riêng này có thể gả vào Lục gia hay không bà ta đều có thể nghĩ cách bắt bẻ cô.

Cố Hàm Sương không biết suy nghĩ của Đình Nhu, mấy ngày nay cô đều chìm đắm vào công việc chỉnh sửa của mình.

Từ nhỏ cô đã được học đủ thứ cảm kỳ thi họa, ngay cả các thầy cũng đều khen cô nói rằng nếu cô là nam nhân thì có thể trở thành một đại thi hào.

Tiết là từ sau năm mười tuổi cô đã bị vây ở trong nhà, cho dù có làm thơ cũng không thể mang ra so với người ta. Thường thường lúc cô cầm bút lên thì cũng cảm thấy mất hết hứng thú.

Bây giờ có người nói cho cô biết, sáng tác của cô có thể để cho toàn thế giới biết, càng nên cho mọi người thưởng thức, hẳn không ngại... Loại thưởng thức này làm cho lòng cô rung động.

Cho dù chỉ là một trò đùa cô cũng tập trung hết tinh thần và thể lực, vô cùng hứng thú viết.

***

Lễ chùa ngày hôm đó, hai người đến rất sớm, bởi vì phải leo núi cho nên Cố Hàm Sương một bộ quần áo thể thao, đơn giản lại hoạt bát, đi ở bên cạnh Lục Văn Tinh một thân nhân nhà

Nam cao lớn tuấn lãng, nữ thanh lệ hoạt bát, làm cho người đi đường đều phải liếc mắt nhìn.

Miếu nguyệt lão ở thành phố W vô cùng nổi tiếng, lễ chùa cũng rất náo nhiệt, khắp nơi treo đèn kết hoa.

Cố Hàm Sương chơi đùa vô cùng thỏa thích.

Lúc chen chúc ở trong đoàn người Lục Văn Tinh đưa tay giữ lấy cánh tay Cố Hàm Sương đang buông xuống bên người sau đó cũng không buông tay ra.

Cố Hàm Sương có chút ngượng ngùng nhưng cũng không tránh ra.

Chờ đi đến cuối cuối cùng cô cũng có dũng khí mở miệng.

“Lục đại ca, nghe nói cây nhân duyên ở đây vô cùng linh nghiệm, anh đi cùng với em được không?”

Chuyện này đối với cô mà nói đã là một ám chỉ lộ liễu.

Lục Văn Tinh cup mắt, nhìn người con gái đang nhìn mình với ánh mắt hy vọng lại xấu hổ, trông mắt của cô dường như chứa hàng vạn ngọn đèn tối nay.

hắn đột nhiên nở nụ cười, đưa tay ra, dùng ngón cái vuốt ve gò má người con gái “Lời này nên là anh nói mới đúng, có điều nếu em đã mở miệng trước thì rất vinh hạnh cho anh, Cố tiểu thư.”

Dưới cây nhân duyên không ít người, đều là những đôi tình nhân trẻ tuổi.

Miếu Nguyệt lão đúng là làm ăn vô cùng tốt, khắc chữ vào miếng gỗ rồi đem bán. Đôi tình nhân muốn ném đồng tâm kết lên cây thì trước tiên phải ghép tên mình cùng người yêu trong đồng miếng gỗ trên bàn sau đó dùng dây đỏ buộc miếng gỗ có tên hai người buộc chặt vào nhau.

một miếng gỗ một trăm đồng, hai người phải năm, sau trăm giá tiền này là làm một số đôi phải lui bước.

Những đôi còn lại đều là những đôi không thiếu tiền, tìm kiếm trong đồng miếng gỗ. Có khi đã làm xong rồi, có người con gái quay về bàn vẽ cau mày, cũng có người con trai đang thất đồng tâm kết.

Cố Hàm Sương nhìn tràn đầy phấn khởi.

Từ trong đồng miếng gỗ khắc chữ ghép tên của hai người, buộc bằng sợi dây đỏ, ngón tay Cố Hàm Sương lên xuống, dùng hai sợi dây thắt đồng tâm kết, đưa cho Lục Văn Tinh.

Lục Văn Tinh cầm đồng tâm kết ném lên cành cây, hẳn cao, sức lớn, tên của hai người dễ dàng được ném lên trên cao.

một đôi tình nhân trẻ tuổi đứng bên cạnh nhìn thấy, người con gái không khỏi oán giận bạn trai mình “anh nhìn người ta đi, một lần là ném được.”

Người con trai cũng không phục “Tại sao em không nói em không thất được đồng tâm kết phải để anh làm”

Cố Hàm Sương mỉm cười vui sướng “Lục tiên sinh, anh thật lợi hại.”

Lục Văn Tinh cũng cười “Cảm ơn, Cố tiểu thư.”

***

một đêm này, người giống nhau nhưng khác nhau là tâm trạng của hai người.

Lục Văn Tinh hôn lên trán người con gái “Em vào đi, cô Cố.”

Cố Hàm Suong có chút do dự, cuối cùng vẫn lấy từ trong túi ra một xấp giấy dày đưa cho hắn.

Lục Văn Tinh nhủ mảy.

Cố Hàm Suong có ý xin lỗi “Hôm ấy khi đi xem phim, làm lúc rảnh rồi, anh xem một chút giải trí thôi.

cô không nghĩ nhiều như vậy, ở trong ý thức của cô, người con gái làm thơ trừ có thể cùng bạn bè tốt của mình thường thức còn có thể cùng với vị hôn phu của mình, lấy tiêu chí tìm hiểu lẫn nhau, tăng thêm hứng thú.

Có thể cô vốn không biết, vốn là Cố Hàm Suong yêu thích đều biểu hiện ra rõ ràng. Vẫn là loại người có học vấn, không phản trường hợp, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu từng giây từng phút đều thể hiện ra.

cô không biết rằng động tác này của mình có thể dễ dàng nảy sinh những liên tưởng không tốt.

Ánh mắt Lục Văn Tinh lạnh đi, nhìn chằm chằm vào tập giấy không lên tiếng.

Bởi vì Cố Hàm Suong đang cúi đầu hơn nữa lại Lục Văn Tinh lại đứng ngược sáng nên cô không chú ý đến vẻ mặt của hắn, sau khi chào tạm biệt hắn thì đi vào nhà.

Lục Văn Tinh nhìn bóng lưng cô biến mất vào phía sau hàng rào của biệt thự Cố gia. Sau khi trở lại trong xe hắn dùng máy đóng sách tỉ mỉ đóng lại những tờ giấy vứt trên hàng ghế sau.

Đốt điều thuốc. Cười giễu cợt một tiếng, Laffey tiểu thư vẫn là Laffey tiểu thư, vẫn không thể rời bỏ phẩm chất tài nữ của cô.

Lòng hắn có chút buồn bực. Đúng lúc nhận được điện thoại của Trương Thần hắn lập tức lái xe đến hội sở.

Tình hình trong phòng khách đã qua nửa, thấy hắn đến tất cả mọi người dồn dập trả lời hắn.

Lục Văn Tinh ngồi xuống ghế sofa, Trương Thần lập tức ghé sát lại cười hi hi “anh, thế nào rồi? Hẹn hò với Cố đại tiểu thư có cảm giác gì?”

hắn nghe nhân viên trong phòng ăn báo cáo lại tình hình ngày hôm đó, ôm bụng cười rất lâu, không nghĩ đến anh Lục luôn thuận buồm xuôi gió của hắn cũng có lúc nếm phải trái đắng, làm hắn phải thay đổi cách nhìn với Cố đại tiểu thư.

Lục Văn Tinh ‘Ừ’ một tiếng không muốn nói nhiều.

thật ra hôm nay Trương Thần mang theo nhiệm vụ đến đây, dụ dỗ hắn xem trọng Lục Văn Tinh, muốn Lục Văn Tinh làm con rể cho nên muốn hắn hỗ trợ từ bên trong.

nói thật, người em họ kia của hắn, từ nhỏ đến lớn đều là một tiểu thái muội (từ Tiểu thái muội này mình không tra được nghĩ, bạn nào biết chỉ mình với ạ) điển hình, bị đưa ra nước ngoài học nhưng cũng không học hành đàng hoàng mà nghe nói còn chơi càng vui vẻ hơn.

hắn mơ hồ biết ý nghĩ của Lục lão gia, trong lòng nghĩ ‘Đừng đùa, cũng không xứng với anh Lục’.

Dụ dỗ hắn lại không nghĩ như vậy, nói gia đình như bọn họ kết hôn thì tốt cho cả hai nhà, nghiệp vụ của hai nhà giống nhau, là mạnh mẽ liên kết với nhau. Sau khi bọn họ kết hôn chỉ cần không có con riêng ngoài giá thú thì những chuyện còn lại đều không có vấn đề gì.

Bố mẹ hắn cũng ở bên ngoài phụ họa, hắn không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt làm liều.

Nghĩ lúc nào nhân tiện nói với Lục Văn Tinh ai ngờ buổi tối nghe Dịch Bác Hàm nói anh Lục dẫn Cố đại tiểu thư đi chơi lễ chùa.

Địch, chuyện này còn khó tin hơn chuyện Lục Văn Tinh chấp nhận em họ hắn, anh Lục của hắn không phải là bị cái gì roi trúng đầu rồi chứ?

Dù thấy kinh ngạc nhưng hắn cũng biết nhất định là Lục Văn Tinh ở phương diện kia có ý rồi, những lời của dụ dỗ hắn không thể nhắc đến.

Lúc này hắn đúng là vô cùng hiếu kỳ, Cố đại tiểu thư đã dùng thủ đoạn gì mà có thể hái được đóa hoa đen xì Lục đại thiếu gia.

Lúc này Lục Văn Tinh không muốn nói chuyện nhiều, nói vài ba câu đã đuổi người ra chỗ khác uống rượu bản thân thì cảm xúc xắc trên bàn ngắm nghía.

Đoàn người chơi đến một, hai giờ sáng, chỉ có hắn không uống rượu, chuẩn bị đi hai con ma men đến khách sạn ở một đêm.

Dịch Bác Hàm chỉ hơi say, hợp sức cùng Lục Văn Tinh nhét Trương Thần vào trong xe, bản thân thì vòng qua bên kia đặt mông ngồi xuống.

Động tác của hắn hơi khựng lại, nhìn thấy một vật, thò tay xuống dưới sàn xe lấy ra một tập giấy.

hắn không giống với hai người kia, tự mình thi được vào đại học, lúc đi học còn thỉnh thoảng viết vài thứ, tự xưng là một thanh niên văn nghệ.

Cầm được đồ vật thì theo thói quen nhìn một chút.

Lướt qua thì hai mắt lại không rời ra được.

Đây là kịch bản của Tử Bất Tự động, quy cách hoàn toàn không chính xác nhưng cách đặt câu hoa lệ văn nhã, hình dung tỉ mỉ, kỹ càng, càng tăng thêm sự cuốn hút so với cách viết thông thường. Mỗi lời thoại đều ngầm có thâm ý, ý nhị mui phần.

Nhà Dịch Bác Hàm mở công ty giải trí, ở mặt này từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, tương đối nhạy cảm, lập tức nhìn thấy giá trị thương mại của quyển sách này.

Gần đây trong tay hắn có một dự án, nhưng có mấy kịch bản rồi mà vẫn do dự không quyết, nói cho cùng vẫn cảm thấy chưa đủ tốt, không ngờ ở đây lại gặp được thứ mình ưng ý, thật sự là trời đang giúp hắn.

“anh Lục, quyển sách này là của ai vậy?”

Lục Văn Tinh nghe thấy âm thanh kích động của hắn, hồ hững trả lời “một người quen, có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nhật ký

Editor: Mễ Đồng

Lục Văn Tinh nghe thấy âm thanh của hắn có phần kích động, liền tò vò không để ý hỏi: “Cậu đánh giá người này như thế nào?”

“Là nhân tài,” Dịch Bác Hàm vỗ đùi: “Em nói cho anh biết, cảm vờ kịch này đi diễn, chắc chắn sẽ kiếm được doanh thu ổn. Từ lời kịch đến cấu trúc đều thể hiện một chữ kỳ diệu. Đáng tiếc chỉ có một phân đoạn. không được, Lục ca, rốt cuộc người kia là ai, anh nhất định phải giới thiệu cho em biết nhé.”

Hai tròng mắt của hắn lóe sáng, gương mặt phỉếm hồng, tất nhiên là do mười phản kích động.

Lục Văn Tinh có chút kinh ngạc. hắn không nghĩ đến việc Dịch Bác Hàm sẽ đánh giá cao đến như vậy.

Thực sự ấn tượng đầu tiên rất không tốt. Trong lòng hắn Cố Hàm Sương chỉ có duy nhất một ấn tượng: Gia hợp thời, hư vinh, không hiểu ý tứ.

không ngờ bây giờ Cố Hàm Sương thực chất chính là một tiểu thư khuê các, còn tỏa ra một khí thế trầm ổn mà gia đình gia giáo hàng trăm năm mới có, cứ chỉ văn nhã, tiến lui có chừng mực.

hắn chỉ nghĩ rằng nàng đã học được đôi chút cách làm người, nhưng nàng học được cái gì, hắn cũng không mong chờ lắm.

Lúc Cố Hàm Sương lấy ra tác phẩm đó, hắn lại cho rằng nàng chứng nào tật nấy, lại nghĩ đến triết học, các góc độ điện ảnh này nọ tò vò, khoa tay múa chân.

không nghĩ đến đó là cái kịch bản.

Tất nhiên hắn biết, Dịch Bác Hàm ngày thường ở công ty đã duyệt qua nhiều vở kịch, không đến một trăm cũng đã đến tám mươi, hơn nữa đều là những tình hoa đã được chọn lựa kỹ càng.

Có thể được hắn khen ngợi, thực sự là rất tốt.

Bên trong Dịch gia hỗn loạn, Dịch lão gia bên ngoài có mấy đứa con riêng, đấu nhau quyết liệt, Dịch Bác Hàm đang rất muốn tạo nên một thành tích cho mình.

không nghĩ đến việc hắn sẽ coi trọng Cố Hàm Sương.

hắn suy nghĩ có phải trước kia hắn đã hiểu lầm Laffey tiểu thư hay không. Rốt cuộc chỉ gặp mặt nhau một lần, nghe nói mấy câu liền cho rằng người ta như vậy thực sự là quá vô đoán.

Có thật Lục Văn Tinh không thích tài nữ không? Vẫn là chưa chắc. Nghĩ lại một chút, tình sử từ xưa đến nay, người con gái xinh đẹp thanh tú, khí chất phong độ trí thức, kỳ thật là môn đáng hộ đối.

Cho nên đối mặt với người con gái tài sắc thể này, rất nhanh thôi, Lục Văn Tinh đã bị luẩn hãm.

hắn trầm ngâm một chút, vừa mới chuẩn bị mở miệng, thì người ở bên cạnh nãy giờ không nói tiếng nào là Trương Thần đột nhiên la lên một tiếng: “Dừng xe!”

Lục Văn Tinh vội vàng tránh sang một bên.

Dịch Bác Hàm không phản ứng kịp, nên liền bị ngã, toàn thân bị phóng ra trước.

Trong xe liền tràn ngập một luồng khí tức giận.

Dịch Bác Hàm: “Trương Thần! Đại gia nhà cậu!”

Xe này đã không thể ngồi, nên ba người liền xuống xe, đi ven đường đến khách sạn. Lục Văn Tinh đã gọi người kéo xe đi sửa.

Dịch Bác Hàm một bàn tay dính lấy Trương Thần, một bàn tay không quên đọc kịch bản còn lật qua lật lại thật kỹ vì lúc nãy có bị ướt.

Khách sạn này không phải là chỗ bọn họ thường ở. Trước tiên cứ bảo để cho bọn họ một phòng lớn nhất.

Sau đó liền ung dung đi vào trên ánh mắt kỳ lạ của mấy người phục vụ.

Dịch Bác Hàm khoác chiếc áo tắm dài, cầm máy sấy hong khô kịch bản. Nhưng mực nước không thể tránh nước, nên phía trước có vài tờ hôn loạn thành một đống. Đây là bài viết tay, có bản dự trữ hay không còn không biết.

hắn nổi trận lôi đình, muốn đem con ma men bên cạnh đánh một trận thật đau.

Lục Văn Tinh thấy hắn như vậy, quyết định nói cho hắn chân tướng:

“Cái vở kịch kia……”

“Hà hà hà?”

“Là do Cố Hàm Sương viết.”

“Ai?”

“Cố gia đại tiểu thư, Cố Hàm Sương.”

Tờ giấy trong tay Dịch Bác Hàm xoạch một tiếng, rơi xuống đất.

“không đúng a,” hần lẩm bẩm tự nói: “không phải nghe nói mẹ kế của nàng rất lợi hại, ngày thường sếtức tiền không chỉ cho cô ấy đi học đàng hoàng hay sao, chẳng phải cô ấy chỉ là một bao cò hay sao?”

“Điều này có thể chứng minh đây là thiên phú,” Lục Văn Tinh còn chưa kịp mở miệng, hần đã phản chấn lên, lập tức đưa ra đáp án: “Cố tiểu thư không trải qua huấn luyện, có thể viết ra vở kịch hay như vậy, có thể thấy được là do thiên phú dị bẩm, không được, nhân tài như vậy nhất định phải bồi dưỡng thật tốt.”

hần quay đầu, hai mắt sáng lấp lánh, giống như một thiếu nữ đang làm nũng: “anh Lục ~”

Lục Văn Tinh run lên: “Cút.”

*****

Tập tục của Triều Đại Kim, khi nam nữ chưa lập gia đình có thể liên hệ bút mực với nhau, đối đáp thơ từ. Cũng có thể viết tiếp đoạn thơ, hoàn thành về thiếu, rồi từ đó se duyên.

Cố Hàm Sương cũng đã viết một đoạn, trong lòng tràn đầy mong chờ mà đợi tình lang đến viết đoạn kế tiếp. Nhưng mà Lục Văn Tinh là ai chứ, đó là người có thể viết nên một đoạn văn khiến thầy giáo có thể tức đến thút thít, làm sao có thể có thú vui phong nhã này.

Cho nên Cố Hàm Sương vốn dĩ không mong đợi cảnh tượng tràn ngập lãng mạn đối đáp thơ từ như trong suy nghĩ, cho đến khi nhận được điện thoại.

“Kịch bản?”

Bên kia đòi một kịch bản chân chính.

Cố Hàm Sương không lập tức đáp ứng, chỉ nói mình muốn tưởng tượng thêm. Gác điện thoại, nàng liền đi vào trầm tư.

Trong trí nhớ của nàng, thời nàng ở, thơ văn của con gái là đồ bí mật, trừ khi là người cực kỳ thân cận nếu không không thể truyền đọc.

Trước kia đối với Lâm Trọng cũng vậy, thơ của nàng hần nghe được khi nàng đang trên cao nhìn xuống ngắm cảnh mà ngâm, cuối cùng lại kết thành mối lương duyên.

bây giờ Lục đại ca nói tác phẩm của nàng có thể tạo thành tác phẩm điện ảnh, giống như thứ mà ngày đó bọn họ xem ở rạp chiếu phim, sẽ có người diễn rõ ràng.

trong lúc nhất thời nàng có chút do dự, lại có chút hưng phấn.

Nàng biết thế giới này khác biệt rất nhiều, nàng cũng biết hần sẽ không hại nàng. Nếu hần có thể nóira, vậy nhất định là được rồi.

Nàng không nghĩ tới tác phẩm của nàng sẽ có một ngày được người khác thừa nhận, và cho rằng nó đáng giá để cho mọi người thưởng thức.

Đây là lần đầu tiên, nàng cảm thấy địa vị của nữ giới so với thế giới của nàng thực sự khác nhau, nàng thực sự đã được chứng kiến trước đó.

Ví dụ như cha Cố với Cố Mẫn có phần thân thiết.

Nữ tử ở triều Đại Kim đều do mẹ dạy dỗ, hằng năm các nàng đều bị nuôi dưỡng dạy dỗ ở hậu viện, ngày thường sẽ không được phụ thân chú ý đến, chỉ có việc duy nhất khiến các nàng được coi trọng là có thể liên hôn với nhà có ích hay không.

Nàng với phụ thân của chính mình Cố Đại lão gia, trừ khi vô tình cũng mẫu thân của mình gặp được ông ấy, thì quanh năm không thấy mặt đâu, quan hệ xa lạ.

Ngẫu nhiên gặp nhau, một người hỏi một người đáp cũng tuân theo lễ nghi, có mười phần nghiêm túc câu nệ.

Có một vài nam nhân,thậm chí còn không xem người vợ sinh ra nữ tử là gì, cơ bản không hề nhớ rằng bản thân mình đã sinh ra nữ nhi.

Ở nơi này tuy rằng cha Cố chỉ coi trọng duy nhất Cố Bác, nhưng đối với Cố Mẫn lại cực kỳ sùng ái, giống như trước đây khi còn ở Đại Kim mà nàng vô cùng ngưỡng mộ.

Và còn ví dụ như Cố Mẫn lúc nào cũng có thể ra ngoài. Ví dụ như thân thể này, ở những năm về sau, vẫn có thể cùng với nam nhân đến trường học tập giống nhau.

Nhưng những cái đó đều do nàng quan sát được. Còn Cố Hàm Sương chân chính thì vẫn như cũ, bị nhốt ở khuê phòng, bó tay bó chân không dám ra ngoài một bước.

Nhưng hôm nay lại có người nói với nàng, “Muốn làm thi lâm, viết không tốt cũng không quan trọng, tôi có thể cho cô học.”

Trong nháy mắt nàng cảm thấy, những sự sợ hãi hay xa lạ ở thế giới này đều lùi xa, đột nhiên nàng sinh ra rất nhiều dũng khí.

Nàng cầm lấy di động, click mở WeChat ra,nhấn rõ từng câu từng chữ:

“Ta muốn thử xem”

“Cảm ơn anh, Lục đại ca.”

*****

Nhờ Lục Văn Tinh làm người trung gian, Cố Hàm Sương và Bác Hàm kết bạn WeChat.

Hai người liền thảo luận với nhau, cũng rất muốn có thể gặp mặt.

Dịch Bác Hàm thông qua lần nói chuyện phiếm này, đối với Cố Hàm Sương đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ. hần có một chút kinh ngạc nói: “không phải là đại tiểu thư sao? Ta cảm thấy cô khá tốt nha, khiêm tốn, hiểu chuyện lễ phép, không nói lời vô nghĩa, khi không hiểu liền hỏi, cũng không khoa tay múa chân.”

“Hơn nữa điều quan trọng là cô thực sự thay đổi,khi nói chuyện rất có khí chất, đưa ra ý kiến cũng đúng trọng tâm. Thời buổi này có thể gặp được cô gái như vậy thực sự hiếm có!”

Đối với cô gái này Trương Thần chỉ khịt mũi coi thường, rốt cuộc cũng bởi vì hắn đã gặp qua Cố Đại tiểu thư, nên không dễ dàng thay đổi ấn tượng như vậy.

“Cách một vách bàn, người khác đang tổ chức sinh nhật, mời khách luôn miệng, liền có vẻ mặt ghét bỏ, cách xa ra.”

hắn bắt chước cảnh tượng ngay lúc đó, vẻ mặt giống như đang nhìn chúng sinh mà mở miệng: “Thịt dê vẫn là đồ hữu cơ, cách làm không đúng, nếu nhà ta biết ta ăn loại đồ vật này, thực không dám nói.”

“ta thực sự rất ghét nha. Ta thực sự muốn cô ta cút đi chỗ khác.”

Dịch Bác Hàm đang nghi ngờ hắn có phải tên ngốc hay không, nghĩ nghĩ, nói đúng trọng tâm: “Có lẽ, hiện tại đã khác rồi. Nếu không anh Lục sẽ không coi trọng cô ấy.”

Lúc này Trương Thần nhũn mày. so với bọn hắn anh Lục còn cao ngạo hơn,nếu Cố Đại tiểu thư kia như vậy thật, nhất định sẽ ghét bỏ.

Cố Hàm Sương vẫn chưa kịp suy xét kịch bản.

thì nàng phát hiện một sự kiện kỳ dị. Sổ nhật ký của chủ nhân thật kia, sao có thể vô duyên vô cớ có nhiều thêm vài tờ.

Cố Hàm Sương nhớ rất rõ ràng, thời điểm nàng tới. Là ngày năm tháng 8, ngày ghi nhật ký cuối cùng, là ngày ba mươi tháng bảy.

Nguyên thân là do oán giận Đinh Nhu đưa Cố Mẫn đi tham gia tiệc của Đỗ gia mà không đưa mình theo.

Nhưng mà hiện tại sau ngày ba mươi tháng bảy, trên chỗ trống phía sau trang giấy, lại đột nhiên xuất hiện chữ cái.

Cố Hàm Sương là người có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng không nhìn được lòng tơ dựng ngược. Nàng lẳng lặng lật xem trang giấy kia.

“ngày hai mươi bốn tháng tám, thứ sáu.

Cố Mẫn nói cha cho ta đính hôn. Nàng không giống như đang nói dối. Khẳng định là do Đinh Nhu xúi giục, nàng ác độc như vậy, có thể tìm cho ta người trong sạch sao!? Ta nên làm cái gì bây giờ.

Còn nữa, Lâm ca ca khi nào mới có thể đồng ý yêu ta? rõ ràng, rõ ràng lúc chúng ta đi ra ngoài chơi thực sự rất vui không phải sao? Tại sao lại có thể đáp ứng yêu đương với Cố Mẫn?”

“tháng Tám ngày hai mươi lăm, thứ bảy.

Ta có thể thấy được nam nhân kia rồi, lớn lên rất khó coi, động tác cũng thô lỗ, thật ghê tởm.

Còn lão già kia, nói nhà bọn họ tới thành phố W thử xem vận mệnh. Thế sau đó, nếu như thất bại thì có phải ta sẽ cùng bọn họ lẩn về sống ở nông thôn hay không? Còn muốn mang ta đi cùng?

Nhất định khi đó Đinh Nhu sẽ cười cho đã đi.

không, ta nhất định sẽ không làm cho nàng toại nguyện, ta nhất định phải gả đến chỗ tốt hơn so với Cố Mẫn, tốt hơn so với nàng một vạn lần.

Sau này sẽ đem đám tiện nhân đó đập xuống dưới chân!”

Cố Hàm Sương xé một cái “Xoát”,.

Nàng đột nhiên nhận thức được, quyển nhật ký này giữ lại cũng không phải là một chuyện tốt.

Lúc trước đối với cha Cố và mẹ kế nàng có rất nhiều oán giận, nên bị người khác nhìn thấy cũng khôngngại. Cái danh bất hiếu, đòi trước nàng đã sớm gánh trên vai. Nếu như có người phát hiện, nàng cũng có rất nhiều biện pháp đối phó.

Nhưng mà trong giọng nói lộ ra tham vọng hư vinh, đối với hôn sự này có nhiều bất mãn, đối với Lâm Trọng có tình ý rõ ràng, nên tuyệt đối không thể để Lục Văn Tĩnh nhìn thấy. Nếu không nàng có trăm cái miệng cũng không thể nói rõ.

Dù sao nội dung phía trước nàng đã căn nhắc rõ ràng, sau này thế nào thì cứ tự nhiên, bản nhật ký này nàng cho là không còn có tác dụng.

Nàng nhanh chóng quyết định, thừa dịp đêm khuya tĩnh lặng, nàng mang nó đến phòng bếp thiêu hủy.

Nhưng mà lúc nàng đang nổi lửa, chuẩn bị mang nhật ký đi đốt,thì lại phát hiện trang nhật ký mà nàng đã xé, lại có thể nguyên vẹn mà xuất hiện ở nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bạ n b e

Editor: huyetsachtiensu

Trong khi cô đang nhóm lửa, chuẩn bị từng tờ từng tờ ném vào đồng lửa lại phát hiện một tờ ban ngày đã bị cô xé bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Cùng lúc đó còn có thêm mấy dòng chữ.

“Chủ nhật, ngày 9 tháng 10.

Bọn họ, bọn họ lại hại ta như vậy? Đinh Nhu cho ta mặc lễ phục cũ của Cố Mẫn. Lễ nào như vậy khôngphải là làm mất mặt Cố gia sao?

Còn Cố Mẫn, không phải chỉ là biết chơi violin sao? Có gì tài giỏi mà phải dắc ý. Nếu không phải là mẹ cô ta không bao giờ chịu bỏ tiền ra cho ta đi học cái gì thì sao ta có thể kém hơn cô ta được chứ.

Còn luôn hỏi vì sao lần nào ta cũng chỉ đàn một bài, chẳng lẽ cô ta không biết vì sao sao? Sao cô ta không đi chết đi?”

Động tác của Cố Hàm Sương dừng lại. Bây giờ là mừng 6 tháng 10, cách ngày 9 tháng 10 trong nhật ký ba ngày.

Mấy ngày nay Cố Mẫn và Đinh Nhu đều khẩn trương chuẩn bị vì tiệc rượu ba ngày sau ở Đỗ gia. Chuyện này vốn không có chuyện gì của cô ấy. Đinh Nhu có rất nhiều thủ đoạn để tách cô ra khỏi vòng tròn xã giao này.

cô cũng không để ý lắm, đã dưới Địa phủ một lần còn có gì không nhìn thấu nữa, chuyện có lợi thì mọi người đều là bạn bè, không có lợi thì mọi người đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Nhìn cách nói trong nhật ký có thể thấy cô ấy đến đó, không những có đến còn bị mẹ con Đinh Nhu tính kế.

trên nhật ký chậm rãi hiện lên câu nói sau cùng “Còn Lâm đại ca nữa, tại sao anh ấy lại dùng ánh mắt ấy nhìn ta? hần thấy thất vọng với ta rồi sao?”

Lâm Trọng... cũng đi...

Cố Hàm Sương sụp mắt, tắt bật lửa, lẳng lặng trở về phòng.

***

Sáng sớm ngày thứ hai, Cố Hàm Sương nhận được một cuộc điện thoại, lưu tên là Diễm Diễm.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói lanh lảnh vui vẻ, rủ cô đi dạo phố.

Trong nhật ký của nguyên chủ rất ít xuất hiện bạn bè. Thỉnh thoảng nhắc đến bọn họ vài câu thì cũng toàn nghi ngờ với phòng bị. Diễm Diễm là người duy nhất không bị viết đến, mặc dù cô ấy có xuất hiện một lần.

cô chỉ hơi trầm ngâm đã đồng ý. Đúng lúc ô có việc phải ra khỏi nhà, có người quen làm bạn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Cho dù đối phương là người hay ma cô cũng không sợ, lúc cô dạy ở kỹ phường gặp ma còn ít sao? Luôn có thủ đoạn đạt được mục đích của chính mình.

Diễm Diễm bỏ điện thoại xuống, quay sang hai người bạn cười cười “Hàm Sương nói muốn đến đây, chúng ta tập hợp ở quảng trường Tinh Huy đi.”

Thẩm Ngọc không hài lòng nói “không phải đã nói chúng ta cùng đi sao, cậu gọi cô ta làm gì? Tự chuốc lấy phiền phức.”

Thạch Bội Bội cũng cau mày “đúng vậy, nhất định sẽ lại nói về triết học đời người.”

Diễm Diễm cười cười “Nhiều người vui hơn mà, hơn nữa thật ra Hàm Sương là người tốt. cô ấy cũng không phải thường xuyên nói... Những câu nói kia chúng ta nghe một chút là được rồi.”

Thạch Bội Bội thờ dãi nói “Cậu thật là.” Nhìn ai cũng thấy họ là người tốt.

Cố Hàm Sương để chú Trương lái xe đưa đến chỗ hẹn. Từ xa đã nhìn thấy ba người con gái đang bê trà sữa uống.

Trong đó có một cô gái mặt tròn tròn hưng phấn vẫy tay với cô.

cô đi tới hỏi “Diễm Diễm?”

cô gái gật đầu, cười đưa cho cô một cốc “Café đen của c, ta còn đặc biệt dặn bọn họ không cho đường.”

Cố Hàm Sương cảm ơn rồi nhận lấy. Nhìn các cô ấy đều thỏa mãn cũng không nhịn được cầm ống hút, hút vào một hơi.

Chất lỏng đắng ngắt trôi xuống dạ dày, cô nuốt chút nữa không nhịn được mà phun ra. không chút biến sắc mà nuốt xuống, cẩn thận nhìn nét mặt ba cô gái lại phát hiện vẻ mặt các cô ấy vẫn bình thường, cũng không lộ ra vẻ mặt cười trên nỗi đau khổ của người khác.

không phải cố ý đùa cợt cô.

Lại nghĩ đến những gì Diễm Diễm nói cũng đoán được là do nguyên chủ, không biết đây là cái sở thích không thể tưởng tượng gì đây.

cô không nói thẳng ra, chẳng khác nào tự vả vào mặt mình mà còn phụ lòng tốt của người khác. Chỉ giả vờ uống café, cảm thấy thời gian cũng không sai biệt lắm thì nhân lúc không ai để ý thì ném vào thùng rác.

Bốn người vừa đi vừa nói chuyện, Cố Hàm Sương rất nhanh đã thăm dò được ba người họ, Diễm Diễm tính cách mềm mại và ngây thơ, vừa nhìn chính là một cô gái lớn lên trong một gia đình hạnh phúc.

Thẩm Ngọc tính tình ngay thẳng, có sao nói vậy, nhưng cũng có chừng mực. Thạch Bội Bội có chút lòng dạ, nhưng không có ý xấu, là một cô gái có thể chơi cùng.

Các cô đi dạo từ cửa hàng đồ cao cấp đến quầy mỹ phẩm, lại đến khu đồ ăn, ăn từ đầu này đến đầu kia của khu phố.

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ Cố Hàm Sương vui vẻ như vậy.

Thẩm Ngọc và Thạch Bội Bội vốn đang lo lắng cô lại nói những lời cô bọn họ mất hứng nhưng khi đi cùng nhau mới phát hiện vẫn là gương mặt đó nhưng tính cách lại như biến thành một người khác vậy.

không nhiều lời nhưng mỗi câu nói ra đều tao nhã, lịch sự lại hài hước.

Đây mới thật sự là Cố gia đại tiểu thư đúng chứ? Trời thương xót, trước đây bị mẹ kế của cô ấy chèn ép đến mức phát điên rồi.

Hai người không hẹn mà cùn nghĩ đến.

Chờ com nước no nê, Cổ Hàm Sương cũng ăn no rồi, cô kể chuyện mình còn chưa có lễ phục cho bọn họ nghe.

“Tiệc rượu nhà họ Đỗ? Chúng tớ cũng muốn đi, tuần trước đã mua được lễ phục rồi, bây giờ vẫn còn thời gian, bọn tớ sẽ giúp cậu chọn một bộ.” Diễm Diễm mở miệng, lại dùng ánh mắt hỏi hai người kia, hai người họ cũng không có ý kiến gì.

Bọn họ trực tiếp dẫn Cổ Hàm Sương đến cửa hàng bọn họ hay mua.

“Quần áo của mình chủ yếu là mua ở đây, các mẫu thiết kế của bọn họ đều rất tốt.”

Cổ Hàm Sương ngược mắt, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy lễ phục của thời đại này, có chút... không chấp nhận nổi.

không vì cái gì khác, chỉ là quá hở hang, cô đến nơi này đã hơn tám tháng, chính là cảm thấy quần áo ở đây rất kỳ quái, dù sao cũng cần che đậy kín kẽ chứ, nhưng những cái này...

Mặt cô đỏ lên, nói thế nào cũng không mặc thử bộ lễ phục mà ba người bọn họ chọn cho cô.

“Ai da, có gì mà phải xấu hổ chứ, tất cả mọi người đều mặc như này, sau này cậu lập gia đình cũng thường xuyên phải tham gia các bữa tiệc rượu, chẳng lẽ cậu sẽ ở nhà để chồng cậu đưa người phụ nữ khác đi sao.” Thẩm Ngọc cuống lên, bắt đầu nói không lựa lời.

Động tác của Cổ Hàm Sương dừng lại. Để người tình của Lục Văn Tĩnh đi tham gia tiệc rượu sao? Vậy còn nhất định sẽ trở thành trò cười của bọn họ, sợ là cách hạ đường (ý là từ vợ cả bị xếp xuống làm vợ hai ý à) cũng không xa nữa, làm sao cô có thể cho phép chuyện như thế xảy ra được chứ.

cô chần chừ trong chốc lát, cuối cùng vẫn cầm quần áo đi đến phòng thay đồ.

Diễm Diễm chọn một bộ váy đuôi cá mỏng.

Phần lớn da thịt lộ ra bên ngoài làm cho Cổ Hàm Sương có chút quần bách.

Ánh mắt của ba người kia lại sáng bừng lên.

Chỉ thấy dưới ánh đèn, mỹ nhân uyển chuyển đứng đó, chiếc váy bó sát người làm nổi bật từng đường cong của người mặc, thanh cao thoát tục, người nhìn người thích.

“A!” Diễm Diễm che mặt “Xong rồi, xong rồi, tớ muốn cong rồi.”

Ngay cả nhân viên bán hàng cũng không nhịn được mà khen thật lòng “Chiếc váy này rất hợp với tiểu thư, cô mặc vào thật là đẹp.”

Cổ Hàm Sương bỏ 2 vạn mua cái váy này, lại mua thêm giày cùng túi xách phù hợp với chiếc váy.

Thấy thời gian không còn sớm ba người mới tiếc nuối gọi tài xế đến.

Cổ Hàm Sương về đến nhà thấy tin nhắn Lục Văn Tĩnh gửi đến hỏi cô đang làm gì.

Trong lòng cô có chút vui mừng mơ hồ, không nhịn được mà chia sẻ những chuyện hôm nay mình trải qua.

Lục Văn Tĩnh cách điện thoại cũng có thể cảm nhận được niềm vui của cô, không khỏi khẽ mỉm cười.

“Bữa tiệc của Đỗ gia anh cũng đi, không biết có thể có vinh hạnh mời Cổ tiểu thư là bạn gái đi cùng được không?”

Chuyện tiệc rượu Cổ Hàm Sương nghe mấy người Diễm Diễm nói cũng tám chín phần mười, cô cười vui vẻ trả lời “Vô cùng tình nguyện.”

***

Cổ Hàm Sương vẫn chờ Đinh Nhu mở miệng.

Quả nhiên, trước ngày diễn ra tiệc rượu một ngày bà ta cầm một cái hộp đến phòng Cổ Hàm Sương.

“Tiệc rượu Đỗ gia tổ chức, bố con bảo ta dẫn con theo, đây là quần áo lúc ta và Cổ Mẫn đi mua quần áo đã chọn cho con, con mặc thử xem.”

Cổ Hàm Sương nhìn đối phương, đột nhiên nở một nụ cười. cô không biết Đinh Nhu ôm gì trong lòng.

Cho dù mẹ cô không thích mấy người vợ bé của bố cũng sẽ nuôi dưỡng tốt mấy người con của bọn họ. Chỉ sợ để cho các người họ xấu hổ mất mặt sẽ liên lụy đến thanh danh của chính mình.

Đinh Nhu không thể chờ được mà muốn nguyên thân mất mặt, thủ đoạn còn vụng về như vậy, làm cho bà ta phải gánh cái danh khất khe với con riêng của chồng thì có gì tốt chứ?

Quả nhiên vợ bé vẫn chỉ là vợ bé, cho dù may mắn lên làm được vợ cả thì cũng vẫn là chó không thay đổi được thói quan ăn phân mà thôi.

Thủ đoạn của Nhạc di nương còn cao hơn bà ta.

“Đề ở đây đi.” cô hờ hững hất cằm.

Đinh Nhu như bị ma xui quỷ khiến mà đặt chiếc hộp lên trên bàn. Đến lúc đi ra cửa bà ta mới phản ứng được, Cổ Hàm Sương này ra về ta đây, rõ ràng là coi bà ta như người hầu mà sai khiến, sao bà ta lại nghe lời của nó mà để chiếc hộp lên trên bàn chứ!?

Lập tức cảm thấy tức giận, muốn quay trở lại phát giận nhưng lại không tìm được lý do, chỉ có thể oán hận rồi đi. Nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra sau đó mới thoải mái một chút.

Bà ta thật sự ngu sao? không, mà là ngược lại, che giấu dưới vẻ bề ngoài dịu dàng vô hại chính là một trái tim tràn đầy tâm kế.

Cách mà bà ta đối xử với Cổ Hàm Sương chính là từ chịu đựng đến dẫn dắt.

Người cũng là động vật, thuần phục con người cũng giống như thuần phục súc sinh, Cố Hàm Sương không nghe lời thì thỉnh thoảng và ta sẽ cho cô một gậy, làm cho cô sợ, chỉ có sợ mới có thể nghe lời.

Nguyên thân trong lòng tràn đầy oán hận nhưng không dám nói ra, không dám làm ra hành động gì, bà ta thật sự là thành công rồi.

Hơn nữa, lần này Lâm Trọng cũng đi, hẳn đang đưa qua lại giữa hai người con gái, cho dù đồng ý qua lại với con gái bà ta thì thái độ cũng mờ ám không rõ. Nhưng nếu con gái bà ta một lòng treo cổ trên thân cây này thì bà ta sẽ giúp hắn có quyết định, để hắn triệt để cắt đứt ý nghĩ đối với Cố Hàm Sương.

Cố Hàm Sương cũng không nghĩ đến ở thời đại này cười kè bần hàn chứ không cười gái điếm. Danh tiếng không còn quan trọng như thời đại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lâm Trọng

Edit: Anita

Buổi tiệc diễn ra vào ban đêm, Cố Hàm Sương nói rõ mình sẽ đi cùng Lục Văn Tĩnh.

Cố cha đầu tiên là chở hai mẹ con Cố Mẫn đi trang điểm trước.

Cố Hàm Sương ngồi ở trước kính, lấy lược chải mái tóc đen bóng.

Người hiện đại mỗi khi làm tóc, theo bản năng liền nghĩ đến việc sấy nóng hoặc duỗi thẳng, giống như không có các loại máy móc hay nước thuốc phụ trợ thì sẽ không thể tạo hình tóc đẹp vậy.

Xác thực, so với việc quần tóc và thiết kế tóc thành những tạo hình khác, thì làm như thế sẽ giữ tóc được kiểu cố định, lâu dài, dễ tạo hình, nhưng lại quá mức giống nhau không có chút sáng tạo nào.

Ngẫu nhiên cũng có vài kiểu tóc rất đẹp mắt, nhưng đại đa số, nhìn tới nhìn lui thì trên phố gần như là loại kiểu tóc đen dài thẳng, buộc đuôi ngựa, hoặc uốn xoắn rồi búi lên.

Bởi vì nhà tạo mẫu tóc chân chính thì người bình thường ít người có thể tiếp xúc được, còn những người đi học vài ba kiểu như mèo quào rồi chạy đi mở tiệm thì cũng mang tiếng là nhà tạo hình tóc này nọ, hầu hết khách hàng đều bị đối xử như nhau, vừa máy móc vừa không sáng tạo.

Mà búi tóc tinh xảo kiểu này đã thất truyền từ lâu.

Bởi vì chải và quần cực kì phiền toái, cần tốn thời gian và tinh lực, tự mình vấn tóc cho mình cần phải xoay tay, đã khó lại càng khó hơn, người không khéo tay và tính tỉ mỉ thì không thể học được, cũng không thể nhờ người ta mỗi ngày mỗi búi tóc giúp mình.

Cho nên người thực sự biết thiết kế những kiểu tóc sang trọng quý phái đã ít thì lại càng thêm ít.

Cố Hàm Sương khi xưa, luôn thay đổi đủ loại kiểu tóc, có thể nói lá bách biến đa dạng, nha hoàn búi tóc cho nàng có thể thiết kế cả trăm loại kiểu tóc, kiểu nào cũng đẹp xuất sắc.

Cố Hàm Sương nếu tự mình búi tóc thì không tiện làm mấy kiểu tinh xảo phức tạp như thế, nhưng vài kiểu tóc sang trọng để đi dự tiệc thì tất nhiên làm được, nhưng chỉ cần bấy nhiêu đã đủ rồi.

trên trán cô thắt một bím tóc tỉ mỉ sau đó quàng ra phía sau, búi lên thành túi, rồi dùng một cây trâm hình bướm cố định tóc lại.

Thoa nhẹ lớp phấn mỏng, chuốt nhẹ đôi mày liễu cong cong. Dung mạo vốn xinh đẹp, sau khi trang điểm nhẹ nhàng như thế thì lại càng giống như nàng tiên nữ từ trong tranh vừa bước ra.

Lục Văn Tĩnh đã tới từ sớm, được quản gia mời đến phòng khách uống trà.

Hôm nay anh cũng đặc biệt mời nhà tạo hình, tóc dùng sáp chải tóc vào nếp tỉ mỉ, trên người mặc bộ Âu phục bao trọn vóc người hoàn mỹ, càng tôn thêm vẻ anh tuấn bất phàm.

Chỉ là thẳng thớm quá nên dường như anh có chút không thoải mái.

anh nhìn đồng hồ, đang cảm thấy lạ vì sao Cố Hàm Sương vẫn còn chưa xuống, anh đương nhiên không biết bạn gái nhà mình vẫn chưa hóa trang. Bằng không tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy.

Dù sao ở trong mắt của anh, cái gọi là trang điểm làm tóc đó còn khó khăn phức tạp hơn kí hợp đồng làm ăn nhiều. Thà anh mời nhà tạo hình đến tạo cho mình một phong cách riêng vẫn khỏe hơn.

Quản gia hỏi có cần mang tới cho anh chút điểm tâm hay không, anh vừa lắc đầu cự tuyệt, thì đã nghe được tiếng gậy cao gót "Lộc cộc" đang gõ lên trên sàn nhà.

Ang ngược mắt lên nhìn, thì ngay khoảnh khắc đó lập tức mất đi khả năng nói của mình.

Bởi anh nhìn thấy trên thang lầu, có một bóng hình xinh đẹp đang vịn lan can đứng đó với vẻ thẹn thùng, và nhịp tim đang đập dồn dập trong lồng ngực của mình.

Cố Hàm Sương có chút ngượng ngùng, dù sao lần đầu tiên cô ăn mặc như thế này trước mặt người khác phái.

"anh Lục, có đẹp không?"

Lục Văn Tĩnh phục hồi tinh thần lại, bước qua đón cô, cười lưu manh: "Rất đẹp, bà xã của anh nhìn thế nào cũng cực đẹp."

Cố Hàm Sương nũng nịu liếc anh một cái.

*****

Đại thọ bảy mươi của Đỗ lão gia, bởi vì là tròn bảy mươi, nên tổ chức cực kỳ long trọng.

Lúc Cố Hàm Suong và Lục Văn Tinh đến, cả nhà Đinh Nhu đã đến được một lúc, đang bắt chuyện với những người bạn cùng hợp tác kinh doanh.

Nghe được tiếng huyền ảo, họ theo bản năng nhìn về hướng cửa, liền nhìn thấy đôi kim đồng ngọc nữ đang nắm tay nhau đi tới.

Cố Mẫn quả thực gần như không thể che giấu được khiếp sợ của mình.

Sao lại thế này? không phải mẹ đã nói sẽ cho cô ta mặc lễ phục cũ của mình sao? Bộ váy mới tình này từ đâu ra thế?

cô ta nhìn về hướng Lục Văn Tinh đang đi bên cạnh, đúng rồi, có một vị hôn phu nhà giàu mới nổi như thế thì một bộ lễ phục cũng đâu là gì.

Cố Mẫn theo bản năng cắn chặt hàm răng.

Cố Hàm Suong xinh đẹp, cô ta vẫn luôn luôn biết rất rõ điều này, nhưng tính tình khó ưa và khó chất hống bét của cô luôn làm ẩn đi tất cả những ưu thế mà dung mạo mang đến, nên cô ta luôn có thể yên tâm thoải mái mà chế giễu cô gái này là đồ vô dụng.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào tất cả những mảng bụi mờ che giấu vẻ đẹp thực sự đó tan đi không còn bóng dáng, giống như tro bụi, chỉ qua một cơn mưa đã gạt rửa sạch sẽ, bắt đầu lấp lánh vẻ đẹp vốn có của mình.

Tuyệt đối không thể như thế này, Cố Hàm Suong nên nằm yên trong lòng đất, vùi lấp sâu trong bùn đất, để ngược mắt lên nhìn cô ta vinh quang vô hạn, vừa ghen tị vừa

bất lực, đó mới là bộ dáng mà cô gái này nên có.

cô ta quyết tâm sẽ làm cho cô gái này trở về vị trí mà cô ta nên có.

Lục Văn Tinh biết Đinh Nhu cực ít mang Cố Hàm Suong đi ra ngoài xã giao, vì thế nên anh muốn mang cô đi một vòng để thích ứng trước. không ngờ cô lại ứng xử khéo, đưa đẩy đúng mực hoàn toàn không hề có chút luống cuống nào, tất cả cử động đều tự nhiên hào phóng, gần như còn thành thạo hơn cả anh.

Sao với hình tượng mà anh gặp lúc trước tưởng chừng như là hai người, anh không khỏi cảm thán đúng là mở rộng tầm nhìn.

Cố Hàm Suong cảm nhận được ánh mắt của anh, nghiêng đầu nhìn anh cười nhẹ, ngay lập tức như có đoá hoa xuân nở rộ chung quanh.

cô đương nhiên biết anh đang nghĩ ngợi điều gì, nhưng cô cũng không có ý định che giấu.

Thứ nhất là cô hoàn toàn không biết tính cách của nguyên chủ là gì, nên chắc chắn không thể nào bắt chước, huống chi người trước mắt cô đây sẽ là người sống chung với cô cả đời, nên càng khó có thể giấu diếm tính cách thực của mình. Thứ hai là hai người vừa mới định ra hôn ước, trước kia tất nhiên không tiếp xúc với nhau nhiều lắm, chỉ cần cô không hồ ngôn loạn ngữ, làm ra những hành động kinh thế hãi tục, thì cho dù đối phương có hoài nghi, cũng sẽ không nhiều lắm.

Vì vậy cô cực kì thần nhiên.

*****

Cố Mẫn bung ly rượu đi trong đám người, từ nhỏ cô ta có gia sư có chuyên môn riêng về lễ nghi xã giao đến dạy, lại luôn được Đinh Nhu mang đi tham dự đủ mọi tiệc tùng, nên loại tiệc tùng kiểu này tuy nói không quá thành thạo nhưng hoàn toàn không thể làm khó được cô ta.

Cha mẹ cô ta đang xã giao với bạn bè, sau khi cô ta chào hỏi xong, liền ddeens một góc sáng sủa gần đó tìm những bạn bè cùng trang lứa với cô ta.

Hôm nay đã không giống ngày xưa, Cố Mẫn liếc mắt một cái đã phát hiện trong nhóm đã nhiều thêm một người.

"Đây là cháu ngoại của Đỗ lão gia, Andrew." Lâm Giai Giai giới thiệu, sau đó hạ giọng: "Cha anh ta là một quý tộc rất có danh vọng ở Pháp."

Andrew gật đầu chào Cố Mẫn cực kì lịch thiệp.

anh ta có gương mặt điển trai, nghiêng về nét Châu Á nhiều hơn nhưng vẫn giữ nét đặc trưng của đôi mắt xanh sâu thẳm, u buồn quyến rũ của phương Tây.

Cố Mẫn có chút cuống quýt đáp lễ, đối phương quá mức điển trai, dù lòng cô ta đã giao cho Lâm Trọng, nhìn dưới ánh nhìn chăm chú của đối phương làm cô ta cũng không khỏi mặt đỏ tim đập.

Đây không phải là tình trạng của riêng một mình cô ta, những cô gái có mặt ở đây đều hoặc nhiều hoặc ít không ngừng chú ý lời nói và việc làm của bản thân hơn.

Những cô gái khác không có cách gia nhập với nhóm của bọn họ cũng thường đưa mắt nhìn về hướng này.

Lâm Giai Giai đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện: "Chị của cậu hôm nay có về lạ." cô ta như đang cảm khái.

Mỗi một động tác của Cố Hàm Suong đều tựa như một vật trưng bày nghệ thuật, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã không kiềm được bản thân, thất thần, ngây người, ánh mắt vẫn luôn đuổi theo từng cử động của cô.

Càng làm cho người ta ngạc nhiên là, ở đây không chỉ một mình cô ta đang ngắm nhìn Cố Hàm Suong trắng trợn có, âm thầm có, nhưng cô gái này lại hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng, bình thản thanh nhã. Phản định lực này thì dù chính cô ta cũng không thể làm được.

Cố Mẫn tức muốn thở không nổi, nhưng cô ta ra vẻ nhàn nhã bình thản nhún vai: "Già vờ thôi, các cậu cũng biết chị của mình từ nhỏ đâu thích học hỏi mấy chuyện này, chỉ thích bắt chước trong tivi này nọ. nói không chừng lần này đôi kên khác mà thôi."

Lời này trước kia cô ta cũng thường hay nói, bình thường đều được mọi người cười to ủng hộ.

Vậy mà hôm nay lại không ai mở miệng.

Andrew là người đầu tiên không đồng ý nói: "Đó là chị của cô sao? Mặc dù tôi không quá hiểu rõ về xã giao của nước các cô, nhưng khí chất của cô ấy sang quý không thua gì phu nhân cao quý nhất ở nước F. Dáng đi, cách đứng cũng cực chuẩn, lúc cô ấy bước đi, làn váy không hề nhếch lên khỏi mặt đất, lúc chung quanh cô ấy không có ai, nhưng sống lưng cô ấy vẫn thẳng. Đây hiển nhiên là do thói quen gìn giữ nhiều năm, không phải tùy tiện xem trên tivi là có thể học được."

anh ta không biết cái gì là nói giảm nói tránh, thao thao bất tuyệt một mạch bằng tiếng hoa sứt sọc, nói thẳng thắn không né tránh chút nào.

Mọi người nghe xong lời anh ta nói, theo bản năng nhìn về hướng Cố Hàm Suong, vừa rồi chỉ cảm thấy xinh đẹp thôi, hiện tại sau khi nghe Andrew nói xong, đây chẳng phải là thật sự sao?

Gia tộc của Andrew là quý tộc có danh tiếng lâu đời ở nước F, gia thế của gia tộc anh ta hoàn toàn không hề thua kém hoàng thất, nên ở nơi này không ai hoài nghi lời anh ta vừa nói.

Mấy cô gái không khỏi đỏ mặt, lặng lẽ uốn thắt lưng mình thẳng hơn một chút. Nếu Cố Hàm Suong biết bọn họ đang nói gì về nàng, nhất định sẽ lắc đầu bật cười.

Cố đại phu nhân mời người dạy nghi thức cho nàng đó chính là ma ma xuất thân từ hoàng cung, chỉ mỗi việc đi đứng thôi, mà nàng đã phải luyện tập suốt hai năm.

Bước chân phải nhẹ nhàng nhưng cực vững chắc, khi di chuyển phải nhẹ nhàng thướt tha như cành liễu đong đưa trong gió, bước hoa sen (bước dài) là bước chân khi nhấc lên thì vững lúc hạ xuống thì hướng tới, dài sen (bước ngắn) thì hơi dang rộng, làn váy sẽ xòe nở rộ như hoa.

Căn cứ vào những trường hợp khác nhau mà phối hợp quần áo trang sức khác nhau, và đi những bước chân cũng hoàn toàn không giống nhau.

Lúc trước vì động tác bước sen này, cũng không biết đã bị đánh bao nhiêu roi rồi, còn có thể không đẹp được sao.

Mặt Cố Mẫn đỏ ửng, trong lòng vừa bức bối vừa oán giận.

Cái gì gọi là không hề thua kém phu nhân cao quý nhất, các người đã bị cô à này lừa rồi, Cố Hàm Suong thực sự là loại người như thế nào, người khác có thể không biết, nhưng chẳng lẽ cô ta không biết sao?

Hãy chờ đó mà xem, cô ta nhất định sẽ làm cho người khác thấy rõ bộ mặt thật của cô gái này.

*****

Cố Hàm Suong đương nhiên cảm nhận được ánh mắt dò xét của người khác, nhưng cũng chỉ lơ đãng.

không kể mười mấy hạ nhân phục vụ cô từ nhỏ, sợ chiếu cố không chu toàn, cả ngày đều nhìn cô đắm đắm. Chỉ riêng chuyện mẹ của cô mang cô đi tham dự những yến tiệc trong hoàng cung. Những ánh mắt dò xét đánh giá trong sáng ngoài tối cũng đủ làm cho người thường luống cuống chân tay.

Mà cô đã sớm thành thói quen hành động thành thạo trong những ánh mắt đó rồi.

cô nhận ly sâm banh từ tay người phục vụ thì nghe được một thanh âm quen thuộc: "Hàm Suong."

Cố Hàm Suong hơi ngừng một chút, xoay người lại, nhìn về phía khuôn mặt quen thuộc.

Cũng gương mặt trắng trẻo ôn nhuận như ngọc không hề râu giống y như kiếp trước, quả nhiên là một công tử thanh nhã tuấn đạt không vướng chút bụi trần. Nhưng rốt cuộc không thể làm lòng cô xao động nổi.

Khóe môi của cô khẽ cong, gật đầu nói: "anh Lâm, đã lâu không gặp."

Lâm Trọng đã tới đây từ sớm, chỉ là hôm nay cảm xúc không cao, vẫn liên tục lảng lảng đứng ở một góc. Thẳng đến khi nhìn thấy Cố Hàm Suong đang được vạn chúng chúc mừng, lòng hần khẽ động, tìm cơ hội đi ra.

hắn nhìn cô gái đã không gặp mặt một tháng nay, hiện tại giống như biến thành một người khác, cười nói: "đã lâu không gặp, Hàm Suong thay đổi thật nhiều, giống như đột nhiên trưởng thành." Vừa nhìn về phía Lục Văn Tinh bên cạnh hỏi: "Vị này là?"

Cố Hàm Suong vừa muốn giới thiệu, Lục Văn Tinh đã đoạt trước một bước, vờn tay ra: "Xin chào tôi là chồng chưa cưới của tiểu Suong, Lục Văn Tinh."

Nụ cười của Lâm Trọng sượng lại: "Hàm Suong đính hôn? Sao tôi lại không biết? Bác trai bác gái cũng không ai nói gì cả."

Ngụ ý, danh không chánh ngôn không thuận, chồng chưa cưới này từ đâu chui ra thế.

Lục Văn Tinh đương nhiên nghe hiểu, cười cười: "Mới quyết định thôi, vẫn chưa kịp thông báo, các trưởng bối đang thương lượng việc mở tiệc chiêu đãi, đến lúc đó mời anh nhất định phải đến để chung vui. Đúng rồi, tiểu Suong, em vẫn chưa giới thiệu với anh đấy."

"Đây là Lâm Trọng, là con trai của bác Lâm, là bạn trai của Cố Mẫn, là... Em rể tương lai của em." Cố Hàm Suong giới thiệu.

"thì ra là người một nhà, thất kính thất kính." Lục Văn Tinh phóng khoáng nói.

Nụ cười của Lâm Trọng hơi nhạt đi: "Cũng chỉ là đang tìm hiểu lẫn nhau, nói như thế thì vẫn còn quá sớm."

Cố Hàm Suong che miệng cười nói: "anh cũng đừng nên ngại ngùng như thế, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi mà." Hai người này đời trước đã là vợ chồng, đời này lại dây dưa nhau, có thể thấy được là nhân duyên do trời định.

Ba người nói chưa được mấy câu thì Lâm Trọng đã kiểm soát vội vàng rồi đi.

Cố Hàm Suong nhìn bóng lưng của hắn, ánh mắt thoáng lạnh, làm sao cô có thể nhìn không hiểu ý định của Lâm Trọng chứ? Ra về như không thể quên được nàng, liên tưởng đến nhật kí của nguyên chủ, người này đời trước hưởng thụ tay ôm cô em, tay ôm cô chị. Kiếp này chẳng lẽ còn muốn các cô đều phải khăn gói cùng nhau hầu hạ một mình hắn?"

"Cái thá gì chứ!?" Lục Văn Tinh hăm hừ một tiếng, chuyện mà Cố Hàm Suong còn nhận ra được, thì người lười đời sành sỏi như anh chẳng lẽ không phát hiện? Tuy đây là lần đầu tiên họ chạm mặt nhau, nhưng không ảnh hưởng đến việc anh biết người này đang có ý định nhắm nhè bà xã của anh, hành động của gã đã chạm vào nghịch lân của anh, cũng đủ làm cho anh tức tối không thôi.

Tình tình của anh vốn chính là bá đạo, khi anh đã quyết định chung sống với Cố Hàm Suong, thì dù một sọt tóc người khác cũng đừng hòng được chạm tới: "Cách tên đó xa một chút."

Nếu người khác khu nghe câu nói này có thể sẽ cảm thấy anh gia trưởng, chuyên quyền độc đoán, nhưng Cố Hàm Sương đến từ cổ đại, nơi mà phụ nữ bị trói buộc bởi những quy tắc cực kì nghiêm trọng, nên khi nghe câu nói này thì cảm thấy đây là yêu cầu cực kì đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. cô lập tức gật đầu không hề ngần ngại, thậm chí, nếu có thể làm chính thất, ai thêm chui vào hậu viện chương khí mặt mũi của Lâm Trọng để đấu đến đấu đi chứ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cây tiêu của Diệp gia

Editor: huyetsachtiensu

Tiệc rượu tiến hành được một nửa thì bắt đầu có người đi lên sân khấu biểu diễn, Đồ lão gia thích náo nhiệt, cười híp mắt nhìn những người trẻ tuổi lên sân khấu.

“Sau đây, Cố Mẫn tiểu thư sẽ mang đến cho chúng ta một tiết mục độc tấu violin. Xin mọi người cho một tràng pháo tay.” MC giới thiệu tiết mục.

Mọi người nể mặt vỗ tay, Cố Mẫn đi lên sân khấu trong một tràng tiếng vỗ tay, ưu nhã cúi chào mọi người, sau đó đặt đàn violin trên vai, nhắm hờ mắt, kéo đàn.

Kỹ thuật học được mười mấy năm, tiếng đàn uyển chuyển du dương, một khúc đàn xong, nhận được một tràng tiếng vỗ tay khen ngợi của khán giả.

cô ta ngọt ngào nở nụ cười, cầm lấy micro “Chúc Đồ lão gia phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn. Sau đây, chị gái Cố Hàm Sương của tôi sẽ mang đến cho chúng ta một tiết mục độc tấu piano, có điều, mỗi ngày nghe Elisa chắc mọi người đều cảm thấy nhàm chán rồi đúng không, chị, hôm nay chị đừng đánh lại bài này nữa nhé.”

nói xong còn giả vờ nháy mắt một cái.

Cả khán phòng đột nhiên an tĩnh lại, tất cả mọi người đều là người quen, ai mà không biết Cố gia đại tiểu thư là một người ngu ngốc, không được tiếp thu bất kỳ nền giáo dục Quý tộc nào, chỉ biết một bản đàn dương cầm duy nhất cũng là học được ở xã đoàn ở Đại học.

Ngay cả mấy người Đầm Đầm cũng đều lo lắng nhìn cô. Lục Văn Tĩnh vừa mới chuẩn bị lên tiếng giải vây thì bị cô kéo lại, khe khẽ lắc đầu.

“anh Lục, anh yên tâm. Hôm nay tôi nhất định sẽ không làm anh mất mặt.”

Cố Hàm Sương nắm lấy làn váy, tự nhiên hào phóng đi ra “không chỉ cô nghe Elise nhiều thấy nhàm chán, tôi nghe Piano cũng nhiều cũng thấy chán, hôm nay mừng thọ Đồ lão gia, tôi mang đến cho mọi người một tiết mục mới mẻ, thế nào? Cũng là một lời chúc phúc.”

Dứt lời cô nhận lấy một cái hộp người phục vụ vừa mang ra, ung dung thông thả đi lên sân khấu.

không phải chỉ là lọ hoa thôi sao? cô ấy đang muốn làm gì? Tất cả mọi người đều rất tò mò, thậm chí mơ hồ còn có chút chờ mong.

Chiếc hộp được mở ra, bên trong là một cây tiêu ngọc.

Lục Văn Tĩnh nhân ra, đây là cây tiêu ngọc hai người mua ở một sạp hàng bán đồ cổ ven đường khi đi hai người đi dạo ở lễ chùa hôm đó.

Người bán hàng thế nói rằng đây là đồ cổ, người xung quanh cười phá lên, tất cả đều biểu thị không tin, người bán mặt đỏ tía tai giải thích nguồn gốc của cây tiêu. nói hấn mua lại từ một hộ gia đình ở sâu trong núi hoang vắng xa xôi, là đồ vật gia truyền của gia đình họ.

Người bán nói chắc như đinh đóng cột, nói rất nhiều, mọi người nghe cũng vẫn không tin. Nếu là đồ gia truyền của họ thì sao bọn họ không giữ gìn cẩn thận, sau này truyền lại cho con cháu, nói không chừng sau này có thể đáng giá ngàn vàng.

Cố Hàm Sương đứng lạng một bên, nghe xong một lúc lâu, dùng hai nghìn mua lại cây tiêu đó.

Lúc đó Lục Văn Tĩnh còn cười “cô chỉ phí tiền, cũng không biết cây tiêu này được làm bằng đá hay ngọc, tự mình cầm chơi còn được chứ đừng mang ra làm trò cười cho người khác.”

Cố Hàm Sương khẽ vuốt thân tiêu “Tôi chỉ thích cấu tạo đặc thù của nó.”

Thời nay có rất nhiều loại tiêu, chủ yếu là loại sáu lỗ và tám lỗ nhưng cây tiêu này lại có chín lỗ, mà có hai lỗ còn bị lệch.

Lục Văn Tĩnh nhìn hai cái lỗ bị lệch “không phải chỉ là do bọn họ làm ẩu thôi sao?”

Cố Hàm Sương cười “Tất nhiên không phải, chờ tôi về nhà luyện tập vài lần sau đó sẽ thổi cho anh nghe.”

Lúc đó Lục Văn Tĩnh chỉ cười cười cho qua, không ngờ cô còn dám biểu diễn ở đây, nhất thời hai hàng mày nhăn chặt.

Cảm thấy cô có chút không biết nặng nhẹ, trường hợp này có thể hồ đồ sao? hấn vẫn không tin cây tiêu này có thể thổi. Chi tính toán trong lòng làm cách nào để giúp Cố Hàm Sương hạ màn.

Cố Hàm Sương khẽ vuốt thân tiêu.

Là đá không phải ngọc, không có con dấu, không có chạm khắc cho nên không ai tin nó là đồ cổ.

Hai cái lỗ bị lệch, tất cả mọi người đều cho rằng là do thợ làm ẩu, chỉ có cô biết đây là cây tiêu của Diệp gia.

Lúc Cố Hàm Sương mới sinh ra, Diệp gia đã biến mất trên cõi đời, càng không lưu lại bất kỳ truyền thuyết nào. Sờ dĩ cô biết được là bởi vì trong lúc vô tình tìm được một quyển tiêu phổ.

Quyển tiêu phổ này rất kỳ lạ, hai mấy trang đầu tiên đều là gia huấn của Diệp gia, nói người điều khiển tiêu của Diệp gia, không thể làm bị thương người, không thể lấy mạng, độ vạn vật,

là vì nhiệm vụ của chính mình.

cô lặng người, chỉ là một cây tiêu mà thôi sao có thể lấy mạng người được chứ? Càng không thể nói là độ vạn vật.

Đến lúc cô thổi được tiêu theo như quyển phổ thì mới biết được nó không bình thường chỗ nào.

Những người vừa nghe được tiếng tiêu chỉ cảm thấy dễ nghe nhưng nghe nửa ngày thì cảm thấy sung sướng quên hết tất cả, liên tục nghe một tháng thì trong lòng lại cảm thấy thanh thản, trấn tĩnh, tự nhiên hiểu ra.

cô suy nghĩ từng từ trong gia huấn mới phát hiện trong quyển tiêu phổ này còn có một bộ công pháp, hai người hợp lẫn nhau có thể đạt được tác dụng an ủi tâm hồn.

Chỉ là một quyển tiêu phổ đã lợi hại như vậy, không biết hai người cùng dùng thì còn có tác dụng kinh người như nào, Diệp gia đã từng có được nó thì sẽ phải hiến hách cỡ nào.

Cố Hàm Sương biết nếu để người khác biết đến quyển phổ này sẽ dẫn đến phong ba thế nào, mang đến lợi ích như nào.

Nhưng mà Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*, Diệp gia đã từng nắm giữ lực lượng thần kỳ như thế đến cuối cùng cũng tan thành mây khói, không còn ai nhớ đến thì gia đình bình thường sao có thể chống đỡ được tai họa mà nó mang đến.

* Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (匹夫无罪怀璧其罪): người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội.

cô không nở phá hủy, chỉ có thể đem quyển phổ đặt ở dưới đáy hồm, thỉnh thoảng lấy ra thổi cũng phải nhìn trái ngó phải.

Bây giờ, trên đời đã không còn tiêu phổ của Diệp gia, cho dù có người nghe được tiếng tiêu cũng sẽ cảm thấy cả người khoan khoái, không nghĩ sâu xa.

cô cụp mắt, đặt cây tiêu trên môi, tiếng tiêu biến ảo khôn lường vang lên.

Mọi người chỉ cảm thấy tâm hồn bị bắt giữ, những người vốn hồ hững cũng không nhận được tập trung lắng nghe.

Những tiếng xì xào bán tán cũng dừng lại, những người nhàn nhã uống rượu cũng đặt rượu xuống thưởng thức tiếng tiêu.

Trong khán phòng nhất thời im lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, chỉ còn tiếng tiêu vang vọng

một bài tiêu kết thúc, mọi người chỉ cảm thấy tâm hồn thanh thản, những buồn phiền trong lòng cũng giảm bớt hai phần.

Đỗ lão gia dẫn đầu vỗ tay khen ngợi, mọi người hồi phục tinh thần, nhiệt liệt vỗ tay.

Những người ngồi ở đây dù ít dù nhiều cũng hiểu về nhạc lý, có người được học về âm nhạc từ nhỏ, có người mặc dù không nghiên cứu nhưng bởi vì kiến thức rộng rãi, mưa dầm thấm đất cũng phân biệt được tốt xấu.

Dẫn dắt tâm hồn bước vào mộng cảnh mới là cảnh giới cao nhất của âm nhạc, Cố Hàm Sương đã làm được điều này.

“anh, khúc nhạc chị dâu thổi là khúc nhạc tiên gì vậy, không không không, từ lúc nào mà chị ấy biết về âm nhạc chứ? thật giỏi quá đi.”

Trương Thần vừa lấy lại được tinh thần đã không thể chờ đợi được nữa mà sáp lại, còn tự động sửa lời gọi Cố Hàm Sương là chị dâu.”

Đừng nhìn dáng vẻ hần cả ngày cả lơ phất phơ nhưng là một người chơi đàn rất giỏi, cũng thật lòng yêu thích âm nhạc, có biệt danh “Tiểu vương Piano”.

Mặc dù hần đã tình nhưng xưa nay không bao giờ dùng đàn dương cầm vào việc tán gái, có thể thấy âm nhạc trong lòng hần chính là nơi bất khả xâm phạm.

Lúc trước chán ghét Cố Hàm Sương như vậy, cũng vì cô lấy âm nhạc ra làm ra vẻ, làm bản thánh địa trong lòng hần. Bây giờ hần tâm phục khẩu phục, chịu thừa nhận đối phương thật sự là một tài nữ.

Lục Văn Tinh như cười như không đẩy hần ra, lắc đầu một cái không lên tiếng.

Trong lòng hần càng chấn động hơn, hần không giống những người khác, khoảng cách càng gần, càng cảm nhận được Cố Hàm Sương không giống rõ ràng hơn.

cô mặc lễ phục đẹp đẽ cầm tiêu đứng trên đó, lúc tiếng tiêu vang lên cả người hần đều mờ mịt, hần cảm thấy tiếng tiêu đẹp đẽ đến mức lần đầu tiên trong lòng hần sinh ra ý nghĩ làm bạn đời với một người.

Lâm Trọng nhìn dáng người đứng trên sân khấu, con người nặng nề.

Cố Mẫn tức giận đến mức khuôn mặt méo mó. Làm sao Cố Hàm Sương lại biết thổi tiêu chứ? rõ ràng mẹ đã nói cô ta không biết cái gì mà.

Cố Hàm Sương tất nhiên nhìn thấy khuôn mặt vụn vụn của đối phương, khẽ mỉm cười, không để ở trong lòng.

Chỉ là một vai hề, chỉ cần bản thân cô đứng vững được sẽ không thể ở trong lòng.

Trải qua tiệc rượu lần này, danh tiếng Cố Hàm Sương ngu ngốc đã được gột rửa không ít. Cố gia đại tiểu thư từ trước đến nay không có người hỏi thăm nay cũng đã có người đến tìm hiểu, dù sao trước kia nghe nói là một người ngu ngốc thì không nhà nào dám cưới. Bây giờ nhìn lại thấy rằng cứ chi khá khéo léo mới biết được lời đồn cũng chỉ là lời đồn, chắc lại là do người mẹ kể tung ra thôi.

Sau khi Lục gia hỏi dò ý kiến của Cố Hàm Sương thì tung ra tin tức hai nhà Cố Lục kết thông gia.

Mọi người tiếc nuối buộc phải dừng lại hành động.

***

Muốn quay phim điện ảnh cũng không phải trò đùa trẻ con.

Từ nhỏ Cố Hàm Sương đã đọc qua rất nhiều sách, đã luyện được khả năng đã đọc qua sẽ không quên.

Cách hành văn của cô sâu sắc, mang theo ý tứ hàm súc mà người hiện đại không có. Mặc dù hai thời có chữ viết giống nhau nhưng phong tục tập quán vẫn có sự khác biệt, cô cần phải đi tra một ít tài liệu.

Sáng sớm Cổ Hàm Suong rời giường, để tài xế lái xe đưa mình đến một thư viện trong thành phố.

Mặc dù sớm có nhận thức với sự phát triển ở thời đại này nhưng vẫn bị số lượng sách khổng lồ ở đây làm cho khiếp sợ.

cô vẫn cho rằng thư các ở Cổ gia đã là phong phú lắm rồi, có thể sánh ngang với Hoàng gia. Nếu so với nơi này, trừ mấy quyển sách chỉ có một bản thì đúng là muối bỏ biển.

cô vốn thích đọc sách cho nên bây giờ nhìn thấy chỗ sách này đúng là vui đến quên cả trời đất.

Thư viện yên tĩnh đột nhiên lại xuất hiện một mỹ nữ xinh đẹp lại có khí chất sao không làm cho người khác chú ý được.

Từ xưa, thư hương kết đôi với mỹ nhân, cô giống như một tinh linh bước từ trong sách ra, du lịch ở thế giới của chính mình.

Mấy người đàn ông không nhận được bước đến gần.

Cổ Hàm Suong kinh ngạc với sự nhiệt tình của nam nhân ở đây, lại không nhìn thấy trong mắt đối phương trừ hăm mộ thì không có bất kỳ sự tôn trọng nào liền mỉm cười lễ phép từ chối.

Chọn một góc, chuyên tâm chìm đắm trong đại dương tri thức.

Chờ đến lúc ngẩng đầu lên một lần nữa thì mặt trời đã sắp lặn, thư viện cũng sắp đóng cửa rồi. cô thu dọn đồ đạc, vội vã đi ra ngoài.

Vào quán cà phê bên cạnh gọi một cốc cappuccino, gọi điện cho Lão Trương lái xe, chờ ông đến đón.

Lão Trương nói hần được Nhị tiểu thư phái ra ngoài đưa một người bạn học về nhà, ba người bạn ở xa chắc phải hai, ba tiếng mới xong việc.

Lời của Lão Trương còn chưa xong đã bị tiếng cười đùa ở bên kia cắt đứt, mấy người con gái giục ông đi nhanh. Lão Trương vội vã nói vài câu rồi dập máy.

Cổ Hàm Suong để điện thoại xuống, thờ dài.

Đây chính là kết quả của việc không được thương yêu. Ngày thường không thể nói mấy người làm không cung kính nhưng lúc gặp chuyện cô sẽ bị bỏ sang một bên. Bởi vì làm mất lòng cô sẽ không có hậu quả gì nghiêm trọng.

Nếu hôm nay người ngồi ở đây là Cổ Mẫn thì Lão Trương chắc chắn sẽ không lựa chọn làm như vậy, bởi vì ông ta biết chọc giận Cổ Mẫn sẽ không gánh được hậu quả.

cô nhấc túi sách lên đi ra ngoài, thử đi đến bến tàu điện ngầm. cô đi đến mấy trạm cũng không thấy chỗ nào quen thuộc.

Những bảng chỉ dẫn cô xem không hiểu. Ánh đèn điện ở đây cũng làm cô cảm thấy xa lạ.

Thân thể này của cô còn có ít tiềm thức cùng bản năng nhưng đều là do nguyên chủ tiếp xúc lâu ngày trở thành quen thuộc, giống như một loại phản xạ có điều kiện, giống như đi vệ sinh xong sẽ có phản xạ có điều kiện là xả nước. Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đây, không còn gì khác.

Cổ Hàm Suong có chút uể oải, cô cảm thấy túi sách ngày càng nặng, xiết đến mức làm cho cô không sao thở được.

Có người có lòng tốt chỉ cho cô chỗ có thể lên được tàu điện ngầm, sau đó lại đổi xe.

Cả đường cô đều hỏi thăm cuối cùng cũng lên được tàu điện ngầm nhưng vừa ngồi xuống thờ ra một hơi không bao lâu thì cô đã phát hiện mình đi ngược hướng.

cô vội vàng xuống trạm, lúc này đã hơn chính giờ. cô đã hoàn toàn lạc đường, không biết bản thân đã đi đến chỗ nào rồi.

Cổ Hàm Suong vừa mệt vừa đói. Cuối cùng cũng có người nói cho cô biết có thể gọi taxi cũng dạy cô cách gọi một chiếc taxi.

cô có chút kháng cự việc ngồi ở một không gian nhỏ hẹp với một người đàn ông xa lạ, nhưng bây giờ cô không có được nữa, cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà, trở lại căn phòng của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Có biến

Editor: Mễ Đồng

Chu Hữu Tài mặc dù tên là Hữu Tài, nhưng lại là người chơi bởi lêu lổng, đang trong trạng thái thất nghiệp, gần đây nhờ người giới thiệu, có thể trở thành tài xế xe taxi, chỉ vừa mới lái xe được mấy ngày. hần ta thực sự không nghĩ rằng hôm nay mình có thể có điểm phúc như thế này.

Thực sự mà nói đây là cô gái đẹp nhất mà hần gặp được trên đời này, chỉ là vừa nhìn ánh mắt đầu tiên, hần đã nổi phản ứng.

Lúc đầu hần cũng không có ý nghĩ gì khác, chỉ muốn nhìn thêm vài lần qua kính chiếu hậu cho đã mắt.

Nhưng mà, lúc hần không cẩn thận đi lờ lẽ lệch hướng thì cô gái này lại không hề hay biết. Trong lòng hần dần dần nổi lên suy nghĩ xấu xa.

hần đã bị dục vọng chi phối đầu óc, không hề suy nghĩ đến hậu quả, người ta nói rất đúng, dùng đại kiếm ba năm, đi từ hình không một, chỉ cần hần xử lý tốt thì thể, chắc chắn sẽ không có vấn đề xảy ra.

Nghĩ đến đây hắn đã hoàn toàn hưng phấn lên.

Khi Cổ Hàm Sương phát hiện ra điều không đúng, trời đã khuya.

cô cũng không nhớ rõ đường, bên ngoài tối đen như mực nên cũng không thể xem cho rõ ràng. cô chỉ nhớ vào ban ngày lúc đi ở vùng ngoại thành không có cảm giác như vậy, không hề xóc nảy.

Ngoài cửa sổ một mảng đen nhánh, hoang tàn vắng vẻ. Tài xế từ kính chiếu hậu nhìn thấy ánh mắt của cô, dần dần trở nên không kiên nhẫn gì.

cô ở chốn phong trần lăn lộn mấy năm, sao có thể không biết ánh mắt này có hàm nghĩa gì. Bỗng nhiên cảm thấy ghê tởm, dạ dày bắt đầu quay cuồng.

cô rất bình tĩnh, không phát ra tiếng, cũng không có ý đồ gọi điện thoại để rút dây động rừng.

Chỉ âm thầm lấy cây bút kim loại dùng để ký tên giấu ở trong tay áo.

Đối phương đã nhìn không được lộ ra nguyên hình, Cổ Hàm Sương đoán ra thời gian, cũng tìm được góc độ tốt, ở trên khuôn mặt dữ tợn hưng phấn kia, cô nhắm thẳng đến mắt hắn mà xuống tay.

Nhưng mà cô lại xem nhẹ sức lực của nam nữ vốn cách xa, hắn phản xạ có điều kiện bắt lấy tay cô, ngòi bút chỉ có thể lưu lại một vết máu thật dài trên mặt hắn.

Thừa lúc đối phương đang chịu đau, cô liền dây giũa chạy ra ngoài, nhưng chạy không được hai bước thì bị bắt trở về. Bị hắn bịt miệng kéo vào bụi cỏ.

Cổ Hàm Sương liều mạng giãy giụa. Trong nháy mắt lại nhớ về lúc tới giáo phường. Những ác mộng đó, kiếp này còn muốn tiếp diễn sao?

Trong đầu loạn cả lên, một chút kiếp trước, một chút kiếp này.

Kiếp trước lưu lạc đến mức đi làm thiếp của Lâm Trọng, kiếp này thì sao? Lục đại ca sao?

Cười thầm, sau đó tay chân liên liền mạng đánh loạn, bởi vì dùng sức quá độ nên tay chân bắt đầu từng đợt tê dại, dần dần không còn tri giác.

Ánh trắng chui ra khỏi mây, ánh vào mi mắt chính là gương mặt xấu xí dữ tợn dưới ánh trắng sáng, xoang mũi tràn ngập mùi bùn đất tanh với mùi hôi của tên nam nhân trên người.

Nhưng cô không muốn nhắm mắt lại, chỉ trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt u ám tràn ngập hận ý.

Đột nhiên, cô mở to hai mắt nhìn.

một đôi tay thon dài, trắng nõn, nắm một lưỡi dao như lá liễu, lạnh yên, không một tiếng động đưa đến trước cổ tên kia mà hắn không hề có cảm giác, nhẹ nhàng cực kỳ thông thả, rất nhanh chóng hạ một đao.

Dưới ánh trắng ánh sáng của lưỡi dao sắc lạnh. Đao một cái liền xuất hiện vết máu.

Máu tươi phun tung toé, nét mặt hắn ta vẫn như cũ, hưng phấn dữ tợn với một chút không dám tin, liền ầm một cái ngã xuống đất.

Lộ ra hình dáng thon dài đang lau lưỡi dao.

Cổ Hàm Sương nằm trên mặt đất, thở hổn hển, cả người cứng đờ. Nhưng nàng cũng không có thả lỏng vì đã thoát ly khỏi hiểm cảnh, liền cảnh giác nhìn thân ảnh đen kịt.

“Nhân loại thật xấu xí.” âm thanh khàn khàn thuần hậu, giống như loại rượu ngon năm xưa.

Nhất cử nhất động, với bộ dạng dễ dàng lấy đi tính mạng con người kia, đều mang một loại ưu nhã khác vào cốt tủy.

Âm dạ không thể trở thành trở ngại của hắn.

hắn cũng không nhìn Hàm Sương, một chân đá thi thể trên mặt đất lăn lại, từ trên nhìn xuống dưới. Cổ Hàm Sương nhìn sườn mặt hắn ở dưới ánh trắng, trong đêm tối có thể thấy khuôn mặt tỉnh xảo một cách mơ hồ, chỉ có một đôi mắt, lưu chuyển ánh sáng màu xanh.

“thật là không phải con mồi ngon.” Âm thanh chứa đầy thất vọng, xoay người, như suy nghĩ điều gì mà nhìn chằm chằm Cổ Hàm Sương, lưỡi dao trong tay xoay ngược lại.

Cổ Hàm Sương cảm thấy như đang bị dã thú nhìn đến sồn tóc gáy nên liền thấy lạnh lẽo. Ánh mắt này không giống như nhìn đồng loại, ngược lại giống như đang xem một loại đồ ăn.

“Đôi mắt của ngươi, thực đẹp.”

Nam nhân từ từ mở miệng, giọng nói giống như một khúc ca đẹp, nhưng như vậy thôi cũng khiến người khác thấy lạnh lẽo, không thể cho người ta bất kỳ cảm xúc sung sướng nào.

hắn tiến lên một bước, tuy Cổ Hàm Sương đã trải qua nhiều chuyện tang thương, tâm tính đã trở nên cứng cỏi, nhưng lúc này lòng lại thấy hoảng, bèn dùng khuỷu tay chống lấy thân thể, giãy giụa lui về phía sau.

Nam nhân kia vẫn như cũ chậm chậm tới gần, không hề xem trọng sự giãy giụa của cô vào mắt. hần chạm rai ngồi xổm xuống ở trước mặt nàng, đem lưỡi dao đẹp để kia phơi bày dưới ánh trắng lần nữa.

Vào thời khắc ở đây sắp giương cung bạt kiếm, một tiếng chuông lỗi thời bỗng vang lên.

Hai người đều đồng thời cứng đờ.

Nam nhân kia phản ứng cực nhanh bắt điện thoại, khí lạnh trên người bỗng nhiên biến mất.

Giống như sát thần ngã xuống trần gian, là con liệt báo bỗng nhiên biến thành một con mèo con. Cổ Hàm Sương cảm giác như mình đang nhìn thấy người hắn đang toát ra màu hồng phấn.

Điện thoại đầu bên kia truyền đến một giọng nữ. Cổ Hàm Sương chỉ nghe rõ được một tiếng: “Vincent.”

Tên nam nhân kia thật là, ngữ khí khác hẳn lúc này, bỗng trở nên vô cùng ôn nhu:

“Bảo bối, không, đừng cử động cái nồi kia, rất nguy hiểm. Tôi lập tức quay lại, bữa cơm chiều muốn ăn cái gì?”

Hắn còn không hề liếc mắt một cái với Hàm Suong, dứt khoát, lưu loát, cứ như vậy mà biến mất. Cũng giống như khi xuất hiện, xuất quỷ nhập thần.

Nếu không phải bọn họ đang ở trong không gian sơn ca tóc gáy khi có thi thể bên cạnh, quả thực rất giống như họ đang yêu đương vụng trộm thì bị chính thất gọi điện thoại bắt gian.

Cố Hàm Suong lao đảo bỏ dậy, chỉnh lại quần áo, kéo bước chân đi bộ dọc theo đường cái, nghiêng ngả lao đảo trở về.

Bóng đêm đen nhánh, ánh trăng mỏng lung, nàng bị thi thể Chu Hữu Tài cản trở, không cẩn thận ngã xuống đất, thờ phỉ phò.

Ba người Lục Văn Tĩnh lái xe đi hướng nội thành.

Bọn họ vừa xong đồng công việc, từ thành phố về bên sau khi khảo sát xong thì đi xe suốt đêm gấp gấp trở về.

Thời điểm này, ở quốc lộ vùng ngoại thành hoang tàn vắng vẻ.

Trương Thần đánh tay lái, đèn xe đảo qua phía trước, ngừng lại ở một bên cửa xe taxi đang mở rộng ở ven đường, trên mặt có ẩn hiện bóng người.

anh ta liền huyết sáo: “à ui, anh em chúng ta thật có phúc.”

Dịch Bác Hàm nhìn ra một chút liền nói: “anh Lục hình như có gì không đúng.”

Lục Văn Tĩnh ở trên ghế sau đang nhắm mắt nghỉ ngơi mở mắt ra nhìn lại, đột nhiên, ánh mắt liền trở nên nghiêm trọng: “Thần Tử, dừng xe.”

Trương Thần bị âm thanh trầm thấp làm cho hoảng sợ, một chân dẫm phanh dừng lại, sầm lốp với mặt đất cọ xát phát ra âm thanh chói tai.

Lục Văn Tĩnh không đợi xe dừng lại đã đẩy cửa ra lao xuống, khi thấy rõ Cố Hàm Suong quần áo lộn xộn, sắc mặt đã trở nên âm trầm.

Trương Thần, Dịch Bác Hàm cũng đến, nhờ ánh trăng thấy được cô gái quần áo lộn xộn, theo phản xạ có điều kiện đầu tiên đã xoay người sang chỗ khác.

trong đầu Trương Thần thầm nghĩ không ổn, mình vậy mà có thể thấy được anh Lục bị đội nón xanh.

Dịch Bác Hàm không có nghĩ như vậy, trong đầu đã phân tích rõ tình huống.

Lục Văn Tĩnh cởi áo khoác ra khoác cho Cố Hàm Suong, bao bọc lấy người cô, rồi bế lên, hắn nhìn lướt qua nam nhân vẫn không nhúc nhích trên mặt đất: “Nhìn xem đã chết chưa, nếu chưa thì tiến hẳn đi vào chỗ chết luôn đi.”

Trương Thần, Dịch Bác Hàm liếc nhau. Tiến lên xem xét tình hình.

Xác định người đã chết, bọn họ cũng không vội vã lên xe, vẫn đứng yên đưa lưng về phía xe, đứng ở bên ngoài chờ. Dịch Bác Hàm gọi điện thoại, kêu người tới xử lý.

Lục Văn Tĩnh bật đèn sáng trong xe, đem Cố Hàm Suong ôm vào trong ngực, xem xét đơn giản để hiểu rõ một chút.

trên mặt có một dấu tát, nửa bên mặt sưng đến phù lên, móng tay bong ra từng mảng. Váy liền áo đã bị xé ở mặt trên, lộ ra da thịt dính đầy bùn đất và vết thương. Vô cùng chật vật.

Cố Hàm Suong hiện tại vẫn còn run rẩy, lại ngoan ngoãn cho hắn đùa nghịch.

Lục Văn Tĩnh sửa sang lại quần áo, gắt gao ôm cô vào trong ngực, một chút một chút vỗ về phía sau lưng cô. Toàn bộ quá trình không nói một lời.

Trương Thần ở bên ngoài kêu một tiếng: “anh Lục?”

Lục Văn Tĩnh trả lời: “Thần Tử, vào đi.”

Dịch Bác Hàm tự giác ngồi vào ghế phụ, thời điểm hai người lên xe liền nhìn phía sau một cái, cô gái đem mặt chôn ở trong lòng ngực anh Lục, không thấy rõ biểu cảm.

Nhưng thấy bộ dạng khấn trương của anh Lục, địa vị cô gái này khẳng định là không thấp.

Cố Hàm Suong khoác áo khoác của Lục Văn Tĩnh ngồi ở trong lòng ngực hắn, đầu vẫn như cũ không động dậy. Cái gì cũng không nghĩ, chỉ là nước mắt đã không nhịn được mà thấm ướt áo sơ mi của Lục Văn Tĩnh.

Lục Văn Tĩnh vẫn luôn không nói gì, dần dần cảm thấy có chút bức bối, từ lúc nhìn thấy Cố Hàm Suong cả người chật vật quỳ rạp trên mặt đất kia, trong lòng hắn đã có một cỗ khí lạnh.

không bùng nổ, là vì sợ làm cô sợ, hiện tại đã nhìn không được, hắn ép mặt nàng quay lại, bóp bả vai lay động chất vấn: “Tại sao không gọi người đón? Hà? Vì sao không gọi điện thoại cho tôi?” cô có biết hay không bản thân có thể hấp dẫn bao nhiêu người muốn phạm tội?

Cố Hàm Suong giật mình, cả người vẫn cứ xụi lơ, giống như một con rối gỗ, tùy ý cho hắn đùa nghịch.

Lục Văn Tĩnh trong cơn giận dữ hỏi: “Nhà cô không mua nổi xe sao? Hà? Ai cho cô lá gan hơn nửa đêm đi kêu xe taxi? Tôi hỏi cô vì sao không gọi điện thoại cho tôi?”

Trương Thần phía trước nhìn không nói: “anh. Thôi bỏ đi. Về nhà từ từ nói. cô ấy đang sợ hãi.”

Cố Hàm Suong đột nhiên mở miệng nói trong sự ghen ngạo, âm thanh có chút mất không chế mà run rẩy: “Cố Mẫn, Cố Mẫn đem theo tài xế đi rồi, tôi tìm không thấy đường……”

Ánh mắt Lục Văn Tĩnh trở nên âm trầm, ôm chặt cô vào trong ngực.

Hai người phía trước liếc nhau, dù đã sớm nghe người ta nói cô ấy không được coi trọng, nhưng không nghĩ lại đến mức độ này.

Ba người đi đến chung cư của Lục Văn Tĩnh.

Lục Văn Tĩnh ôm cô trực tiếp trở về phòng. Bác sĩ gia đình đã chờ lâu, làm kiểm tra toàn thân cho Cố Hàm Strong.

“Chỉ có trầy da một chút, móng tay ở ngón giữa của tay phải bị bong ra.” Bác sĩ dừng một chút: “không có dấu hiệu đã bị xâm phạm, trong khoảng thời gian này nên nghỉ ngơi, nhất định phải chú ý đến tinh thần người bệnh. Tốt nhất đi đến bác sĩ tâm lý để kiểm tra.”

Lục Văn Tĩnh gật đầu, tiễn bác sĩ đi, sau đó pha nước ấm. Ôm cô bỏ vào bồn tắm, quần áo trên người cô đã rách hết, nơi này lại không có quần áo phụ nữ, Lục Văn Tĩnh đưa cô áo tắm dài của mình, bản thân thì đứng canh giữ ở ngoài cửa.

Cố Hàm Strong ngâm mình trong nước ấm, dần dần khôi phục độ ẩm cơ thể. Sau đó liền nhìn về phía cửa kính mờ ngoài kia, trông thấy hình dáng mơ hồ mà cao lớn.

Là người tốt cỡ nào chứ, cô tưởng rằng đời này có thể tránh khỏi câu chuyện của kiếp trước, đáng tiếc, đã xảy ra chuyện này, bị nam nhân khác thấy được phần lớn thân thể, đã gọi là thất trinh nghiêm trọng. sẽ không có người nào đồng ý cưới một cô gái đã mất trong sạch làm vợ.

Trong lòng liền sinh ra cảm giác không cam lòng và oán hận, đối với vận mệnh, đối với chính mình. Chẳng lẽ cả hai đời nàng đều không thể thoát khỏi vận mệnh sao? Chẳng lẽ Cố Hàm Strong cũng chỉ có thể làm thiếp của người ta sao? Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì?

Nàng ôm nỗi hận này mà tìm cách làm đau thân thể để giảm bớt nỗi đau trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Kích động

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: huyetsachtiensu

Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

Chờ đến lúc bình tĩnh lại cô cup mắt, nhìn chăm chăm về phía trước, mắt phượng một mảnh sâu thẳm.

Cổ đại cô nương ôn hòa thiện lương đã định trước sống không lâu thời khắc này dường như cô lại biến thành Cổ di nương trước đây.

Cổ Hàm Sương thay hai lần nước tắm, mãi đến khi da trên người nhăn nheo mới khoác áo tắm đi ra ngoài, nhìn người đàn ông đang đứng bên ngoài.

Trong miệng Lục Văn Tĩnh ngậm miếng thuốc lá, cau mày tựa người vào tường.

Nhìn thấy cô đi ra khỏi phòng tắm đi đến gần nâng cằm cô lên hôn lên trán “Đi ngủ một giấc nhé?”

Cổ Hàm Sương gật đầu.

Lục Văn Tĩnh ôm cô đặt lên giường “Ngủ đi, anh sẽ bảo vệ em.”

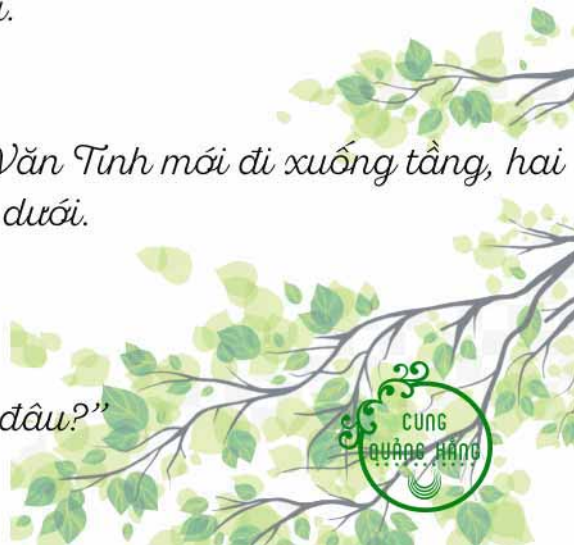
Cổ Hàm Sương nhìn khuôn mặt khỏe khoắn, không chịu gò bó của hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

***

Xác nhận cô đã ngủ say, Lục Văn Tĩnh mới đi xuống tầng, hai người khác cũng đã chờ ở phía dưới.

Trương Thần “Anh Lục.”

Lục Văn Tĩnh gật đầu “Người đâu?”

Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

Trương Thần với Dịch Bác Hàm liếc mắt nhìn nhau, Dịch Bác Hàm mở miệng “Người đã chết rồi, bị một vũ khí sắc bén cắt đứt động mạch cổ, một đao mất mạng.”

Thủ pháp thẳng thắn dứt khoát, chắc chắn là một sát thủ chuyên nghiệp.

“Làm cho người ta cảm giác rất giống Phán quan, nhưng mà một khi Phán quan ra tay nhất định sẽ mang đi cái gì đó. Cho dù là trên người người chết hay là trên người người bị hại. Bọn em đã kiểm tra trên người người đàn ông kia rồi, không bị mất thứ gì cả.”

Vậy chính là Cố Hàm Thương? Chẳng lẽ là móng tay của cô ấy? Đừng nói đùa.

Bị Phán quan lấy đi. Nhỏ nhất là hai lỗ tai, hay là bởi vì lỗ tai kia đặc biệt đẹp, từ khi nào mà hắn lại lấy những thứ đầu thừa đuôi theo rồi.

Lục Văn Tĩnh “Cho dù không phải là hắn thì cũng xử lý chuyện này đi, đừng để cho người ta tra được đến trên người Cố Hàm Thương.”

Trương Thần gật đầu “Biết rồi anh Lục.”

Nếu như bọn họ mắc kệt thì cho dù người không phải là do Cố Hàm Thương giết nhưng cô là người cuối cùng ngồi lên taxi của người kia, cũng là người làm chứng duy nhất. Cảnh sát muốn điều tra chuyện này tất nhiên sẽ tiến hành điều tra, chuyện hôm nay sẽ không lờ gạt được.

Cho dù cô không bị tổn thương thật sự cũng không ngăn được phỏng đoán ác ý của người khác.

Dịch Bác Hàm gật gù.

Trương Thần không nhận được nhũ nước bọt “Cố gia này cũng quá đáng, đều là con gái vậy mà chỉ là một người bạn học của một đứa con gái còn quan trọng hơn đứa con gái khác của

bọn họ, nhìn đồ mặc trên người chị dâu đi, thời đại này chỉ cần là người có chút thân phận thì trên người ai chả toàn là hàng hiệu. Tên lái taxi khôn khéo dám xuống tay với chị dâu còn không phải là do nhìn thấy chị dâu một thân mặc toàn hàng via hè nên cho rằng chị dâu dễ bắt nạt.”

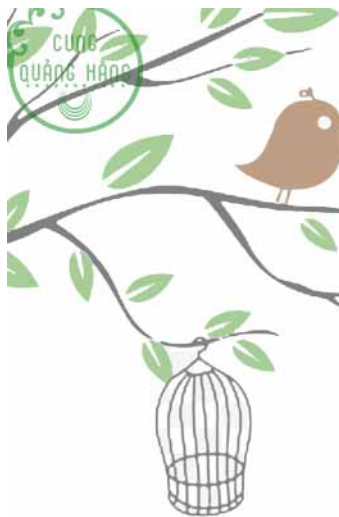
Lục Văn Tinh không hề rầy.

***

Cố Hàm Surong nửa đêm bị tỉnh giấc, cô ngồi xuống, thở hắt hắt từng ngụm.

Bên cạnh truyền đến tiếng lẩm bẩm ngái ngủ “Mơ thấy ác mộng sao?”

Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

Cô quay đầu, lúc này mới phát hiện Lục Văn Tĩnh cao to khỏe mạnh đang ngủ bên cạnh cô.

Giờ khắc này Lục Văn Tĩnh cũng không còn buồn ngủ. Hắn ngồi xuống đưa cánh tay ôm cô vào trong lòng.

“Không ngủ được sao?” Hắn hỏi, âm thanh có chút u ám.

Thân thể Cố Hàm Thương trong nháy mắt cứng ngắc, lập tức buông lỏng. Ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực hắn, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

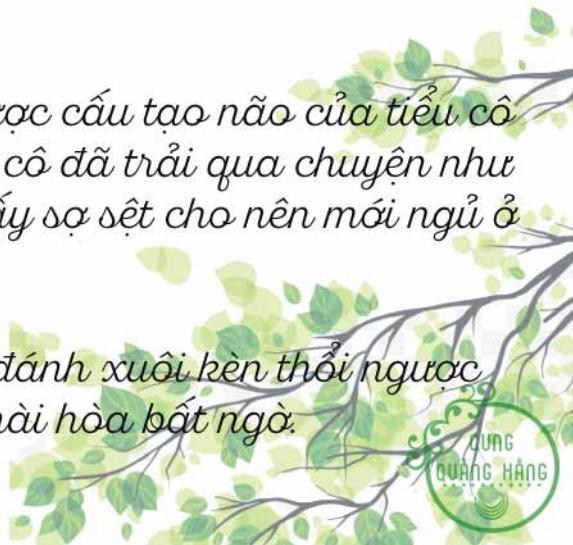
Trong lòng cũng không dễ chịu, không khống chế được mà suy đoán.

Làm sao mà hắn lại tùy tiện vào phòng mình như vậy? Như vậy là không hợp quy củ, là bởi vì mình đã không còn trong sạch nên hắn mới tùy tiện như vậy sao?

Cố Hàm Thương cơ hồ muốn khóc, nhưng vẫn cúi đầu nhìn xuống bởi vì cô biết, việc đã đến nước này kết quả tốt nhất chính là giả làm thiếp cho Lục Văn Tĩnh, cô không thể chọc giận hắn.

Lục Văn Tĩnh không hiểu được cấu tạo não của tiểu cô nương cổ đại, hắn cảm thấy cô đã trải qua chuyện như vậy sợ buổi tối cô sẽ cảm thấy sợ sệt cho nên mới ngủ ở đây.

Ý nghĩ của hai người trống đánh xuôi kèn thổi ngược nhưng về mặt bên ngoài lại hài hòa bất ngờ.

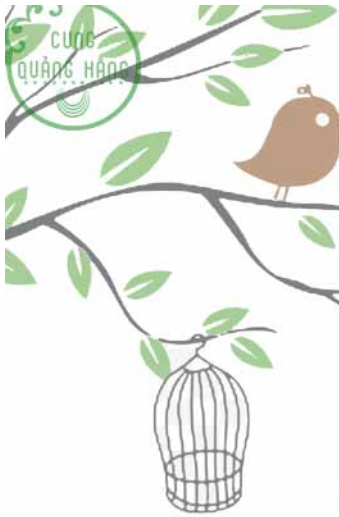

Phút giây trầm mặc ngắn ngủi qua đi, Lục Văn Tĩnh mở miệng “Em ở đâu nghỉ ngơi mấy ngày đợi vết thương khỏi hãy trở về. Để anh báo lại cho nhà em”

Cố Hàm Thương gật đầu, trên mặt cô đều là vết thương, cứ như vậy mà trở lại căn nhà đó thì không có chuyện gì cũng sẽ bị truyền thành có chuyện, mấy người Cố gia không phải là người dễ đối phó.

“anh cứ cho em một người lái xe, sao này muốn đi đâu chỉ cần gọi điện thoại cho hấn là được, đừng tự đi một mình. Có chuyện gì khác thì gọi cho anh. Nghe chưa?”

Cố Hàm Suong vẫn gật đầu, viền mắt có chút ướt át, làm khó hấn phải cân nhắc những chuyện này vì cô.

Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

“Anh sẽ bảo ông nội nhanh chóng cho chúng ta đính hôn, đến lúc đó em chuyển đến đây ở, muốn cái gì thì anh sẽ cho em, đừng tìm người nhà họ Cố nữa, không đáng.”

Cố Hàm Suong đột nhiên quay đầu, suýt nữa đụng vào cằm của người ở sau lưng, nhưng mà giờ này khắc này cô cũng không để ý đến những cái khác, cẩn thận nắm bắt vẻ mặt của người đàn ông đối diện.

Lục Văn Tĩnh tránh người ra sau, gáy bị đụng ‘Rầm’ một cái, hấn nhìn thấy cô nương này mở to hai mắt theo dõi hấn, con mắt luôn luôn ôn hòa mở tròn vo, không khỏi nở nụ cười, vò vò tóc cô “Ngây ngốc gì vậy?”

Cố Hàm Suong không nghĩ ngợi nhiều được, run giọng mở miệng “Gả cho anh... làm vợ (thê tử) sao?”

Trong lòng cô cũng đáng giã dựa kịch liệt.

Một bên là âm thanh chất vấn: Sao người có thể hỏi ra miệng như vậy? Đây chính là tự rước lấy nhục! Vừa rồi anh ấy chỉ là nói nhảm thôi, là ‘Nạp’ không phải ‘Cưới’, làm sao người có thể hy vọng xa vời chứ? Nhìn đi, nhất định hấn sẽ cười nhạo người không biết tự lượng sức mình, bảo người đi soi lại gương.

Một bên tự lẩm bẩm: nhưng nếu chẳng may... chẳng may...

Tại sao lại có chẳng may được, chẳng phải trước đây Lâm Trọng cũng từng thề non hẹn biển rất nhiều sao? Kết quả thì sao?

Chẳng phải là nên vút bỏ cũng bị vút bỏ sao. Lục Văn Tĩnh có thể cam kết gì chứ! Làm sao người có thể có loại ước muốn xa vời này?

Lục Văn Tĩnh không biết những suy nghĩ trong lòng cô nương này, khỏe môi hấn lưu manh giương lên, nói một chuyện cười không hài hước “không làm thê tử, làm bà xã.”

Trong nháy mắt trăm hoa đua nở, Cố Hàm Sương nhìn khuôn mặt người đàn ông bị ánh đèn chiếu nhu hòa, lần đầu tiên cảm thấy tim rung động.

không cần cân nhắc nhiều mặt, không phải bất đắc dĩ thỏa hiệp vì tầng tầng lớp lớp áp lực.

Mà chân chính là vì người này. Dưới tình huống này, vẫn đồng ý lấy lễ cưới chính thể để lấy cô, che chở cho cô.

Nước mắt của cô cũng không nhận được nữa mà chảy ra, cô tiến sát vào lồng ngực hắn, che giấu đi sự thất thố của bản thân, nghẹn ngào đáp một tiếng “Được”.

Lục Văn Tĩnh không lên tiếng, khẽ vuốt cái lưng gầy yếu của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chuyện đêm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: huyetsachtiensu

Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

Để tiện cho công việc, Lục Văn Tinh mua một căn hộ một phòng ngủ ở trung tâm thành phố, trên dưới hai tầng, có nhân viên quét dọn theo giờ.

Mặc dù diện tích căn hộ lớn nhưng hẳn luôn một mình, lúc trang trí sẽ không có người giúp đỡ cân nhắc tính khả thi.

Tầng trên là phòng tập thể hình và phòng sách, tầng dưới trừ phòng khách, nhà bếp, quầy bar thì chính là không gian của phòng ngủ.

Trương Thần thỉnh thoảng ngủ qua đêm ở đây đều chỉ có thể ủy khuất ngủ trên sofa.

“Tôi không ngại ngủ cùng giường với cậu đâu.” Đối phương vẫn vẻo nhãn nhỏ.

“Tôi để ý.” Hắn cười gằn.

“Không hiểu phong tình, không có nhân tính như vậy, nhất định sẽ phải cô độc!” Trương Thần rút gào, Lục Văn Tinh không hề bị lay động.

Hiện tại không cần sợ cô độc, bởi vì không có phòng thừa, cũng bởi vì sợ Cố Hàm Sương sợ sệt nên hai người vẫn phải nằm trên một cái giường.

Không thể nói là hắn không hề có một chút tâm tư nào, dù sao hắn cũng là một người đàn ông, đang đối mặt với người phụ nữ bản thân mình vô cùng động tâm.

Nhưng hắn đã đủ trầm ổn, sẽ không để cho người con gái đã chịu đủ kinh hãi này làm cho bị lúng túng.

Cố Hàm Sương ít khi bị nam nhân ôm lấy nhưng cũng không giẫy dụa.

Cô có thể cảm nhận được sự quan tâm và khắc chế của hắn, những lời nói động viên tràn ngập ý thương hại của hắn làm cho cô mê muội.

Lần này bắt ngờ làm cho cô và Lục Văn Tinh sống cùng dưới một mái nhà, cũng làm cho cô lần đầu tiên có chút chờ mong đối với cuộc sống sinh hoạt cùng với người khác, cô không tự chủ mà càng ngày càng tin tưởng cùng ý lại hắn.

Lục Văn Tinh cố gắng giành chút thời gian ở cùng Cố Hàm Sương, mà bây giờ là thời kỳ then chốt mở rộng nghiệp vụ cho nên hắn cũng chỉ có thể trở về nhà vào mỗi đêm.

Phần lớn thời gian vẫn là Cố Hàm Suong ở một mình.

“Nếu không thì em tìm bạn bè đến chơi với em đi.” Lục Văn Tĩnh nói.

“Em ở một mình là được rồi.” Cố Hàm Suong lắc đầu một cái, mức thêm một bát cháo cho hân.

Vô Tội Là Quý Nữ Cổ Đại

Nguyên chủ làm gì có bạn bè. Những người có gia cảnh tương đồng thì cô ta không chơi cùng được, những người bình thường thì cô ta lại coi thường cho nên miễn cưỡng làm bản thân thành người cô độc.

Nghĩ đến đây cô không khỏi cười tự giễu, ở đời trước cuối cùng không phải cô cũng trở thành người cô đơn sao? Vì hôn phu thanh mai trúc mã bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ cô, hướng chỉ là những người bạn thân nơi khuê phòng.

Mấy người Diễm Diễm cô vẫn chưa quen thuộc lắm. Hơn nữa cho dù là xuất phát từ kinh nghiệm trước đây hay là xuất phát từ sự giáo dục của Cổ đại tiểu thư, cho dù là bạn bè thân thiết thì chuyện này cũng cần phải giấu giếm, cô không tin miệng nữ nhân có thể giữ kín được chuyện này.

Lục Văn Tĩnh gật gù, cũng kê cô, chỉ là trước khi đi làm thì đưa cho cô một tấm thẻ “Đây là thẻ phụ của anh, gần đây có khu thương mại, nếu em cảm thấy buồn chán thì đi dạo, nhưng vẫn phải chú ý an toàn.”

Tấm thẻ màu đen, bên trên có hoa văn màu vàng hoa lệ, rất có cảm xúc. Cô dùng ngón trỏ vuốt ve mép tấm thẻ, ngẩng đầu cười noisi “Bây giờ đã để em quản lý tiền bạc rồi sao?”

Lục Văn Tĩnh cũng cười, đưa tay vò vò đầu cô “Cho em quản lý.”

Cố Hàm Suong có chút vui mừng, cô biết tấm thẻ thể hiện điều gì. Xem như là anh Lục đã giao quyền quản gia cho cô, vẫn chưa cưới nhau mà đã giao quyền quản gia cho cô.

Người bình thường khi không công mà hưởng lộc sẽ lo sợ tái mặt vì sợ không trả nổi hoặc trong lòng sẽ bối rối vì có thói quen mà đòi hỏi nhiều hơn.

Cố Hàm Strong lại không thuộc cả hai trường hợp này.

cô lớn lên trong gia đình giàu có, Cố đại phu nhân cũng đã từng chuẩn bị đồ cưới cho cô, Kỳ trân dị bảo nhiều vô số cho nên cô đối với tiền bạc cũng không để ý.

Cái cô quan tâm là tâm ý của Lục Văn Tĩnh đối với cô.

Đinh Nhu ăn sung mặc sướng như vậy bố Cố cũng chỉ cho bà ta tắm thẻ tín dụng mỗi tháng hạn mức 20 vạn, bản thân bà ta còn muốn dùng trăm phương ngàn kế để đòi hỏi thêm chút tiền. không hề có chút thể diện của vợ cả.

Vậy mà anh Lục lại coi trọng cô như vậy...

Lục Văn Tĩnh cũng không biết cô đã nghĩ đến đâu rồi nhưng nhìn cô vui sướng như vậy thì tâm trạng của hắn cũng sung sướng theo.

Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

Hắn thích đối phương thẳng thắn như vậy. Muốn chính là muốn, không muốn chính là không muốn, cũng không giống như những người con gái bên cạnh Trương Thần, vắn vẹo nhân nhố hoặc là giả vờ thanh cao từ chối cả nửa ngày cuối cùng vẫn nhận lấy.

Nếu Trương Thần ở đây nhất định sẽ rút gào, cậu như vậy không phải là đang khinh bỉ tôi sao? Tôi tán gái cũng chỉ đưa chút tiền, cậu thì ngay cả thẻ cũng đưa cho người ta luôn.

Lục Văn Tinh nhất định phải khinh bỉ hắn, tôi với cậu giống nhau sao? Cô ấy sắp trở thành vợ tôi, tôi hào phóng với vợ tôi thì làm sao.

Cố Hàm Sương cũng không muốn tiêu tiền.

Cô biết anh Lục khó khăn như thế nào, giống như Cố Mẫn nói, bán lương thực thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ.

Một mẫu đất có thể thu hoạch được mấy thạch* sản lượng, triều Đại Kim, những gia đình thương nhân có danh tiếng thì không có gia đình nào bán lương thực.

* Thạch: đơn vị dung tích khoảng 100 lít. Tham khảo thêm

[https://vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%B%Q1ch_\(%C4%91%C6%Q1n_v%E1%B%8B_%C4%91o_l%C6%B0%E1%B%9Dng\)](https://vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%B%Q1ch_(%C4%91%C6%Q1n_v%E1%B%8B_%C4%91o_l%C6%B0%E1%B%9Dng))

Thấy hắn mỗi ngày đi sớm về muộn, chỗ ở chỉ có một căn hộ nhỏ, người giúp việc cũng chỉ có một người thì biết hắn khó khăn thế nào.

Sau này bọn họ còn phải chi tiêu nhiều, đi lại thăm hỏi tạo mối quan hệ, giáo dục con cái cũng cần chi tiêu, cô phải lo liệu thật tốt, không thể lãng phí tiền mồ hôi nước mắt của hắn.

Cũng may trước khi gả vào Lục gia cô không cần giao tiếp xã giao, cũng không cần cố gắng hòa hợp vào vòng tròn giới nhà giàu của nguyên chủ cho nên không cần chi tiêu gì nhiều.

***

Buổi tối, lúc Lục Văn Tinh tắm xong đi ra nhìn thấy Cố Hàm Sương ngồi ở đầu giường đọc sách.

Mặc dù trên mặt vẫn còn vết máu ứ đọng nhưng sườn mặt dịu dàng, nhã nhặn, lịch sự cũng làm cho trong lòng hắn cảm thấy bình an.

hắn đi đến hỏi “Đọc cái gì vậy?”

Cố Hàm Surong lật bìa sách lại, một quyển ‘Cổ văn quan chi’ mới tinh “Tìm thấy ở giá sách của anh.”

Đương nhiên không phải Lục Văn Tinh mua, trong phòng sách của hắn toàn bộ đều là sách tài chính kinh tế, hơn nữa thường bỏ qua những lời làm nhảm vô ích chỉ tìm trọng điểm.

Là Lục lão gia cảm thấy thằng cháu trai nhà mình cần tu dưỡng nâng cao văn hóa, mỗi khi thấy Lục Văn Tinh mua phòng mới sẽ mang đến một bộ tác phẩm kinh điển làm quà tặng.

Bây giờ trong mỗi một căn nhà của hần đều có một bộ như vậy, lần nào Lục Văn Tĩnh cũng không thém mở ra đọc. Loại cổ văn này hần nhìn thấy sẽ hoa mắt.

Lúc này tình huống không có tiếng nói chung lũng túng đến rồi, hần cũng đến giường ôm cô vào lòng, nhìn trang sách cô đang đọc đến hỏi “Nói về cái gì vậy?”

Cố Hàm Suong suy nghĩ một chút nói “Một câu chuyện cũ về lòng hiếu thảo.”

Lục Văn Tĩnh không có hứng thú, dưới cái nhìn của hần hiếu thuận với cha mẹ đương nhiên đúng nhưng cái gì mà chôn con phượng dưỡng bố mẹ, tất cả đều là trong não chứa phân.

Hần “Ừ” một tiếng cũng không hỏi nhiều thêm.

Cố Hàm Suong thông minh, đối phương lại không thém che giấu, chỉ cần hơi suy nghĩ một chút là biết nguyên nhân hần mất hứng, ánh mắt của cô đảo quanh, trât tự rõ ràng mở miệng “Trang Công vì tính phản nghịch, lấy người mà mẹ hần-Vũ Khương phu nhân căm ghét. Vũ Khương phu nhân yêu quý con thứ Công Thúc Đoàn, thậm chí nhiều lần còn đề cập với Lão quốc chủ để lập hần làm Thế tử nhưng đều bị từ chối.

Đợi đến lúc Trang Công kế vị, Công Thúc Đoàn ỷ vào việc được sủng ái mà không ngừng mở rộng đất phong của mình. Thuộc hạ đã nhiều lần khuyên Trang Công diệt cỏ tận gốc nhưng Trang Công không đồng ý. Chờ Công Thúc Đoàn lợi dụng Võ Khương làm nội ứng tấn công Kinh thành mới ra tay tiêu diệt.

Trang Công bởi vì chuyện Vũ Khương phu nhân làm nội ứng mà giận dữ, giam giữ bà ở Vĩnh Thành, còn thề không xuống Hoàng Tuyền sẽ không bao giờ gặp lại, sau đó không lâu thì hối hận, rồi lại không dám vi phạm lời thề.

Mãi đến khi thuộc hạ của hần – Đinh Khảo Thúc gào khóc trên yến tiệc nói mình từng ăn gì thì mẫu thân cũng từng ăn cái đó, chỉ có thịt bằm ở yến tiệc của Quân vương là chưa từng nếm thử cho nên hy vọng có thể được phép mang về cho mẫu thân nếm thử.

Trang Công rất cảm động, nói cho hần biết tâm sự của mình, Đinh Khảo Thúc nói, chỉ cần đào đường hầm đi đến một bể nước thì đó chính là Hoàng Tuyền, hai người gặp nhau ở địa đạo đó thì không tính là vi phạm lời thề.

Trang Công vui mừng, làm theo lời hấn đến gặp Vũ Khương, mẹ con hai người hòa hợp như lúc ban đầu.

Sử sách đánh giá, Đinh Khảo Thúc hiểu thuận, loại hiểu thuận này cũng tồn tại trên người Trang Công. Dù hiểu thuận có thể cảm hóa người khác, có lẽ chính là nói về hấn.”

Lục Văn Tĩnh nghe xong giễu cợt một tiếng “Trong này, trừ Cộng Thúc Đoàn thì những người khác đều là người thông minh. Quyền đánh giá sử sách này của cô không liên quan gì cả.

“A?” Cô Hàm Sương hứng thú “nói thế nào?”

“Đầu tiên là Trang Công, những trò đùa trước đó của em trai hấn hấn không quan tâm, người khác mưu phản thì trực tiếp phủ định toàn bộ. Lăn ra tay này nhanh, chính xác, tàn nhẫn, người bên ngoài không còn lời nào để nói, chỉ có thể tán thưởng hấn là người nhân nghĩa rộng lượng, giết chết anh em mình cũng chỉ là vì không nhìn được. Nhưng người khác làm sao biết được dã tâm của em trai hấn là do hành vi dung túng của hấn mà lên? Chờ bắt ba ba trong rọ. Người này, có dã tâm, có kiên trì, còn có danh tiếng, là người ngoan độc.”

Cô Hàm Sương có chút bất ngờ “Những người khác thì sao?”

Lục Văn Tĩnh sờ lỗ tai của cô “Đinh Khảo Thúc kia, rõ ràng đã đoán được tâm tư của cấp trên cho nên chẳng qua là cho Trang Công một bậc thang để bước xuống thôi, không phải là tùy tiện đưa ra yêu cầu, để Trang Công cho là hấn đang ngấm ngầm hại người, không làm tốt thì tính mạng cũng không giữ được. Là một người lợc lỏi.”

“Còn có Vũ Khương, trước đây chán ghét Trang Công như vậy tại sao đưa con mình yêu thương vừa chết thì đã đối xử với Trang Công như ban đầu? Còn không phải là bởi vì bà ta không còn chỗ dựa, bà ta muốn dựa vào đứa con lớn thì đương nhiên không thể bày sắc mặt không tốt cho hấn nhìn rồi.”

“Đương nhiê, người thông minh nhất vẫn là Lão Quốc chủ, ánh mắt tốt, không coi trọng thăng ngộ Cộng Thúc Đoàn.”

Cô Hàm Sương có chút sững sờ.

Lục Văn Tĩnh cười “Làm sao vậy, cảm thấy anh nói thô lỗ sao?”

Nếu như là trước đây thì Lục Văn Tĩnh tuyệt đối sẽ không hỏi như vậy. Đản ông là như vậy, nếu bạn giả vờ với hấn thì hấn còn giả vờ tốt hơn bạn. Nếu như trước đây Cô Hàm Sương chỉ giả vờ khoe chữ với hấn thì hấn có thể lấy ‘Quốc Phú luận’ dán vào mặt nàng. Bây giờ nói chuyện hấn cảm giác được sung sướng và thả lỏng, lời trêu chọc cũng tự nhiên mà bật ra khỏi miệng.

Cô Hàm Sương lắc đầu một cái, cô chỉ có chút kinh ngạc thôi “Cái gọi là ân tình hiểu đời chỉ là văn chương, đọc sách là vì hiểu lý lẽ, bỏ từ đặt câu chẳng qua là thiêu hoa trên gấm. anh Lục chỉ là không thích những văn vẻ, hoa mỹ đó, càng muốn cụ thể hơn mà thôi.

Lục Văn Tĩnh hôn xuống cái miệng nhỏ “Làm sao lại nói như thế?”

Cô Hàm Sương đẩy hấn một cái “Người ta nói thật mà.”

Lần này hai người đọc sách đúng là thú vị, Cô Hàm Sương ngồi dựa trong lòng ngực Lục Văn Tĩnh, giọng đọc nhỏ nhẹ, Lục Văn Tĩnh lắng lắng mà nghe, đọc đến chỗ thú vị hai người lại bình phẩm

Lục lão gia nếu biết thằng cháu trai nhà mình chịu đọc sách thì có lẽ sẽ sung sướng mà nhảy lên mất.

Thời gian mỗi tối đọc sách dần trở thành thói quen, kéo dài rất lâu.

Cô Hàm Sương kể chuyện lịch sử cho Lục Văn Tĩnh, Lục Văn Tĩnh nói cho cô việc buôn bán. Tầm mắt hai người đều được mở rộng không ít, càng hiểu rõ lẫn nhau.

Cho nên, Lục lão gia muốn một cô cháu dâu thư hương thế gia thật không sai. Chi là Cô Hàm Sương này còn chân thật hơn thư hương thế gia mà thôi.

Sau đó cô sửa lại những đoạn đối thoại giữa hai người một lần, in thành một quyển sách, gọi là “Chuyện đêm của Lục gia”, vốn chỉ để làm đồ tiêu khiển không ngờ lại hot.

***

Mặc dù được cho thế nhưng Cô Hàm Sương không có bộ quần áo ra hôn náo, không cách nào ra khỏi cửa.

hấn nhìn vết máu ứ đọng trên mặt đối phương “Nếu em không muốn ra khỏi nhà thì để anh sai người mua mạng đến.”

một người đàn ông như Lục Văn Tĩnh đương nhiên trong nhà không có đồ dùng của phụ nữ, cũng không biết chuẩn bị đồ dùng phụ nữ như thế nào. Chi có thể để trợ lý Thẩm Diệu chọn một nhân viên nữ có thẩm mỹ tốt mua về.

Thẩm Diệu là người tình tế. Nhìn biểu hiện của ông chủ cũng đoán ra địa vị của cô gái này trong lòng ông chủ không bình thường, không phải là bà chủ tương lai thì cũng cách bà chủ tương lai không xa.

Chọn người có quan hệ không tồi với hấn là Hàn Hiểu Vũ, cũng chỉ điểm cô ta.

“tận tâm một chút, đây cũng không phải là những nữ nhân với vẫn bên ngoài kia. Ít ra cũng là người ông chủ quan tâm.”

Hàn Hiểu Vũ gật gù. sự chú ý của cô ta cũng không đặt ở đây. nói thật, thời này cười người bản hấn không cười gái điểm, có thể leo lên Lục Văn Tĩnh đương nhiên đều là người cô ta không trêu chọc nổi. Đương nhiên sẽ không ngu ngốc mà vô cớ gây chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15: Hạ bút

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vợ Tôi Là Đại Quý Nữ Cổ Đại

Lúc Văn Tinh đưa thẻ làm cho Trương Thần bị kích thích rất lớn.

Đừng nhìn bây giờ hàng ngày hấn trang phục chỉnh tề nhưng đó là bởi vì hấn làm ra vẻ trên thương trường thế thôi, còn đặc biệt mời thợ tạo hình từ đầu đến chân cho hấn, không muốn thua kém người khác.

Dù sao chính hấn cũng không thêm để ý thế nhưng phần lớn người vẫn là trước nhìn vào quần áo mặc trên người sau mới nhìn đến người.

Trên thực tế hấn không để ý đến quần áo mặc trên người, lúc học trung học cơ sở có mười mấy đồng cũng không để ý đến việc quần cái gì trên người.

Nếu Trương Thần không nói hấn căn bản sẽ không chú ý đến mỗi lần gặp mặt Cố Hàm Sương mặc cái gì, chỉ lo xem mặt.

Dương nhiên cũng bởi vì là Cố Hàm Sương lớn lên xinh đẹp, khí chất xuất chúng lại biết ăn mặc nên cho dù mặc quần áo vỉa hè hấn cũng thấy đẹp. Vợ hấn chỉ vì mặc quần áo vỉa hè mà bị người khác nhìn chằm chằm, thật sự là con mẹ nó không thể nhìn được mà.

“Trực tiếp ghi vào sổ của Đồng sự trưởng Trương.”
Thẩm Diệu truyền đạt lại ý tứ của ông chủ.

“Hạn mức tối đa là bao nhiêu?” Hàn Hiểu Vũ xác nhận lại.

“Chọn những thứ tốt nhất, tiền bạc không quan trọng, phải làm cho người thỏa mãn.” Thẩm Diệu nói.

Trong lòng nữ nhân viên không khỏi có chút ngưỡng mộ người con gái còn chưa được nhìn thấy mặt kia.

Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

Mặc dù không phải đồ của mình nhưng là chi phí do nhà nước cung cấp để mua, cũng coi như là đã nghiên.

Sau khi hỏi dò sở thích của Cố Hàm Sương thì đi thẳng đến quầy chuyên doanh thường ngày.

Chỉ cần là người đẹp thời thượng ở đô thị thì đều có chút nghiên cứu với quần áo, mỹ phẩm, trang sức.

Không cần đau lòng vì bỏ tiền ra mua, Hàn Hiểu Vũ mua đến nỗi chẳng có chút chùn tay nào.

Một chuyến này dù là Cố Hàm Sương đã sớm được chào hỏi nhưng nhìn thấy đồng tử to tử nhỏ như núi này cũng bị làm cho ngây người.

“Không biết cô thích gì cho nên mua nhiều hơn một chút, cũng có nhiều lựa chọn hơn.” Hàn Hiểu Vũ có chút ngại ngùng.

Quá hưng phấn cho nên nhất thời không kịp chế lại được. Cố điều con gái chắc đều không chống lại được những mê hoặc này. Những thứ cô chọn đều là những đồ cao cấp, vì Cố tiểu thư chắc sẽ không không vui mới phải.

Quả nhiên Cố Hàm Sương chỉ cười lắc lắc đầu.

Lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với thế giới nữ tính này cô không khỏi nhìn nhiều mấy lần, cảm thấy có chút giống với quản gia hậu viện của Cố phủ - ma ma bên cạnh mẫu thân.

Cô cười mời đối phương uống trà.

Hàn Hiểu Vũ liên tục xua tay, “Không không không, không vội, tôi còn có việc, lướt biếng sẽ làm cho sắp không vui.”

Cố Hàm Sương thấy cô ấy kiên trì nên cầm lấy một túi trong đồng tử đưa cho cô “Vắt và cho cô rồi, nhiều đồ như vậy tôi cũng không dùng được, cô cầm lấy mấy thứ này đi, thích thì giữ lại dùng, không thích thì tặng cho người khác dùng cũng được.”

Đó là một cái túi Dior, bên trong có ba thời son, logo trên túi phảng phất đang phát sáng, Hàn Hiểu Vũ không từ chối được nên nhận lấy.

Dior a, mấy màu này đều là hàng mới ra cô muốn mua lại không nữa mua.

Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

Mang theo quà tặng hứng thú bình bình lúc xuống tầng còn đang suy nghĩ, Cố tiểu thư trưởng thành không những xinh đẹp mà tính tình còn rất tốt.

Cố Hàm Suong đợi người đi rồi mới mở mấy cái túi kia ra.

Không biết tại sao lại ôm lòng chờ mong bóc những lớp hộp ra, thậm chí còn có chút nháy nhót mơ hồ.

Có lẽ Cố tiểu thư còn chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác vui vẻ khi mở hộp chuyển phát nhanh, cô mở hộp đồ vút đầy đất.

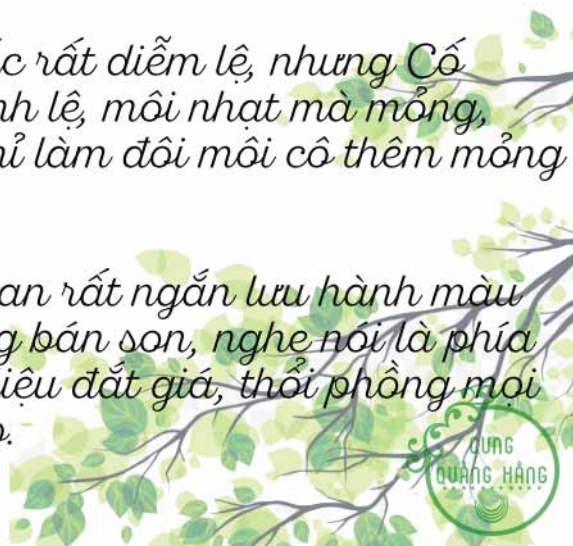
Cô chưa bao giờ tiếp xúc với thế giới hàng hiệu cũng không có khái niệm gì về mặt này nhưng từ những cảm xúc này mà nói cảm giác cũng không tồi.

Có một hộp giấy có tên cô nhìn rất quen mắt, trong nhật ký của nguyên thân đã nhắc đến “Tại sao Cố Mẫn có thể có nguyên bộ CPB mà ta cũng chỉ có thể lên mạng vào chợ bán đồ cũ tìm mua một ít đồ bỏ đi?”

Cô nhúu mày, mở hộp ra. Bên trong là một ít mỹ phẩm dưỡng da cùng đồ trang điểm.

Cô mở một thỏi son, màu sắc rất diễm lệ, nhưng Cố Hàm Suong tướng mạo thanh lệ, môi nhạt mà mỏng, màu hồng tươi đẹp này sẽ chỉ làm đôi môi cô thêm mỏng mà sắc bén.

Ở Kinh thành có một thời gian rất ngắn lưu hành màu này, Mỹ Nhân Trai mở rộng bán son, nghe nói là phía nam truyền đến, dùng chất liệu đắt giá, thối phồng mọi cái, mười lượng bạc một hộp.

Khoảng thời gian đó, các tiểu thư, phu nhân không cần biết có thích hợp với mình hay không đều người người một đôi môi đỏ thắm, nhìn thật sự là buồn cười.

Chỉ có cô vẫn một mình thích son của Đỗ nương tử ở ngõ nhỏ Hoa Tước ở thành Nam, thanh thanh nhân nhạ mang theo hương hoa như có như không, cả ngày sai nha hoàn đi chọn

mua.

Đáng tiếc quán của Đỗ nương tử ở sâu trong ngõ, không có tên tuổi, không bao lâu đã đóng cửa mặc dù vị hôn phu đã hồi hương.

cô thờ dài, vận son vào để sang một bên.

Đồ trên bàn trang điểm của nguyên chủ không ít, đều là do cô ấy nhìn ăn nhìn mặc mua, từ việc đóng gói mà nhìn thì cảm xúc không sánh được với những đồ vật xa hoa này.

Nghĩ đến “Đồ bỏ đi” trong miệng cô ấy, Cố Hàm.Sương cảm thấy dùng khá là thuận tiện, rất phù hợp với cô nhưng lại bị cô ấy hạ thấp giá trị như vậy.

Vợ Tôi Là Đại Quý Nữ Cổ Đại

Cô có thể hiểu được oán hận trong lòng cô ấy nhưng cũng không quá tán thành. Dù sao cũng là đồ bản thân tốn công mua, bản thân cũng xem thường chính mình thì ai sẽ để người vào mắt nữa.

Dành cả trưa để xếp những đồ này gọn gàng, buổi tối lúc Lục Văn Tĩnh trở về thuận miệng nói ra một câu “Những đồ này có thể dùng không? Những đồ không dùng được hoặc thiếu thứ gì thì bảo người đi mua thêm.”

Cổ Hàm Sương gật gù, buổi chiều cô đã thử những đồ này. Hàn Hiểu Vũ có câu nói rất đúng, chỉ cần là con gái thì sẽ không chống lại được những mê hoặc này.

Cô loay hoay cả một buổi trưa, có cái rất yêu thích, có cái lại không quá thích hợp, nhưng mà bởi vì mua rất nhiều nên không thiếu thứ gì cả.

“Không thích hợp có thể trả lại không?” cô hỏi, có thể làm cho nguyên thân tâm niệm như vậy nhất định là đồ đắt tiền. Để không một chỗ thì thật đáng tiếc.

Lục Văn Tĩnh liếc nhìn cô một cái “Đã mở hộp thì có lẽ là không thể trả lại, anh cũng không biết, không dùng được thì vứt đi.”

Dáng người hần ổn định, quần áo trang sức đều có người đến may đo riêng, sau đó mang đến tận nơi, thực ra hần sống rất qua loa, có rất ít đồ không thích hợp, đối với những thùng thùng hộp hộp này cũng hoàn toàn không biết gì.

Hần nhớ đến Trương Thần từng nói “Nữ nhân đều không có sức đề kháng với mỹ phẩm, cho dù trong ngăn kéo đã có son có phấn có thể dùng cả đời nhưng vẫn sẽ hạnh phúc không mệt mỏi đi mua màu mới.”

Phía sau còn có một câu nói “Vì thế không tiếc đi lấy lòng bất kỳ người đàn ông nào làm bất kỳ việc gì” bị Lục Văn Tĩnh tự động bỏ qua.

Cổ Hàm Sương luôn luôn là trọng chất lượng không trọng số lượng. Trừ việc có hứng thú với đọc sách và nghe nhạc ra thì cũng không quá cuồng nhiệt đối với những đồ mỹ phẩm này.

cô suy nghĩ một chút nói “Mặc dù đã bóc ra nhưng còn chưa vứt hộp đi, mang tặng cho người quen chắc cũng không sao.”

Lục Văn Tĩnh gặt gủ.

***

Dịch Bác Hàm gọi điện cho Cố Hàm Sương thúc giục chuyện kịch bản.

Vợ Tôi Là Đại Quý Nữ Cổ Đại

“Cậu có còn là người không?” Trương Thần ở bên cạnh nhỏ nước bọt “Chị dâu mới gặp đại nạn, trong lòng không chắc chắn vì sao lại khó chịu, cậu không cho cô ấy thời gian tĩnh táo một chút còn vội vàng bóc lột sức lao động của cô ấy, đồ địa chủ đáng ghét.”

Dịch Bác Hàm lườm một cái “Cậu không phải là địa chủ sao? Vì tôi biết trong lòng cô ấy không dễ chịu mới gọi điện cho cô ấy. Nếu cậu có chuyện để làm thì sẽ không có thời gian nghĩ đến những cái kia, nhàn rồi không có chuyện gì làm sẽ càng suy nghĩ vẩn vơ.”

Trương Thần sờ sờ tờ báo nói “Cậu nói cũng có chút đạo lý, nhưng mỗi ngày tôi cũng đều nhàn rồi cũng không gặp những chuyện này. Không phải là cậu tìm có thôi chứ?”

Dịch Bác Hàm cười nhạt một tiếng “Điều kiện tiên quyết là phải có đại não trái phức tạp, cân nhắc đến bốn phương tám hướng, còn sinh vật đơn bào như cậu thì không chỉ không cần lo lắng não trái mà trước sau trên dưới cũng không cần lo lắng.”

Đáp lại hẳn là một hộp khăn giấy đập vào mặt.

Cố Hàm Suong để điện thoại xuống, tìm được túi xách của mình trên kệ ở phòng khách Bác Cổ, ngày đó hiện trường đã được xử lý sạch sẽ, túi được người ta đưa về.

Cô mở ra, đồ trong vẫn còn nguyên không có chút tổn hại nào.

Cô cầm đồ vật đến ghế sofa, tìm được kịch bản mình đã viết một nửa, đọc từng câu từng chữ.

thật ra cô cũng không quen cách này nhưng đối phương nói không sao, chỉ cần cô viết những gì trong lòng cô ra còn cách trình bày thì bọn họ sẽ có người sửa chữa.

Cho dù là như vậy nhưng sau buổi tối hôm đó, cô cũng chưa từng viết lại. cô còn... viết tiếp được sao?

Hôm nay Lục Văn Tinh tan làm về sớm, Cố Hàm Suong nghe được tiếng mở cửa chạy đến nghênh tiếp hẳn.

Con người Lục Văn Tĩnh quét qua đã thấy được trên sô pha một đồng sách, hắn cầm lấy một chồng giấy ở trên cùng “Kịch bản sao?”

Cố Hàm Suong gật đầu.

Đầu óc hắn xoay chuyển một cái đã nghĩ đến chuyện gì xảy ra “Văn muốn viết sao?”

Động tác của Cố Hàm Suong dừng lại, sau đó lắc đầu một cái “không viết nữa.”

không phải không viết mà là không muốn viết.”

Lục Văn Tĩnh biết cô suy nghĩ gì, nhìn tờ bia, tờ bị bên cạnh bị chủ nhân lấy ra vô ý thức làm nhăn, không khỏi nhẹ nhàng thở dài “không vui sao?”

thật ra không cần hỏi, hai ngày này nhìn cô như đang rất bình tĩnh cũng có thể cười nói với hắn nhưng nụ cười kia chỉ là nhìn dịu dàng cũng không còn long lanh như trước, cô ấy vẫn đang còn sợ hãi.

Cố Hàm Suong lại không thừa nhận “không.”

Lục Văn Tĩnh đột nhiên đưa tay ra, Cố Hàm Suong còn chưa kịp phản ứng đã bị con ngựa bên hông làm cho không đứng vững mà ngã vào ghế sofa.

“Ha ha, anh Lục, anh làm gì vậy? Mau dừng tay... ha ha ha.”

Cố đại tiểu thư sợ ngựa, cô không khống chế được bật cười, lại theo bản năng đưa tay ra phản kích, hai người ở trên sô pha nhốn nháo loạn tung phèo.

Tiểu thư khuê các như Cố Hàm Suong này xưa nay chú ý trình độ hiện thực, hiếm có lúc cười đùa như vậy, chờ hai người ồn ào xong rồi lúc cả người vô lực nằm trên sô pha thờ hồn hèn lại cảm thấy có chút thoải mái không nói ra được, trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn mấy phần.

“anh Lục, tại sao anh...”

“Vui về?” Lục Văn Tĩnh ngồi ngay ngắn người lại, cũng kéo người ngồi vững trên chân mình.

“Hàm Suong.” Nhìn vào mắt của cô “Chuyện kia không có gì ghê gớm, không phải lỗi của em, cũng không phải lỗi của kịch bản. Sau này có anh, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để em bị tổn thương, cho nên không cần nghĩ nữa, cũng không được oán hận bản thân, nhớ chưa?”

Cố Hàm Suong hít hít mũi chưa xót, cô tựa sát ra sau, khẽ khẽ dựa đầu vào vai hắn, không nói gì.

Đúng là cô giận chó đánh mèo, biết rõ là không nên nhưng vẫn không nhận được mà suy nghĩ, nếu như không phải vì cái này, cô sẽ không đi ra khỏi ra, cũng sẽ không suýt chút nữa hủy đi cả đời mình.

Nếu như Lục Văn Tĩnh không tha thứ cho cô thì cô sẽ hủy đi, tất nhiên cũng không tiếp tục viết văn nữa. Nhưng bây giờ cô đã có chỗ dựa. Người này kiên định lại tin cậy, xoa dịu tất cả những hoảng sợ cùng oán giận to lớn trong lòng cô.

cô nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng.

Nâng mắt lên nhìn thấy cái cổ Lục Văn Tĩnh gần trong gang tấc, lúc này có một cục nhỏ ra rõ ràng, thần xui quỷ khiến lại đưa tay ra vuốt lên.

Cả người Lục Văn Tĩnh run lên, vội vã nắm lấy bàn tay đang làm loạn, đặt ở bên miệng hôn một cái “Hàm Suong, đừng trêu chọc anh.”

Lúc này Cố Hàm Suong mới hoàn hồn nhận ra bản thân đang làm gì, mặt đỏ bừng lên, vội vàng rút tay lại. cô, cô đang làm gì thế này?

“Em vẫn còn đồ chưa thu xếp, em đi xem một chút.” cô bình tĩnh đứng dậy, bình tĩnh đi vào phòng ngủ.

Nếu như không nhìn vào hai gò má đang đỏ bừng, tay chân cùng bên thì đúng là vô cùng bình tĩnh.

Lục Văn Tĩnh ở sau lưng cô bật cười.

***

Ngày hôm sau Lục Văn Tĩnh đi làm. Lần thứ hai Cố Hàm Suong lấy kịch bản ra, đọc tiếp từng câu từng chữ, những thứ này đều là tâm huyết của cô, từng làm cho cô vui vẻ như vậy.

cô nhắm mắt lại, lần đầu tiên bắt đầu nhớ nhưng một người, một tương lai muốn trải qua cùng một người.

cô ngồi ở trước bàn trà ngâm, từ từ tìm lại hứng thú, cuối cùng cũng có thể viết lại lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trở về nhà

Editor: Mễ Đồng

Cố Hàm Suong chọn thời điểm thích hợp nhất để thu dọn đồ đạc trở về Cố gia.

cô vẫn chưa kết hôn, ở lại đây hai ngày ra vô mấy lần chắc chắn sẽ bị người khác chú ý, nhưng cứ ở đây mà không ra ngoài thì lại không ổn lắm, đến lúc đó không biết sẽ bị truyền ra tin đồn nhảm nhí gì nữa.

Lần trước đã mua quá nhiều đồ, cô chỉ chọn một ít đồ dùng ngày thường, cất đồ đạc Thẩm Diệu mang đến vào rương, chỉ lấy một vài đồ đạc đơn giản để mang theo, về sau..... có thể dùng đến.

Lục Văn Tinh đứng ở một bên khoanh tay lại, gắt gao nhìn mày lại không buông ra.

“không cần lo lắng, em không phải là không chịu được đá kích đó, lần này chỉ là việc ngoài ý muốn, là do em đã không cẩn thận, về sau sẽ không như thế nữa.” cô an ủi.

Lục Văn Tinh một chút cũng không yên tâm. hần bỗng nhận ra, cô gái nhà mình mặc dù có tài nhưng cũng có chút mới mẻ, thời điểm ngốc nghếch cũng thật là ngốc. hần lớn như vậy rồi, thực sự chưa thấy người nào sinh sống ở một thành phố lâu như vậy rồi mà còn có thể đi lạc, không thể ngờ đến cô còn có thể có mặt như vậy, nếu không nói ra, người khác chắc chắn nghĩ đó là chuyện cười trẻ con.

Nhưng hần vẫn nghĩ có những lời không nên nói ra, cô gái này không để tâm, nhưng hần thì phải lưu tâm, chỗ nào cũng đều có nguy hiểm, vậy nên chỉ có thể một bên lo lắng, một bên thì suy nghĩ xem có biện pháp nào có thể bảo đảm cho cô an toàn.

Cố Hàm Suong tuyệt đối không biết vì mình không biết đường xá công công là gì nên đã bị người khác gán cho cái mác ngốc nghếch. Người hiện đại lần đầu đi du lịch cũng có thể bị lạc đường, huống chi nàng ở cố đại đến đây, cái gì cũng không biết, nàng lúc trước cũng chưa từng ra cửa.

cô xấp xếp gọn gàng mọi thứ, cùng Lục Văn Tinh lưu luyến không rời, biết hần buổi chiều còn có một cuộc họp, nên mới cho tài xế lái xe đưa mình trở về biệt thự Cố gia.

Bố Cố và Đinh Nhu đều không có ở nhà, Cố Hàm Suong kéo rương hành lý đi lên lầu, lại đối diện với Cố Mẫn.

“Ui, chưa đến đâu vào đâu đã đến trụ trong nhà người ta, không để ý đến thanh danh cũng không thêm để thể diện người nhà vào mắt, đã vội vàng cho không người ta.”

Hai ngày nay tính tình Cố Mẫn rất là không tốt.

Lâm Trọng vừa mới xác định quan hệ với cô ta thì ngay sau đó liền giảm sút tình cảm, làm việc bên ngoài vất vả lắm mới về, lại biến mất không thấy hình dáng, ngẫu nhiên gặp mặt thì cũng lãnh đạm, tinh thần lúc nào cũng không tập trung, cô thực sự hoài nghi bọn họ có phải đang yêu nhau hay không.

Cố Hàm Suong thì lại mất tích.

Ngày đó cô cố tình bảo tài xế tách ra, chính là vì muốn trêu chọc Cố Hàm Suong, cho cô ta thấy rõ vị trí của mình.

Trước kia cũng đã từng xảy ra chuyện này, nhớ lúc đó, đối phương buổi tối sẽ mang khuôn mặt xám xịt mà trở về, trên bàn cơm miễn cưỡng nói cười vui vẻ. Bởi vì cô ta không có chỗ để đi, bạn bè có thể nhờ vả cũng không có.

Ngày đó Cố Hàm Suong không trở về, cô cũng chỉ cho rằng cô ta buồn bực, bỏ tiền đi ngủ ở khách sạn. Ai ngờ ngày hôm sau ba Cố nhận được điện thoại của Lục Văn Tinh nói Cố Hàm Suong đang ở chỗ hần.

Lúc này cô mới bừng tỉnh, Cố Hàm Suong đã không còn là người không có chỗ để về. cô cảm thấy mình đang có cảm giác không thể khống chế người khác, vì vậy thấy cô ta liền bắt đầu mỉa mai.

Cố Hàm Suong đột nhiên quay đầu, yên lặng nhìn cô ta.

Cố Mẫn đều nói những lời vô tâm, nhưng vừa vặn lại đụng phải chỗ đau của nàng.

Là cô nghĩ đơn giản, dù kiếp này hay kiếp trước, cô đều không ra tay với Cố Mẫn, lúc nào cũng thờ ơ lạnh nhạt, bởi vì cô khinh thường.

Nhưng mà bây giờ mới phát hiện, đối với những người có ý nghĩ xấu xa, không thể không để ý. Bởi vì không chừng một ngày nào đó cô ta có một ý xấu nhỏ nhỏ thì lại có thể khiến cho người khác rơi vào hiểm cảnh.

Cố Mẫn bị cô nhìn chằm chằm đến phát run, liền có chút bực bội: “Người, người có ánh mắt đó là có ý gì?”

Cố Hàm Suong đã thu hồi ánh mắt, vỗ vỗ tay áo: “Hôn sự này vẫn đã đóng thuyền, chỉ ở nhờ đã bị kêu là không màng thể diện, thể chưa đâu vào đâu đã vội vàng buôn bán cho người ta thì gọi là gì?”

cô cười ác độc: “không biết xấu hổ?”

Cố Mẫn sùng sốt trong chớp lát, mới hiểu được lời nói của cô là có ý gì, lập tức khuôn mặt trắng đến đỏ bừng.

cô..... cô có ý gì? Chẳng lẽ cô ta đã biết? Tại sao có thể.....

Trong nháy mắt cô ta liền thấy chột dạ, sau đó lại là thẹn quá hóa giận: “có nói cái gì.....”

Tiếng nỉn chửi người đột nhiên im bật, bởi vì Cố Hàm Suong bỗng nhiên tiếp cận, một bàn tay hung hăng nắm lấy cổ áo, chớp mũi giống như muốn dè ở trên mặt.

“không cần có ý đồ khiêu khích tôi Cố Mẫn, bằng không tôi không thể đảm bảo lần sau cô còn có may mắn như vậy hay không..... Ta có thể ra tay với cô hay không.”

Cố Mẫn chưa bao giờ bị khuất nhục như thế này, cô muốn nói chuyện, muốn chửi ầm lên, muốn mang gương mặt hung hăng kia kéo trở về.

Nhưng lại phát hiện mình mất đi âm thanh, thân thể không chịu theo khống chế, đại não cũng trống rỗng, tất cả sau cùng chỉ còn lại nước mắt trong trẻo trong đôi mắt.

Cố Hàm Suong nhìn chằm chằm cô ta, dần dần thu hồi khí chất sắc bén, cô buông ra tay, kéo hành lý lên lầu, chỉ để lại đối phương đang một mình ngơ ngác mà đứng tại chỗ.

Khoảnh khắc bị kẻ bắt cóc kia đè ở trên mặt đất, cô chỉ nghĩ tới nếu có thể tồn tại khả năng trở về, nhất định phải cùng Cố Mẫn chết chung.

Nhưng mà hiện tại cô cũng không có chịu bất kỳ tổn thương nào, Lục anh làm cô không cần phải oán hận..... cô không oán hận chính mình, cũng buông tha cho Cố Mẫn..... Phúc đến lần này, chỉ nguyện từ nay về sau ai cũng được yên ổn, không gặp sự tình nào nữa.

Tại sao nàng lại biết Cố Mẫn đã....., rất đơn giản, ở giáo phường, tư ma ma có cả một kho bản lĩnh chuyên môn xem người thế nào, cô gái đó có nguyên vẹn hay không, chỉ xem mày cùng với tư thế đi đường, là có thể đoán được tám chín phần.

Tuy ở đó cô sống đau khổ, nhưng cũng không phải kẻ điếc người mù, thấy nhiều, tự nhiên cũng học được nhiều.

Tuy không có tác dụng gì, nhưng đôi phương đụng vào hòng súng, dùng tới mặc dù thấy ghê tởm nhưng cũng khá tốt.

*****

Hôm nay lúc dùng cơm chiều, trừ người đang ở nước ngoài du học là Cổ Bắc, Cổ gia tụ tập đông đủ, lại còn có thêm Lâm Trọng.

Cổ Mẫn ngồi đối diện với Cổ Hàm Suong, nhiều ngày qua cô ta đã an tĩnh không ít, nhìn thấy Cổ Hàm Suong cũng chỉ như đang thấy không khí.

Cho đến hôm nay mới linh hoạt trở lại, không ngừng gấp đồ ăn cho Lâm Trọng, còn thỉnh thoảng kể tai hán nói nhỏ, thể hiện hai người thân mật.

Xuất phát từ rất nhiều nguyên nhân, bố Cổ và Đinh Nhu đối với Lâm Trọng rất khách khí.

Nhưng hán lại có chút thất thần, đôi mắt không chịu nghe theo khống chế mà nhìn về phía Cổ Hàm Suong đang ngồi đối diện.

Cổ Hàm Suong yên tĩnh mà ăn cơm chiều, không tham dự vào cuộc nói chuyện, nên tất nhiên không thấy được người ở đối diện thường thường đưa ánh mắt về phía mình.

Quả nhiên lúc ăn uống chỉ có thể thực sự vui vẻ khi ăn với người khiến mình thật sự cảm thấy thoải mái, khi ở cùng với Lục anh trong căn nhà nhỏ kia so với ở chỗ này thực sự sáng khoái hơn nhiều.

Cổ Mẫn còn riu rít không ngừng, cô đã buông chiếc đũa, gật gật đầu với mọi người: “Con ăn no rồi, mọi người từ từ dùng bữa.”

“Đưa nhò này.....” Bố Cổ nhìn bóng dáng của cô rồi lẩm bầm một câu, rồi nhìn Lâm Trọng xin lỗi cười cười: “Đều do chúng ta cưng chiều quá, làm cháu chê cười rồi.”

Lâm Trọng vội vàng tỏ vẻ mình không thấy ngại.

Khi mời khách ăn cơm thì chủ nhân không được rời đi trước, Hàm Suong sao lại không biết? Nhưng cô ghét phải cùng bọn họ giả vờ vui vẻ, cũng không muốn nhìn tiết mục ân ái của hai người bọn họ, đôi trước cô nhìn quá nhiều rồi.

Huống hồ bố Cổ và Đinh Nhu hai người trường bối vẫn còn trong bữa tiệc, nên cô không phải là chủ nhân Cổ gia, làm như vậy nói thật cũng không thể xem là thất lễ.

Biệt thự Cổ gia ở trên sân thượng có hoa, lều và ghế nằm, Cổ Hàm Suong rất thích nơi này, bình thường lúc thích sẽ đến đây ngồi xuống, xấp xếp suy nghĩ của mình cho chu toàn.

Hôm nay cô mang theo trà lên lầu, lại phát hiện ra cái nơi từ trước đến nay đều thanh tịnh lại có người xuất hiện.

Lâm Trọng đưa lưng về phía cô, đang đứng ở trước một gốc cây tường vi, cẩn thận đoan trang, nghe được tiếng bước chân, xoay người lại: “Hàm Suong.....”

bước chân Cổ Hàm Suong dừng lại, mỉm cười gật gật đầu với hán: “anh Lâm.”

Lâm Trọng đứng ở trước giàn trồng hoa, phía sau là một mảnh vườn rộng đỏ bừng sắc hoa.

Dù thế giới thay đổi, hán vẫn giống như kiếp trước, mặt mày tuấn tú, khí chất nho nhã, hơn nữa học hành uyên bác, không biết có bao nhiêu thiếu nữ phải say mê mơ mộng.

Cổ Hàm Suong đã từng vui mừng vì mình có thể có được vị hôn phu như vậy, nhưng mà hiện tại, à phải từ rất lâu trước kia, nội tâm cô đã không còn gọn sóng.

Lâm Trọng không biết cô đang suy nghĩ điều gì, chỉ dùng ngữ khí ôn hòa mở miệng: “Nghe nói em gần đây có viết kịch bản, có gặp phải cái gì khó khăn không? không muốn tôi giúp em xem qua một lần sao?”

Nếu là Cổ Hàm Suong thật kia, nhất định vui đến điên luôn rồi, rốt cuộc anh Lâm cũng đã nguyện ý thân thiết với cô, người cùng thảo luận với cô lại là Hera Crick.

Nhưng mà Cổ Hàm Suong của hiện tại hoàn toàn không biết Hera Crick là ai, cũng không nghĩ bản thân muốn tiếp cận anh Lâm, nằng lắc đầu cười khê: “Chỉ là vì quá rảnh rồi nhàm chán, viết ra mấy thứ linh tinh thôi, không lo lắng cái gì cả, Lâm anh không cần để ở trong lòng.”

Lâm Trọng dừng lại một chút, ánh mắt muốn xem kỹ, lúc này mới phát hiện Cổ Hàm Suong so với trước đây không giống nhau.

hán chuyển câu chuyện: “Em và Lục Văn Tĩnh.....”

Cổ Hàm Suong thực sự dứt khoát gật đầu: “Muốn kết hôn.”

Lâm Trọng nhú nhú mày, trong giọng nói lộ vẻ không đồng tình rõ ràng xem lẫn lo lắng: “không phải chỉ mới nói muốn đính hôn sao? Sao nhanh như vậy lại muốn kết hôn? Tôi nghe người ta nói hán không có học vấn cũng không có nghề nghiệp, trước kia chính là một tên côn đồ, bằng đại học đều là bỏ tiền ra mua, hai người cho dù kết hôn cũng sẽ không có tiếng nói chung. Hôn nhân là chuyện cả đời, sao lại có thể qua loa như vậy? Hàm Suong, tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ lại cho thật cẩn thận.”

“Lâm anh, anh lo nhiều quá rồi, dù thế nào đó cũng là chuyện của tôi cùng anh ấy.” âm thanh của Cổ Hàm Suong lạnh lùng.

Tiếng nói chung? Đó là cái gì? Lúc trước tính là cái gì? cô với Lâm Trọng chẳng lẽ đã từng có tiếng nói chung sao?

Gia thế tương đương, thơ từ cũng tương xứng, cầm tiêu hòa tấu hợp nhau, kết quả ra sao? không phải nói bỏ liễn bỏ hay sao, nập thiếp cũng không ít người, cô cùng anh ta có tiếng nói chung nhưng anh ta cũng không ngừng lại ở có một lần.

“anh Lâm,” cô thờ dài: “anh nên cùng với Cổ Mẫn sống cho thật tốt đi.” Tởm xấu gì hai đời đều là vợ chồng, như vậy sẽ bớt đi một người đau khổ, vì anh, đau khổ gì tôi cũng từng gánh chịu rồi.

cô nói xong không hề ở lại, xoay người rồi đi.

Lâm Trọng nhìn chằm chằm bóng dáng cô, đôi mắt trở nên nặng nề, hán cảm thấy sự tình không nên trở thành thế này. Nhưng hán nói không nên lời sự việc đang không đúng chỗ nào.

hán trầm mặc không nói mà trở lại phòng, nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra buổi tiệc ngày đó, hình bóng Cổ Hàm Suong cầm tiêu mà đứng.

Từ nhỏ hán đã biết mình muốn tìm một người, nhưng lại không biết mình nên tìm người nào.

Nhìn khuôn mặt của Cố Hàm Sương rất dễ động tâm, nhưng cô trừ khuôn mặt ra thì những thứ khác đều không đúng tí nào, nhưng nhìn Cố Mẫn kéo đàn violon thì sẽ động tâm, trong nháy mắt qua đi thì sẽ trầm luân thật sâu.

hắn biết bồi hồi như vậy không tốt, nên mới đồng ý xác lập quan hệ với Cố Mẫn, bởi vì hắn cảm thấy hắn không phải loại người nhìn bề ngoài của người khác.

Nhưng đến đêm đó, khi nhìn thấy ở dưới ánh đèn Cố Hàm Sương cầm tiêu mà đứng, trong nháy mắt tim đập nhanh mãnh liệt, hắn mới biết được người mình tìm thực sự là ai, là cái người thanh lãnh như trăng, tính tình thẳng thắn như lửa, tài hoa hơn người là Cố Hàm Sương.

Mà lúc trước sao hắn lại cảm thấy Cố đại tiểu thư thật uống một khuôn mặt mỹ lệ lại có cái tài năng buồn cười như vậy.

rõ ràng là cùng một người, nhưng hắn không biết tại sao khi đó lại nghĩ vậy, lại hoàn toàn không cảm thấy khác thường.

hắn đặt tay trên mắt, che khuất đáy mắt âm trầm

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Trước khi kết hôn

Editor: huyetsacthiensu

“Nhìn xem người dạy con gái tốt như thế nào!” “Thiếp thân biết sai rồi.”

“Hàm Sương, không nên chọc giận phụ thân con...”

“Nữ nhân chúng ta, lấy trinh tiết, hiền thực làm trọng, giúp chồng dạy con mới là con đường duy nhất.”

“Đại muội muội nói ngược gì vậy, một mình muội là nữ nhân, sao có thể suốt ngày ở chung với nam nhân, mau trở về học thêu thùa mới đúng.”

“Hàm Sương, không nên chọc giận phụ thân con...”

Cố Hàm Sương mở mắt ra, nhìn kịch bản bày ra trước mắt.

Bối cảnh lúc đầu của kịch bản phát sinh ở thời đại này, nói về một cô nương kế thừa tay nghề nấu nướng của gia đình lang bạt đến Kinh thành, gây ra một loạt chuyện không biết nên khóc hay nên cười, cuối cùng kết quả là thu được tình bạn, tình yêu cùng sự nghiệp.

Vốn là một câu chuyện có đủ sắc hương vị.

Chỉ tiếc là lời kịch lúng túng, tình tiết cũ kỹ, mỹ thực trong câu chuyện cũng bình thường không hề có chút hấp dẫn nào.

Cố Hàm Sương không biết gì về thể giới này cho nên thay đổi thời gian về thời cổ đại, cô nương đổi thành công tử, như vậy thì mọi chuyện sẽ hợp lý.

cô vốn là một người thông minh uyên bác lại đọc rộng hiểu nhiều, có thể dễ dàng làm cho một câu chuyện trở nên thú vị hơn.

Nhưng sau khi kịch bản hoàn thành cô lại chậm chạp chưa công bố ra ngoài, trong lòng phảng phất có một luồng không khí không ngừng xông vào, trong đầu không ngừng vang lên lời nói non nớt ngày bé.

Nếu ta là nam nhân có thể vung kiếm tiêu sái, ngao du tứ phương.

Nếu ta là nam nhân có thể uống rượu làm thơ, tài danh truyền xa.

Nếu ta là nam nhân...

không phải là chưa từng nghĩ đến nữ cải nam trang, cùng các đại ca đi học, bái các danh sĩ làm thầy, ngao du khắp các danh thắng.

Nhưng đây chỉ là giấc mơ vô tri, ngang tàng thời niên thiếu, chính là chuyện viễn vông, trừ làm mẫu thân rơi lệ, phụ thân trách mắng thì chính là bị huynh đệ cười nhạo, tỷ muội xa lánh.

Nhưng nơi này lại không như vậy, tại sao mình lại không thể...? cô cầm bút lên, dùng sức gạch vào tên nhân vật chính, thay đổi từng chi tiết trong câu chuyện.

“hắn” đổi thành “cô”, thiếu niên tràn đầy lòng hăng hái biến thành thiếu nữ hoạt bát thông minh, càng thêm sinh động cũng càng thêm chân thực.

Cốc trà bên cạnh lần khói vẩn vệt, cô cầm lên nhấp một ngụm, ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn, ánh mắt sâu thẳm, giống như có thể xuyên qua làn khói nhìn về khoảng thời gian ngày thơ bé, khoảng thời gian bản thân còn ngây thơ trong sáng.

***

Dịch Bác Hàm vốn xếp kịch bản vào hạng B, đối với một người mới không có tiếng tăm mà nói chính là đãi ngộ nhiều người thèm muốn rồi. Nhưng khi đọc kịch bản cô gửi đến thì lập tức vỗ bàn nâng lên hạng A.

“Cuối cùng cũng coi như không cần đọc cái loại tình tiết hát nhạc Rock anh roll ở thời cổ đại kinh hoàng nữa rồi.” hắn cảm thán “Tình tiết trong kịch bản này ngay cả một chi tiết nhỏ cũng không có cảm giác không ổn nào cả, có nhiều chỗ ngay cả tôi cũng không nghĩ đến, không nói đến những cái khác nhưng bản lĩnh viết văn sử này của chị đầu đúng là vô cùng thâm hậu.”

“Hát nhạc Rock and roll ở cổ đại có vấn đề gì không?” Trương Thần vận vẹo người làm động tác thư giãn, đặc biệt nhấn mạnh nói “Tiêu điểm của toàn trường chính là tôi.”

Dịch Bác Hàm yên lặng nhìn hấn một giây, thờ dài như người cha già “Đọc nhiều sách đi con trai ngốc.”

Sau đó không thèm tránh đi mà đón lấy hộp khăn giấy vừa bị ném đến.

nói đùa như vậy nhưng Trương Thần cũng biết kịch bản này quan trọng với Dịch Bác Hàm như thế nào.

Dịch Bác Hàm không giống với hai người bọn họ.

Bố mẹ Trương Thần ân ái, là đôi vợ chồng kiểu mẫu trong vòng tròn này, anh trai Trương Thần tuổi trẻ tài cao, rất che chở cho người em trai duy nhất này cho nên làm cho hấn đến tuổi này nhưng vẫn ngây thơ không buồn không lo.

Lục Văn Tinh là đơn truyền ba đời, Lục gia từ đời Lục lão gia đều chỉ có một người con trai, Lục Văn Tinh là độc đinh, từ nhỏ muốn trắng được trắng muốn sao được sao.

Chỉ có Dịch Bác Hàm, Dịch gia là gia đình điển hình trong vòng tròn này, bố mẹ là hôn nhân thương mại, không liên quan gì, con cái sinh ra thì bị ném sang một bên liền bắt đầu chơi đùa. Dịch Bác Hàm là một trong những đứa con trong giá thú, những gì phải trải qua còn thể thâm hơn so với mấy người con riêng.

Đáng lẽ như vậy thì ba người lại sẽ không thể chơi chung một chỗ với nhau nhưng vận mệnh vẫn luôn kỳ diệu như thế.

Ngày bé Dịch Bác Hàm gặp được Trương Thần còn mang theo nước mũi ở nhà trẻ, trên mặt là một nụ cười ngu ngốc không buồn không lo, đang bị người khác lừa lấy đồ ăn vặt trong cặp sách.

“Đây là tiên đan của tó, ăn rất ngon.” Đứa trẻ đối diện tỏ ra thần bí mở bàn taygiơ ra mấy viên tròn tròn màu đen, nói giống như đây là tiên đan thật vậy.

Chỉ có Dịch Bác Hàm biết đó là gì mũi của đứa trẻ kia, hấn tận mắt nhìn thấy nó mọc từ trong mũi ra sau đó vo thành viên.

Nhưng thằng nhóc ngu ngốc kia vậy mà cũng tin, còn rất yên tâm nhận lấy mấy cục đấy. Nó ngu ngốc đưa hộp bánh bích quy nhập khẩu trong tay cho thằng nhóc kia, sau đó đưa tay nhận lấy viên tròn trong tay thằng nhóc...

Dịch Bác Hàm luôn đứng bên cạnh nhìn, lúc này cũng không nhịn được nữa há mồm lên tiếng, gây ra tình cảnh hỗn loạn, rất nhanh đã dẫn thầy giáo đến nơi.

Đứa trẻ lấy gì mũi lừa bạn học bị phạt, hai người cũng tự nhiên mà dính vào với nhau trở thành mộtnhóm hai người cấu kết làm chuyện xấu.

Từ tiểu học đến trung học cơ sở đến tận lúc ra ngoài xã hội...

Nếu Dịch Bác Hàm gặp phiền phức thì Trương Thần sẽ chạy về nhà khóc lóc tìm kiếm sự giúp đỡ của bố mẹ và anh trai để che chở cho người anh em của mình. Trương Thần bị người khác chọc ghẹo thì Dịch Bác Hàm sẽ dùng đầu óc giúp hấn giải quyết vấn đề.

Bố mẹ Trương gia thấy đứa con trai ngốc nhà mình có một người bạn thông minh lại không chê hấnphiền phức nên đối với Dịch Bác Hàm rất tốt, dù sao bọn họ không thể lúc nào cũng đi bên cạnh con trai được.

Tuổi thơ của Dịch Bác Hàm một nửa là trải qua ở Trương gia, nghiêm nhiên là con rể Trương gia. Địa vị của hai vợ chồng Trương gia ở trong lòng hấn đúng là còn cao hơn so với bố mẹ đẻ của hấn.

Vốn là một cặp đôi đánh khắp thiên hạ không có đối thủ mãi đến tận khi bọn họ gặp được Lục Văn Tinh.

Khi đó hai người mới học lớp tám, mới vừa gây họa bị điều đến thành phố H. Thế nhưng đối với hai người bọn họ mà nói chỉ cần hai người vẫn ở cạnh nhau thì tất cả không có vấn đề gì. Thậm chí bọn họ còn hùng tâm bừng bừng lập chí muốn xưng bá trường học mới nhưng không may người đang xưng bá ở trường học mới lại là Lục Văn Tinh.

Dịch Bác Hàm thông minh giáo hoạt nhưng Lục Văn Tinh trừ học không giỏi ra thì những chuyện khác có thể nói là đã thành tinh. Trương Thần nghịch ngợm nhưng hấn còn có anh trai quân lý tốt xấu gì cũng thu liễm lại nhưng Lục Văn Tinh đúng là vô pháp vô thiên.

Sau vài lần giao đấu hai người cảm tâm tình nguyện nhận đại ca. Lục Văn Tinh cũng cảm thấy hai người này hợp ý hấn cho nên yên tâm thoải mái nhận đồ đệ. Nhóm hai người trở thành nhóm ba người chơi với nhau đến tận bây giờ.

hiện tại mấy người con riêng của Dịch gia đều lớn rồi lòng cũng không ngừng bành trướng. Bà Dịch không để hấn ở trong lòng, chỉ quan tâm con trai do mình và người tình sinh ra, ông Dịch lại không có khái niệm con ruột con riêng, tình hình tranh đấu của anh em Dịch gia có thể tưởng tượng được.

Dịch Bác Hàm là đứa con trong giá thú được pháp luật công nhận duy nhất, cũng là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của tất cả mọi người, tình cảnh gian nan.

Nhiều lần nếu không phải là được hai người anh em tốt này giúp đỡ thì đã sớm bị đẩy vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Lần này cũng vậy, số tiền đầu tư này là hấn lấy được khi đánh cược với em trai thứ ba khác mẹ của hấn.

Cho nên cho dù không thích đọc sách nhưng Trương Thần cũng cầm quyển kịch bản lên đọc thử nhưng rõ ràng sự chú ý của hấn không giống với Dịch Bác Hàm.

“Những thứ chị dâu viết này xem ra đều ăn rất ngon.” hấn nói xong nuốt nước bọt ‘Uc’ một tiếng.

Dịch Bác Hàm không tham ăn giống như hấn, liếc nhìn một chút, suy nghĩ một chút “Tìm thử trên mạng đi.”

Những món ăn trên này hấn chưa ăn bao giờ cũng chưa từng nghe thấy, muốn xem xem đối phương biết đến từ đâu. Hơn nữa mới tưởng tượng thôi mà hấn đã có thể thêm nhỏ dãi rồi.

“Tôi sẽ tìm đầu bếp tốt nhất đóng thế, cố gắng dựng cảnh đúng nhất.”

Dù sao món ăn ngon trong quyển kịch bản này tuyệt đối không thể bị hấn phá hỏng.

Trương Thần không lên tiếng chỉ là lúc đi cầm theo bản copy của chương 1.

Giờ cơm ngày hôm sau hấn cầm theo bình giữ nhiệt đi đến văn phòng của Dịch Bác Hàm, thần thần bí bí mở ra.

“Cậu làm gì thế?” Dịch Bác Hàm cảnh giác, lẽ nào người này bao nhiêu năm nay đều là gay, đến bây giờ ngay cả cơm trưa cũng mang đến cho mình rồi? Tưởng tượng đến hình ảnh hai người triền miên ân ái... cả người hấn nổi lên cả tầng da gà.

đang nghĩ ngợi làm sao để uyển chuyển từ chối bỗng nhiên một mùi thơm nồng nặc phả vào mặt, hắt không khỏi tham lam hít vào một hơi “Thơm quá, đây là cái gì vậy?”

Trương Thần nói “Món ăn ‘Ba tươi ngon’ trong chương 1 kịch bản của chị đầu, tôi tìm đầu bếp trong nhà làm một hồi, mùi vị đó quả là tuyệt vời.”

hắn lấy ra hai đôi đũa, đưa cho Dịch Bác Hàm một đôi cũng không mời hắn mà tự mình bắt đầu ăn, Dịch Bác Hàm cũng không khách khí, hai người ngồi tới ta đi trong chốc lấy cả bình giữ nhiệt chỉ còn thấy đầy.

“Món ăn ‘Ba tươi ngon’, một bay trên trời, một chạy trên đất, một bơi dưới nước, tươi ngon trên đầu lưỡi, tôi còn tưởng rằng chỉ là nói quá không ngờ lại có thật.” Dịch Bác Hàm than thở, hắn không phải là người tham ăn nhưng cũng ăn muốn ngừng mà không được, huống hồ là những người kia.

“Tôi hỏi đầu bếp nhà tôi.” Trương Thần nói “Ông ấy nói món ăn này có lẽ là món ăn gia truyền của nhà nào đó, trước đây ông ấy chưa từng nghe nói đến.”

Bởi vì mọi người trong nhà đều thích ăn cho nên Trương gia bỏ ra một số tiền lớn mời đầu bếp nổi tiếng về nấu, kỹ thuật có thể nói là đứng đầu.

Ngay cả ông ấy cũng chưa từng nghe nói...

Hai người liếc mắt nhìn nhau, quyết định thật nhanh, một lần nữa lôi kịch bản ra, tìm tới từng tên món ăn xuất hiện trong kịch bản.

Trong kịch bản của Cố Hàm Sương xuất hiện tổng cộng mười bốn món ăn, năm món tráng miệng, hai loại canh.

Trong đó có tám món ăn, món tráng miệng đương nhiên là có sự khác biệt, chỉ là cách làm có sự thay đổi, càng phức tạp hơn. Món ăn giống như ‘Ba tươi ngon’ căn bản là chưa từng nghe thấy, tìm cũng không thấy có thông tin gì.

“Chị đầu chắc không phải là cao thủ nấu ăn gì chứ?” Trương Thần lẩm bẩm.

Cố Hàm Sương đương nhiên không phải, cô không biết nấu ăn, chỉ biết ăn.

Triều Đại Kim thích ăn, đầu bếp tay nghề cao đều bị các phủ tranh nhau thuê về. Thế nhưng đại quý tộc sẽ không dạy ra được đầu bếp, đại quý tộc chỉ có thể rèn ra được người có đầu lưỡi tinh tế, điều luyện biết đánh giá món ăn. Đánh giá này không chỉ đơn giản là nói lên chưa caty mặn ngọt của món ăn mà còn muốn từ trong món ăn nói được các bước làm ra món ăn, còn thiếu gia vị nào.

Cái này cũng không đơn giản hơn nấu ăn, trừ đầu lưỡi nhạy bén còn cần biết rõ các nguyên liệu nấu ăn.

Tam thức của Cố Hàm Sương là một người trong số đó. Là thực khách nổi tiếng trong Kinh. Cố Hàm Sương không chìm đắm vào nhưng trời sinh có thiên phú, đầu lưỡi nhạy bén, lại được mưa dầm thấm đất từ nhỏ, được thưởng thức các loại món ăn nổi tiếng, viết nên một quyển tiểu thuyết về các món ăn đương nhiên là có thể.

Dịch Bác Hàm gõ gõ bàn sách “Tôi đột nhiên có chủ ý này.”

***

Lục lão gia cũng không biết thành phố W xảy ra chuyện gì, nghe thấy cháu trai nhà mình gọi điện thoại về nói phải nhanh chóng kết hôn thì trong lòng run lên, chỉ lo cháu trai nhà mình bị ai lừa, ông cảnh giác hỏi “Cùng với ai?”

Lục Văn Tĩnh vô cùng bất đắc dĩ “Còn có thể lấy ai nữa? không phải là người ông tự mình chọn sao?”

“A, con gái lớn Cố gia.” Lòng Lục lão gia thả lỏng một chút “Sao lại đột nhiên như vậy? Chờ chút, không phải là cháu làm cho nó to bụng rồi đấy chứ?”

Lục Văn Tĩnh xạm mặt lại “không có.”

“Ai da, sao cháu lại vô dụng như vậy chứ, lúc trước ta bằng tuổi cháu bố cháu đã đi học tiểu học rồi đó...”

Lục Văn Tĩnh “...”

hắn đã không muốn nói thêm gì nữa rồi. Lão gia từ càng nhiều tuổi càng đứng đắn, nghe Quân gia nói gần đây ông còn bắt đầu mê muội mấy vở kịch luân lý gia đình rồi. Hắn có chút lo lắng giao việc chuẩn bị lễ cưới cho ông nội.

sự thật chứng minh, Lục lão gia mê muội mấy vở kịch luân lý gia đình vẫn là Lục lão gia. Treu đùa người nhà thì treu đùa nhưng tính tình vang dội vẫn chưa mất đi.

Trong ngày đã chuẩn bị công việc, chọn một ngày đẹp gần nhất trong tháng đi đến Cố gia một chuyến, thuận tiện giúp cháu trai cử hành hôn lễ ở thành phố W.

Lục Văn Tĩnh tranh thủ thời gian đưa cho Cố Hàm Sương một cái hộp.

Cố Hàm Sương nhận lấy, là giấy tờ của hai cửa hàng cao cấp cùng một khu nhà cao cấp, bên dưới còn có một cái thẻ.

“Những bất động sản này là tài sản riêng của anh, trong thẻ có một trăm triệu.”

hắn biết tình huống Cố gia, ông Cố sẽ không có Cố Hàm Sương bao nhiêu đồ, đồ cưới là sức mạnh của người phụ nữ ở nhà chồng, mặc dù hắn sẽ không bắt nạt cô nhưng việc này có thể làm cho cô yên tâm thì sao hắn lại không làm chứ.

Cố Hàm Sương cúi đầu nhìn tập giấy tờ, những chữ kia bị ngăn cách bên ngoài hơi nước tràn ngập viên mắt.

cô không ngừng nghĩ, nhìn đi, đây chính là lý do vì sao mình không yêu Lâm Trọng.

cô đã từng nghĩ, nếu mình không bị bắt vào giáo phường mà chỉ trở thành một người con gái gia đình thế gia sa sút thì Lâm Trọng có thể còn có thể cưới người khác không.

Đáp án là có, xưa nay hắn cưới không phải là Cố Hàm Sương mà là Cố đại tiểu thư, người đó là ai không quan trọng.

Cho nên cho dù cô ở chung hòa hợp với Lâm Trọng cũng không thể không hòa hợp nhưng sẽ không làm cô yêu hắn.

Lấy chuyện hắn sủng ái cô sau khi đón cô vào phủ mà nói nhưng hắn không cảm giác được, hắn cũng sẽ không không giấu cô cái gì, thái độ của hắn cũng cao cao tại thượng giống như

đối xử với một món đồ chơi.

cô có thể giải thích cho lựa chọn của hẳn nhưng không sinh ra được chút cảm ơn nào, chỉ là nhu cầu của mỗi bên mà thôi.

Nhưng bây giờ cô trừ thân phận con nhà giàu ra thì không còn gì cả, thậm chí còn không còn trong sạch nhưng Lục Văn Tĩnh có thể lấy lễ cưới chính thể đến hỏi cô, vì không để cô mất mặt còn chuẩn bị đồ cưới cho cô.

Mọi việc đều thỏa đáng, Cố Hàm Suong cô may mắn như thế nào mới có thể có được người chồng sắp cưới như hẳn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Thành hôn

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 18: Thành hôn

Editor: huyetsachiensu

Xảy ra chuyện như này, Lục Văn Tĩnh không dám để cho Cố Hàm Suong chờ ở nhà nữa.

Dưới cái nhìn của hẳn, người con gái này thông minh thì có thông minh, một thân bản lĩnh viết lách của cô mọi người đều nhìn thấy được, nhưng tâm cơ thật sự không nhiều, đôi lúc còn để lộ ra sự ngốc nghếch. Không sánh được với người con của mẹ kế của cô thích tính kế người khác.

Hắn sợ chỉ cần hẳn rời mắt khỏi cô một chút cô sẽ bị người khác cho vào bẫy.

Cho nên trước năm mới phải cưới cô vào cửa. Lễ cưới làm rất long trọng, những người có máu mặt ở thành phố W đều đến tham dự. Lục lão gia ở đó, Lục Văn Tĩnh cũng là hậu sinh khả úy, những người muốn tạo quan hệ với Lục gia không phải ít.

Cố Mẫn biết mẹ cô ta chỉ chuẩn bị cho Cố Hàm Suong năm mươi vạn đồ cưới, đã sớm chờ để chế giễu Cố Hàm Suong, lại không ngờ rằng đối phương có thể nở mày nở mặt mà gả đi.

Trong lòng cô ta nhất thời cảm thấy khó chịu. Lâm gia không thể nào có nhiều tiền như vậy, ít nhất là bên ngoài không có.

Hơn nữa cô ta còn biết, mẹ của cô ta mặc dù đối với cô ta rất hào phóng nhưng càng hào phóng với em trai cô ta hơn. Đến khi cô ta cưới cũng sẽ không có nhiều đồ cưới như vậy.

Cô ta chưa xót nghĩ "Nhà giàu mới nổi ở nông thôn cũng chỉ có thể ném tiền. Cho rằng cái gì cũng có thể mua bằng tiền sao?"

***

Lần đầu tiên Cố Hàm Suong biết đến lễ cưới thời hiện đại. Sau một lúc tiếp khách đã mệt đến không thở nổi. Những người cùng lứa tuổi có thể tùy tiện nhưng không ít những tiền bối, trưởng bối thì không thể làm loạn.

Đặc biệt là Lục gia mới đến đây không lâu không thể không để ý đến.

Cố Hàm Suong gắng gượng không để lộ ra vẻ mệt mỏi, mời rượu xong vì trưởng bối cuối cùng mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lục Văn Tinh nhìn thấy cô lơ đãng mơ màng, vẻ mặt uể oải thì để cho cô đi lên phòng khách sạn trên tầng đã đặt để nghỉ ngơi.

Cố Hàm Suong không từ chối, cố gắng đi về phòng, sồn xồn cũng không kịp thay, vì tác dụng của rượu mà ngã xuống giường ngủ say.

Giấc ngủ này cô ngủ rất say, đến đêm mơ mơ màng màng mở mắt ra thấy xung quanh tối đen như mực mới giật mình tỉnh lại, cô sờ sờ trên người, sồn xồn mặc trên người lúc chúc rượu đã được cởi ra đổi thành áo ngủ, vậy ngủ, ngoài ra thì không còn cảm giác gì cả.

Trong lòng nhất thời ảo não không thôi. Lần đầu tiên của cả hai đời của cô, đêm động phòng hoa chúc chờ đợi đã lâu cứ trôi qua như vậy sao?

Quay đầu lại nhìn người không biết đã ngủ bên cạnh từ bao giờ, bên tai vang lên tiếng nói chuyện phiếm đã từng nghe thấy từ những người hầu quét dọn sân nhà.

Những người này hàng ngày nói đều không kiêng kị gì, bình thường Cố đại phu nhân làm sao có thể để cho bọn họ nói những thứ này làm bẩn tai con gái. Lần đó cũng là trùng hợp, Cố Hàm Suong đi đường tắt đến thỉnh an mẫu thân. Cách một bức tường ngăn nghe được một người hầu dương dương tự đắc nói "Đừng nhìn những người phụ nhân này đầu tóc gọn gàng quần áo đẹp dễ, trong lòng khổ ai biết được. Nếu tranh giành thì một tháng được mười mấy ngày, nếu không đòi thì cũng chỉ qua loa được ngày mừng một mười lăm, thật ra dung mạo không xinh đẹp thì nghe nói ngày động phòng cũng không có người chạm vào, những ngày tháng này trải qua có tư vị gì."

Mặc dù cô không hiểu chuyện như vậy đối với phụ nữ

có tư vị gì nhưng cũng biết đây là cách giữ chân đàn ông, thể hiện ra thủ đoạn sủng ái.

Cho nên mặc dù nói không nên nhưng khi nhìn Lục Văn Tinh đang nằm ngủ bên cạnh thì trong đầu Cố Hàm Suong không khống chế được mà liên tục hiện lên đòi... không đòi... đòi... không đòi...

Cô không khỏi sâu kín nhìn hắn.

Ảnh mắt oán niệm có thể đánh thức người trong giấc mộng sao? Sự thật chứng minh là không thể, ít nhất là không thể đối với Lục Văn Tinh.

Hắn vẫn ngủ say như chết không biết gì, đêm đông phòng hoa chúc cái gì, không có chút ảnh hưởng nào đối với hắn.

Cố Hàm Suong bực mình, trừng mắt nhìn một hồi bản thân cũng thấy buồn ngủ, mơ màng lại ngủ thiếp đi. Sáng sớm Cố Hàm Suong cảm giác có người thăm dò trên người, cô mở mắt ra thấy người đang làm loạn là Lục Văn Tinh.

“Tinh rồi sao?” Người đàn ông đặt lên trán cô một cái hôn, động tác trên tay cũng không dừng lại. Cố Hàm Suong đã sớm quên oán niệm đêm qua, giơ tay lên vòng sau cổ hắn.

Vợ của mình đương nhiên Lục Văn Tinh sẽ không khách khí.

Cố Hàm Suong đã gặp phải biến cố lớn. Chuyện này nói với cô mà nói thống khổ nhiều hơn hưởng thụ. Nhưng mà bây giờ nhìn Lục Văn Tinh chỉ cảm thấy mỗi tác da thịt, mỗi giọt mồ hôi của hắn đều tràn đầy mê hoặc.

Có lẽ là bởi vì đối tượng không giống nhau. Trên người là Lục Văn Tinh, là người chồng chân chính của cô, là người đồng ý che chở cho cô.

Lần thứ nhất của cô tươi đẹp như vậy. Cam tâm tình nguyện trăm luân với hắn.

Cố Hàm Suong mặt mày mệt mỏi, Lục Văn Tinh đã ăn mặc chỉnh tề, đi trở về bên giường, hôn nhẹ một cái trên trán cô “Thành phố H xảy ra một số chuyện, tối hôm qua ông nội đã đi suốt đêm để trở về, nếu em thấy buồn ngủ thì cứ ngủ thêm đi, cam nước xong thì gọi tài xế đưa em về.”

Tối hôm qua sợ đánh thức Cố Hàm Suong nên không đi về, bây giờ bọn họ vẫn đang ở phòng Tổng thống của khách sạn.

Cố Hàm Suong gật gù, Lục Văn Tinh nhìn dáng vẻ khéo léo mơ mơ màng màng của cô, không nhìn được cúi đầu xuống lần thứ hai ngậm lấy bờ môi đỏ mọng kia, mãi đến khi ánh mắt đối phương mê ly thở hồng hộc mới miễn cưỡng đứng dậy, sửa lại cổ áo đi đến công ty.

Cuộc hôn nhân này đến vội vàng căn bản còn chưa kịp điều chỉnh thời gian. Hắn vừa mới đứng vững ở thành phố H, bây giờ chính là thời kì then chốt để mở rộng nghiệp vụ, ngay cả tuần trăng mật cũng bị xếp sau đấy một tháng.

Vì lẽ đó nên ngày sau hôn lễ cưới vì có thể chăm lo cho cuộc sống giàu có của vợ cùng với con tương lai hắn vẫn phải đành hoàng đến công ty.

***

Cố Hàm Suong ngồi ở hàng ghế sau, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Lục Văn Tinh nói căn nhà cũ quá nhỏ sợ cô không sống được nên đổi sang căn nhà khác cho nên nhìn thấy đường về nhà không quen thuộc lắm cô cũng không khựng hoảng.

Chỉ là lúc tài xế nhắc nhở cô đã đến nơi thì vana có chút kinh ngạc, cô cho rằng căn nhà mới chỉ rộng hơn căn cũ một chút thôi không ngờ lại giống với biệt thự của Cố gia, càng to hơn, hoa lệ hơn.

Cô nhớ đến Lục Văn Tinh đã nói "Mua vội vàng cũng chưa kịp dẫn em đi xem, vẫn giữ nguyên trang trí cũ. Nếu không thích thì chúng ta có thể đổi."

Xem ra trước đây cô cho rằng gia cảnh Lục gia không tốt chỉ là hiểu lầm, bây giờ nhìn lại có lẽ là không phân cao thấp với Cố gia.

Cô nhắc chân đi vào.

Lưu Quân gia đã sớm dẫn người chờ cô. Bà ấy coi như là người Lục gia, bởi vì trung thực thẳng thắn, làm việc nhanh nhẹn nên rất được trọng dụng. Lần này Lục Văn Tinh kết hôn đặc biệt dẫn bà từ nhà cũ sang đây, chăm sóc cuộc sống sinh hoạt của Lục thiếu gia và thiếu phụ nhân.

Trước khi cô đến bà còn đang hiếu kỳ bây giờ nhìn thấy là một cô gái thuần thục thì không khỏi than thở ánh mắt của thiếu gia nhà mình thật tốt.

Cũng đúng, thiếu gia cũng là bà nhìn từ bé đến lớn, người có bao nhiêu sai mới bà cũng đã sớm được lĩnh giáo, nếu không phải là một người con gái tốt làm sao có thể lọt vào mắt hắn.

Bà cẩn thận vịn phần tiến lên "Phu nhân trở về có cần nghỉ ngơi trước không? Phòng này hôm trước vừa được dọn dẹp xong thật sự là vô cùng vàng, thật là với phu nhân." Cố Hàm Suong gật gù "Phiền bà đưa tôi trở về phòng trước."

Di Lâu để mọi người tản ra làm việc của chính mình, tự mình dẫn Cố Hàm Suong trở về phòng.

Biết thư này mới được sửa sang lại xong, mang phong cách Châu Âu, chất lượng vượt trội, cô cũng không ghét bỏ, cô cũng không nhất định phải ở căn phòng kiểu Trung quốc.

Nhưng mà đồ trang trí trong phòng ngủ làm cho cô nhàu mày "Căn phòng này... là ai trang trí?"

Di Lâu thấy cô không vui cũng không biết tại sao, bà nhìn vào căn phòng là thiết kế thịnh hành nhất thời bấy giờ cũng không phát hiện có vấn đề gì, cẩn thận trả lời "Thiếu gia mời người về thiết kế."

Cố Hàm Suong chú ý là bởi vì khắp nơi trong căn phòng này đều là màu hồng.

Nếu như không biết Lục Văn Tĩnh cùng bản thân vừa cưới xong thì cô có lẽ nghĩ rằng bản thân bị dẫn đến phòng của vợ bé.

Dù sao ở triều Đại Kim không phải là vợ cả thì sẽ không dùng màu đỏ. Chỉ có khi cưới vợ bé mới có thể dùng màu hồng đào, hồng phấn. Lúc cô vào Lâm phủ chính là dùng màu hồng phấn, bây giờ đột nhiên nhìn thấy thật sự là không nhìn được chán ghét.

"Đổi hết ga trải giường đi, ta muốn màu đỏ, hoa văn dùng Long Phượng Trùng Tường hoặc sen Tĩnh Đế, không muốn uyên ương."

Di Lâu không biết ý nghĩ của phu nhân mới, chỉ cho rằng cô không thích màu hồng. Ồm thầm nhớ trong lòng, quay đầu dặn dò người mua đồ dùng mới.

***

Di Lâu thu dọn đồ đạc, thỉnh thoảng nhìn về phòng trà một chút không có gì khác, vị phu nhân mới này đã

ngồi ở đó từ giữa trưa, nước trà đã được thay đổi một lần lại một lần.

Bà chỉ cảm thấy không hổ là con gái gia đình thư hương môn đệ, ngồi một chỗ uống trà cũng đẹp dễ như vậy. Chỉ là luôn ngồi thẳng như vậy không mệt sao? Không biết rằng Cố Hàm Suong lúc này cũng có chút phập phồng thấp thỏm.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Tại sao vợ mới cưới lại không dẫn cô đến bái kiến ông nội cũng không để cô đến dập đầu thỉnh an?

Cứ coi như Lục lão gia có chuyện phải trở về nhà cũ ở thành phố H nhưng những người thân thích khác ở Lục gia thì sao? Cô nhớ Lục Văn Tĩnh còn có hai người cô. Nói đến Cố Hàm Suong cũng đủ độc ác, ở triều Đại Kim, đều là trưởng bối hỏi thăm rõ ràng tình huống của nhà trai, cảm thấy thích hợp mới nói cho con gái trong nhà, khiến cho người ta có sự chuẩn bị, không phải là mặt dày tự mình hỏi.

Cố Hàm Suong noi theo thói quen này, không hỏi Lục Văn Tĩnh nhưng người nào của Cố gia sẽ hỏi thăm giúp cô đây?

Cô chính là muốn đánh cược, tin tưởng ánh mắt nhìn của mình, nhìn Lục Văn Tĩnh trước mắt thử đặt cược cuộc đời mình. Bây giờ tình huống của Lục gia cô cũng chỉ biết đại khái. Cũng may cô gặp được Lục Văn Tĩnh, nếu là người khác thì tám chín phần lại là có kết thúc bi kịch.

Cô đặt cốc trà lên bàn, hỏi dì Lưu "Trong nhà còn người khác tôi cần gặp mặt không?"

Cố lão gia đã chết, ông Cố đi ra ở riêng cũng là hợp tình hợp lý nhưng Lục lão gia vẫn sống, chắc chắn sẽ không phải ở một mình, làm sao có thể không còn ai?

Dì Lưu không biết vì sao cô lại hỏi như vậy, suy nghĩ một chút, trả lời lại "Nơi này chỉ có thiếu gia và cô ở lại, Lão gia với cô của thiếu gia tối hôm qua tiệc rượu tàn đã trở về luôn rồi."

Cố Hàm Suong nhớ đến tiệc rượu tối qua, lúc này mới chợt hiểu nhớ đến ở thời đại này đều là tiếp rượu người thân trên bàn rượu, không còn lưu hành việc dập đầu kính rượu vào ngày thứ hai của hôn lễ nữa.

Cô dừng lại một chút hỏi "Những người hầu hạ thiếu

gia lúc trước đâu?"

Đì Lưu nhất thời không hiểu 'hầu hạ' là có ý gì, mở miệng nói "Trừ tôi cùng lái xe Trương đến từ nhà cũ thì những người khác đều là mới được thuê đến làm, có mấy người lúc làm việc có khả năng còn chưa có kinh nghiệm, nếu phu nhân có gì không hài lòng có thể nói với tôi, nếu thật sự không được thì có thể đổi người khác."

Cố Hàm Suong nâng chén trà lên, cẩn thận quan sát vẻ mặt của bà ấy, lại không phát hiện bất cứ vẻ mặt chột dạ nào.

Chuyện này cũng kỳ lạ, gia đình người buôn bán không đặt nặng quy củ, khắp nơi đều là chưa lập gia đình đã có di nương. Con riêng của phu thân cô gả cho con trai một gia đình buôn bán, vừa vào cửa đã có bảy, tám di nương, nghe nói trong nhà ẩm ỉ, ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Cho dù Lục Văn Tĩnh có vừa ý với vợ, không cưới vợ bé trước khi cưới nhưng cũng nên đông phòng rồi mới đúng nhưng bây giờ không thấy ai cả, chẳng lẽ giống phu thân mình, đều bố trí ở bên ngoài?

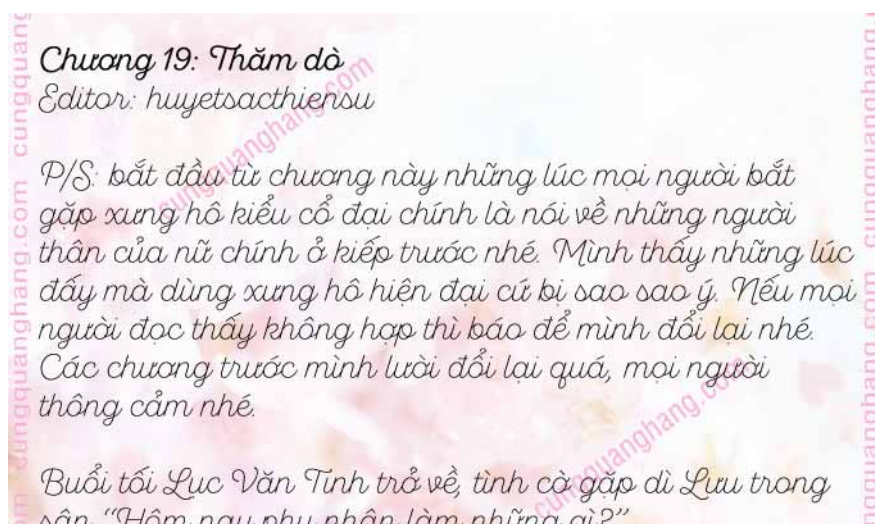

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thăm dò

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đi Lưu nhận lấy cặp tài liệu trong tay hắn, cung kính nói "Buổi sáng uống trà, sau khi nghỉ trưa thì đứng lên đi lại trong phòng, bây giờ đang xem TV."

Lục Văn Tĩnh gật gù, đi về phía phòng quả nhiên thấy người đang ngồi dựa trên sofa.

Có lẽ là nghe được động tĩnh, cô ngồi dậy, quay về hắn nở nụ cười tươi sáng, giữa lông mày là ánh sáng dịu dàng, thực sự là đẹp để.

Hắn cũng cười, đi qua ôm người vào trong ngực "Đang xem cái gì vậy?"

Con mắt Cố Hàm Suong thích thú nheo lại, cánh tay thon dài chỉ màn hình, đôi môi khẽ mở "Hài kịch."

Giống như để đáp lại lời hắn trong TV đột nhiên hết lên một câu hỏi thê thảm "Tá với Đông Dương đều là hình dạng như này, làm sao có khả năng sinh ra đứa nhỏ có hình dạng như vậy chứ!"

Lục Văn Tĩnh "..."

Quay đầu nhìn thấy trên TV đang nhốn nháo loạn tưng phèo, mấy người xoay quanh một chỗ, nước mắt đi kèm chất vấn, quả nhiên là loại kịch về luân lý gia đình.

Hắn giật giật khóe miệng "Xem hay không?"

Cố Hàm Suong suy nghĩ một chút, gật gù "Có chút ý nghĩa nhưng em đã đổi mấy kênh rồi mà nội dung cũng không khác mấy, chỉ khác diễn viên."

Em muốn nói là không khác gì mấy so với sách võ thuật sao?

"Loại kịch này đều như vậy." Lục Văn Tĩnh dừng một chút, nhớ đến trợ lý của ông nội đã lên báo cáo, có chút không biết nói gì, loại ham muốn này sẽ truyền nhiễm sao?

Vợ và ông nội đều mê mẩn xem mấy loại kịch về luân lý gia đình, làm sao bây giờ?

Cố Hàm Suong không cảm nhận được hắn đang xoắn xuýt, cô đã xem cả buổi chiều, bởi vì trừ ngày đó cô xem phim ở ngoài thì ngày hôm nay mới được tiếp xúc mới thiết bị đa phương tiện này.

Cố gia không có rạp chiếu phim tại gia, chỉ lắp đặt các loại TV nhưng phòng ngủ của nguyên chủ không có cái gì cả cho nên không có cơ hội trải nghiệm.

Văn tưởng rằng phim ảnh cũng rất thân kỳ không nghĩ rằng có cái còn thân kỳ hơn. Không cần dựng đài, chỉ cần ngồi ở nhà muốn xem cái gì cũng được.

Chỉ là cô cảm thấy mặc dù cách đóng kịch có tiến bộ, rất nhiều cảnh đều có thể trực tiếp biểu hiện mà không phải dựa vào dụng cụ thô sơ, động tác giả cùng ca từ, chất lượng của kịch lại không tốt như thế.

Số lượng rất nhiều nhưng hay dở không đồng đều, hình như là đem những người lảng giềng bên trong những kịch bản về tài tử giai nhân tâng bốc một lượt. Nội dung lời kịch khó mà cân nhắc được, cực kỳ cầu thả.

Xem lâu còn có chút tẻ nhạt.

Không giống với nơi trước đây cô ở, một khúc 'Cửu phong trần' truyền đạt rất lâu, những câu kịch kinh điển, giọng điệu hình diệu, khiến cho người ta nghe hoài không chán.

Cô ném điều khiển từ xa qua một bên "Kịch bản thật sự là nên sửa lại một chút."

Lúc Văn Tinh bật cười, đây cũng phải là chuyện sửa lại kịch bản, những quanh co trong lòng giải trí kia một hai câu cũng không nói rõ ràng được.

Hắn xoa bóp mặt cô, suy nghĩ một chút vẫn không yên lòng, lại quanh co nhắc nhở một câu "Những cái này xem thì được nhưng em đừng coi là thật."

Hắn chỉ sợ cô vợ này của hắn bị lừa.

Mặc dù hắn không muốn dùng cả một ngày thảo luận với cô về Shakespeare, nhưng càng không muốn trong đầu người bên gối suy nghĩ về mấy kịch bản máu chó này, nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

"Đó là đương nhiên." Cố Hàm Thương gật đầu. "Trên giấy dù sao cảm giác cũng không thật, em biết việc này cần tự mình thử, hướng chỉ là một câu chuyện, em sẽ không coi là thật."

Lúc Văn Tinh: lời này có chút không đúng! Em còn muốn tự mình thử một lần sao?

Nhưng mà tha thứ cho hắn, dù sao hắn cũng ít đọc sách, nhất thời không tìm được lý do phản bác...

***

Lúc Văn Tinh nằm trên giường nghe tiếng nước trong nhà tắm truyền đến, nghĩ đến cảm giác thoải mái tối

qua, không khỏi chỗ chút thất thường.

Từ trước đến nay hẳn là người không chịu để bản thân bị uất ức, huống chi đây lại là vợ mình, đứng đây cầm đồ đẩy cửa nhà tắm đi vào.

Cố Hàm Suong đang thoa sữa tắm trên người, nghe thấy tiếng động có người vừa đi vào dọa sợ hết hồn, đến khi thấy rõ người vào là hẳn mới thở phào nhẹ nhõm, giãn cười nói “Anh làm gì thế?”

Da mặt Lục Văn Tĩnh dày, nghiêm túc nói “Chúng ta tắm cùng nhau cho nhanh.”

Cố Hàm Suong nhìn thấy tia sáng trong mắt hẳn sao lại không biết ý nghĩa trong đầu hẳn chứ nhưng mà cô cũng không từ chối.

Nếu cô vẫn là Cố gia Đại tiểu thư không hiểu chuyện đời thì lúc này có lẽ đã hét to lên mắng đối phương không quý cử, nói không chừng còn có thể cảm thấy bị khuất nhục mà đập đầu vào cột tự sát, lấy cái chết uy hiếp.

Dù sao trong mắt người đời, từ nhỏ cô đã chịu các loại giáo dục, là vợ cũng muốn là một người vợ đoan trang, càng muốn được chồng tôn trọng.

Chuyện phòng the chỉ có thể làm ở trên giường, mà phải dùng tư thế truyền thống mới coi như là trang trọng.

Chuyện cùng tắm này chỉ có những người thi thiếp lấy sắc hầu người mới có thể làm như vậy.

Đinh Mẫn không phải cũng như vậy.

Từ thời thiếu nữ Đinh Mẫn đã có ý với Lâm Trọng cho nên mới có thể so đo với mình khắp nơi, nhưng mà cho dù là tài hoa hay tướng mạo cũng bị mình lấn áp cho nên vô cùng không cam lòng.

Không dễ dàng gì mới có cơ hội trở thành vợ Lâm Trọng cho nên đặc biệt thể hiện bộ dáng người phụ nữ cao quý, sợ bị người khác nói không xứng với thân phận thiếu phu nhân Lâm gia.

Mọi cử động đều rất quy củ, coi trọng phong thái, vốn là một người con gái hoạt bát lại ép mình trở thành một lão phu nhân cứng nhắc. Không những không làm cho Lâm Trọng để ý ngược lại còn đẩy hẳn ra xa. Đáng thương là bản thân nàng ta không biết chuyện này, đổ hết những lạnh nhạt mà nàng ta phải chịu lên trên đầu thiếp thất.

Còn cô thì sao?

Trong lòng Cố Hàm Suong đột nhiên cười nhạo, nếu không phải cô đã lần lộn trong nơi đa biến một lần thì có khác gì Đinh Mẫn đâu chứ.

Từ nhỏ đã được dạy phải trang nghiêm, phải giữ thể diện, cảm thấy mặt mũi lớn hơn trời, không kém hơn Đinh Mẫn là mấy.

Nhưng bây giờ, cô sẽ không ngốc như vậy. Đây là chồng mình, cô sẽ không làm hấn chán ghét mình, đưa mình vào đường chết.

Cô ngược mắt nhìn khuôn mặt tuấn lãng dưới ánh đèn, đưa tay ra vòng lấy eo hấn.

Ôm thanh trong phòng tắm rất nhanh đã thay đổi.

Chờ đến lúc tiếng nước ào ào ngừng lại đã hơn một tiếng đồng hồ sau.

Nhìn cô vợ bé nhỏ của mình khép hờ mắt phượng, còn đang thổ dốc, lần thứ hai cảm thấy vợ hôn nhân này thật không tồi.

Dù Lão gia tử không đáng tin nhưng ánh mắt vẫn rất tốt.

***

Sáng ngày thứ hai, Lục Văn Tinh tinh thần sảng khoái rời giường rất sớm đi đến công ty.

Cố Hàm Suong giúp hấn thắt cà vạt, nhìn biểu hiện sung sướng của hấn thì nhân cơ hội nói chuyện của mấy người vợ bé "Không bằng anh đưa mấy em gái vào cửa đi, ở mãi bên ngoài cũng không phải là cách hay, đưa bọn họ vào cửa mấy chị em cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên để bọn họ dưới tầm mắt mình, nắm trong tay mới an toàn.

Trong tay mẫu thân có người, tai mắt nhạy bén, đối với từng cử động của phụ thân đều nắm rõ vì vậy có thể đề lên không cho những thiệp thất kia vào phủ.

Không có thân phận chính thức, mấy người con của nhũn thiếp thất kia dù làm ầm ĩ thế nào cũng không

làm được trò trống gì.

Nhưng bản thân cô bây giờ không có, nếu không đặt bên cạnh chỉ sợ sẽ xuất hiện những việc ngoài ý muốn, ngay cả bên ngoài hẳn có mấy người con cũng không biết, nếu để cho có người lấy mất trái tim của Lục Văn Tinh vậy thì nguy rồi. Chẳng bằng nhân lấy bọn họ, cho dù cấp cho bọn họ danh phận nhưng dù sao cũng thấp hơn mình, tương lai có con cũng có thể để cô ta đi. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Đáng tiếc tính toán này của cô Lục Văn Tinh cũng không hiểu được, hẳn còn không hiểu cô đang nói gì.

Hắn để mặc cô vợ mình chỉnh sửa cổ áo, nghe vậy cười nói "Bên ngoài em còn có em gái không anh không biết nhưng em trai đúng là sắp có một. Bố em có người tình có thai cũng tám tháng rồi, có người nói để bệnh viện kiểm tra đúng thì mới đưa về nhưng ông ấy sợ đến điên rồi. Mẹ kế của em còn chưa biết đâu, nếu biết chắc tức chết mất.

Tay Cố Hàm Suong dừng một chút, cô đương nhiên biết ông Cố có phụ nữ bên ngoài, cô đã nhiều lần thấy ông ta đi từ bên ngoài về với sắc mặt thỏa mãn, trên người mang theo một mùi nước hoa không giống với mùi của Đinh Nhu, như có như không, vô cùng nhạt.

Cô không biết là Đinh Nhu không biết hay đã sớm biết nhưng giả câm giả điếc.

Chỉ là việc này cô không nên cũng không muốn quản, vẫn luôn không lên tiếng, không ngờ bây giờ còn có cả con.

Lần này Đinh Nhu nên gấp gấp đi, hàng ngày bà ta luôn giả vờ không quan tâm gì cả nhưng luôn để tâm xem con trai Cố Bác của bà ta có được kế thừa Cố gia hay không.

Nhưng những chuyện này cũng không phải là chuyện cô quan tâm, cô quan tâm là chuyện cô nói quá ẩn ý nên Lục Văn Tinh không hiểu hay là hẳn giả vờ không hiểu, muốn che giấu cái gì.

Cô ngược mặt cẩn thận quan sát vẻ mặt Lục Văn Tinh, muốn tìm ra manh mối nhưng không nhìn ra cái gì cả, cô không khỏi có chút nhụt chí.

Lục Văn Tinh không biết suy nghĩ của cô, lại càng không biết hậu phương không biết vì sao lại nổi lửa, tâm tình hẳn vẫn sung sướng như cũ, hôn một cái lên trán vợ, dặn dò vài câu rồi đi làm.

Cố Hàm Suong ngồi trên giường, trong đầu không ngừng tự hỏi nguyên nhân Lục Văn Tinh từ chối mình,

là không có ai hay là đau lòng cho người ta, sợ mình làm hại cô ta?

Cô càng nghiêng về về sau, rất đơn giản, cô chưa từng thấy nam nhân nào chỉ có một người vợ, những gia đình làm nông trong tay chỉ có ít đất còn vụng trộm vài lần hưởng hồ là Lục gia?

Hắn không muốn để cô chăm sóc bọn họ, chẳng lẽ...

Đối phương cũng giống người tình của ông Cố, đã có con? Cho nên không dám dẫn về... sợ cô ra tay với đứa trẻ?

Cô nhất thời tâm loạn như ma.

***

Cứ như vậy qua hai ngày, mặc dù Cố Hàm Thương cố tỏ ra bình thường nhưng trong hành động vẫn lộ ra chút đầu mối.

Hai ngày nay vợ mình có tâm sự, Lục Văn Tĩnh đã duyệt qua nhiều người làm sao lại không thấy được, nhưng hắn hỏi cô lại không nói chỉ nói là hơi mệt, cũng không phải là không vui.

Hắn khuyên vài lần cũng không thấy có hiệu quả, lại thực sự không đoán được chỉ có thể dặn dò Lưu chú ý một chút.

"Để lái xe đưa em đi dạo bên ngoài vài vòng, vừa ý cái gì thì mua cái đấy. Chờ thời gian bận bịu này qua đi thì anh sẽ dẫn em ra ngoài chơi một chút, đừng buồn nữa nhé?" Lục Văn Tĩnh sờ sờ tóc của cô.

Cố Hàm Thương cố gắng ép mình nở nụ cười gât đầu, nhìn bóng lưng đối phương rời đi, cao lớn mà kiên cường, giống như có năng lực chống đỡ cả bầu trời nhưng bầu trời này thuộc về cô sao?

Cô cup mắt xuống không nói.

"Hôm nay thời tiết khá đẹp, phu nhân ra bên ngoài đi dạo một chút đi." Dì Lưu nhớ lời dặn của Lục Văn Tĩnh, sau khi ăn điểm tâm thì khuyên cô đi dạo ở vườn hoa một chút.

Cố Hàm Thương cũng không muốn khiến người ta đơn độc liền đáp lại.

Cô đi lung tung không mục đích ở vườn hoa, nhưng bởi vì trong lòng lo lắng nên hoa đẹp khắp vườn cũng không lọt vào mắt cô được.

Chỉ là khi cô đi đến hàng rào bên cạnh thì dừng phải hàng xóm sát vách, tóc màu nâu làm xoắn, môi đỏ

tươi đẹp, mà một người đẹp sáng rỡ, chào hỏi với cô ấy cách hàng rào.

Cố Hàm Suong mỉm cười gật đầu.

Đi Lưu vẫn đi theo ở xa phía sau, thấy thế muốn nói cái gì đấy cuối cùng vẫn nhìn được.

Lúc trở về mới len lút nói với cô "Phu nhân cách người này xa xa một chút, cô ta cũng không phải người tốt đẹp gì, nam nhân không để ý trong nhà suốt cả ngày ở với cô ta, của cải đều bị người vét sạch rồi."

Hóa ra là người tình.

Có điều cô nhìn thấy trong mắt Di Lưu không che giấu sự xem thường thì liên tưởng đến biểu hiện gần nhất của Lục Văn Tĩnh, đột nhiên hiểu được, Lục Văn Tĩnh có thể là thật sự không có người phụ nữ khác.

Nếu không phải vậy thì Di Lưu đã hầu hạ hẩn từ nhỏ thì khi nhắc đến chuyện này sẽ không thể hiện thái độ này.

Tìm Cố Hàm Suong nhất thời đập như trống, không ngừng tự hỏi chính mình.

Có khả năng sao?

Làm sao có thể? Tự mình nhìn một chút xem, từ nhỏ đến lớn, trừ gia đình ăn còn không đủ no thì người đàn ông nào chẳng tam thê tứ thiếp? Cho dù là mấy lão già 70, 80 tuổi còn muốn cưới thêm vợ bé. Như Lâm Trọng thư sinh yếu đuối còn có ba dì nương, bốn thông phòng.

Đi đến nơi này, người đàn ông duy nhất cô tiếp xúc là ông Cố cũng không sạch sẽ.

Cho nên cho dù là thế giới nào thì đàn ông cũng là một đáng vẻ.

Hướng hồ nhìn biểu hiện mấy ngày nay của Lục Văn Tĩnh không hề giống người không có ham muốn, cho nên làm sao có khả năng đó?

Nhưng mà, nếu là thật thì sao?

Nếu là thật... đây là một người đàn ông sạch sẽ, một... Lục Văn Tĩnh chỉ thuộc về cô...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Có thuật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 20: Có thuật

Editor: huyetsachthiensu

Cố Hàm Suong ngồi ở trên giường, đầu tiên là kéo dẫn dây chằng, từ từ bày ra một tư thế quái dị.

Đây là cô học được khi còn ở giáo ti phường ở đời trước, nói khó nghe chính là công pháp quyến rũ đàn ông.

Công pháp này nếu luyện đến bước cao nhất thì không chỉ có thể tẩm bổ thân thể phụ nữ mà còn có thể làm cho da thịt căng mọng, thân thể mềm dẻo như mèo, càng có thể làm cho phía dưới ướt át chặt khít, co rút có lực, làm cho đàn ông dục tiên dục tử, ngay cả thân thể nam nhân cũng được lợi.

Thế nhân đều cho rằng, cửu khúc hồi lang là cái tuyệt vời nhất trong thập đại danh khí*, nhưng lại không biết Thập Trọng Thiên cung và Tứ Quý ngọc xoáy ai cũng có điểm đặc biệt riêng của mình. Nên xem tính chất hầu hạ đàn ông thế nào. Nếu môn công pháp này luyện thành công thì các người có Tứ Quý ngọc xoáy khít khao và Thập trọng thiên cung co dẫn đàn hồi. Thì cho dù nhan sắc hay công pháp khác có bình thường đến đâu đi chăng nữa vẫn quyến rũ hơn người thường không ít.

*Thập đại danh khí: 10 bộ phận xinh đẹp, quyến rũ ở thân dưới của nữ nhân. Bao gồm: Nhất chi độc tú, nhũ yến song phi, ba châu xuân thủy, tứ quý ngọc xoáy, ngũ long hỷ châu, lục diên mai phục, thaast khiêu linh lung, bát phương phong vũ, cửu khúc hồi lang, thập trọng thiên cung. Tham khảo thêm: https://tuchangioi.net/hoanh-hanh-thien-ha/chuong-7/?fbclid=IwEQR3oqI5ZyzDyr7PWC5wlnTm4Fzw88jRQaOJhYJHmYvplvD7g2_krwM4KHxI

“Công pháp này luyện tốt lắm, ta đảm bảo người sẽ có được sự chặt chẽ tứ quý ngọc xoáy, sự dẻo dai của thập trọng Thiên cung, cho dù là người có tư chất bình thường cũng mạnh hơn người thường không ít.”

“Điều kiện của cô nương tốt, tập công pháp này thì cho

dù là Quý phi cũng làm được hướng chỉ chỉ là một vị trí hoa khôi nhỏ nhỏ.”

Lời nói của ma ma giáo ti phùng vắng vắng bên tai. Nhưng khi đó trong lòng cô tràn đầy khuất nhục, cho dù nhẫn nhục dưới roi da mà luyện công pháp này cũng không mang ra dùng với bất kỳ ai.

Đối với nam nhân bao gồm Lâm Trọng cô cũng đối xử giống như với người ngoài, nhìn thấy bọn họ điên cuồng khàn giọng gào thét đầy rẫy trầm mê, nội tâm vô cùng hòa hỉ. Bọn họ bị dục vọng chi phối, tồn tại giống như cầm thú, lại nằm trong tay quy tắc thế giới, dễ dàng quyết định chuyện sống chết của các cô.

Chỉ là bởi vì bọn họ có sức mạnh. Bọn họ tranh đoạt giữ lấy các cô, rồi lại khinh thường các cô.

Buồn cười biết bao, trong lòng cô tràn đầy không cam tâm, lại không thể tránh được. Bởi vì chính cô cũng đang hãm sâu trong vùng lầy không thoát ra được.

Dưới tình huống này, ẩn nhẫn chịu đựng đã là cực hạn, sao còn có thể chủ động đi lấy lòng bọn họ?

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ chủ động luyện công pháp này.

Bây giờ cô muốn luyện cái này là bởi vì cô đã gặp được người không giống như bọn họ.

Cố Hàm Suong thả một chân xuống, chậm rãi nâng cái chân còn lại lên, nhớ lại cuộc nói chuyện với Di Lưu ngày đó.

Di Lưu là một người trung thành với chủ, ở Lục gia đã hơn nửa đời người, mọi chuyện đều vì Lục gia.

Bà sợ Cố Hàm Suong mời về làm dâu chưa thích ứng được cho nên thường nói với cô một số chuyện của Lục gia.

Buổi chiều ngày đó, Cố Hàm Suong mời bà uống trà.

Di Lưu cầm một cái đĩa tỏi, vừa bóc vỏ vừa nói đầu đầu.

“Lão phu nhân tôi chưa gặp, lúc tôi đến bà ấy cũng đã mất, Lục lão gia nhiều năm cũng chưa có được khuôn mặt tươi cười, nhìn cũng thật dọa người, cũng làm cho người khác lo lắng...”

“Lúc ấy Lục lão gia gửi ông Lục (bố của Lục Văn Tĩnh) cho một gia đình khác nuôi, bố mẹ là giáo sư, thời đại đó mặt mũi đặc biệt được coi trọng, đứa con trong nhà cũng đều được học hành...”

“Nhưng ông Lục nói gì cũng không làm, nhất định cười.

"Thường thấy Lục Văn Tư cùng là không biết, là ai lại là con con gái của một gia đình bán tạp hóa, bà Lục... Nghe nói thời còn là một cô nương là một người hung hãn, có người mua đồ không trả tiền bà ấy cũng có thể đuổi theo người ta mấy con phố."

"Lục lão gia không lay chuyển được cho nên để cho ông ấy cưới bà Lục vào cửa, ai ngờ hai người cưới nhau mới được mấy tháng đã náo loạn, cả ngày đập đồ cãi nhau, làm cho người ta đau đầu. Hai người họ náo loạn nhưng không cho người khác nói. Người nào nói hai người họ không bằng lý hôn đi thì bọn họ sẽ nổi nóng với người đó."

Cố Hàm Suong nghe thấy rất thích hợp nhưng nghe một lúc thì phát hiện có chỗ không đúng "Lục Văn Tĩnh không có anh chị em, bố cũng không có sao? Tôi muốn nói đến con riêng..."

Dì Lưu nghe hiểu cô đang muốn hỏi gì, có lẽ cô nương này xem nhiều kịch luân lý gia đình nên tư duy theo quán tính.

Bà xua tay "Nhà chúng ta không giống những nhà khác, không nhiều chuyện bát nháo như vậy, từ Lục lão gia đến thiếu gia đều không có những chuyện này, theo như lời họ nói là họ cực khổ kiếm tiền không phải để nuôi mấy người rảnh rỗi."

Cố Hàm Suong bật cười khúc khích, cẩn thận nghĩ lại, mấy người vợ bé không phải chính là những người rảnh rỗi sao?

Không quản lý quỹ, không quan tâm hậu trạch, cả ngày chỉ biết trang điểm ăn mặc, tính kế để được sung ái, thuận tiện khuấy đảo chút mưa gió trong nhà. Cứ như vậy còn muốn tìm kế tiến vào nhà chính, cho dù thả cho bọn họ tự do bọn họ cũng không muốn đi. Dù sao cuộc sống không cần lao động chân tay, không lo ăn mặc, ai mà chẳng muốn.

Mấy người đàn ông của Lục gia thật là có chút kỳ lạ.

Cố Hàm Suong lại chậm rãi thả chân xuống, chậm rãi thở ra một hơi, hoàn hồn lại.

Nếu trời xanh không cho cô gặp được thì thôi nhưng nếu chuyện này đã xảy ra trước mắt cô thì cô sẽ tranh thủ một lần, cho dù phải dùng thủ đoạn gì cũng phải giữ được Lục Văn Tĩnh.

Lục Văn Tĩnh rõ ràng cảm thấy vợ mình có chút khác thường, buồn bực không vui của mấy ngày trước tan thành mây khói, trên giường lại khiến cho người ta muốn ngừng mà không được, làm cho hắn từ yêu thích biến thành trầm mê.

Hắn hung hăng cắn cô một cái, hận không thể ăn cô vào bụng.

“Một ngày nào đó anh sẽ chết trên người em.” Hắn oán hận nói.

Cố Hàm Suong kêu lên một tiếng đau đớn, mở đôi mắt phượng, trong mắt là một mảnh mê ly. Hai chân cô giật giật, Lục Văn Tinh hít vào một ngụm khí lạnh, hốc mắt lại lập tức đỏ.

Chờ trời quang mây tạnh, Lục Văn Tinh tựa vào giường, ôm người vào trong ngực, nhịp tim dần bình phục “Hai ngày này nên về lại mặt thôi.”

“Vâng, què lại mặt đã chuẩn bị xong, anh xem hôm nào anh có thời gian.” Cố Hàm Suong nhẹ nhàng nói.

Lục Văn Tinh cảm điện thoại lên nhìn thoáng qua

“Ngày kia đi, ngày kia anh không cần đến công ty.”

Lúc này một bàn tay của hắn đặt trên gối cầm lấy điều thuốc nhưng không châm. Từ sau khi Cố Hàm Suong ngủ thấy mùi thuốc bị ho thì lúc ở nhà hắn sẽ không hút thuốc.

Hắn là người yêu thì sẽ sinh ra dục vọng, người hắn không để trong lòng thì hắn sẽ không thêm quan tâm, nhưng hiện tại cảm giác của hắn với vợ hắn cũng không tồi, còn có chút yêu thích cho nên hắn cam tâm tình nguyện nuông chiều cô.

***

Thành phố W có thói quen là sau ngày kết hôn bảy, tám ngày sẽ là ngày lại mặt.

Hôm nay Cố Hàm Suong đã dậy từ sớm, ngồi trước bàn trang điểm.

Không giống với những màu đỏ mấy ngày trước, hôm nay cô mặc một cái áo khoác ngoài thêu hoa sen, một cái áo lông qua hông, cái quần màu đen, dưới chân đi một đôi giày da dê, càng có dáng vẻ tinh tế, thanh lệ vô song.

Lục Văn Tinh đi từ trong nhà tắm thấy vậy thì nở nụ cười “Em mặc như này thật đẹp.”

Cố Hàm Suong liếc mắt nhìn hắn một cái “Em mặc bộ khác rất xấu sao?”

Lục Văn Tinh đầu hàng “Đều đẹp, đều đẹp, người mặc là đẹp nhất.”

Cố Hàm Suong sáng giọng “Mới cưới được mấy ngày tất

nhân phải mặc những bộ quần áo màu sắc sặc sỡ của một chút, đó là vì em nghĩ cho chúng ta lâu dài, nếu anh còn ghét bỏ thì em sẽ không tha cho anh đâu.”

Cô búi tóc lên, dùng một cái trâm ngọc cố định lại, hai bên má để tóc mai, càng dịu dàng. Mỗi nụ cười mỗi cái nhăn mày đều là phong tình.

Lục Văn Tĩnh không nhìn được, đi lên hôn cô một cái “Sao anh có thể ghét bỏ em được chứ, vợ anh lớn lên xinh đẹp mặc gì cũng đẹp.”

“À.” Cố Hàm Suong hô lên một tiếng, đẩy hẳn ra “Ờn vào trong miệng toàn là phấn, anh cũng sợ bẩn.”

Cười cười náo loạn một lúc Lục Văn Tĩnh cũng thay quần áo, hai người ngồi xe đi về nhà Cố Hàm Suong.

Tài sản không kém Lục gia nhưng điều bộ thì không giống, biệt thự của Cố gia có phong cách đơn giản, ngược lại cũng có vài phần lịch sự tao nhã.

Ông Cố có việc ở công ty, mẹ kế của Cố Hàm Suong – Đinh Nhu tiếp đón bọn họ.

Trà còn chưa uống được hai ngụm thì ông Cố đã trở về. Hai người phụ nữ nói chuyện với nhau vài câu, ông Cố gọi Lục Văn Tĩnh đi vào thư phòng nói chuyện.

Cố Hàm Suong ở bên ngoài uống trà nói chuyện với Đinh Nhu. Hai người đều không nói chuyện.

Cố Hàm Suong nhìn người trước mắt ra vẻ tao nhã thì không khỏi buồn cười.

Di Lưu đã nói cho cô biết tình hình của Lục Gia, tất nhiên cũng nói cho cô biết nguyên nhân thật sự Lục lão gia đưa sinh lễ để Lục Văn Tĩnh cưới cô.

Nhưng đối với những lời Di Lưu nói, bản thân xuất thân thế gia, dòng dõi thư hương thì có chút nghi ngờ.

Tạm thời không đề cập đến Đinh Nhu là mẹ kế có xuất thân nghèo khó, ông Cố cũng không giống phụ thân đời trước của cô tấm lòng rộng lớn, phong thái lỗi lạc.

Cũng không biết cái gọi là thư hương thế gia ở đây đã lưu lạc đến bộ dạng này hay là Lục lão gia đã bị lừa rồi.

Nhưng mà cái này cũng không làm cô lo lắng, những quy củ cô học được đều vô cùng tốt, tài nghệ cũng coi như là có thể lấy ra dùng, sẽ không làm mất thể diện.

Lần trước trên tiệc cưới nhìn thấy gia đình Tam thúc, có chút khí độ của người đọc sách, khó trách được kế thừa ý bát* của Lão gia tử.

*Ý bát: (áo cà sa và cái bát của thầy tu) vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại cho môn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng... truyền lại cho đời sau.

Chỉ là không biết vì sao gia đình bọn họ có chút lãnh đạm.

Đình Nhu cầm chén trà lên uống một ngụm. Trước đó bà ta muốn con gái được gả vào nhà đó vì nghe nói của cải Lục gia nhiều, gả vào đó thì không những ăn mặc không lo mà còn có thể giúp đỡ con trai của bà ta.

Nhưng con gái và chồng bà ta đều phản đối, bà ta cũng không thể nói gì nữa. Dù sao đi nữa bà ta biết Cố Hàm Suong đang diễn cái gì, hai ông cháu Lục Gia cũng không phải là những người dễ lừa, chờ cô ta không giả vờ được nữa còn không phải là sẽ về nhà mẹ để cầu xin sao, đến lúc đó tròn méo thế nào bà ta nói là được.

Cho nên bây giờ nhìn Cố Hàm Suong không thèm để ý thì bà ta cũng không vội, để xem ai thiếu kiên nhẫn trước.

Hai người lẳng lặng ngồi đến tận lúc Lục Văn Tĩnh và ông Cố đi ra.

Sắc mặt ông Cố không được tốt, Lục Văn Tĩnh lại không nhìn ra được cái gì. Cố Hàm Suong nhìn hẩn một cái cũng không hỏi gì.

Cố Mẫn không ở nhà, nói là đi biển chơi với bạn bè. Bốn người không mặn không nhạt đi ăn cơm trưa, ăn xong thì Lục Văn Tĩnh dẫn người về nhà.

"Anh Lục, anh làm sao vậy? là bố em nói gì với anh sao?" Cố Hàm Suong ngồi trong xe mới hỏi Lục Văn Tĩnh.

cungquanghang.com

Nam nhận xử bị khéo léo đưa đẩy, không dễ dàng để cho người khác nhìn thấy sắc mặt không tốt. Trước đây cho dù trong lòng không ưa Đình Nhu, không để ý đến bà ta nhưng khi đối mặt với ông Cố vẫn mang sự tôn kính với trưởng bối.

Hôm nay trên bàn cơm lại không chủ động mời rượu, không phải thất lễ nhưng lại tuyệt đối xa cách.

Lục Văn Tĩnh đánh tay lái, nghe vậy khóe miệng nhếch lên, mặt mày thần nhiên "Ông ấy muốn anh nhường mảnh đất ở thành Đông cho ông ấy."

Thành Đông muốn xây dựng một trung tâm thương mại, tin tức này vẫn được giữ kín.

Lục Văn Tinh cô phương pháp, đã sớm tích lũy vài mảnh đất. Ông Cố không liên quan đến phần buôn bán này, hiểu biết cũng không đủ nhanh nhạy, chậm từng bước, chờ đến lúc muốn tham gia một chân cũng đã chậm.

"Hàm Suong, nếu em muốn, anh có thể nhường." Lục Văn Tinh quay đầu nhìn cô "Coi như là bổ sung vào phần sinh lễ của Lục gia."

Lúc Cố Hàm Suong gả qua đây, sinh lễ của Lục gia đưa qua là Công ty cổ phần, trực tiếp chuyển nhượng sang tên của cô, Đinh Nhu muốn nhúng tay vào cũng không được. Ngược lại còn giống như muốn chê cười bà ta, cho bà ta năm mươi vạn, nói là muốn cảm ơn sự chăm sóc mấy năm nay.

Nhưng đây là Đinh Nhu, Cố Hàm Suong cảm hận Đinh Nhu còn đối với bố mình lại không thể không có chút tình cảm nào.

Không ngờ rằng thật đúng là không có.

Cho dù là phụ thân kiếp trước, sau khi Cố Hàm Suong bị vứt bỏ cũng không muốn lại vì ông ấy mà xông vào nơi nước sôi lửa bỏng, đi hãm hại người đã không còn tình cảm từ lâu, huống chi là ông Cố ở đời này.

Hơn nữa thích một người giống như uống một cốc nước, không phải là làm cho cốc nước càng ngày càng đầy mà là làm cho phần tình cảm này càng ngày càng ít. Lựa chọn không giống nhau, kết quả không giống nhau.

Cô biết hẳn nói nhường chính là thật lòng nhưng hai người nhất định sẽ sinh ra một tấm màn ngăn cách, có chút giống như không nhưng vẫn tồn tại.

Cô trừng mắt nhìn hắn "Nếu là yêu cầu không phù hợp thì anh không cần quan tâm. Anh Lục, em biết anh kiếm tiền cũng không dễ, vẫn luôn để ý việc làm ăn của bố em cho nên không cần... Anh Lục, em vẫn luôn cảm thấy bản thân chỉ có một mình nhưng hiện tại anh mới là người em để ý nhất."

Lúc Lục Văn Tinh nghe được câu cuối cùng cổ họng vừa động còn chưa kịp nói cái gì đã bị một tràng tiếng chuông cắt đứt, hắn vừa nhận điện thoại thì bên kia đã truyền đến một tiếng tru "Anh Lục... Cứu mạng."

Điều ngạc nhiên là, chủ nhân của âm thanh không phải Trương Thần mà là Dịch Bác Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Tao ngộ

Editor: Mễ Đồng

Ở trong văn phòng của Dịch Bác Hàm là một mảnh mây đen sương mù.

Lục Văn Tĩnh hung hăng nhiu mày: “Sao lại thế này?”

“anh hỏi hần đi” Dịch Bác Hàm đưa chân đạp một cái trên sô pha.

Khung mắt kính mạ vàng đã sớm bị hần ném ở trên bàn làm việc, khuôn mặt vốn nhu hòa từ trước đến nay cũng đã tỏ ra tức giận.

Trương Thần ủ rũ cụp đuôi buồn bực ở sô pha, nghe vậy lại càng uể oải: “Lục ca, trách em, đều là em sai.”

Vốn là Trương Thần trong khoảng thời gian trước đã tìm ra tình yêu đích thực, không phải là những cô gái mà hần dùng tiền bao nuôi bên ngoài, mà là một cô gái chân chính mà hần muốn tìm để lập gia đình.

Thông minh, xinh đẹp, là nghiên cứu sinh đại học ưu tú, thành tích xuất sắc, năng lực cá nhân cũng rất tốt.

Lập tức có thể khiến Trương Thần chú ý, hần theo đuổi người ta một tháng, cuối cùng được người ta đồng ý, hai người danh chính ngôn thuận mà sống cùng.

Trương Thần đem tất cả các mối quan hệ trước kia cắt đứt sạch sẽ, hần vốn là người hào phóng, lần này bất kể là sao hay trắng, cái gì hần cũng nguyện ý mang về.

Cha mẹ Trương gia vốn là người trí thức, con trai có thể tìm được một người đứng đắn làm bạn gái, bản thân cô gái lại ưu tú, thấy vậy liền rất vui mừng, không nhúng tay vào.

Tất cả nhìn qua đều rất tốt đẹp, nhưng liền bị phá hủy ở trong tay cô gái quá thông minh kia.

Sau khi quen nhau cô luôn âm lạnh, cô không tin Trương Thần, không tin một người có lịch sử tình trường thuộc dạng hoa hoa công tử như hắn, cho nên tại đây đã cắt đứt quan hệ mười phần bình tĩnh dùng lý trí để tìm cách lấy phúc lợi cho mình, cuối cùng quyết đoán dứt khoát mà thoát thân, biến mất không thấy dấu.

“Em tra xét, lúc trước đưa cho cô ấy phòng ở, một tháng trước cô ấy đã xử lý.” Có thể thấy được là đã sớm âm mưu. Trương Thần ngữ khí hạ xuống.

“không phải chỉ là phòng ở?” Lục Văn Tinh nhấn lại đôi mày đã thả lỏng, nhìn Trương Thần như vậy, lại tức đến mức muốn đánh hắn một cái: “Tôi đã sớm nói qua với cậu khi qua lại với ai, đừng thấy cái gì đẹp để đều mang cất vào chân, đừng thấy cái gì tốt đẹp đều cho người ta thấy hết nhưng thứ cất giấu trong chân, cậu lại không nghe, lần này bị lừa rồi? Bị lừa cũng tốt, coi như chỉ là bỏ tiền mua sự giáo huấn, lần sau sẽ rút được kinh nghiệm trong trí nhớ.”

“Nếu chỉ là phòng ở còn tốt, em tặng không cho cô ấy hai cái em cũng đồng ý.” Dịch Bác Hàm ở bên cạnh cười lạnh, nói đến mức kích động, âm thanh bỗng cao lên ba quãng: “hắn để cho người ta đem tất cả tài liệu trong máy tính trộm đi rồi!”

Đây mới là việc khiến hắn tức giận thật sự, cũng là nguyên nhân hắn gọi điện thoại cho Lục Văn Tinh

Chuyện này khiến Lục Văn Tinh thật sự kinh ngạc: “không phải có hệ thống phòng trộm?”

Máy tính của bọn họ, bởi vì chứa đựng một ít văn kiện quan trọng, cho nên về phương diện bảo mật sẽ thực sự để bụng, liền bỏ một số tiền lớn mua về hệ thống phòng trộm từ nước ngoài, hệ số an toàn rất cao, người bình thường cơ bản sẽ không thể phá giải được.

Dịch Bác Hàm trào phúng: “cô gái kia chính là người học máy tính, vốn là cao thủ, lần này hắn lại đi công tác, rõ ràng là một nhân tài, con hắn chẳng qua chỉ là một tên ngốc.

“Trong máy tính có cái gì?” Lục Văn Tinh có chút bức bối mà xoa xoa cái trán.

“hạng mục hợp tác của chúng ta, dự án anh hắn cho hắn, kịch bản của em.” Dịch Bác Hàm cong cong khóe môi: “Thực tốt. không nhiều không ít, vừa vặn đủ để chúng ta từng người một người té xuống.”

“Em không nghĩ tới, cô ấy có thể nhẫn tâm như vậy.” Trương Thần mười phần mất mát.

“Còn ở đó nói nhẫn tâm? Người chẳng lẽ ngốc đến mức nhìn không ra sao? Người ta đối với người cần bản là không có tâm!” Dịch Bác Hàm rút cuộc không chế không được mà rống lên.

Cần đây áp lực của hắn rất lớn, cha Dịch đã đem 5% cổ phần trên danh nghĩa của chính mình cho đứa con ông yêu thích nhất. Lúc này đã đủ để hắn có thể chống lại Bác Hàm.

Cổ phần của Dịch gia phần lớn nằm ở trong tay Dịch lão gia. Dịch lão gia phải nói là ông cụ đã thành tinh, bản thân cũng là một người cứng rắn. Ông thích Dịch Bác Hàm vì hắn là cháu đích tôn, nhưng với những con cháu khác cũng không kém, chỉ cần có năng lực, ông đều không ngại bồi dưỡng.

Vì thế, Dịch Bác Hàm hiểu chuyện phía sau, vẫn luôn muốn nỗ lực hơn so với người khác. Chính là muốn chứng minh giá trị chính mình với Dịch lão gia tử. Kịch bản là vấn đề sinh tử, dự án hợp tác cùng với Lục Văn Tinh là hắn vì chính mình mà chuẩn bị đường lui.

Hiện giờ hai cái đều bị Trương Thần huỷ hoại, hắn làm sao có thể không tức!

Hại huynh đệ, trong lòng Trương Thần cũng không chịu nổi.

ở Trương gia, đại ca quân hắn rất nghiêm, ngày thường tuy rằng hắn thích chơi, nhưng cũng chỉ là phung phí ít tiền, chưa bao giờ gặp phải chuyện lớn, bởi vậy không ai để ở trong lòng.

Nhưng lúc bình thường im lặng thì không có chuyện, nhưng một khi phát ra tiếng thì là chuyện lớn, không để ý một chút đã vướng phải rắc rối lớn, chẳng những thế không chỉ là một cái.

Cả người hắn bị áy náy bao phủ, thấp giọng nói: “Cùng lắm thì, cùng lắm thì em đem tất cả cổ phần của em cho anh, từ nay về sau em nuôi anh.”

“Tôi yêu cầu cậu nuôi tôi?” Dịch Bác Hàm tức giận.

“Được rồi, đừng cãi nhau, đồ vật đều ném đi rồi, cãi nhau có ích lợi gì? không bằng cùng nhau bàn bạc, sẽ làm như thế nào để đem tổn thất đẩy xuống thấp nhất.” Lục Văn Tinh không kiên nhẫn mở lời, duỗi tay muốn sờ sang bên cạnh, nghĩ đến việc gì lại trực tiếp thu tay lại, nâng chén trà lên uống một ngụm.

hắn vừa mở miệng, Trương Thần giống như tìm được cọc cứu nguy, vội vàng ngồi lại, nghĩ đến việc có cơ hội lấy công chuộc tội, Dịch Bác Hàm cũng thu lại sự tức giận, bình tĩnh lại, ngồi đối diện Lục Văn Tinh.

Ba người bắt đầu thương lượng đối sách.

Cố Hàm Sương từ lúc tiến vào vẫn luôn không nói chuyện. nói thật, ngay từ đầu cô muốn lảng tránh.

Ở Cố gia, khi phụ huynh nói chuyện chưa bao giờ để cho các cô xen vào. không, có lẽ phải nói thế này, các cô đều không có tư cách để nghe.

đi đến nơi này, Đinh Nhu với bố Cố thoát nhìn qua thì âm áp hòa thuận, nhưng khi nói chuyện cũng chỉ là nói chút chuyện nhà, cộng thêm âm thanh mềm mòng, hỏi han ân cần, nhưng cũng không hỏi đến việc công, cũng không phản bác lời nói của bố Cố.

Cố Hàm Sương đã sớm được dạy dỗ.

Khi đó có rúc vào người mẫu thân, mẫu thân của cô Cố Đại phu nhân ngồi ở dưới đèn, một bên nhệnhàng giúp cô chải tóc, một bên chậm rãi nói:

“Lam Phi, bởi vì lúc trước Hoàng Thượng có nói ở trước mặt nàng, oán giận về việc Chu đại nhân sửa đề muốn trăm cấp cho quá nhiều bạc, một câu khỏi miệng, nàng liền nói Chu đại nhân không hiểu chuyện, không lo lắng cho suy nghĩ của Hoàng Thượng, sửa đề sao lại cần nhiều bạc như vậy.”

“Vốn chỉ là muốn gặp may mà buông lời nói, kết quả Hoàng Thượng đã thật sự trở về răn dạy Chu đại nhân, một đồng cũng không có cấp cho nữa. không nghĩ đến năm đó Hoàng Hà thật sự vỡ đê, trong lúc nhất thời khiến cho trăm họ lâm than, Hoàng Thượng giận dữ, đem Lam Phi nhốt vào lãnh cung. Vốn là một sủng phi, hiện tại vẫn còn ngày ngốc ở lãnh cung. Còn liên lụy nhà mẹ bị ghê lạnh.”

cô lắng lắng mà nghe mẫu thân thờ dài:

“Chúng ta nữ nhân, tốt nhất vẫn là cái gì cũng không nên biết, biết nhiều, sẽ sợ ngày nào đó gặp họa trời giáng. Thế gian này, họa đều có nguyên do từ con người mà sinh ra.”

Vốn là một cô gái thông tuệ hơn người, cô có thể hiểu rõ ràng ý tứ trong lời nói đó, bởi vậy chuyện gì dù là cô nhìn ra manh mối, cũng sẽ đặt ở trong lòng, trên mặt làm bộ không hiểu biết chút nào, vì thế không biết đã tránh thoát bao nhiêu thị phi.

Lần này nhìn thấy tình huống này, vốn là theo bản năng muốn tránh đi, nhưng mà Lục Văn Tĩnh không cho cô đi, hiện tại cũng luôn ôm lấy cô, cũng không có ý lảng tránh. Bởi vậy cô ở một bên cái gì cũng đều nghe được.

Vừa vặn lúc đó Dịch Bác Hàm nhắc tới nàng: “Chị dâu, những cái thực đơn đó ta cùng Hàn Thần tra xét, cũng đã hỏi người khác, họ đều nói không có nghe nói qua. Đó là những món ăn trong tiệm ăn tại nhà sao?”

Hiện tại Cô gia làm gì có tiệm ăn tại nhà? Cô Hàm Suong nói: “Là do trong lúc vô tình tôi được thấy công thức.”

Kỳ thật cũng không phải là nói dối.

Cô Hàm Suong không nghiên cứu cái này, những cái đó đầu bếp nhất định sẽ không lộ ra công thức của chính mình cùng bí quyết chi tiết, chỉ là do ném bằng đầu lưỡi, một lần hai lần là có thể ném ra được đại khái.

Nhưng mà Cô Tam thúc đối với thức ăn thực sự có chấp, ông ấy từng trong vòng nửa tháng, vì một món ăn mà ném suốt 56 lần khác nhau, rốt cuộc tìm ra phương pháp chế tác hoàn chỉnh.

Sau đó còn biên soạn một quyển 《nhân gian vị》, ghi lại thức ăn mà ông ấy ném ra.

một con cháu nhà quan lại không nỗ lực theo đuổi công danh, cả ngày trầm mê vào cuốn sách giải trí, tất nhiên sẽ làm ông Cố và Cố lão gia giận không thể làm chủ, cho người đưa tới từ đường đánh một trận.

Nhưng mà ước nguyện ban đầu của Cô Tam thúc không thay đổi, trong nhà ai nấy cũng đều khinh thường cùng ông ấy làm bạn. Chỉ có Cô Hàm Suong nể tình lật xem một vài trang.

“Chúng ta đã ném, đồ ăn đó thật sự rất ngon, em vốn dĩ là tính tìm chị dâu thương lượng, trong bộ phim cho xuất hiện một tiệm ăn tại nhà, xác định chắc chắn sẽ kiếm được khoản lớn, hiện giờ thực đơn đã bị tiết lộ, chi tiết tiệm ăn tại nhà ngâm nước nóng không nói, nhưng nếu đối phương đi xin bản quyền, thì khi bộ phim công chiếu còn có thể trả thù, tố cáo chúng ta xâm phạm bản quyền.”

Nước Hoa đối với văn hóa bảo hộ rất coi trọng, nhìn hết đến các mặt. Thực đơn cũng là hạng nhất, không cần nói đến việc đó là cái thường dùng trong cuộc sống. Chỉ cần xác nhận lúc trước không có đăng ký, đã bị người khác xin độc quyền bảo hộ, người khác đã có thể nói là bị cướp bản quyền. Người bị vi phạm sẽ bị xử phạt rất nghiêm trọng.

“Như thế không đáng ngại, chỗ tôi còn có vài món ăn, đổi đi là được.” Cô Hàm Suong nói.

Dịch Bác Hàm trước mắt đã sáng ngời: “Còn có sao?”

Cô Hàm Suong gật gù đầu: “Hơn nữa điểm tâm hay thực phẩm, còn có hơn ba mươi cái.”

Trong sách của Cô Tam thúc có tất cả một trăm lẻ tám món đồ ăn, ông cho chúng cái tên của một trăm lẻ tám hào hán.

Cô Hàm Suong chỉ nhìn hơn một nửa, cô chỉ ghi những món đơn giản mà thôi. Tính toán lại, ngoại trừ các món đã được ghi ra, vẫn còn thừa hai mươi bốn món.

“Đủ rồi,” Dịch Bác Hàm gõ một cái lên cái bàn: “hai mươi bốn món đã thực sự tốt lắm rồi, vậy chúng ta để hai mươi bốn món vào tiệm ăn tại nhà được không?”

Mọi người đều không có ý kiến.

đồ vật bị lấy đi, chỉ cần Dịch Bác Hàm không thất bại, những người đó không chiếm được cái gì, đến lúc đó dù họ cầm cái gì cũng không thể làm cho mọi người bị ảnh hưởng.

Cuối cùng cũng có một chút tin tức tốt, không khí cũng giãn ra không ít.

“Được rồi, hôm nay giải tán đi,” bọn họ rồi Cô gia đã lâu, lại chậm trễ thời gian lâu như vậy, trước mắt đã thấy buổi tối rồi, Lục Văn Tĩnh đứng lên: “Hạng mục hiện tại cũng không cần nhắc tới, trước tiên bắt tay làm tốt chuyện này, sau đó lại đi tìm cách.”

Trương Thần và Bác Hàm đều gật gù đầu.

Dịch Bác Hàm nói muốn cùng nhau ăn một bữa cơm, Lục Văn Tĩnh xoa tay cự tuyệt, hần nhìn này hai người này suốt một buổi trưa, có chút phiền. Nên trực tiếp mang theo vợ mình bỏ đi.

“Hay là chúng ta đêm nay ra bên ngoài ăn đi,” hần ngồi ở trong xe đề nghị.

Cô Hàm Suong đột nhiên hỏi: “lại ăn bánh bao sao?”

Lục Văn Tĩnh ghen giọng một chút, tất nhiên cũng đã nhớ tới lần mất mặt đã trải qua đó, lại thấy rõ trong mắt đối phương chứa đựng sự hài hước, không khỏi bật cười, xoa xoa tóc cô: “Lại chơi xấu.”

Cô Hàm Suong làm cái mặt quỷ với hần. Chờ yên tĩnh lại, mới thật cẩn thận hỏi hần: “Lục đại ca, lần này sự tình thực sự rất nghiêm trọng sao?” anh ấy tuy rằng có biểu hiện thật sự bình tĩnh, nhưng mà cả buổi trưa cũng chưa từng buông lỏng, tay còn thường xuyên theo bản năng với đến hộp thuốc trên bàn, tuy rằng không biết tại sao cuối cùng lại nhin xuống không lấy, nhưng trong lòng bức bối không phải là làm bộ.

Lục Văn Tĩnh “ừ” một tiếng, mấy tháng vợ vàng thất bại trong gang tấc, đầu vào tài chính đều ném xuống sông, thực là rất nghiêm trọng.

“Lục đại ca,” Cô Hàm Suong nghiêm mặt: “Tuy rằng em không hiểu lắm chuyện này rốt cuộc là thế nào, nhưng mà, thất bại cũng không sao hết, chúng ta có thể ở trong một căn phòng nhỏ, cũng có thể không cần thuê nhiều người hầu hạ như vậy.”

Lục Văn Tĩnh nghiêng đầu, ai nói đại tiểu thư Cố gia ái mộ hư vinh? rõ ràng cô chính là một cô gái gốc, đã nhận định người nào thì sẽ rất thật lòng, đào tìm đào phổi.

hần cười, lại lần nữa không nhận được xoa xoa đầu tóc đối phương: “Yên tâm. Lục Văn Tĩnh có thể vô dụng, nhưng cũng không đến mức làm cho vợ mình phải chịu ủy khuất. Em cứ an

tâm làm Lục phu nhân đi.”

Cố Hàm Sương: “.....”

*****

Hai người lái xe đi đến một nhà hàng xa hoa ăn, hoàn cảnh ưu nhã, đồ ăn tinh xảo.

Cố Hàm Sương đi đến WC một chút. Bồn rửa tay ở đây là WC bên ngoài, nam nữ xài chung.

Lúc Cố Hàm Sương rửa tay, xuyên thấu qua tấm gương trên tường có thể thấy được bóng người phía sau.

Thân hình thon dài, hình dáng thâm thúy, màu xanh biển trong con ngươi lưu chuyển, nhất cử nhất động đều mang theo một loại ưu nhã đã khắc cốt, như ám dạ đế vương, lại như bị che dấu trong ác mộng tận sâu nội tâm, hẩn câu môi, giống như một tình nhân mà ní non, trong mắt lại mang theo lạnh lẽo pha lẫn hài hước:

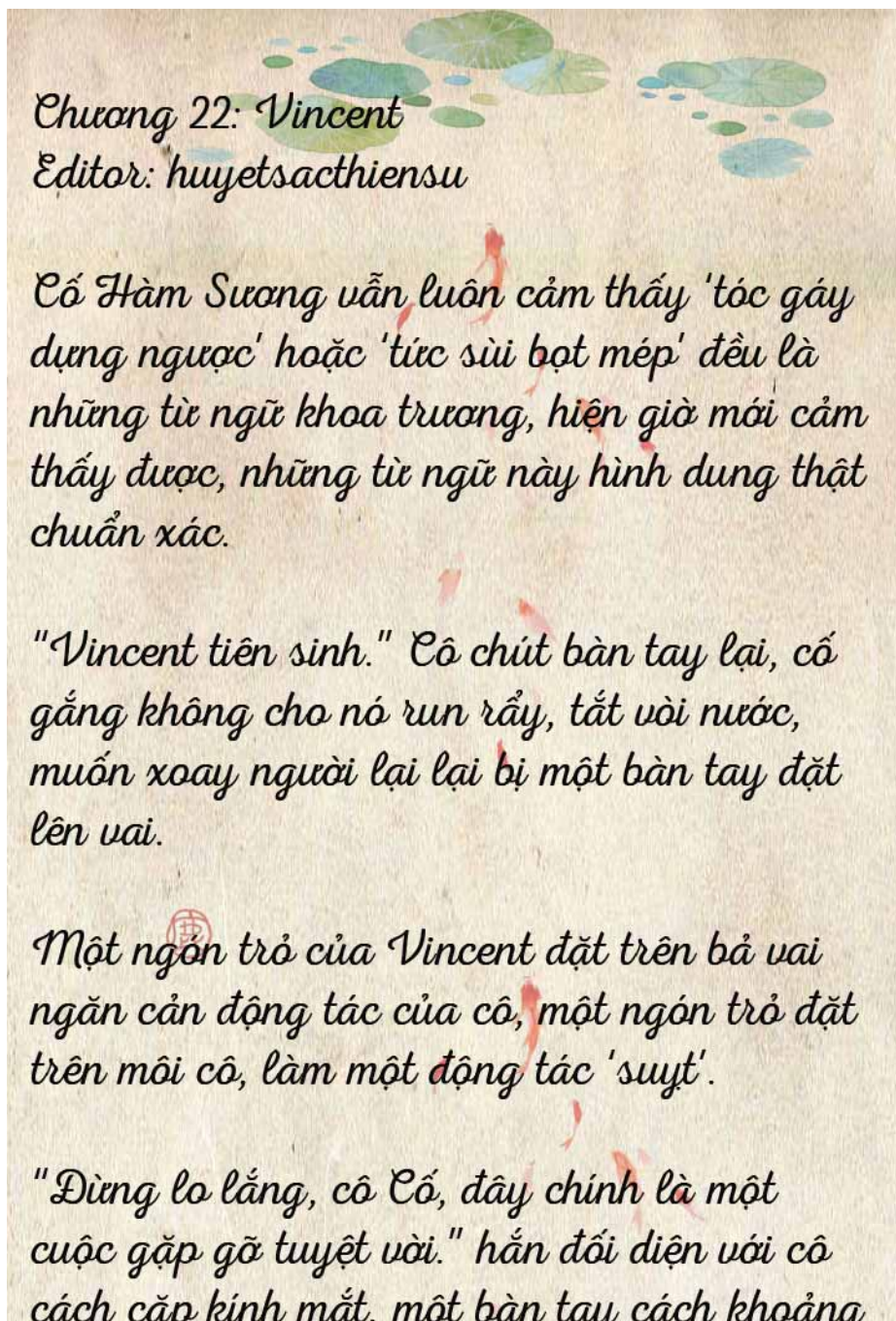
“Chúng ta lại gặp mặt, tiểu thư xinh đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

không xoa xoa mắt Cố Hàm Sương, giọng nói mang theo sự tán thưởng từ tận đáy lòng

"Rất đẹp, không phải sao? Nhưng trước tiên cứ để nó ở chỗ cô trước, tôi sẽ nhớ đến lấy. Vậy thì, cô Cố, lần sau chúng ta gặp lại. Chúc cô có một buổi tối vui vẻ." Hắn làm ra một động tác chào tạm biệt.

***

Cạnh bồn rửa tay chỉ còn lại một người, giống như từ đầu đến cuối cũng chỉ có một người, những người còn lại chỉ vài phút ngắn ngủi cũng chưa từng xuất hiện.

Cố Hàm Sương cứng ngắc đứng bên cạnh bồn rửa tay, bả vai bị đụng vào là một mảnh lạnh lẽo, như là máu ở chỗ đó đã bị đông cứng vậy, thật lâu sau đó mới cảm thấy trái tim lại nhảy lên.

Cô chậm rãi nhấc tay lên, nhìn thấy bàn tay chính mình, trong lòng bàn tay trắng như ngọc bởi vì khăn trường dùng sức quá mạnh mà lưu lại những dấu vết hình bán nguyệt, trên đầu ngón tay móng tay nhuộm thành màu tím nhạt.

Xuân phong tuyết, cho dù dính máu thịt, vẫn cảm thấy say gió xuân.

Hồng nhan khô héo cùng xuân phong tuyết, hai loại thuốc độc suy nhất Cố Hàm Sương có.

Vườn thuốc phía sau giáo ti phường vẫn luôn được ngăn cách với thế giới bên ngoài, ma ma quản lý thuốc vẫn không xuất hiện ở tiền viện, người ở tiền viện cũng không được đi vào. Người bên ngoài bị bệnh đều chỉ phải được đồng ra khám, chữa bệnh, hoặc là tự mình cầm bạc đi tìm đại phu.

Cố Hàm Sương được cho phép đi vào một lần.

Ma ma quản lý thuốc đang già thuốc "Người chỉ có thể lấy ở chỗ này hai loại thuốc khác nhau." Bà ta tùy ý chỉ sang bên cạnh "Mỗi một thời hoa khô đều chỉ được lấy hai loại."

Cố Hàm Sương nhìn theo hướng tay của bà ta, thấy được một khu vực toàn những lọ thuốc, mỗi một lọ thuốc đều được dán nhãn tên thuốc ghi lại công dụng và cách dùng.

Cố Hàm Sương cẩn thận đọc kỹ, chọn hồng nhan khô và xuân phong túy.

Hồng nhan khô là thuốc chế sẵn, chỉ có một viên, một viên bịt kín cổ họng, cuối cùng tiền đưa đến im lặng.

tức lạnh, chỉ có phương thuốc bởi vì mỗi lần điều chế xong thì chỉ có hiệu lực trong ba ngày, sau ba ngày phải điều chế một lần nữa.

Ma ma quản lý thuốc ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái "Ta còn tưởng ngươi sẽ chọn Thiên Kim tử (từ ở đây là 子 không phải nghĩa là chết nhé mọi người) và Khốc đoạn trường."

Đa số mọi người đều chọn hai thuốc này, hoặc là làm cho bản thân có thể mang thai hoặc là làm cho người khác không thể mang thai, đều là chuẩn bị cho cuộc sống sau này. Dù sao, tỉ lệ hoa khôi được người nhìn trúng chuộc thân ra ngoài quá nhiều. Có con tràn ngập niềm vui, không con Khốc đoạn trường (khốc đến đứt ruột đứt gan).

Cũng có số ít người chọn làm cho nhan sắc bản thân được nâng cao nhưng chọn thuốc độc và thuốc mê thì Cố Hàm Sương là người đầu tiên.

"Thuốc này của ngươi tên không tốt." Cố Hàm Sương nói "Toàn bộ nam nhân thiên hạ bạc tình, có con hay không đều xé ruột xé gan, chẳng bằng mơ một giấc mơ hoặc xằng bậy hư không."

Bà ta cười ha ha "Trái lại ngươi lại nhìn rõ mọi chuyện! Nhưng mà tiểu cô nương, làm người vẫn nên hồ đồ thì hơn, thiên hạ cũng

không phải đều là những nam nhân bạc tình."

Nói xong cũng không nhìn nàng, tự mình đi già thuốc.

Một ma ma hàng năm ở trong giáo ti phường hỗn tạp nhìn từng hoa khô khô sờ nói được âu khuyên giải an ủi như vậy thật là khó làm cho người ta tin được.

Dại khái là khi đó nàng cảm thấy vô cùng buồn chán cho nên cũng không để những lời ma ma đó nói trong lòng, sau đó hai loại thuốc kia cũng không được dùng đến.

Cô từng không để tâm nhưng hiện tại cô đã thật sự gặp được người đặc biệt, muốn bên nhau cả đời lại hận chính mình sao lại không chọn phương thức hiểm độc ác liệt nhất.

Nhưng cũng không phải là không có cơ hội, không phải sao? Cô rử mắt xuống, móng tay màu tím nhạt dưới ngọn đèn mông lung lộ ra màu sáng bóng xinh đẹp, chỉ cần cô có cơ hội, chỉ cần cắt qua một chút da thịt, cô có thể...

***

Cố Hàm Sương soi gương kéo kéo khoe miệng, đảm bảo vẻ mặt không còn cứng nhắc mới đi ra ngoài.

Lục Văn Tinh đang gửi tin nhắn với Dịch

Bác Hàm, ngẩng đầu nhìn thấy Cố Hàm Suong với khuôn mặt tái nhợt đi đến, vội bỏ điện thoại xuống, đứng dậy đỡ lấy cô "Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

Cố Hàm Suong cảm nhận lực đạo trầm ổn do cánh tay đặt trên vai mình truyền đến, tâm tạm thời an ổn, cô lắc đầu "Có chút mệt, chúng ta về đi, Văn Tinh."

Cô còn chưa nghĩ được nên nói với hắn như nào, nhưng mà không muốn dừng ở đây, tưởng tượng được người kia có thể đang ở gần đây thì liền cảm thấy sờn tóc gáy.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Lúc Văn Tinh tất nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ là còn có chút lo lắng, quyết định vẫn nên gọi bác sĩ gia đình đến nhà khám cho cô một chút.

Không phải rất nhiều bệnh lúc đầu cũng không có dấu hiệu gì sao? Dù sao cũng nên phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Lúc Cố Hàm Suong đi ra ngoài với Luc Văn Tinh thất được Vincent đang ngồi ở một góc sáng, chỗ hắn ngồi đối diện với bọn họ, trừ vẻ ngoài xinh đẹp quá mức thì hắn giống như một người bình thường, cùng người trong nhà hàng ăn đối diện nhau.

Con người màu xanh sẫm ôn hòa yên lặng, khi nhìn thấy người ngồi ở phía đối diện còn mang theo thâm tình không dứt. Giống như một bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích hấp dẫn những ánh mắt nhìn xung quanh của phụ nữ.

Như là cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cô, hắn nâng mắt, giống như là gặp được một người bạn cũ bình thường, mỉm cười nâng chén từ xa hướng về cô, lại dùng tay chỉ chỉ hai mắt mình.

Cố Hàm Sương thu hồi tầm mắt cúi đầu, cảm giác được bàn tay đặt trên lưng mình tăng thêm lực, tiếp theo là tiếng 'hừ' khó chịu của người đàn ông bên cạnh truyền đến "Ít nhìn những tên tiểu bạch kiểm nhìn được không dùng được này đi."
Cố Hàm Sương "..."

***

Cố Hàm Sương ngồi trong xe, do dự hồi lâu, thử hỏi dò "Văn Tinh, phán quan lần trước các anh nói là dạng người như thế nào?"

Lúc Văn Tinh kinh ngạc nhìn cô một cái, sau đó bọn họ lại thảo luận vài lần. Cũng đã thử hỏi cô, ngày đó người giết lái xe là ai nhưng có lẽ là cô bị kinh sợ quá độ nên nói thế nào cũng không chịu mở miệng. Hắn cũng không muốn ép cô, sau đó lại không có chuyện gì dị thường thì coi như cô chỉ bị gặp một cơn ác mộng, không ngờ hậu quả cô lại

nhập cảnh và nhập tịch, nhưng ngay bây giờ cô vẫn chủ động nhắc đến.

"Một kẻ điên, sao vậy?" Hắc hỏi, nhạy bén cảm giác được đã xảy ra chuyện gì đó.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên có chút tò mò." Cố Hàm Sương rũ mắt che đi tâm tình trong đáy mắt, khước miệng giương lên độ cong không chê vào đâu được "Anh nói cho em nghe một chút đi."

Lục Văn Tinh biết cô nhất định có chuyện giấu hắc, nhưng bây giờ không phải là lúc truy cứu, cô không muốn nói thì hắc hỏi cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể trả lời câu hỏi của cô.

"Đơn giản mà nói, hắc là người giết tội phạm, sở dĩ gọi hắc là phán quan vì hắc chỉ giết những người có tội, hàng năm đi lại ở các hiện trường gây án, ra tay sạch sẽ lưu loát, một kích lấy mạng.

Cố Hàm Sương thở dài nhẹ một hơi "Là một nhân vật nghĩa hiệp trừ gian diệt ác sao?"

Lục Văn Tinh lắc đầu bật cười "Hàm Sương, em nghĩ quá đơn giản. Trên đời này tất cả mọi người không phải đều có thể khái quát được, hắc mặc dù chỉ giết những người có tội nhưng những chuyên gia tâm lý học tội phạm đã đưa ra một đánh giá, thật ra hắc cũng không phải chỉ là một tên giết người nhảm nhí mà là một tên sát thủ biến thái thật.

Sự."

CQH

cungquanghang.com/
facebook.com/CungQuangHang

"Người như thế, bình thường đều là có tính cách uẩn uạo, hơn nữa khi còn nhỏ bị một số kích thích, đối với việc giết người luôn có sự cố chấp."

"Ví dụ như năm trước ở nước M có một tên tội phạm ăn thịt người Lý Phỉ Tư bị sa lưới, bởi vì từ nhỏ hắn tận mắt nhìn thấy mẹ mình vì sinh em gái khó sinh mà chết, từ đó về sau luôn đặc biệt thiên vị đối với tử cung của phụ nữ. Hắn cho rằng đó là bộ phận đẹp nhất của phụ nữ. Hắn luôn xuống tay với những cô gái trẻ tuổi, lấy tử cung nấu với rượu vang để ăn."

"Lý Phỉ Tư thủ đoạn tàn nhẫn, mỗi lần đều dùng thuốc tê, lấy cơ thể sống, giữ cho người bị hại được tỉnh táo, tra mắt nhìn chính mình bị móc bụng, cuối cùng mất máu nhiều mà chết."

Cố Hàm Sương đã có chút mơ hồ, cho dù kiếp trước cô đã quen nhìn thấy lòng người hiểm ác, cũng nghe nói có người ưa thích ngược đãi người khác nhưng cũng chưa từng tiếp xúc với người như vậy, cô có nén cảm giác cuộn cuộn trong dạ dày, hỏi "Vậy sở thích của phán quan là giết người có tội sao?"

Lục Văn Tinh lắc đầu "Bọn họ ngay cả quan điểm cơ bản cũng không có làm sao lấy tiêu chuẩn của chúng ta để phán định ai là người có tội, vô tội? Thậm chí người thường trong mắt bọn họ cũng không phải là đồng loại với họ, lấy một so sánh không thỏa đáng, em thấy một con kiến cắn chết một con kiến khác sẽ phán con kiến kia là có tội sao?"

"Vậy hắn vì sao..."

"Có chuyên gia tâm lý học biến thái tổng hợp lại vô số hiện trường gây án đã đưa ra một báo cáo đánh giá, có lẽ ngày nhỏ hắn bị ngược đãi cho nên nhìn thấy cảnh bạo ngược sẽ bị kích thích ham muốn giết người."

"Nhưng cách nói này cũng gặp phải phản đối, bởi vì theo góc độ biến thái mà nói, muốn hủy diệt cảnh tượng làm cho hắn không thoải mái thì cho dù là người thực hiện hành vi bạo ngược hay người chịu bạo người hắn cũng sẽ không bỏ qua."

"Hơn nữa không phải hiện trường phạm tội cũng có hành vi bạo ngược nhưng cũng không thấy hắn xuất hiện. Nhưng hắn chỉ giết những người thực hiện hành vi bạo ngược, hơn nữa thường là những người tội ác tày trời, cho nên có người suy đoán, có lẽ hắn bị cái gì kiềm chế."

"Mỗi lần hắn giết người đều sẽ mang đi một vật gì đó ở hiện trường, đa số là trên người

những người thực hiện hành vi bạo ngược, cũng có một số rất ít là lấy trên người người bị hại, những thứ hắc lấy đi đều có đặc điểm là bộ vị đẹp nhất của bọn họ. Đây có lẽ là là nguyên nhân thật sự hắc ra tay." Đây cũng là nguyên nhân bọn họ không nghi ngờ phản quan.

"Vậy tên phản quan này... cảnh sát cũng không quản được sao?"

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Tất nhiên là có, sao có thể mặc kệ được? Nhất là hắc đã từng giết con trai độc nhất của một quan lớn, nghe nói là vừa khiến cho một phục vụ xinh đẹp nhảy từ trên tầng xuống, quay đầu lại liền gặp Tu là. Nhưng mà nghĩ lại." Lục Văn Tĩnh cười nhạo "Loại biến thái cùng với tâm linh vận vẹo như này thường là những người có chỉ số thông minh siêu việt. Những gì người khác phải học cả đời thì bọn họ chỉ cần một tuần, phản quan kia là nhân tài kiệt xuất trong số đó. Tiền thưởng truy nã hắc đã cao đến năm triệu đô la Mỹ, cũng đã thuê không ít lính đánh thuê nhưng cũng không ai tóm được góc áo của hắc."

"Lại nói đến Lý Phi Tư sa lưới còn phải cảm ơn phản quan, những tên biến thái như bọn họ vốn không thể bắt tay với nhau nhưng không biết vì sao Lý Phi Tư chọc giận đối phương, bị mất một bàn tay, sau đó hắc phải đeo tay giả nhưng thao tác lại không thuần thục, cuối cùng lúc gây án thì bị cảnh sát bắt được."

Cố Hàm Sương trầm mặc không nói.

Nhân lúc dừng đèn đỏ, Lục Văn Tĩnh quay sang nhìn cô "Hàm Sương, có chuyện gì thì em hãy nói ra, chúng ta cùng nhau nghĩ cách, Lục Văn Tĩnh là một người đàn ông, không đến mức làm cho người phụ nữ của mình phải lo lắng sợ hãi một mình. Những chuyện khác không nói nhưng một mạng này anh vẫn có khả năng."

Cố Hàm Sương ngừng phát đầu dây, nhìn thấy sự nghiêm túc trong đáy mắt hắc nước mắt cuối cùng không nhịn được chảy ra, cô run rẩy mở miệng "Văn Tĩnh, buổi tối hôm đó là Vincent, hắc muốn lấy đôi mắt của em."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Giải quyết

Editor: Mễ Đồng

Cố Hàm Sương không nghĩ tới việc dùng phương thức này để giải quyết mọi việc.

cô nhìn cô gái ngồi ở đối diện, kinh ngạc: “Hoa Quỳnh!?” không nghĩ tới cô ấy cũng tới chỗ này.

cô gái trong nháy mắt kinh ngạc, ngay sau đó liền cười: “không nghĩ tới cô còn có thể nhớ rõ tôi là ai.”

Sao có thể không nhớ rõ, cô ấy trước đây, người đánh đàn Hoa Quỳnh nương, khi ở giáo phường cô là hoa khôi duy nhất có thể thành công tự chuộc bản thân ra khỏi đó.

Dựa vào một tay tuyệt cảm điều luyện nổi tiếng kinh thành, Vương công đệ tử tranh nhau bái kiến, muốn nạp nàng vào phủ, lại bị nàng nhất mực cự tuyệt.

Chính mình tự tích góp đủ bạc chuộc thân, một mình rời khỏi giáo phường, nghe nói sau này lại gả cho một người làm chính thể, sau đó lại không có tin tức.

Rất nhiều người không hiểu lựa chọn của cô, xem ra ở các nàng, làm thiếp cũng có cái tốt của nó, mặc dù làm vợ bé nhưng tốt xấu cũng có thể an cư lạc nghiệp, ăn mặc không lo.

Nếu như may mắn được sủng ái sinh ra nhi tử, tương lai còn có thể dựa vào nhi tử để được phân cho phù riêng trở thành lão thái quân.

Đây đều là ước mơ chung của các tiểu cô nương trong giáo phường, cũng có thể là đường ra duy nhất của bọn họ.

sẽ không có người nào đi lựa chọn tự chuộc thân.

không nói đến tên tuổi càng lớn thì tiền chuộc càng nhiều, một lần thôi mà như muốn quét hết mồ hôi và máu của các nàng, lại nói đến việc Đại Kim Triều vốn không coi trọng nữ nhân, sau khi rời khỏi đó muốn tìm một chỗ an phận cũng có mười phần khó khăn, làm không tốt thì chính là việc tự đi tìm kết cục chết.

Nhưng mà thứ khiến Cố Hàm Sương thương thức là trong lòng có hy vọng.

trên cái chiến trường của nữ nhân này, chém chết một phận hồng nhan thì cũng đồng thời bị người khác chém xuống, chém rồi giết cuối cùng có mấy ai?

“Ta lúc ấy thực sự hâm mộ cô, tốt xấu gì cũng đã tự do.” ánh mắt Cố Hàm Sương sâu thẳm, phảng phất nhớ về ngày đó, nàng đứng ở trên tú lâu, nhìn cô nương kia rút đi trăm quý, cả người mặc một bộ xiêm y bình thường, kiên định mà ra đi với một bóng dáng mảnh khảnh.

không phải cô chưa từng hình thành suy nghĩ tự chuộc thân, nhưng mà nàng là người thân của nhà quan, ở trên có người nhìn, không cho phép nàng chuộc thân: “Sau đó cô có đến được chỗ tốt không?”

“Cho là tốt đi, được như ước nguyện, gả cho một người thanh bạch, có một thân phận đứng đắn.” Quỳnh nương tự giễu: “Trừ việc bị ghét bỏ rồi bị mưu hại, các mặt khác đều khá tốt.”

Cố Hàm Sương nhướn mày: “không phải cô nói là người thành thật sao?”

“Người thành thật? thế nào thì được xem như người thành thật?” Nàng cười khổ: “Tôi cũng đã cẩn thận, thậm chí bởi vì có câu nói kia, người trọng nghĩa không nhiều của quý, người hay phụ lòng đều là người đọc sách, nên người giàu có hay người nhiều chữ tôi cũng không dám chấp nhận.”

“một thân một mình đi đến nơi xa nhất có thể, ở một thôn xóm xa xôi chọn được một người thành thật chỉ là một nông dân.”

“Nhưng mà cô Cố cô biết không? Người ngu muội thành thật thì dễ bôi đen nhất, trải qua mưa gió, thứ có thể ở lại là tấm chân tình dịu dàng thì mới đáng quý nhất.”

Cố Hàm Sương hiểu rõ: “Xem ra hiện tại cô sống rất tốt.” Bằng không sẽ không có câu cảm khái kia.

“Đúng vậy,” Hoa Quỳnh gật đầu, không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt đều mang theo ý cười: “tôi gặp một người rất tốt.”

cô dùng một chút, tiếp theo nghiêm mặt nói: “cô Cố, chuyện của Vincent, tôi thay hắn nói câu thực xin lỗi với cô, cô yên tâm, về sau hắn sẽ không quấy rầy cô nữa.”

Cố Hàm Sương nhớ tới lời Lục Văn Tĩnh nói, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng cô ấy: “Người có thể kiềm chế Vincent, là cô!”

Hoa Quỳnh gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy, là tôi.”

“cô vì cái gì……” cô đột nhiên mắc kẹt. Nên hỏi cái gì? Tại sao lại ở chỗ nguy hiểm? Biết rõ hắn là dạng người gì, tại sao còn muốn ở bên nhau?

Hoa Quỳnh lại có thể biết nàng muốn hỏi cái gì: “Vincent là một người tốt, hắn thông minh lại nhân nghĩa, những suy đoán của mấy nhà tâm lý học cũng là sự thật, hắn chỉ là…… Bị quá nhiều cực khổ.”

“hắn từ nhỏ đã bị một tên biến thái nhận nuôi, dùng hắn để làm thực nghiệm, không đến ba tuổi liền bắt đầu bị người ta không ngừng mổ bụng.”

“Khi tôi gặp được hắn, hắn chỉ là một người nho nhỏ trần trụi nằm ở trên đất dính đầy lá khô, toàn thân không có một chỗ thịt nào nguyên vẹn, lại bị đông lạnh đến xanh tím. Nhưng mà hắn lại cười với tôi, đôi mắt màu lam lại ấm áp sáng ngời.”

“Từ nhỏ đến lớn, hắn được người khác cho quá ít thiện ý, tôi chỉ là giúp đỡ hắn vài lần, chỉ một vài điểm bé nhỏ đó vốn không đáng kể chút nào, lại khiến cho hắn gặt gao bất lý, mãi đến ý không buông tay.”

cô cười khổ lắc đầu: “cô Cố, hiện tại cô có lẽ còn không hiểu, nhưng rồi sẽ có một ngày, cô sẽ gặp được một người như vậy, mặc kệ hắn là người hay là ma, cô sẽ đều nguyện ý vứt lại hết tất cả để ở bên cạnh hắn.”

“hắn nghe lời tôi nói, tôi sẽ tận lực để giảm bớt tội ác của hắn xuống.” trong mắt cô mang theo ánh lệ, khóe môi lại cười rất chân thật: “Về sau khi tôi xuống địa ngục, chúng tôi cũng sẽ ở cùng nhau”

Cố Hàm Sương trở về, trong đầu nhớ lại lời Hoa Quỳnh nói: rồi sẽ có một ngày, cô sẽ gặp được một người như vậy, mặc kệ hắn là người hay là ma, cô sẽ đều nguyện ý vứt lại hết tất cả để ở bên cạnh hắn.

Hoa Quỳnh vẫn luôn giống một con thiên nga, cũng sẽ không sợ hãi việc có thể tan xương nát thịt.

Nhưng mà cô…… sẽ như vậy sao? Vì Lục đại ca…… cô sẽ như vậy sao? Cố Hàm Sương nghĩ không ra đáp án.

cô một mình trở về, mới vừa vào cửa liền thấy ở phòng khách có một người nôn nóng đảo quanh là Lục Văn Tinh. Lục Văn Tinh nhìn thấy cô, đem di động trong tay ném đi, đi nhanh lại bắt lấy bà vai cô: “Em đã đi đâu?”

Cố Hàm Suong nhìn hần, từ trước tới nay trong suy nghĩ của cô, hần vẫn luôn là một người ổn trọng, cô chưa bao giờ gặp qua hần như vậy, sợi tóc hỗn độn, trong mắt đầy lo âu, thái dương còn có thể nhìn thấy cổ nổi gân xanh.

rõ ràng chặt vật như vậy, thậm chí còn có chút dữ tợn, nhưng mà cô lại cảm thấy thực sự rất động lòng người.

Lục Văn Tinh vẫn còn nắm lấy vai cô, lực đạo trên tay làm cho cô cảm thấy đau đớn: “Em đã đi đâu? Há? Em có biết hiện tại là mấy giờ hay không? Em làm sao dám một mình chạy khắp nơi như vậy?”

Cố Hàm Suong nhìn thấy trong mắt hần chứa đầy lo âu cùng tức giận, đột nhiên nhào vào trong lòng ngực hần, đôi tay vòng lấy vòng eo thon chắc, trấn an mà vỗ vỗ lưng hần, ôn nhu nói: “Lục đại ca, không có việc gì đâu.”

Lục Văn Tinh từ từ an tĩnh lại, ôm chặt lấy cô: “Hàm Suong, không được chạy lung tung như vậy, anh đã nghĩ ra biện pháp, rất nhanh là có thể giải quyết.”

Cố Hàm Suong dừng động tác trên tay lại, từ trong lòng ngực của hần ngẩng đầu lên, nhìn lên chiếc cằm kiên nghị.

hần không nói gì thêm rồi cuộc là biện pháp gì, nhưng nghĩ cũng biết, chuyện đến cả cảnh sát cũng phải giải quyết khó khăn như vậy, hần muốn giải quyết thì là chuyện lớn cỡ nào.

cô từng miêu tả diện mạo của Vincent, lại phát hiện hần trừ việc có một khuôn mặt xinh đẹp cùng đôi mắt màu lam, cô hoàn toàn không thể nhớ nổi hần lớn lên có bộ dáng thế nào. Đây rồi cuộc là năng lực đáng sợ cỡ nào!

Người như vậy, có người nào có thể đối phó được?

cô lắc đầu: “không cần, Lục đại ca, em đã giải quyết, hần sẽ không đến nữa đâu. Em gặp..... một người cổ nhân.....”

cô đem chuyện vừa rồi nói cho hần nghe, Lục Văn Tinh liền nâng lông mày.

“Lục đại ca, anh có cảm thấy em nên khuyên cô ấy đối phó Vincent hay không?” cô chần chờ hỏi.

“không.” Lục Văn Tinh lắc đầu: “Vincent không phải là người mà bất luận kẻ nào cũng đối phó được, không phải chưa có người nghĩ tới việc tìm được người có thể kiềm chế hần, xúi giục cô gái đó bắt lấy Vincent.”

“Nhưng mà bọn họ không có nghĩ tới việc, Vincent là người như vậy, nếu đối phương là người có thể dễ dàng bị xúi giục, thì làm sao có thể khiến hần cam tâm chịu cho cô gái đó kiềm chế.”

“Cho nên kỳ thật như vậy mới là kết quả tốt nhất, bằng không người kia một khi xảy ra chuyện gì, Vincent mất đi không chế, hậu quả không phải kẻ nào cũng có thể gánh vác được, em phải biết rằng, Fes thủ đoạn như vậy, ở trước mặt hần thì cũng không đáng nhắc tới.”

“Chính là người mà vừa rồi anh nói tìm được biện pháp.....”

Lục Văn Tinh xoa xoa khóe mắt cô, kéo kéo khóe miệng: “Cá chết lưới rách thôi, không đến nỗi không nắm chắc được.”

Cố Hàm Suong nhìn hần, trong mắt có thể thấy rõ cảm tình, lại nhớ đến chuyện đã xảy ra với Cố gia, sau chuyện đó bởi vì nhà chồng sợ chịu liên lụy mà cô bị rơi vào cảnh ngộ ngày trước, thậm chí họ còn coi cô là nữ nhi “Chết bệnh” của Cố gia.

Đột nhiên cô liền hiểu rõ lời mà Hoa Quỳnh nói.

người trước mắt này, nếu cùng hần xuống địa ngục, cô nguyện ý sao?

Nguyện ý, chỉ cần hần vẫn luôn đối xử với cô như vậy, chỉ cần hần vẫn luôn là Lục đại ca.

hần có đi đâu thì cô đều nguyện ý theo hần.

Tác giả có lời muốn nói:

cái nhìn của Hoa Quỳnh không đại diện cho cái nhìn của tác giả, Vincent tuy rằng đối với người khác tàn nhẫn, nhưng hần đã đem tất cả tốt đẹp cho Hoa Quỳnh, cho nên nàng nhìn hần rất tốt, mới có thể đánh giá như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chia sẻ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

cent đã ngồi trên máy bay bay đi nước D. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì tôi nghĩ đời này chúng ta cũng sẽ không gặp lại nhau.

Nhưng xem việc chúng ta đã có một cuộc gặp gỡ, xin cho tôi nói hai câu.

Tôi biết trải qua một lần đau khổ như vậy cô đã không muốn toàn tâm toàn ý một lần nữa, cũng giống như tôi lúc đầu, một mặt nói bản thân phải tin tưởng, một mặt lại không thể mất đi sự tỉnh táo.

Nhưng cô Cố, yêu nhau không phải là dùng thứ che gió chắn mưa của hần để lấy sự không rời đi của cô, mà là có một người như vậy, cô nghe thấy nhịp tim đập của hần sẽ cảm thấy vui mừng.

Thời gian sẽ chiếu sáng tất cả, trong mắt một người có bao nhiêu nhu tình mật ý cuối cùng sẽ bị nhìn rõ hoàn toàn.

Tôi nghĩ cô đã tìm được người đáng giá làm bạn cả đời, chúc cô sớm lấy lại được năng lực cảm mến một người, như vậy mới không phụ lại duyên kỳ ngộ này. Về Vincent, cô yên tâm, hần là một thiên tài, nhưng cũng không phải trời sinh thích giết người, hần chỉ là bị người đàn ông đó phá hủy năng lực phân biệt thị phi.

Hần chỉ có thể vào lúc bình tĩnh khỏi giấc mộng khi mơ thấy người đàn ông kia mà không khống chế được đi du dương trong bóng đêm, tôi cầu xin hần không làm hại những người vô tội.

Hần sẽ lấy đi những bộ vị xinh đẹp là bởi vì người đàn ông kia lúc tra tấn hần luôn nói cho hần biết, hần ta xem trọng hần vì trong tất cả những đứa trẻ ở cô nhi viện thì hần là người xinh đẹp nhất.

Chúng tôi đi đến nước D bởi vì Vincnet cuối cùng

cũng cố lấy dũng khí, cần cùng uôi ác mộng của hắn, người đàn ông đã tạo ra hắn cũng phá hủy hắn đưa ra một kết thúc.

Bản lĩnh của Vincent đều được hắn truyền cho, khả năng thất bại của chúng tôi rất cao.

Nếu chúng tôi may mắn thành công quăng đòi con lại chắc sẽ tích phúc đức, không cần được hồi báo chỉ mong được giảm chút nhân quả.

Nếu có một ngày hắn mất đi không chế, tôi sẽ tự mình dẫn hắn đi, xuống địa ngục cùng hắn trả lại một đời tội nghiệt này, kiếp sau làm cây cỏ, súc sinh, chỉ mong có thể ở cùng nhau.

Hoa Quỳnh."

Cố Hàm Suong gấp bức thư lại, không thể không nói, Vincent rời đi làm cho cô thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cô không vĩ đại được như vậy, để cho Lục Văn Tinh làm tất cả để giúp dân trừ hại, nói không chừng còn có thể mất cả mạng.

Trước khi nhìn thấy Hoa Quỳnh, đều đã làm tốt sự chuẩn bị nếu phản kích không thành có thể mất đi hai mắt.

Hơn nữa, Lục Văn Tinh là một người trong sạch, nếu Vincent chết trong tay hắn thì không biết ông trời phải tính nhân quả này như thế nào.

Dựa vào tội của Vincent mà giết hắn thì có khác gì hắn chứ? Dù sao những người đối phương giết ddeuf là người phạm tội, cho dù ý nghĩ ban đầu như thế nào nhưng cũng coi như là giết những người muốn hại tính mạng của người khác, Lục Văn Tinh giết hắn chẳng lẽ chính là cứu tính mạng của những tên tội phạm sao?

Hoa Quỳnh có thể xử lý chính là kết quả tốt nhất.

Cô để chuyện này sang một bên, lại nhìn không được mở bức thư ra đọc nửa đoạn đầu, quay đầu nhìn về khuôn mặt thanh lệ vô song được tấm gương phản chiếu ngược lại.

Cô biết cách nào bày ra những gì xinh đẹp của mình cũng biết những lời nói như nào là êm tai nhất.

Giống như tiệc rượu ngày đó, cách phản đòn lại Cố Mẫn còn nhiều cô không cần giống như một diễn viên đi lên biểu diễn tài nghệ. Biết thời biết thế chẳng qua là vì phơi bày bản thân ra trước một người.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Vài lần như vậy quả nhiên làm cho người đàn ông kia thần hồn điên đảo vì cô. Tình yêu này làm cho yên tâm mà cô dùng cả đời còn lại để đáp lại.

Chỉ là hiện tại... không đủ sao?

Đúng vậy, làm sao mà đủ được? Hắn không ngừng làm bạn cả đời với cô, hắn có tình yêu mà cô trừ việc ở bên hắn cả đời thì không muốn cho hắn thêm cái gì.

Cô nghĩ rằng cô giả vờ tốt lắm, có thể lừa được người khác cũng lừa được chính mình không ngờ vừa gặp một lần đã bị người khác nhìn thấu.

Ngay cả các cô có những lý do giống nhau nhưng cô cũng phải công nhận sự thông minh của Hoa Quỳnh, cũng sẽ không nghi ngờ lời cô ấy.

Lục Văn Tinh cũng là người thông minh sâu sắc, Hoa Quỳnh cũng có thể nhìn ra thì Lục Văn Tinh,

cần thời gian bao lâu?

Nhưng mà tình yêu... cô đặt tay lên ngực, cô còn có trái tim sao? Cô còn có thể yêu sao?

***

Buổi tối lúc Lục Văn Tinh trở về cũng đã khuya, chuyện của Vincent đã được giải quyết, còn có cục diện rối rắm của Trương Thần, vội vã đến chân không chạm đất.

Nhưng cho dù muộn như thế nào hần cũng không muốn ngủ ở văn phòng như trước đây, mỗi ngày đi sớm về khuya hấp tấp lái xe trở về.

Đêm nay Cố Hàm Suong không chờ hần giống như trước kia mà đã sớm nằm trên giường ngủ.

Lục Văn Tinh đi vào phòng ngủ mờ tối, đèn ngủ lưu ly màu hồng nhạt cạnh giường chiếu xuống người nằm trên giường một tầng ánh sáng ấm áp, cũng xoa dịu trái tim người về đêm.

Nhưng hiện tại hần cũng học được thói xấu, phong độ thân sĩ khi mới gặp không biết đã sớm biến mất đi đâu, nằm đè lên một khối tròn tròn nho nhỏ trên giường.

Một thân hình đàn ông cao một mét tám mấy, nặng hơn một trăm cân (1 cân TQ = 0.5kg) đè lên, Cố Hàm Suong lập tức tỉnh lại, còn chưa kịp trợn mắt lườm hần đã cảm nhận được hơi thở quen thuộc. Cô ôm lấy đầu hần, ngón tay bạch ngọc cắm vào vuốt ve mái tóc, mơ hồ hỏi "Anh về rồi sao?"

Lục Văn Tinh chôn mặt ở nơi mềm mại, rầu rĩ 'ừ' một tiếng.

Cố Hàm Suong tỉnh táo lại, đẩy đầu hần ra, giữ lấy mắt hần. nhìn thấu vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt hần

thì dịu dàng dỗ dành "Đi rửa mặt đi nhé?"

"Không muốn đi, mệt..." Hân than hờ. Đầu không nhìn được ngã xuống giường, tiếng ngáy nháy mắt vang lên.

Có thể thấy được hân thật sự mệt mỏi nếu không chỉ cần hân còn chút sức lực đều sẽ nhìn không được mà ôm lấy vợ làm loạn, làm sao có thể sống yên ổn như vậy.

Cố Hàm Sương thở dài ngồi dậy, dùng thân thể của mình cho hân dựa để cởi quần áo cho hân. Lúc Văn Tinh vẫn ngủ mặc cho cô giầy vò.

Cô cởi hết quần áo cho hân lại đi xuống giường vào toilet lấy chậu đựng nước, lúc trở về người cũng đã hoàn toàn ngủ sau, cô dùng khăn mặt thấm nước lau tay, mặt mũi cho hân.

Sau đó lại thay một chậu nước khác, đi xuống cuối giường, lau chân cho hân.

Đây là lần đầu tiên Cố Hàm Sương làm những chuyện này, vẫn không thành thạo, trong lòng có cảm giác không được tự nhiên nhưng không có không tình nguyện.

Lâm Trọng cũng có lúc mệt chết đi được nhưng cô thà để hân tìm nô ti cũng tuyệt đối không bình tĩnh giống những di nương khác vì thể hiện sự hiền lành của mình mà hạ thấp mình rửa chân cho hân, vậy sẽ làm cho cô cảm thấy ghê tởm.

Cố Hàm Sương nghĩ nghĩ, có lẽ cái 'Mệt' của Lâm Trọng không liên quan đến cô. Một nửa là đã tâm cùng trả thù của chính hân, hơn nữa còn lại là vì một đồng nữ nhân cùng đứa nhỏ trong hậu viện của hân, không có cái nào vì cô.

Nhưng Lục Văn Tinh không giống như vậy, trong miệng hẳn cả ngày ồn ào chính là "Phải nuôi được vợ, tạo điều kiện cho con."

Làm cho cô cảm thấy cô và hẳn là cùng nhau tạo thành một gia đình, trong gia đình chỉ có bọn họ, tương lai còn có đứa con của bọn họ. Một mối của hẳn là vì bọn họ.

Chân Lục Văn Tinh rất to, cũng không có mùi gì, chính là đen đen không dễ nhìn, lại làm cho người ta cảm thấy được sự kiên định. Cô lau khô chân cho hẳn rồi nhét vào trong chăn.

Chờ đổ nước xong đi ra cũng không còn sức mặc áo ngủ của hẳn nữa, cứ cời trần như vậy ngủ thôi.

Chăn trên giường bọc hai người lại, cô tiến vào trong lòng hẳn, đầu tựa vào ngực hẳn, nghe tiếng tim đập của hẳn lại đếm số mạch đập của mình.

Có lẽ đây chính là cảm giác yêu cô đã quên, nhưng nhịp tim đập của hẳn cuối cùng cũng khiến cho cô đồng cảm.

Cô chui ra khỏi chăn, ngón tay nhẹ nhàng miêu ta khuôn mặt của hẳn, học động tác hẳn đã làm rất nhiều lần, hôn lên trán hẳn "Ngủ ngon, Văn Tinh."

Chậm rãi nhắm mắt lại.

Buổi sáng Lục Văn Tinh tỉnh dậy không có cảm giác gò bó của quần áo trước khi say rượu. Trên mặt cũng không có cảm giác dầu đầy mặt do một đêm rửa mặt ngược lại là cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Hắn quay đầu, nhìn thấy người con gái đang ngủ

say bên cạnh. Mái tóc rối tung, da thịt trắng trẻo, lông mi dài rậm, môi đỏ mọng nước, hoạt sắc sinh hương lại vô tội như vậy.

Mềm lòng đến rối tinh rối mù.

Hắn mặc quần áo đi ngủ cũng không ít lần, thời kỳ thiếu niên, không muốn bị dạy dỗ, chờ đêm đến mới mò về nhà, cả người mềm nhũn trở về phòng liền ngã đầu xuống giường ngủ.

Cùng mấy người Trương Thần cuồng hoan ở KTV, uống rượu thì trực tiếp thuê khách sạn ngủ qua đêm.

Những ngày gian nan cùng Lục Gia kia, trong lúc đó hắn khổ cực giao thiệp, bởi vì bối phận thấp cho nên khoảng thời gian đó hầu như mỗi ngày đều là say như chết trở về, suốt chút nữa bị xuất huyết dạ dày.

Ông nội đã nhiều tuổi không thể giúp đỡ hắn, hắn lại không muốn để người lạ đến gần. Sau đó nữa lại bởi vì sợ ông nội lo lắng mà tìm lý do để dọn ra khỏi nhà cũ.

Bây giờ thật ra không có người nào dám trút rượu cho hắn, nhưng cũng có lúc hắn mệt đến mức đầu ngón tay cũng không muốn động.

Hắn phát hiện vợ hắn ngoại trừ xinh đẹp còn có tài văn chương, lúc hiền lành cũng hấp dẫn chết người.

Đặc biệt là cảm giác có thể yên tâm giao bán thân ra, giống như chỉ cần trở về nhà, bước vào cửa là có thể hoàn toàn thả lỏng người, ngủ ngay lập tức cũng không sao, đây là việc cho dù trước đâu có thuê nhiều người giúp việc cũng không làm được.

Như vậy, lương tâm của hắn ngược lại phát hiện, không quấy rầy cô. Nhẹ tau nhẹ chân mặc quần áo

vào nhưng Cố Hàm Sương vẫn bị tỉnh lại.

Cô nhìn ánh mắt của người đàn ông, tối qua hai giờ đêm hẳn mới về cho nên mới ngủ được mấy tiếng đồng hồ, màu đỏ dưới đáy mắt vẫn chưa rút đi.

"Chúng ta đến sống ở phòng nhỏ kia đi." Cố Hàm Sương đề nghị. Cô nhớ rõ ở chỗ đấy thì Lục Văn Tinh về nhà tiện hơn.

Lục Văn Tinh lắc đầu "Ở đấy người giúp việc không ở được, anh sợ em sẽ không quen."

Phòng kia không có người giúp việc, Lục Văn Tinh cũng không thích chỗ nhỏ như vậy còn có thêm người ngoài vào ở. Thuê giúp việc theo giờ dù sao cũng không chu đáo mọi mặt bằng người giúp việc ở nhà, luôn luôn có chỗ không quan tâm được.

 cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Nhà của Lục Gia ở thành phố W cũng không nhiều, trước khi cưới Lục Văn Tinh đã muốn mua một ngôi biệt thự gần nội thành nhưng thành phố W là thủ phủ, dân cư đông đúc, đất đai quý giá, cũng không đủ cầu, những khu biệt thự cũ từ mười năm trước đã bị chia cắt không còn, những người già ở thành phố W cũng không giành được dành ở vùng ngoại thành.

Khu biệt thự mới vừa giải tỏa xong, còn đang tìm người đầu tư. Trong lúc nhất thời lại không tìm được chỗ ở thích hợp. Hẳn đã cho người tìm kiếm, nhưng mà chuyện này có gấp cũng không được.

"Em sẽ làm chuyên nhà." Từ lần trước Lục Văn

Tinh trở về, nghĩ đến khi hắn trở về ngôi nhà lớn như vậy, về sau cô còn có thể biết rửa tay nấu canh và thế vẫn lén lút luyện tập.

Huống chi không phải vẫn còn có người giúp việc sao?

Lục Văn Tinh lắc đầu, hiện tại đừng nói trong vòng luân quần phu nhân tiểu thư, cho dù là gia đình có điều kiện tốt một chút thì các cô gái cũng được nuôi dưỡng yếu ớt, làm gì có ai sẽ động tay làm việc nhà chứ?

Người vợ này của mình mặc dù ở nhà mẹ đẻ cũng cả ngày chịu bị sai vặt giống như cô bé lọ lem.

"Cũng không có chuyện gì thú vị, cẩn thận mệt."
Hắn nói.

"Anh làm việc như vậy còn không sợ mệt thì em còn ghét bỏ gì chứ?"

Lục Văn Tinh nhúm mày "Anh là đàn ông."

Câu nói 'anh là đàn ông' này người đàn ông nào cũng sẽ nói, anh là đàn ông chuyện bếp núc anh sẽ không làm hoặc là anh là đàn ông đây là chuyện anh phải làm. Xem hắn nói câu này dưới loại tình huống nào thì trên cơ bản có thể phân định người này có đáng để mình phó thác chung thân cả đời hay không.

Cố Hàm Sương dẫu môi "Nhà là của hai chúng ta, anh thương em chẳng lẽ em không thương anh sao? hơn nữa..." Ánh mắt cô chuyển động "Anh cũng không nên coi thường tay nghề của em."

Lục Văn Tinh bị câu nói phía trước của cô làm cảm động lại bị câu nói phía sau làm cho không biết nên khóc hay nên cười. không đành lòng phá vỡ sự tích

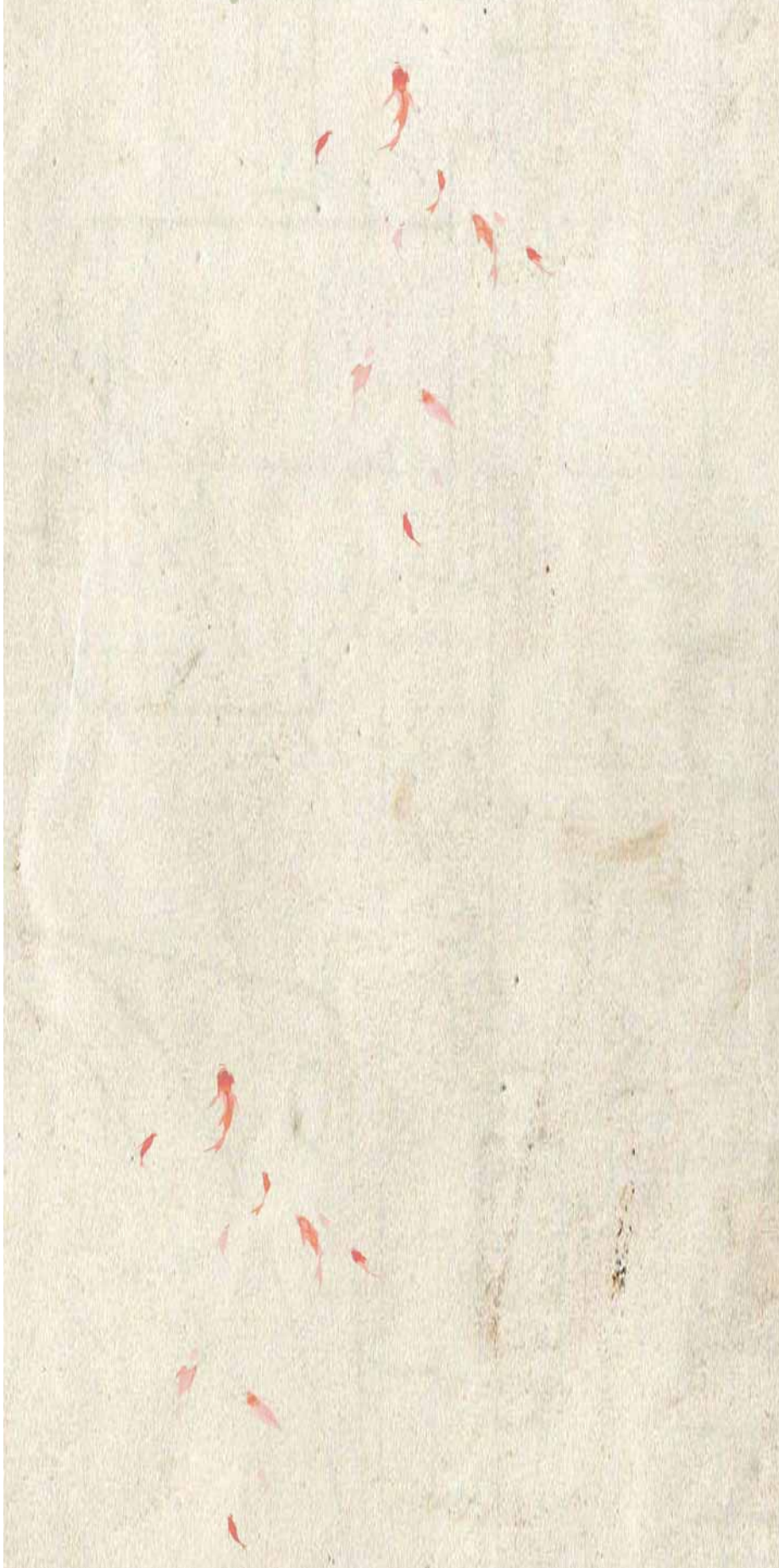

cực của cô, cũng thuận theo cô "Đi, để cho chúng ta
nhìn xem tay nghề của Lục phu nhân." Cùng lắm thì
không được thì lại chuyển về.

CQH

congquanghang.com

facebook.com/CungQuangHang

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sẽ thắng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trương Thần “Tôi chỉ là nhất thời vận may không tốt thôi, cũng không phải lần nào cũng xui xẻo như vậy, tại sao lại có thể cướp đi quyền tự do yêu đương của tôi chứ?”

“Chuyện đó và vận may không liên quan gì đến nhau, chỉ đơn giản là chỉ số thông minh có vấn đề, cậu như vậy, một người đến một người lừa, một đôi đến một đôi lừa, chưa từng dừng đến vận may.”

Thằng ngốc này, trong vòng luẩn quẩn này làm gì có người nào may mắn như hắn, còn có cơ hội được chọn chọn nhặt nhặt? Đây hoàn toàn là làm mất hết cơ hội của chính mình.

không thấy được nhiều quan hệ thông gia như vậy, cho dù trong nhà không bức ép thì bọn họ cũng tự mình tính kế, dù sao cạnh tranh kịch liệt, chỉ cần có thể giúp đỡ cho mình thì cho dù không chịu được cũng cam tâm tình nguyện nghiền nát.

Trương Thần không nói.

Dịch Bác Hàm quay người nói với Lục Văn Tĩnh “anh Lục?”

Lục Văn Tĩnh gật đầu “đi thôi, người phụ nữ kia có thể đang ở bên cạnh đối phương.”

Lục Văn Tĩnh cảm thấy người phụ nữ kia xuất hiện quá trùng hợp, vì thế phân tích xem đối phương là nhà ai phái đến nhưng hạng mục này rất lớn, hấp dẫn số người cạnh tranh cũng không ít, nhất thời khó có thể xác định chỉ có thể chờ đến rồi lại xem xét.

Chờ đến khi bọn họ đến nơi nhìn thấy người đàn ông dẫn theo cấp dưới đứng ở nơi đó Lục Văn Tĩnh không khỏi nhũn mày, người quen cũ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Quan Lâm

Editor: huyetsacthiensu

Nửa cuộc đời của Lục Văn Tĩnh, hiếm khi bị người hãm hại. Có thể để hắn coi là đối thủ đều là những người đã làm cho hắn thật sự nểm trái đắng. Cháu trai của Vương gia là một trong số đó, không thể không thừa nhận đối phương là một người thật sự có bản lĩnh, hãm hại người còn thiếu kinh nghiệm là hắn.

Nhưng bù lại sau khi trở về hắn sẽ không để đối phương trong lòng, dù sao sau đó hắn rời xa trung tâm thành phố W, việc buôn bán cũng dần dần không có gì cản lui tới.

Mà nghe nói đối phương bị anh em nắm được nhược điểm, trong lúc nhất thời óc còn không nổi mình óc, Lục Văn Tĩnh cũng ném chuyện này ra sau đầu, không ngờ hôm nay lại đụng mặt, bên cạnh còn có người con gái chân ái của Trương Thần.

Ánh mắt của hắn chuyển quanh giữa hai người, liên tưởng đến thân phận người phụ nữ từ nghiệp trường IVY League danh giá, nhất thời hiểu rõ “thật sự là lợi hại, vì chút đồ này nọ ngay cả người phụ nữ của mình cũng mang ra bán.”

Làm cho hắn bị một vỏ đau, Lục Văn Tĩnh từ trước đến nay trở thành nhân vật (trong tác phẩm văn học, nghệ thuật), hôm nay xem ra không phải người ta có bản lĩnh mà là lúc đầu bán thân quá kém, thua trong tay tên oắt con như vậy.

hắn coi thường loại này nhất, chuyện gì cũng để nữ nhân ra mặt, không có tiền đồ.

Vương Quan Lâm sắc mặt có chút khó coi, vừa mới chuẩn bị mở miệng đã bị người bên cạnh đè lại cánh tay.

Giản Man tiến lên một bước: "Lục tiên sinh nói không nên quá khó nghe, không nói đến trước đây giữa chúng ta là anh tình tôi nguyện, các ngươi tài nghệ không bằng người, cũng không oán được trên đầu người khác."

Lục Văn Tĩnh nhìn quần áo cao quý bình tĩnh chuyên nghiệp, một dạng nữ nhân khôn khéo giỏi giang, không rõ đầu óc cô ta phát triển thế nào. Cảm thấy bản thân hi sinh thật vĩ sao?

Theo trò vui này, vẫn kính dâng vĩ đại như vậy, cũng không biết nhiều năm đọc sách đi đâu.

Lục Văn Tĩnh lười phí lời với bọn họ "Hừ" một tiếng mang người đi đến bên kia.

Vương Quan Lâm nhìn bóng lưng nam nhân, trong mắt một mảnh ám trầm.

Tình huống Vương gia không khá hơn Dịch gia bao nhiêu. không phải nói bố mẹ mặc kệ hần chơi bởi mà là lão gia tử có thể sinh, chín con trai hơn hai mươi cháu trai, toàn bộ nhìn chăm chăm vào gia sản, hăm dọa lực bao nhiêu mới bộc lộ tài năng.

Ở cùng một chỗ trong cùng một vòng tròn, lúc nhỏ hai người đã từng gặp mặt.

Đối phương có thể không có ấn tượng đối với hần nhưng hần lại có ấn tượng sâu sắc.

hần còn nhớ rõ khi còn nhỏ thấy hần được Lục lão gia tử mang đến tới nhà làm khách, hần mặc áo sơ mi, cười phách lối, hần chưa từng thấy bộ dáng tươi cười tùy ý như vậy.

Bọn họ rõ ràng là cùng tuổi, hần lại lúc nào cũng mang theo mặt nạ hiểu chuyện thông minh, cái gì cũng không làm, thành tích nhiều lần xếp cuối, cả ngày nghịch ngợm gây sự không làm việc đàng hoàng, lại hưởng thụ sự cưng chiều của người nhà.

Thậm chí hần còn thấy tên kia và ông nội giống như chịu ảnh hưởng của Lục lão gia tử; để quai trọng sang một bên, cười tủm tỉm cùng cháu trai chơi điện tử.

Mà ông nội của hần, đừng nói là cùng hần đánh điện tử, lúc hần hết sức lo sợ biểu hiện mình, khen hần một câu cũng có thể làm cho hần được sủng ái mà lo sợ.

Vì sao? Cũng bởi vì Lục gia chỉ có hần là cháu trai sao? Vậy thật không công bằng không phải sao?

Thậm chí ngay cả nụ cười cũng keo kiệt với bọn họ, lôi kéo tay của đối phương đều khen Lục gia có người kế tục.

Nhưng mà đứa bé tí có thể nhìn ra được cái gì? Chẳng qua là khách sáo khen tặng mà thôi, Lục lão gia tử lại cười vẻ mặt kiêu ngạo.

Khi đó hần liền nhớ kỹ Lục Văn Tĩnh.

Ta phải chứng minh với người đời, không có gì nỗ lực mà không đạt được, kiêu ngạo của hần có thể duy trì liên tục duy trì liên tục bao lâu? Cuối cùng có một ngày ta sẽ đánh bại hần, đứng ở vị trí làm cho hầnngửa mặt nhìn lên.

Đây là cách hay nhất làm cho ông nội nhìn với cặp mắt khác xưa.

Giản Man ôm tài liệu lui về phía sau Vương Quan Lâm, không để ý đến không để ý đến ánh mắt nhìn chăm chăm của Trương Thần, thắng làm vua thua làm giặc, chỉ cần có thể, không cần biết dùng thủ đoạn gì.

Hơn nữa, một nhị thế tổ chỉ biết dựa vào người nhà như thế cô ta làm sao có thể coi trọng hần.

Hai nhóm người đều tự chiếm lấy một góc tiền sảnh, sóng ngầm lưu động, cùng đợi thời gian vào trận.

***

Thương trường như chiến trường, tràn ngập khói thuốc súng vô hình.

Trải qua cuộc gặp gỡ tranh đấu gay gắt cuối cùng hạ màn. Hoài Đặc Lí Đức tiên sinh đưa tay: "Như vậy, Lục tiên sinh, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ. "

Lục Văn Tĩnh nhếch môi: "Hợp tác vui vẻ."

Hoài Đặc Lí Đức nhìn thanh niên ý chí bừng bừng này, nhin không được nói thêm một câu: "Lục tiên sinh, cậu là người trong nước thẳng thắn nhất tôi đã gặp."

Dịch Bác Hàm đứng bên lộ ra vẻ mặt kỳ quái thế nhưng Trương Thần và Lục Văn Tĩnh đều không hề khác lạ.

Trương Thần là một tên học tra, xem một bức tranh châm biếm cũng cháng váng đầu căn bản khôngthấy có gì sai.

Đạo này Lục Văn Tĩnh nhờ phúc của vợ mà văn hóa tu dưỡng tăng lên nên nghe hiểu thế nhưng lòng dạ hần sâu sắc không muốn lộ ra ngoài, đôi mắt hẹp dài híp lại, không ai nhìn ra điều khác thường.

Bởi vậy Hoài Đặc tiên sinh không thấy gì, dùng vốn tiếng Trung sứt sọc nói tiếp "Tôi có nghiên cứu qua lịch sử Trung Quốc, ông cha các ngài đã chế ngự con dân hết sức hết sức xuất sắc."

"Tôi mới tới Trung Quốc, cho tôi bây giờ không ai có thể nhìn thẳng tôi, người có thân phận thấp hơn tôi thì khúm núm nịnh bợ khúm núm nịnh bợ luôn luôn theo bản năng lấy lòng tôi, thân phận cao hơn luôn luôn vênh mặt hất hàm sai khiến với tôi. Lục tiên sinh, anh là người đầu tiên nhìn thẳng vào tôi."

Lần này tất cả mọi người đều hiểu hần muốn biểu đạt ý gì, hai thành ngữ* này hần dùng rất chính xác.

*2 thành ngữ được nhắc đến trong câu của ông Hoài Đặc là:

- 奴颜婢膝 (nó nhan tì tất): Khúm núm nịnh bợ

- 颐指气使 (dì chỉ khí sử): Vênh mặt hất hàm sai khiến.

Có người sắc mặt không tốt, có người lại chẳng để ý.

Lục Văn Tĩnh là ai, trong nhận thức của hắn từ nhỏ đến lớn, trời là lão đại, đất là lão nhị, hắn chính là lão tam, hi vọng hắn khúm núm nịnh bợ thì cho dù là đầu khớp xương vỡ cũng không có khả năng.

Về phần vành mặt hất hàm sai khiến, người hắn chướng mắt thì hắn cũng lười để ý, nhìn thấy hắn cũng có thể không nói gì với người hướng chỉ sau khi thành niên hiểu chuyện thì những người bên cạnh cũng là những người linh hoạt, khéo đưa đẩy, đơn giản không cho người nói.

Lời của Hoài Đặc làm cho lòng người khó chịu nhưng lại đúng với hiện thực.

hắn cười cười: "Hoài Đặc tiên sinh người ngừng đầu ưỡn ngực có rất nhiều, trước đây chúng tôi có thể đứng lên sau này cũng có thể đứng lên."

Hoài Đặc cười ha ha: "Lục tiên sinh, không có ý tứ gì khác, Trung Quốc đúng là một dân tộc vĩ đại, tôi đã từng đọc một ít sách cổ của các anh, phong độ của một đại tướng mới là khí độ các anh có."

Hai người vừa nói vừa đi đến bãi đỗ xe, xe Lục Văn Tĩnh dừng ở bên ngoài, Hoài Đặc gật đầu với bọn họ ý bảo bọn họ đi trước.

Bọn họ tạm biệt Hoài Đặc tiên sinh rồi lên xe, Dịch Bác Hàm khởi động xe.

Vương Quan Lâm luôn đi theo phía sau thấy thế cũng không nhịn được nữa tiến lên: "Hoài Đặc tiên sinh."

"Người trẻ tuổi." Hoài Đặc cười híp mắt hỏi: "Cậu còn có chuyện gì sao?"

Vương Quan Lâm chịu đựng tâm tình trong lòng, khoe miệng cứng đờ: "Chỉ là muốn biết phương án kinh doanh của chúng tôi có gì không bằng Lục thị mong ngài có thể chỉ điểm một chút."

"Người trẻ tuổi." Hoài Đặc nheo mắt lại: "Số liệu Của các cậu rất hoàn mỹ nhưng trước đó chúng tôi dùng thiết kế ban đầu của các cậu thiết kế một bảng câu hỏi khảo sát trên thương trường, phương án của Lục tiên sinh chiếm được nhiều sự ủng hộ hơn. Điều này chứng minh phương án của Lục thị phù hợp với tình hình trong nước hơn. Thất bại là mẹ thành công, hãy tiếp tục cố gắng."

nói xong cũng không ở lại, lên xe đi.

Vương Quan Lâm bóng lưng nghênh ngang mà đi hùng hăng đạp một cước lên lớp xe hai bên trái phải.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiệc chúc mừng

Editor: huyetsacthiensu

“Cái gì mà phù hợp với tình hình trong nước hơn, còn cái gì mà càng có khả năng phân tích thị trường hơn số liệu? Lục Văn Tĩnh nhất định là đã giờ trò gì đấy.”

“Hoài Đặc tiên sinh là người có thể giờ trò quan hệ ra sao?” Giản Mạn nhíu mày “Lúc trước tôi nói dùng phương án tôi lấy trộm được và phương án của chúng ta dung hợp với nhau. Vì sao anh không dùng?”

“Sao tôi có thể dùng đồ thừa của Lục Văn Tĩnh chứ?” Sắc mặt Vương Quan Lâm âm trầm “Huống chi tôi cũng không cảm thấy phương án của chúng ta kém hơn hắn.”

hắn vẫn luôn kiêu ngạo, nhất là trước mặt Lục Văn Tĩnh hắn càng có cảm giác ưu việt hơn về IQ “Lần này là bọn họ may mắn, lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.”

Trong mắt Giản Mạn lướt qua một tia thất vọng, Tam quan của cô ta và Vương Quan Lâm có chút tương đồng. Bọn họ đều cho rằng người trừ xuất thân thì bản thân cũng phải đủ ưu tú, cũng đều nhận định rằng để thành công thì có thể không từ thủ đoạn nào cho nên hai người mới có thể cấu kết với nhau sau khi gặp ở sân trường.

Đây cũng là nguyên nhân cô ta không vừa mắt Trương Thần.

không ôm chí lớn, đơn thuần lại ngây thơ, trừ dựa vào hoa hồng mà anh trai hắn chia cho để sống qua ngày thì có thể làm được cái gì chứ?

cô ta cam tâm tình nguyện giúp đỡ Vương Quan Lâm, bởi vì đối phương không chỉ có xuất thân mà còn ưu tú, cô ta tin tưởng thành tựu của cô ta và hắn sẽ không dừng lại ở đây.

Biểu hiện lúc trước của Vương Quan Lâm cũng tương đối xuất sắc, bọn họ hợp tác đánh đấu thắng đó, không gì can nỏi, ít có lúc thất bại. Từ thành phố H đánh giết đến thành phố W, vốn tràn đầy lòng tin lại không nghĩ rằng lần đầu tiên giao đấu đã gặp thất bại.

cô ta hạ mắt, quyết định quan sát thêm một thời gian nữa, nếu hắn vẫn còn giữ thái độ này thì cô ta sẽ đổi sang người khác.

Sao Vương Quan Lâm lại không biết cô ta đang nghĩ gì chứ, hai người đều là người thông minh, lại gặp nhau thời gian lâu như vậy, ai không biết ai chứ? Hắn cười nhạt “Giản Mạn, cô mau thu hồi cái ý nghĩ nhỏ mọn này của cô đi, tôi không ngu xuẩn như Trương Thần đâu, chúng ta bây giờ đang đứng trên cùng một sợi dây, tôi không xong thì cô cũng đừng mong toàn thân trở ra.”

cô ta có nhược điểm bị hắn nắm trong tay, sắc mặt Giản Mạn trong nháy mắt trở nên khó coi, lập tức thu liễm, nhàn nhạt nói “anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ đang suy nghĩ nên làm gì tiếp theo thôi.”

Lời này đương nhiên Vương Quan Lâm không tin nhưng cũng không muốn đâm thủng lời nói dối của cô ta, đôi khi không cần phải nói quá rõ ràng, đối phương tự biết là được rồi.

Sắc mặt hắn hòa hoãn một chút, nắm lấy hông của cô ta, dịu dàng dụ dỗ nói “Lần này là tôi quá khinh địch, cũng may chúng ta còn có cơ hội, coi như là một bài học kinh nghiệm, lần sau tôi nhất định sẽ nghe ý kiến của cô, đừng xúc động như vậy, đừng nóng giận nữa nhé?”

Đối phương đã cúi đầu, Giản mạn cũng rút lại thái độ lãnh đạm, cô ta thả lỏng thân thể, thuận theo động tác của hắn ngoan ngoãn dựa vào lồng

ngừa hấn, nhẹ nhàng nói “Ừ” một tiếng, nói “Tôi làm thế cũng là vì muốn tốt cho anh thôi.”

“Tôi biết.” Vương Quan Lâm ôm người vào lòng.

Về việc hai người thật sự vì tình cảm với nhau mà thỏa hiệp hay là theo đuổi tâm tư của mình thì cũng chỉ có bọn họ biết được.

***

“anh Lục, buổi tối chúng ta đi đâu đây?” Trương Thần thò đầu ra khỏi cửa xe hỏi.

Đây là thói quen cũ, mỗi lần ba người đạt được thành công gì trừ thời gian thưởng cho cấp dưới thì sẽ tự thưởng cho chính mình.

“Bận rộn nhiều ngày như vậy tất cả mọi người phải thật thoải mái một hôm, không bằng dẫn theo chị dâu, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.” Dịch Bác Hàm đề nghị.

Lục Văn Tinh đồng ý, bây giờ hấn là người có gia đình, dù sao cũng không hay nếu vẫn chơi bởi lêu lổng như ngày trước, đề nghị của Dịch Bác Hàm cũng hợp ý hấn.

Trương Thần cũng không có ý kiến gì, dù sao ở đâu hấn cũng có thể chơi hight được. Vì vậy ba người cứ quyết định như vậy, hẹn buổi tối gặp nhau ở một nhà hàng.

Lúc Lục Văn Tinh về đến nhà lại không nhận được cái ôm và những lời ca ngợi của vợ hấn.

hấn có chút không vui, ném túi vào nhà, nghĩ xem đối phương có chuyện gì.

Lúc vào đến phòng bếp hấn đã thấy Cố Hàm Sương đứng trước bàn, đưa lưng về phía hấn, đang chuyên chú đảo cái gì đấy, trước người thường xuyên truyền đến tiếng kêu “chiếp chiếp”.

hấn đi vòng qua, nhìn thấy trên bàn kính đặt một chiếc hộp bằng giấy, bên trong lót một ít giấy vệ sinh, bên trên thả một đồng thịt viên đỏ đỏ đen đen, đang há mồm to như bông hoa loa kèn, vỏ đôi cánh không có lông, vội vàng kêu “Chiếp chiếp”.

Vợ hấn đang lấy một cây gậy trúc chế đôi khuấy đều đồ ăn ăn bát, sau đó lấy ra một ít cho vào cái mồm như bông hoa kia, bông hoa vội vã ngậm lấy cái gậy, ăn hết chỗ cháo trên gậy vào bụng. Ngậm miệng lại.

Lục Văn Tinh “Đây là con gì?”

Bây giờ Cố Hàm Sương mới phát hiện hấn đã trở về, bỏ tai nghe điện thoại ra, giải thích “Chim sáo nhỏ, hôm nay lúc em xuống tầng nhặt được. Em không tìm thấy ổ của nó ở đâu nên mang nó về nhà mình.”

Cố Tam thúc yêu chim, trừ sáo, sơn ca, hoàng anh thập tỷ muối đều có, Bát ca để nuôi, từng cho nàng một con nuôi giải buồn. Nàng cẩn thận tỉ mỉ học cách nuôi, đáng tiếc là sau đó nha hoàn trông giữ không cẩn thận để nó bay mất.

cô nhớ rõ thời kỳ sinh nở của Bát ca là đầu xuân trước lập hạ, không biết vì sao mùa đông này lại có chim non.

Lục Văn Tinh cũng không thấy kỳ lạ, dù sao thời nay kỹ thuật hiện đại, chắc nhà ai lúc dọn tổ làm rơi nó.

“Nó còn nhỏ như vậy không sống được đâu.” hấn chắc chắn

Khi hấn còn bé cùng đã từng nuôi chim, con chim sẽ hấn tự tay nuôi đã chết. Lục lão gia sợ hấn đầu lóng nên dùng nhiều tiền mua cho hấn một con họa mi biết ca hát nhưng cũng chỉ một hai ngày sau cũng chết.

Từ đó về sau hấn cũng không bao giờ... có ý nghĩ dẫn chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch nữa.

“Thử xem.” Cố Hàm Sương nói “Thời kỳ trưởng thành của chim sáo chỉ có một tháng, sau một tháng là có thể thả rồi.”

Lúc cô đang nói mấy câu này thì hoa loa kèn lại bắt đầu mở rộng mồm kêu “Chiếp, chiếp.”

Lần thứ hai Cố Hàm Sương múc một ít cháo cho vào mồm nó, hoa loa kèn vội vã rướn cổ lên ngậm.

“EM dứt gì cho nó vậy?”

“Em mua dưới quán bán thức ăn cho chim dưới hầm, nó quá nhỏ, không thể ăn khô được, phải cho thêm ít nước ấm.”

Lục Văn Tinh tình bơ chà xát ngón tay.

Cố Hàm Sương liếc hấn “Văn Tinh, anh có muốn thử một lần không?”

“Ừ, thử một lần cũng không sao.”

Cố Hàm Sương đưa cái bát và cái que cho hấn. hấn cầm dụng cụ sẵn sàng đón dịch chờ hoa loa kèn lần nữa mở mồm kêu thì học theo Cố Hàm Sương xức một ít, cẩn thận đưa đến gần mồm nó.

Hoa loa kèn không cần biết người dứt là ai, chỉ há mồm ăn sạch sẽ.

đã từng dứt cho chim sẽ nhỏ ăn gạo, Lục Văn Tinh nhất thời nổi lên cảm giác thành tựu bí ẩn.

hấn kéo một cái ghế gần đấy ngồi xuống bên cạnh cô.

“không cần cố ý trông chừng nó đâu, nó đói bụng sẽ kêu lên thôi.” Cố Hàm Sương hỏi sang chuyện khác “Ngày hôm nay mọi chuyện có thuận lợi không?”

Lục Văn Tinh gật đầu, lấy tay chọc chọc vào lông ống màu xám cứng rắn, cánh vẫn chưa mọc lông vũ.

Cố Hàm Sương nhìn bộ dáng này của hấn cũng không thêm quan tâm hấn nữa. Trước đây cô cũng không nhận ra Lục tiên sinh còn là một người thích chim nữa đấy.

“Buổi tối em không cần nấu cơm đâu, đi ra ngoài ăn cùng hội Trương Thần.” Lục Văn Tinh dặn dò.

“Tiệc chúc mừng?” Cố Hàm Sương hỏi.

“Buổi tiệc nhỏ.” Lục Văn Tinh gật đầu “Đám người Trương Thần không phải là trường hợp chính thức.”

Cố Hàm Sương đồng ý, trước khi ra ngoài thì trang điểm nhẹ nhàng, quay đầu nhìn thấy Lục Văn Tinh ôm một cái hộp “anh làm gì đấy?”

“anh tính toán một chút, thấy nó khoảng nửa giờ sẽ đói một lần, chúng ta ra ngoài cũng mất ít nhất là mấy giờ nó sẽ bị đói.”

Cố Hàm Sương “...” Quên đi, khó có cơ hội thấy được một mặt trẻ con của hắn như vậy cho nên cũng để tùy hắn.

Trương Thần nhìn thấy Lục Văn Tinh ôm một con chim đi vào cũng có chút kinh ngạc. Đến lúc nhìn thấy hắn đang ăn nhưng nghe được con chim kêu thì vội đứng dậy, nhìn bộ dáng giống như một ông bố bím sữa cầm que cho chim ăn của hắn thì càng tròn mắt há hốc mồm.

“anh Lục đang bị làm sao vậy?” hắn lên lút hỏi.

“Ăn cơm của cậu đi” Dịch Bác Hàm mỉm cười.

không có đoạn nhạc đệm nào ngoài con chim này, đoàn người đều rất vui vẻ.

Dịch Bác Hàm đang nói ra tiến độ của kịch bản “đã chụp ảnh rồi, quán cơm cũng đang trong quá trình chuẩn bị, chỉ chờ khai trương trong phim, coi như là quảng cáo miễn phí. Đầu bếp Lư muốn một vài món ăn, đến lúc đây chia cho các em.

“Các anh xử lý là được.” Cố Hàm Sương nói, cô cũng không phải người chuyên nghiệp, nhất định là không tinh thông về làm ăn như mấy người Dịch Bác Hàm, tốt nhất là để cho bọn họ làm toàn bộ.

Dịch Bác Hàm có chút kinh ngạc, trước kia hắn không kiên nhẫn để phụ nữ dính dáng vào chuyện làm ăn, không hiểu chuyện gì cả lại còn thích khua tay múa chân; ánh mắt không những thiên cận lại còn lúc nào cũng phòng bị sợ người hãm hại cô ta, thật mệt mỏi.

Mặc dù trước đó cũng thay đổi cái nhìn về Cố Hàm Sương không ít nhưng nói đến chuyện tiền bạc cũng không tiện. Dù sao nghe nói Cố đại cô nương này keo kiệt, khó tránh khỏi tính toán chi li, không ngờ rằng lại hào phóng như vậy.

Cố Hàm Sương không nghĩ nhiều như vậy, trước đây cô bị quan niệm của Đại Kim ảnh hưởng, cho rằng chuyện làm ăn chẳng qua chỉ là mấy chữ theo đuổi lợi ích, cũng không có bao nhiêu học vấn.

Sau khi trao đổi thấu đáo với Văn Tinh mới biết, ở đây nếu muốn làm ăn lâu dài nên theo đuổi càng nhiều. không nói đến cô không quá hiểu rõ những báo cáo tài chính và kinh tế nhưng việc đối nhân xử thế phải được chú trọng... ít nhất... hai chữ trung thực là cần thiết.

Hơn nữa tình cảm của ba người đàn ông này cũng không phải là tầm thường. cô tin tưởng ánh mắt của Văn Tinh, cũng tin vào ánh mắt của mình. Cho nên cần gì tính toán chi li, mất công khiến cho người khác cảm thấy chán ghét.

Ba người uống nhiều rượu, Trương Thần bình thường đã nói nhiều, vài chén rượu xuống bụng thì càng không kìm chế được “Tôi thật sự bội phục anh Lục, gặp chuyện gì cũng không sợ, đánh nhau thì càng đừng nói.”

“Cuộc thi chính trị lúc đó có một đề hỏi về một nhà khoa học, mỗi buổi tối đều viết sai lầm của mình lên trên vớ, ngày hôm sau xem bản thân có sửa chữa sai lầm đó hay không, bọn anh tốt xấu gì cũng biết đó là Edison nhưng anh Lục lại viết Châu Kiệt Luân.”

“Thầy giáo đọc bài làm tức giận hỏi anh ấy Châu Kiệt Luân là nhà khoa học gì. anh Lục mặt không đổi sắc trả lời, nhà khoa học âm thanh. Mặt thầy giáo cũng tái luôn rồi.”

“Sao cậu không kể cậu trả lời ba chúng người của thế giới là người Trung Quốc, người Mỹ, người Đức đi? Dịch Bác Hàm liếc mắt, kẻ ngu ngốc còn cười chỉ số thông minh của kẻ khác.

Lúc đó hắn (Dịch Bác Hàm) không ở đây, có người lừa hắn (Trương Thần) nói nam nhân, nữ nhân, người lưỡng tính. Tên ngu ngốc này còn nghĩ cũng đúng, ngu ngu ngốc ngốc sửa lại bài mang lên nộp, suýt nữa làm cho thầy giáo tức chết.

Trương Thần nhất thời suy sụp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tình yêu đích thực

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dịch Bác Hàm đen mặt: "Đừng để ý đến hắn." Đây là một trò đùa.

Cố Hàm Sương đột nhiên cảm thấy bản thân vừa rồi cũng không tính là rất mất mặt.

Sắc trời không còn sớm, ba người đàn ông cũng đều uống hơi nhiều, vì vậy giải tán. Mọi người đều uống rượu cũng không thể lái xe, trực tiếp gọi điện thoại kêu tài xế.

Lục Văn Tinh uống cũng có chút nhiều, mặt đỏ hồng hồng, lúc lên xe trên tay còn không quên cầm lấy cái hộp.

Hai người về đến nhà, Cổ Hàm Sương đi vào phòng bếp nấu canh giải rượu, Lục Văn Tinh ôm con chim ngồi trên ghế sa lon. Con chim kêu một tiếng, hấn đánh một cái.

Cổ Hàm Sương bụng bát đi ra, Lục Văn Tinh cau mày: "anh không muốn uống."

"Chỉ uống lần này thôi, hôm khác em tìm bài thuốc để uống cho anh." Canh giải rượu bình thường vị không dễ uống.

Lục Văn Tinh miễn cưỡng đồng ý, một tay nhận lấy bát đồ vào miệng.

"đi tắm nhé?" Cổ Hàm Sương hỏi.

hắn suy nghĩ một chút: "Chúng ta tắm cùng nhau."

Cổ Hàm Sương gật đầu, đúng lúc, cô cũng sợ hấn ngã sấp xuống trong phòng tắm.

Lục Văn Tinh ôm lấy hộp đi về phía phòng tắm.

"Văn Tinh, anh làm gì vậy? Hộp này không thể mang vào được." Cổ Hàm Sương kéo tay áo của hắn.

"Cũng cho nó tắm cùng."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nhà cũ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

không để ý người nhà phản, đối xa xôi nghìn dặm gà đến đây, những năm đầu theo Lục lão gia từ chịu mọi khổ sở. Lâm viên này chính là Lục lão gia từ xây cho bà lúc đã phát đạt.

Đáng tiếc chưa ở được vài năm đã qua đời, để lại một mình Lục lão gia từ nuôi con.

Cổ Hàm Sương liếc mắt nhìn Lục Văn Tinh ở bên cạnh, suy nghĩ nam nhân tốt có phải cũng được di truyền hay không. Những nam nhân triều Đại Kim đều không tốt, có lẽ là bởi vì nguyên nhân huyết thống không tốt.

Thú vị nhất là căn phòng của Lục Văn Tinh, máy chơi game, người máy gãy chân... Khắp nơi đều là dấu vết một cậu bé trưởng thành.

Khiến người ta kinh ngạc chính là, còn có ba giá sách giống với một người có học vấn sâu rộng.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn Lục Văn Tinh không có thành quả học tập gì đáng kiêu ngạo nhưng sách hấn dùng và sách bài tập,... người nhà đều lấy về cho hắn, có người quét tước đúng giờ.

cô rút ra một quyển làm văn mờ ra: "Mẹ tôi lớn lên xinh đẹp, khuôn mặt tròn trịa như quả táo, hai mắt thật to như quả nho, mũi thật dài như củ lạc, miệng nho nhỏ như anh đào..."

Đây là hấn bài văn hấn được điểm cao nhất, dù sao ví dụ, so sánh đều dùng, đáng tiếc bị Thạch nữ sĩ đọc được, phạt không cho hấn ăn cơm.

Cổ Hàm Sương "Hi hi" một tiếng bật cười. Cái lỗi tai Lục Văn Tinh đồ bùng, quay đầu giả vờ không phát hiện.

***

Đêm Ba mươi Tết, người giúp việc đồng loạt hành động, Cổ Hàm Sương và Lục Văn Tinh cũng tham gia náo nhiệt, hai người hợp tác dán nhà chính.

Lục lão gia từ mặc bộ áo tơ lụa màu đỏ thắm in chữ Phúc, chống gậy cười ha ha.

"Lát nữa để cho Văn Tinh dẫn cháu đi tế tổ." Lão gia từ dặn dò: "Buổi trưa quay về dùng cơm."

Cổ Hàm Sương gật đầu, Triều Đại Kim cũng tế tổ, nhưng mà con gái chưa gả và phụ nhân đều không thể vào từ đường, chính là quỳ gối bên ngoài từ đường đập đầu. cô cho rằng ở đây cũng giống vậy.

Cho nên đến lúc nhìn thấy Lục Văn Tinh mang theo một tập giấy vàng, hương, nến,... đến chỗ đồ xa thì không khỏi ngẩn ngơ: "không phải đi tế tổ sao?" Từ đường không ở trong nhà sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Mưa núi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 30: Mưa núi
Editor: huyetsacthiensu

Ở đây không thịnh hành đặt bài vị, đều là trực tiếp cúng bái mộ phần. Phần mộ tổ tiên của Lục gia là tìm cao nhân xem cho, nghe nói là chỗ phong thủy rất tốt nhưng vị trí rất xa xôi, trên đỉnh núi.

"Xe không đi sâu vào trong được nữa, chúng ta đi bộ thôi." Lục Văn Tinh gửi xe ở nhà người thân gần nhất rồi dẫn người đi lên đỉnh núi.

Thật sự là hẻo lánh, cây cối đan xen, cỏ dại mọc thành bụi, Cố Hàm Sương đi có chút khó khăn. Lục Văn Tinh vẫn đỡ cô "Không đi nổi nữa thì để anh công em."

"Em đi được." Cố Hàm Sương lắc đầu.

Đi hơn bốn mươi phút mới nhìn thấy một phần mộ được bao quanh bởi một bức tường thấp.

Cố Hàm Sương nhìn thoáng qua xung quanh, quả nhiên là nơi tốt "Tập hợp tiền của."

Lục Văn Tinh nhún mi "Em cũng hiểu cái này sao?"

Cố Hàm Sương lắc đầu "Cũng không tính là hiểu, chỉ là từng đọc qua mấy quyển sách giải trí, biết qua qua thôi." Âm dương ngũ hành ảo diệu vô cùng, cô chỉ có thể xem những cái đơn giản, biết một chút tốt xấu, cũng không thể nhìn được nhiều hơn nữa.

Tường rất thấp, Cố Hàm Sương nhấc chân lên là có thể bước vào được.

"Chỉ có thể xây cao như vậy thôi." Lục Văn Tinh giơ tay ra dấu "Không thể cao hơn tầm này nếu không sẽ cản phong thủy."

Cố Hàm Sương gật đầu "Nên như vậy, chôn ngôn cũng nói lưng dựa núi cao sơn phôi cũng rộng mở." Đứng trên cao tầm nhìn xa, đây là quy tắc chọn đất xây mộ cơ bản nhất, không những ánh sáng chiếu rọi được mà còn phải không có gì cản được tầm nhìn nữa.

Cả ngọn núi đều là của Lục gia, đã mua từ nhiều năm trước.

Cây trên núi đều là cây mọc hoang, bọn họ không ai trồng trọt gì cũng không cấm người khác lên xuống chỉ xây một bức tường quanh ngôi mộ để nhắc nhở.

Người bình thường thấy có mộ đều biết tránh ra xa cho nên cũng không có ai quấy rối.

Lục Văn Tinh dẫn người đi vào, đầu tiên đi đến trước một ngôi mộ "Đây là bà nội anh."

Cố Hàm Sương chăm chú nhìn lại, chỉ thấy trên bia mộ khắc "Vợ yêu Lâm Ngọc Tú" bằng mực đen, hai bên trái phải đặt song song tấm bia "Ông xã họ Lục hoài niệm" mực đỏ, có lẽ là bày tỏ người vẫn còn khỏe mạnh.

Là hợp táng.

Ngón tay Cố Hàm Sương giật giật "sau này... chúng ta cũng sẽ như vậy phải không?"

Lục Văn Tinh ném cho cô một ánh mắt "Đó là đương nhiên rồi, không thì em còn muốn đi đâu nữa? Đã vào cửa nhà họ Lục anh. sống là người

của anh, chết là ma của anh, bên cạnh cũng không thể đi."

Cố Hàm Suong "Em không đi đâu cả, chỉ là cảm thấy một đời người có thể có một người bầu bạn bên cạnh cả khi còn sống đến khi chết đi cũng rất tốt."

Luc Văn Tinh gật đầu "Dùng là rất tốt, anh có thể sống một trăm tuổi, bà Luc, am cũng không bên cạnh anh một trăm tuổi."

Cố Hàm Suong "Được." Hứa hẹn không đáng tin nhưng cô vẫn đồng ý tin tưởng, không phải bởi vì lời hứa ấy cảm động mà bởi vì lời hứa ấy được Luc Văn Tinh anh nói ra, chỉ vì anh...

Bọn họ cùng nhay dập đầu lạy bà nội Luc, đốt tiền vàng. Sau đó cùng đi đến trước bia mộ của bố mẹ Luc Văn Tinh. Trên bia mộ của bố mẹ của Luc Văn Tinh có ảnh chụp, người trên ảnh vô cùng trẻ tuổi, trai xinh gái đẹp, trên môi của họ là nụ cười vô cùng xán lạn.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Luc Văn Tinh bày biện đồ cúng, hai người cùng nhau hành lễ, không giống như vừa rồi, cô cảm thấy động tác của người đàn ông bên cạnh có chút cứng nhắc.

Lúc bà nội Luc qua đời thì Luc Văn Tinh vẫn chưa được sinh ra, hẳn có thể sẽ khổ sở nhưng sẽ không đau lòng. Nhưng bố mẹ Luc Văn Tinh đã nuôi hẳn hơn hai mươi năm, làm bạn với hẳn hơn hai mươi năm, tình cảm của gia đình họ tốt như vậy, bỗng nhiên ngăn cách trời đất thì hẳn sẽ đau khổ đến như nào chứ.

Bọn họ đứng lên, Cố Hàm Suong lo lắng kéo tay

hắn.

Lục Văn Tinh nhìn chằm chằm ảnh chụp đen trắng phía trên, nhẹ nhàng mở miệng "Trước đây hai người họ luôn cãi nhau... Tinh tình bố anh không tốt, tình tình của anh cũng không tốt, phạm sai lầm thì ông ấy sẽ đánh anh, anh vẫn tỏ ra không ra sao cả, ông ấy sẽ bắt đầu rơi nước mắt, sau đó mẹ anh sẽ cười ông ấy không có tiền đồ, trước ngày hai người họ gặp chuyện một ngày, ông ấy vẫn gọi điện thoại cho anh..."

Trước cái chết, những lời an ủi đều là đáng cười.

"Văn Tinh." Cố Hàm Sương xoay người, nghiêm túc nhìn hắn "Em sẽ ở bên cạnh anh, luôn bên cạnh anh, mọi chuyện sẽ tốt thôi."

Lục Văn Tinh trầm mặc đối diện với cô một lúc lâu, gật đầu trong mắt thoáng qua tia sáng, vụt qua rồi biến mất, đó là lần đầu tiên cô thấy nước mắt đàn ông.

Hai người lặng lẽ đứng một lúc.

"Đi thôi." Lục Văn Tinh mở miệng.

Cố Hàm Sương gật đầu, trước lúc rời đi còn quay đầu nhìn thoáng qua: Mẫu thân, người nói con không xứng là nữ nhi Cố gia nhưng người có thấy không, người cần trọng từ lời nói đến việc làm, làm lưng uất cả nửa đời người cũng không thể được hợp táng cùng phụ thân. Nhưng con thì có thể, không làm con gái Cố gia nhưng con vẫn là Cố Hàm Sương, con sẽ sống tốt, rất tốt, rất tốt...

Cô thu hồi ánh mắt.

***

Hai người đi xuống chân núi, Lục lão gia vẫn đang chờ bọn họ ở nhà.

Đi chưa được bao xa, Cố Hàm Suong cảm thấy có gì đó rơi trên mặt cô, giơ tay lên lau một cái "Trời mưa rồi."

Còn chưa dứt lời đã có thêm mấy hạt mưa rơi xuống người bọn họ, mưa núi đến rất nhanh, trong chốc lát đã trở nên to hơn, đất dính nước mưa trở nên vừa dính vừa trơn.

Dự báo thời tiết báo buổi tối có mưa tuyết, không ngờ bây giờ đã bắt đầu rồi, hai người đều không mang ô.

Lục Văn Tinh cởi áo khoác trên người xuống khoác lên đầu Cố Hàm Suong, ôm lấy cô bước đi nhanh hơn.

Hôm nay quần áo hai người mặc đều là quần áo thường, cũng không phải là loại quần áo làm từ vải không thấm nước, trong chốc lát cả hai người đã ướt sũng.

Hai người bước cao bước thấp đi thật nhanh, Cố Hàm Suong bước qua một cành khô ngang đường, khi đặt chân xuống một khoảng đất trơn trượt, cô chợt bị trượt chân, được Lục Văn Tinh nhanh tay nhanh mắt kéo lấy tay.

"Văn, Văn Tinh."

Lục Văn Tinh phát hiện sắc mặt cô trắng bệch không thích hợp, tay cũng vô cùng lạnh lẽo, con ngươi co rút lại.

Cố Hàm Suong có chút khó mở miệng, sau khi cô trọng sinh đến đây chu kỳ kinh nguyệt vẫn luôn chính xác, không có chỗ nào không khỏe. Bởi vì muốn có con, bình thường cô cũng luôn chú ý, đáng lẽ nên là một tuần nữa mới đến kỳ kinh nguyệt của

cô, không biết vì sao lần này lại đến trước.

Nhưng cảm giác của cô sẽ không sai, bụng dưới lạnh lẽo, đau nhức, cảm giác buồn nôn khiếp trước không biết đã phải trải qua bao nhiêu lần.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Trước mắt cô biến thành màu đen, cả người rét run không khống chế được mà run bần bật "Văn Tinh, em, em đau bụng..."

Lúc Văn Tinh vừa nhìn đến sắc mặt khốn cùng của cô, trong lòng tính toán ngày tháng một chút cũng hiểu.

Hắn ngồi xổm xuống "Lên đi."

Lúc này Cố Hàm Suong cũng không kịp nói gì, vội vã nằm sấp xuống lưng hắn. Lúc Văn Tinh xóc cô lên lưng, nhanh chóng đi tiếp.

Mưa to làm hai người không mở mắt ra được, tay Cố Hàm Suong rất lạnh nhưng cô có thể cảm nhận được độ ấm của người đàn ông bên dưới đang dần mất đi, mặt hắn lạnh lẽo, cô không nhìn được mà nước nở một tiếng.

Lúc Văn Tinh không nói gì, mím môi chân bước nhanh hơn.

Trong màn mưa xuất hiện một bóng người đi về phía bọn họ, càng ngày càng gần, từ từ rõ ràng, là một thôn dân khoác áo mưa.

"Sao giờ này hai người lại chạy lên núi?" Người nọ cũng nhìn thấy bọn họ "Cô gái này lạnh cóng rồi, hai người đang muốn đi đâu đây?"

"Phóng tôi đi tổ tổ" lúc Văn Tinh nói "Đột nhiên

Chúng tôi đi ra. Lúc Văn Tinh nói: "Đội như trời đổ cơn mưa to, chú ơi, áo mưa này chú có bán không? Thân thể vợ cháu khó chịu."

Ông chú cởi áo mưa ra "Không cần mưa, cho hai người đó, nhà tôi ở trên núi kia rồi."

Lúc Văn Tinh vội vàng cảm ơn, nhận lấy áo mưa, bỏ áo khoác của hắn xuống, phủ thêm áo mưa lên cho Cố Hàm Sương.

"Hai người đang muốn đi đâu đây?" Ông chú ở một bên hỏi.

"Vương gia thôn, xe của chúng cháu đỗ ở đấy."

Lúc Văn Tinh lại cõng Cố Hàm Sương lên lưng một lần nữa.

"Muốn đến Vương gia thôn thì sau khi xuống núi hai người còn phải đi ra đường lớn nữa, đi đến lúc nào mới đến nơi chứ? Trận mưa này lớn như vậy, cậu chịu được thì vợ cậu cũng không chịu được, làng chúng tôi gần đây thôi, chỉ vài bước là đến."

Hai người đến nhà chúng tôi nghỉ ngơi trước đi, hết mưa thì đi tiếp."

Lúc Văn Tinh gật đầu, cõng theo Cố Hàm Sương rẽ trái rẽ phải không bao lâu quả nhiên thấy một cái làng.

Ông chú đi đến một căn nhà, vừa mở cửa vừa gọi to "Bà Lý, mau ra đây đi, có một cô gái bị bệnh, ông mau ra đây nấu nước nóng."

Trong nhà phát ra động tĩnh, một bà thím ra mở cửa, vừa nhìn hai người "Ài da, sao lại lên núi đêm 30 Tết thế này? Bị nước mưa dội cho thành như này, nhanh đi vào để tôi mở lò sưởi làm ấm người."

"Đi viếng mộ Lục gia trên đỉnh núi kia." Ông chú vừa đi vào vừa giải thích.

"À, của nhà kia, nhà kia khó lòng..." bà thím vừa nói vừa bước nhanh dẫn bọn họ vào một căn phòng.

"Thím ơi, vợ cháu bị bệnh, có chỗ nào để cô ấy nằm một lúc được không." Lục Văn Tinh đi theo bà ấy vào trong nhà, ôm Cố Hàm Suong vào trong ngực.

"À, có, căn phòng của con gái tôi có giữ lại, năm nay đã gả đi, mừng Hai mới trở về." Bà thím dẫn hai người họ vào một căn phòng, lại lấy từ trong ngăn tủ ra bộ chăn gối "Đều là đồ mới, vừa đánh bông, ấm lắm. Ở đây có khăn mặt, chậu lau cho cô ấy một chút, tôi đi nấu nước nóng cho hai người."

Lục Văn Tinh gật đầu, chờ bà ấy đi ra ngoài mới cởi quần áo của Cố Hàm Suong ra, dùng khăn mặt lau người cho cô rồi đắp chăn lên. Vừa rồi Cố Hàm Suong không nói lời nào, giờ mí mắt cũng nhắm chặt, cả người lạnh lẽo nhưng cái trán lại nóng hổi, rõ ràng là đã bị sốt.

Lục Văn Tinh gấp đến độ không xong rồi. Đúng lúc bà thím đi vào mang theo bếp sưởi "Thím ơi, ở đây có phòng khám không? Hiệu thuốc cũng được."

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungGuangHang

"Trên núi kiếm đâu hiệu thuốc chứ, đều phải xuống núi mới mua được, nhà tôi còn có chút thuốc, cậu xem có thể dùng được hay không."

Thôn trên núi không tiện ra ngoài, trong nhà nào cũng có thuốc dự phòng, đau đầu bình thường cũng có thể chữa được. Đúng lúc con gái bà thím cũng bị đau bụng khi đến tháng, trong nhà bà ấy vẫn còn

mấy vỉ thuốc chưa uống hết. Lục Văn Tinh nhìn hướng dẫn sử dụng và ngày sản xuất, thấy không có vấn đề gì mới cho Cố Hàm Sương uống.

"Cái đêm này cậu lột cho cô ấy nằm đi, trước đây con gái tôi mua trên mạng, mới dùng một lần, vừa sạch vừa tiện." Bà thím đưa cho hắn một xấp đồ "Còn thiếu cái gì thì nói với tôi, không có thì tôi ra ngoài mua cho, nhưng đồ cũng không được đầy đủ..."

***

Cố Hàm Sương mơ màng tỉnh lại đã nhìn thấy Lục Văn Tinh mặc bộ quần áo màu xanh lục đưa lưng về phía cô ngồi trên một cái ghế băng cúi đầu xoa xoa gì đó, trong không khí tràn ngập mùi tanh, trong lòng cô nhất thời có cảm giác không tốt.

"Văn Tinh, anh làm gì vậy?"

Lục Văn Tinh nghe thấy tiếng cô xoay người đứng lên, lộ ra cái chậu phía sau lưng hắn cùng với màu máu loãng trong chậu, mà trong tay hắn là một miếng vải vô cùng quen mắt.

Cố Hàm Sương há mồm tròn mắt, sắc thoáng cái đỏ bừng "Văn Tinh! Anh, anh sao lại..."

Chuyện này bình thường cô đều phải tránh mặt Lục Văn Tinh, hôm nay đột nhiên đến làm sao cô chịu được.

Lần đầu làm chuyện này Lục Văn Tinh cũng hết sức xấu hổ khó có lúc chặt vật giải thích "Ở đây không bán, không dùng cái này thì em không lột được..." Hắn áp ứng.

"Được rồi, em còn phải uống thuốc nữa." Hắn nhớ đến cái gì, lại vội vàng rút đồ vào trong túi quần, tay chân luống cuống đi pha đường đỏ.

"Đề em tự pha..." Cố Hàm Suong giùng giăng yếu ớt đứng dậy lại phát hiện mình đang không mặc gì cả, bên dưới người chỉ lót một miếng đệm.

"Quần áo của em đang được mang đi sấy khô, tốt nhất là em đừng nhúc nhích." Lục Văn Tinh bưng nước đường đỏ đi đến, dè cô lại, nhiu màu "Em đang sốt rồi còn không thành thật mà nằm im đi."

***

Cố Hàm Suong mặc một cái áo khoác bông đỏ ngồi ở đầu giường, cup mắt uống nước đường đỏ, không dám nhìn Lục Văn Tinh nhưng ánh mắt lại không nhìn được mà lướt sang bên hân.

Người đàn ông lúc này ngậm một miếng thuốc, cầm ống đồng thổi vào quần áo, trên mặt đã không có vẻ mặt xấu hổ nào.

Tóc hân vẫn còn ướt, trên người khoác áo bành tô của ông chú, quần phía dưới vẫn ướt sũng, chắc là chưa kịp thay. Hân vẫn như không có chút cảm giác nào, vẫn ngồi sấy quần áo.

Cố Hàm Suong sờ sờ tóc, đã khô rồi, nghĩ đến lúc cô sốt đến mơ hồ là hân sấy cho cô.

"Văn Tinh." Cô lắp bắp mở miệng "Việc này em có thể tự mình làm được."

"Được rồi, được rồi, đừng giành nữa, em là vợ anh, giặt cũng đã giặt rồi, sấy quần áo có là gì." lúc này Lục Văn Tinh đã hoàn toàn bình tĩnh, dù sao da mặt hân cũng dày "Hơn nữa cũng không phải là em chưa từng giặt cho anh, trong nhà có máy giặt nhưng đồ lót của hai người đều là Cố Hàm Suong giặt tay, sau này lúc nào em không tiện thì cứ để anh."

Nói thì nói như vậy, nhưng mà...

Lục Văn Tinh không để ý đến vẻ xoắn xuýt của cô, cảm thấy quần áo đã sấy khô rồi mới cất ống đồng đi qua "Uống xong chưa? Đưa cốc cho anh."

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Trừ tịch * (đêm 30 tết)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 31: Trừ tịch* (đêm 30 Tết)

Editor: huyetsacthiensu

*Đêm trừ tịch, còn được gọi tên là đêm ba mươi, là khoảng thời gian trước nửa đêm, thời khắc giao thừa giữa năm mới và năm cũ.

Đêm trừ tịch là khoảng thời gian thiêng liêng nhất của năm khi các gia đình sum họp, chuẩn bị đón năm mới với những điều tốt lành sẽ đến và tiễn trừ năm cũ.

Đêm Trừ Tịch (除夕 - Chú Xì) với "trừ" nghĩa là thay đổi, hoán đổi và "tịch" là đêm, "trừ tịch" nghĩa là "đêm của sự thay đổi" "đêm của thời khắc giao thời".

Đêm trừ tịch được coi là khoảng thời gian của sự yên nghỉ, giũ bỏ những muộn phiền, là đêm của tĩnh lặng và thiêng liêng. Trong đêm trừ tịch vào trước nửa đêm, người ta lo quét dọn sạch sẽ những gì là nhơ bẩn, dọn sạch những phiền muộn, bất hoà của đời sống để chuẩn bị cho một ngày mới bắt đầu của năm mới.

Ngoài cửa sổ lại nổi lên một trận tuyết. Lục Văn Tinh nằm nghiêng trên giường, một tay ôm Cổ

Hàm Suong trong lòng, một tay lướt điện thoại di động.

Ở đây không có internet, đêm Giao thừa cũng không có sự việc gì cần giải quyết, chỉ có thể chơi mấy trò chơi offline trong máy.

Người đàn ông này học tập không giỏi nhưng đầu óc rất thông minh, tám chín phần mười trò chơi đều qua bần dễ dàng. Thời niên thiếu Lục Văn Tinh cũng là trùm của thế giới mạng, cho dù là kỹ thuật hay vàng bạc châu báu cũng đều đủ để xưng hùng xưng bá.

Dù sao cũng không có chuyện gì, lại không thích học tập cho nên cũng chỉ phát tiết những tinh lực dư thừa vào trò chơi.

Sau khi Lục gia gặp chuyện không may thì cũng không còn nhìn thấy hắn chơi điện tử nữa.

Người muốn cai trò chơi không ít, phần nhiều là lập đi lập lại sau đó là tự sa ngã, hoặc là từ một trò chơi đổi thành một cái khác, lại qua một đoạn thời gian cả hai đều không bỏ được. Từ hơn mười tuổi đến ba mươi mấy đều chơi điện tử, chưa có mấy người từ bỏ được.

Lục Văn Tinh đúng là nói bỏ là bỏ, sau khi抑郁 được chuyển trong nhà thì một chút ý nghĩ chơi điện tử trong đầu hắn cũng không có.

Hôm nay buồn chán đến chết thì hắn mới mở trò chơi dương cầm trong điện thoại ra chơi. Người khác chơi hai tay cũng còn luống cuống nhưng hắn chỉ chơi một tay cũng thành thạo, có thể thấy được là bảo đao chưa cùn.

Cố Hàm Suong nhìn ngón tay cái trước mặt lướt đến độ sắp chỉ nhìn thấy ảnh nhưng vẫn chính xác

trong lòng âm thầm kinh ngạc, nghĩ thầm dựa vào phản ứng này của Văn Tinh nếu chơi đao kiếm thì sợ là ít có đối thủ.

Lúc Văn Tinh không biết cô đáng nghĩ gì. Vừa chơi còn vừa có thể phân tâm nói chuyện với cô "Anh đã gọi điện cho ông nội, ông đã phái người đi đón chúng ta rồi nhưng tuyết rơi dày, đường không dễ đi, có lẽ phải buổi tối hoặc ngày mai mới đến nơi. Quay về sẽ tìm cho em một bác sĩ Đông y khám xem, để lại di chứng gì thì không tốt."

Đối với chút chuyện của phụ nữ Lục Văn Tinh cũng biết đại khái nhưng cũng chưa từng tìm hiểu kỹ càng. Dù sao đại thiếu gia hãn thời niên thiếu thần kinh dầy thì chậm chạp, không hiểu kỹ với các bạn nữ giống những cậu thiếu niên khác, tất cả các bài học về sinh lý hãn đều ngủ.

Đến khi trưởng thành khó khăn lắm xuân tâm mới nảy mầm, mỗi tình đầu lại phải chịu đả kích cho nên từ đó về sau mất hết hứng thú với tình yêu.

Hắn chường mắt với Tường Bội Bội, nếu cô ta còn dám lảng vảng trước mặt con sói đang khát máu vậy thì đừng trách hãn cào mặt cô ta.

Ấn tượng khắc sâu nhất là đã từng có một nhị thế tổ khoe khoang ở một cuộc tụ hội, nói hãn chơi súng bạc tẩm máu (mình nghĩ ở đây đang nói đến chuyện XXX khi nữ đến tháng) làm cho bạn gái hãn phải nhập viện, nghe nói nghiêm trọng đến mức bị nhiễm trùng, sau đó có lẽ là cũng không thể sinh con nữa. Tên nhị thế tổ kia còn cảm thấy mình rất lợi hại, uống chút rượu vào mồm chính là dương dương đắc ý kể chuyện này ra. Lúc đó hãn cảm thấy cái này có gì hay ho mà khoe chứ, tỏ vẻ oai phong trước mặt một người con gái còn có mặt mũi hay không. Ấn tượng còn lại mà hãn nhớ chính là thời kỳ đặc biệt của phụ nữ không thể làm xằng

Sau khi cưới Cố Hàm Sương cũng không phải là ghét bỏ nhưng thứ nhất là Cố Hàm Sương cũng không biểu hiện ra cái gì không khỏe, thứ hai là hình như cô... rất kiêng kỵ những thứ này. Không những cái gì cũng tránh hẩn, lần đầu tiên thậm chí còn muốn phân giường ngủ. Mặc dù dưới sự kiên trì của hẩn cô cũng chịu thua nhưng vẫn kiên quyết không đắp chung một cái chăn.

Hẩn cũng chỉ cho rằng cô là con gái vừa kết hôn còn xấu hổ cũng không ép cô nữa cho nên những ngày cô đến tháng thì hai người đều mỗi người đắp một chăn.

Thành thật mà nói, phụ nữ xấu hổ vừa phải hẩn còn cảm thấy khá dễ thương.

Khiếu thẩm mỹ này có lẽ là di truyền cách thời đại, bà nội hẩn một tiểu thư khê các dịu dàng, ba hẩn thích mẫu phụ nữ mạnh mẽ, hẩn thật ra cũng không khác ông nội hẩn là mấy, thích mẫu phụ nữ điềm đạm nho nhã. Cho nên mới ăn nhịp với nhau ở hôn lễ, ngoan ngoãn nghe lời, không gây ra chuyện gì.

Đây là lần đầu tiên Cố Hàm Sương biểu hiện không khỏe, vừa rồi bà thím đã dặn dò "Hai cô cậu còn chưa có con đúng không? Đừng ỷ vào còn trẻ tuổi mà không thèm để ý gì, ngày tôi còn trẻ cũng như vậy cuối cùng để lại di chứng, đã nhiều năm rồi cũng chỉ sinh được một đứa con. Khó khăn lắm mới sinh được một đứa con gái, nó vừa lấy chồng thì trong nhà cũng chỉ còn hai vợ chồng già, Tết đến trong nhà đến cả hơi người cũng không có."

Nói dứt câu hơi nước cũng dâng lên trong hốc mắt.

Trước nay, Lục Văn Tinh chưa từng nghĩ đến,

chuyện con cái, không phải là hẳn không muốn có con mà là nghĩ rằng bằng với năng lực của hẳn thì chuyện có con chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, dù sao hẳn cũng khá tự tin đối với các phương diện của bản thân.

Nhưng nếu như sức khỏe vợ hẳn không tốt... Hẳn nhìn bà thím đang lau nước mắt bên cạnh, nghĩ đến cảnh sau này hẳn và Cố Hàm Suong cô đơn trong đêm tối thì lồng ngực bỗng nổi lên nỗi lo.

Giờ hẳn mới hiểu được tình nghiêm trọng của chuyện này, tính toán một chút.

Cố Hàm Suong tựa trong lòng Lục Văn Tinh, cảm nhận được độ ấm phía sau truyền đến, cúi đầu lên tiếng.

Trước đây những ngày bà đi của phụ nữ đến thăm thì nam nhân tuyệt đối sẽ không bước vào phòng nữa bước, sợ xui xẻo. Cho dù đau đớn thế nào cũng không có một câu quan tâm, chỉ có thể tự mình chịu đựng, mẫu thân nàng - Cố đại phu nhân như thế, nàng cũng vậy.

Thời gian nàng còn là Cố gia đại tiểu thư, bên cạnh có bốn đại nha hoàn, hai người dung mạo bình thường, hai người dung mạo tuyệt diệu.

Cố đại phu nhân không nói cho nàng biết hai nha hoàn dung mạo xinh đẹp này để làm gì nhưng Cố Hàm Suong cũng biết đây là chuẩn bị vì nàng, để mỗi khi nàng đến kỳ kinh nguyệt thì để cho các nàng ấy hầu hạ Lâm Trọng.

Đặc biệt chọn những đứa trẻ xinh đẹp, nuôi chúng từ nhỏ, vừa có tình vừa trung thành, không sợ các nàng phản bội cho nên lúc Lâm Trọng đến tìm nàng có trên đầu các nàng ấy một vài câu nàng cũng làm như không nhìn thấy.

Cô đã tập được thói quen này, cũng không muốn làm cho Lục Văn Tinh không hài lòng; bình thường cô đều chú ý không ngờ lần này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, càng không ngờ hẳn sẽ phản ứng như vậy...

Nghĩ đến hình ảnh hẳn luống cuống tay chân giắt quần áo, bấn cho mình, bộ dáng sau khi nghe lời của bà thím kia nói thì cho dù cô có từ chối thế nào cũng cứng rắn muốn cô nằm trong chăn ấm.

"Văn Tinh, nếu đời trước em cũng gặp anh thì tốt biết bao." Cho dù anh là nông dân bình thường hay là thương nhân em cũng gả cho anh.

Lục Văn Tinh còn đang chơi trò chơi trên điện thoại nghe cô nói vậy thì nở nụ cười "Làm sao em biết được kiếp trước em không gặp anh chứ? Nói không chừng kiếp trước chúng ta cũng là vợ chồng cũng nên."

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Chính là không gặp, Cố Hàm Suong rũ mắt, nếu em gặp được anh sao lại thê thảm như vậy chứ. Cũng vì không gặp được anh cho nên mới phải ôm niềm kiêu ngạo đáng cười đó nháy xuống từ vách núi.

***

Từ buổi trưa trời mưa Lục lão gia đã biết là không ổn, nhận được điện thoại của cháu trai lập tức phái người đáp tuyết đi lên núi, tranh thủ trước lúc trời tối đón người ra, đêm 30 Tết cũng không nên trải qua ở bên ngoài.

Một đoàn người nhỏ mang theo đầy đủ công cụ

dọn tuyết chạy đến, Lục Văn Tinh và Cố Hàm Sương đều đổi lại quần áo chuyên dụng, thông khí, không thấm nước, lại thu xếp vài thứ rồi nói tạm biệt với mấy người bà thím.

Trước khi đi Lục Văn Tinh tìm người muốn vay tiền, thêm số tiền trên người hắn cũng chỉ có năm nghìn tệ tiền mặt, đưa cho bà thím, muốn cảm ơn bọn họ đã giúp đỡ. Bà thím từ chối không nhận, quay đầu nói với ông chú "Cho nên nói người Lục gia hưng thịnh, chỉ nhìn cách đối nhân xử thế, trong ngoài không bỏ sót, cưới vợ cũng như vậy, có thể thấy được con cái Lục gia được dạy dỗ rất tốt." Ông chú hút thuốc, liếc mắt nhìn bà ấy "Chỉ có bà nói nhiều."

Lục Văn Tinh không nhờ người khác giúp đỡ tự mình cõng Cố Hàm Sương.

"Văn Tinh, em không còn khó chịu nữa rồi, em có thể tự đi được." Cố Hàm Sương nói, lên núi dễ, xuống núi khó, đi một mình cũng không dễ dàng huống chi là cõng thêm một người trên lưng.

"Thế nào, không tin anh sao? Em mau nằm im đi, chồng em cái khác có thể không được nhưng cõng em thì vẫn thừa sức làm được." Lục Văn Tinh nhắc người cô lên, Cố Hàm Sương sợ hãi nhanh chóng ôm cổ hắn.

Đoàn người nhanh chóng nhưng vẫn cẩn thận di chuyển, trước khi trời tối xuống núi, buổi tối đã trở lại nhà cũ. Trái tim Lục lão gia lo lắng cả nửa ngày cuối cùng cũng hạ xuống.

Ba người ăn bữa cơm đoàn viên, sau đó ngồi trước ti vi xem chương trình Xuân vãn đón giao thừa. Cố Hàm Sương ngồi trên ghế sofa lon mõi ngón tay đan chặt với Lục Văn Tinh, xem náo nhiệt trên ti vi, trong lòng một mảnh ấm áp.

Chỉ nguyên hàng năm hàng tháng giống hôm nay,
người thân khỏe mạnh, năm tháng bình yên.

Chiếc quần lót được Lục Văn Tinh tự tay giặt, vì
tay đàn ông khỏe mạnh lại không không chế được
sức lực cho nên có một chỗ đã bị rách ra nhưng Cổ
Hàm Sương không nỡ vứt đi len lén giặt sạch, phơi
khô rồi cất đi.

Lục Văn Tinh bớt thời gian tìm Lục lão gia nhờ
tìm bác sĩ Đông y, lòng ngực Lục lão gia 'lộp bộp'
một tiếng, vội vàng hỏi xem đã xảy ra chuyện gì,
nghe nói Cổ Hàm Sương bị dính mưa sợ có di
chứng gì không tốt mới thở dài một hơi, vung tay
lên "Được, ông nội có quen một người, đòi đòi đều
làm y, trong nhà có một thánh thủ nổi danh về phụ
khoa, ngày mai ông sẽ tự mình mời người về cho
cháu."

Chuyện liên quan đến chất trai mình không thể
khinh thường được.

...

Mùng hai Tết về nhà mẹ đẻ. Hai người bác của
Lục Văn Tinh từ sáng đã dẫn theo chồng con về
nhà cũ chúc Tết Lục lão gia.

Trừ lần nhìn thấy vội vã ở tiệc cưới thì đây là lần
đầu tiên Cổ Hàm Sương nhìn thấy người thân của
Lục Văn Tinh.

Bác cả, bác hai của Lục Văn Tinh đều gả cho gia
đình vọng tộc, mặc dù không bằng Lục gia nhưng
cũng coi như là giàu có, có thể thấy được hôn sự
lúc trước Lục lão gia tổn không ít tâm tư.

Hai người nhìn đều rất khôn khéo, ân cần lại chu
đáo, nhưng kỳ quái chính là cho dù là Lục lão gia
hay Lục Văn Tinh cũng đều có thái độ lạnh nhạt.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" cô lên lút hỏi. Luc lão gia và Luc Văn Tinh đều không phải là người khắt khe, bọn họ cũng có khí độ đàn ông. Huống hồ không ai hiểu rõ hơn cô Luc Văn Tinh có bao nhiêu bao che khuyết điểm, nếu không phải hai người làm gì chọc giận hắn thì hắn sẽ không đối xử với người thân của mình như vậy.

CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

"Em không cần xen vào." Ánh mắt Luc Văn Tinh nhàn nhạt, nói đơn giản một câu, Cố Hàm Sương hiểu được.

Hóa ra lúc trước bà nội Luc qua đời, một mình Luc lão gia nuôi ba đứa con. Ông Luc là đứa con nhỏ nhất của Luc lão gia, đàn ông Luc gia đều có chủ nghĩa đàn ông hơi lớn, đàn ông phải che mưa chắn gió, phụ nữ phải được cưng chiều nhưng đồng thời, trong tình huống có đàn ông thì phụ nữ trừ có cửa hồi môn phong phú thì không được nhúng tay vào sản nghiệp của tổ tiên.

Luc lão gia có thể dạy dỗ con trai, không được thì đánh cho một trận, dù sao thân thể con trai cứng rắn cũng không sợ bị đánh hỏng nhưng không thể làm vậy với con gái, chỉ có thể cưng chiều, dần dần cũng có chút cưng chiều sai cách.

Vốn cũng chỉ là có chút nhỏ mọn không phải là vấn đề gì lớn. Chờ con gái lớn lên, chuẩn bị nhiều của hồi môn, lại tỉ mỉ chọn hai gia đình trong sạch gả con gái ra ngoài là được.

Vốn đều là chuyện vui mừng nhưng không ngờ rằng hai người con gái Luc gia lại bất mãn, không phải bất mãn đối với việc Luc lão gia chọn con rể mà là bất mãn với việc mình chỉ có cửa hồi môn mà không được nhúng tay vào việc làm ăn của Luc gia. Cho nên lúc Luc gia gặp chuyện không may, Luc lão gia bị bệnh, Luc Văn Tinh gian nan chống

đỡ không những không ra tay giúp đỡ mà ngược lại còn lập mưu nhân cơ hội cướp gia tài.

Chuyện này lúc đó huyện nào rất lớn, thậm chí còn vung tay với Lục Văn Tinh trước giường bệnh của Lục lão gia. Lục Văn Tinh này, lúc hẳn coi các người là trưởng bối thì hẳn sẽ kính trọng các người, đến khi hẳn không kính trọng các người nữa thì hẳn sẽ chặn các người ngoài cửa.

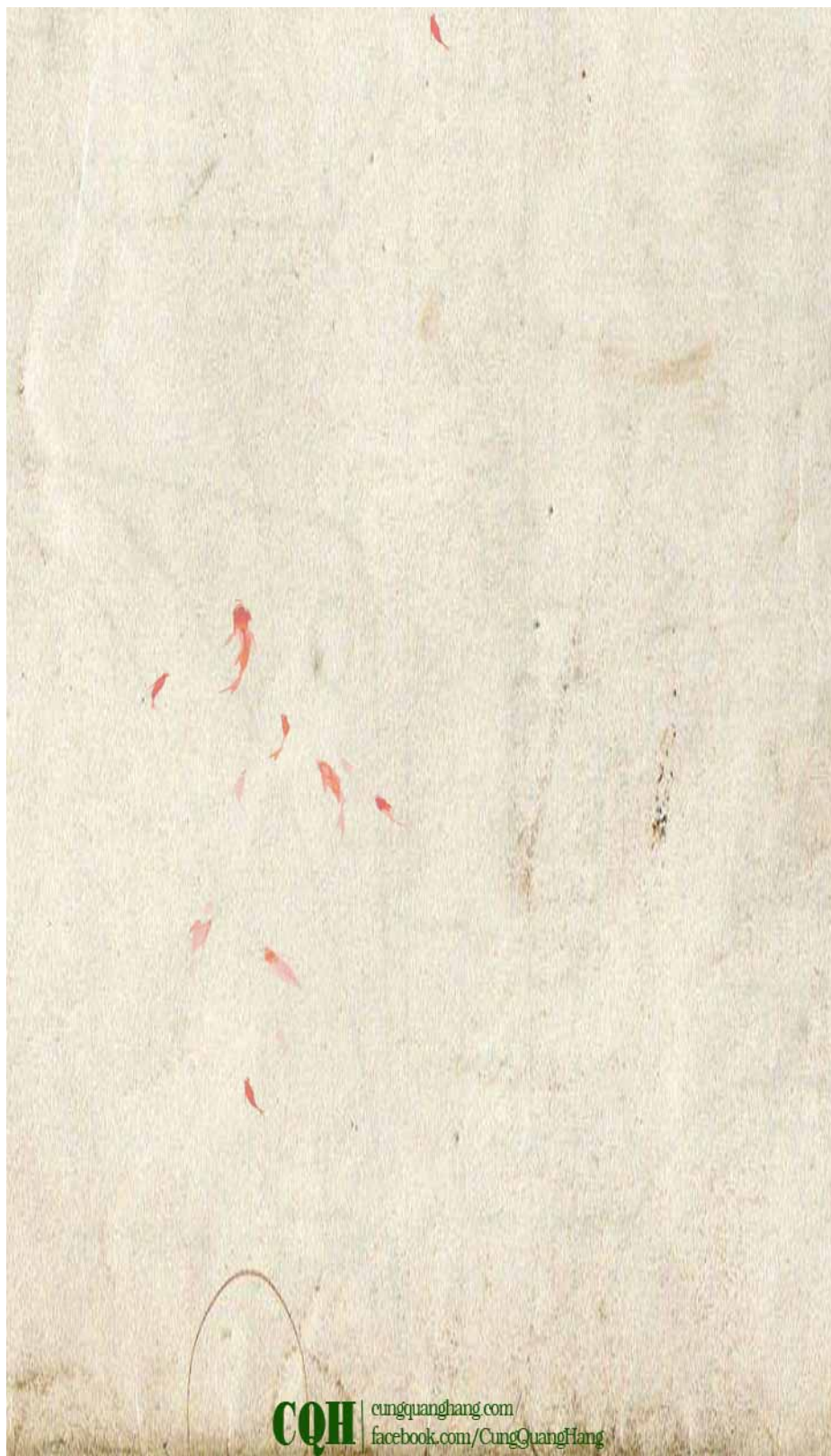
Hai người họ không ngờ đứa cháu này dám làm vậy, trước khi đi còn đe dọa. Hai người cũng giống người ngoài cho rằng Lục Văn Tinh không chống đỡ được bao lâu, sớm hay muộn cũng sẽ đến cầu xin cả hai người. Hai người càng không ngờ rằng Lục Văn Tinh không những chống đỡ được, Lục gia không ngã xuống mà thậm chí còn phát triển thêm một bậc.

Chờ Lục Văn Tinh ổn định xong đại cục, hai người mới bắt đầu hối hận, dù sao thể diện của hai người ở nhà chồng còn dựa vào nhà mẹ đẻ, vẫn còn có việc muốn nhờ vả cho nên lại hạ thấp lưng quay về lấy lòng. Trái tim đã lạnh giá làm sao có thể ấm lại được? Vì vậy tình huống cứ lúng ta lúng túng như vậy.

Trong lòng Lục Văn Tinh ghê tởm hai người bác này của mình vì vậy nhắc nhở "Con gái của chúng ta không thể bị dạy thành như vậy được." Nói cứ như hẳn có con gái rồi vậy.

Cố Hàm Suong cũng không nghĩ có gì sai, ngược lại còn gật đầu, nghĩ việc dạy dỗ con gái sẽ do cô quản, cô tất nhiên là có lòng tin.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bút, mực

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong phòng của Lục Văn Tinh có một cái giá bày một bộ văn phòng tứ bảo chất lượng thượng thừa.

Tất nhiên không phải là hần mua mà là lúc Lục lão gia đang vất óc tìm mưu kế muốn bồi dưỡng tinh cảm văn hóa với cháu trai thì có có người tặng cho.

Lục tiểu thiếu gia lại không phải là người có thể yên lặng tu thân dưỡng tính bồi dưỡng văn hóa. Đồ tốt cũng bị ném vào một góc không dùng đến, có tác dụng trang trí.

Cố Hàm Suong mở hộp, nhìn đồ vật được đựng bên trong, trong lòng khê động.

Lục Văn Tinh tiến lên liền thấy vợ mình đang cầm cái bút lông đứng trước bàn trăm tư.

Trên bàn bày một bức tranh chữ, hần đi đến nhìn một chút, không phải là cái gì tiểu triện hoa mạn (chữ tượng hình hoa mạn)* mà là một bức cuồng thảo* rất khó nhìn, hần đối với phương diện này hần cũng không biết chút gì, mở miệng hỏi "Viết gì vậy?"

Cố Hàm Suong không ngờ hần đột nhiên đến gần, trong nháy mắt mặt đỏ bừng, cô để bút xuống, xoay người vòng tay ôm lấy vòng eo gầy gò của hần, có chút ngượng ngùng nhưng vẫn ngửa đầu chống lại ánh mắt của hần, môi mỏng khê mở, nhẹ giọng nói "Chỉ vì một lần quay đầu của người mà ta nhớ mãi từ trưa đến chiều* Thật vui vì đã gặp được anh, Lục tiên sinh."

*Gốc là 只□感君一回□, 使我思君朝与暮 (Chỉ duyên cảm quân nhất hồi cố, sử ngã tư quân triều dư mộ): mình không biết câu này mình viết theo ý hiểu của mình như này có đúng không nữa. Ai biết có thể góp ý để mình chỉnh sửa với.

Lục Văn Tinh nhìn ánh mắt ngập nước của người trong ngực mình, nhướn mi "Gặp anh thời gian lâu như vậy rồi mà bây giờ mới vui vẻ như vậy sao?" Cố Hàm Suong lắc đầu "Vẫn luôn hạnh phúc, càng ngày càng hạnh phúc."

Lục Văn Tinh nở nụ cười, nâng cằm cô lên hôn lên đôi môi chỉ biết nói những lời ngon ngọt.

***

Lục Văn Tinh đi qua từ phía trước bàn, tiểu Bát ca đang vui trong hộp nghe thấy động tĩnh nhấc đầu lên há miệng về phía hắn. Lục Văn Tinh dừng một chút, nhìn thoáng qua thân ảnh người đang ngồi trên ghế sa lon đưa lưng về phía hắn, giả vờ như không có chuyện gì thay đổi phương hướng, lấy cho nó ít thức ăn cho chim.

Giọng nói yếu ớt của Cố Hàm Suong truyền đến từ phía sau "Văn Tinh."

Động tác của Lục Văn Tinh khựng lại, sắc mặt vô cùng thành khẩn "Anh đi lấy vãn kiện."

Cố Hàm Suong tất nhiên là không tin cái lý do sứt sẹo của hắn, giọng nói vô cùng bất đắc dĩ "Văn Tinh, nó há mồm là bởi vì tham thức ăn chứ không phải là nó thật sự đói, nó đã ăn nhiều lắm rồi, không thể ăn thêm được nữa."

Cô chưa bao giờ biết Lục Văn Tinh là một người có tính cách như vậy, đã nói là một tiếng mời cho nó ăn một lần nhưng kết quả là mỗi lần con chim này gọi hắn thì hắn sẽ không chịu được mà lén lút cho nó ăn thêm.

Con chim này cũng đã quen thuộc âm thanh của hắn, những người không quen biết nó thì nó cũng coi như không thấy người ta, chỉ chú ý Lục Văn Tinh, chỉ cần nghe được động tĩnh của hắn ở gần đây thì

nó sẽ rướn cổ lên hướng về phía hân để xin thức ăn.

Lục Văn Tinh vẫn có chút tự đắc, thương lượng với cô "Cho nó ăn một chút, lớn lên béo tốt một chút cũng tốt, nó không bay nổi thì cùng lắm chúng ta nuôi nó cả đời."

Cố Hàm Sương "..."

Cuộc sống của một con chim phú quý cỡ nào chứ!

Cô đã từng nghe lịch sử nuôi chim náo nhiệt của Lục Văn Tinh, vốn còn nghĩ rằng là do khi đó còn bé nên không biết nuôi nhưng giờ nghĩ lại có lẽ đều là bị hân cho ăn no quá nên chết.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Cái này thật là oan cho Lục Văn Tinh quá, lúc đó hân vẫn là một thiếu niên thiếu thương thức cái gì cũng muốn tự tay chăm. Ngày đó hân thấy thức ăn cho chim Lục lão gia mua không ngon, chim của Lục Văn Tinh hân nuôi làm sao có thể keo kiệt như vậy đương nhiên là muốn nó ăn giống hân; thế là từ đó hân ăn gì sẽ cho chim ăn đấy, thậm chí còn sai người mua cho hân viên canxi cho trẻ em được nghiền thành bột. Kết quả tất nhiên là mấy con chim không ăn mấy thứ đó của ăn đứt.

Chuyện này trừ hân ra thì không ai biết, dù sao hân ở một mình trong phòng hân lăn qua lăn lại, người nhà bận rộn cũng không quan tâm hân. Lục Văn Tinh cũng chưa từng nói với ai, thật là thất bại, không phù hợp với dự tính của hân.

Cố Hàm Sương kiên quyết cho thấy thái độ của mình "Không phải vấn đề mập hay không mập mà

là chim non còn chưa biết đói no là thế nào, nếu dứt cho nó ăn tiếp nó sẽ chết no mất."

Lục Văn Tinh đương nhiên sẽ không tranh cãi với vợ nữa, sờ sờ mũi, nhìn thoáng qua Bát ca vẫn đang há miệng chờ hẩn, ngược lại đi làm việc của mình.

Chim nhỏ đói hẩn đã lâu nhưng không thấy hẩn dứt cho nó, sốt ruột vỗ cánh kêu hai tiếng, lại nhìn thấy hẩn đã xoay người đi sang chỗ khác thì ngậm miệng lại ngáy ra khỏi hộp.

Hiện tại nó đã lớn lên khá nhiều... ít nhất... lông chim đã mọc phủ kín toàn thân, chỉ là nhìn có chút thưa thớt mất trật tự.

Hôm nay trong nội tâm nó đang vội vàng nhảy vút lên một cái, vỗ cánh muốn đuổi theo Lục Văn Tinh nhưng lực đạo không đủ, quạt cánh hai cái cũng chỉ tà tà khó khăn trên mặt đất.

Cố Hàm Suong đi đến nhất nó lên, nó nhảy sang hai bên trái phải kéo giãn khoảng cách với cô, thái độ cực tuyệt vô cùng rõ ràng.

"Tinh tinh vẫn thật cứng rắn." Cố Hàm Suong buồn cười "Không cho mày ăn là muốn tốt cho mày thôi."

Bát ca không để ý đến cô, nhảy lui về sau hai bước xoay thân chui vào bên dưới ngăn tủ. Cô cũng không thèm quan nó nữa, dù sao lát nữa Lục Văn Tinh cũng trở về rồi.

Quả nhiên, trong chốc lát Lục Văn Tinh đã mang theo văn kiện trở về, con chim nhỏ nghe được âm thanh của hẩn, thò đầu từ trong ngăn tủ ra nhìn, thấy đúng là hẩn thì bật người nhảy hai bước ra bên ngoài, kích động vỗ cánh, vừa kêu to vừa há

mồm về phía hắn. [facebook.com/CungQuangHàng](https://www.facebook.com/CungQuangHàng)

Có thể thấy được đúng là vô cùng chấp nhất với đồ ăn.

Đúng lúc Lục lão gia đi qua nhìn thấy một màn này thì vô cùng giật mình "Nó đây là thành tinh rồi sao?"

Lục Văn Tinh suy nghĩ một chút "Có lẽ là vì đói nên chỉ số thông minh cũng tăng lên để kiếm ăn." Cuối cùng tiểu Bát ca cũng không ăn được thức ăn mà nó luôn tâm niệm mà là bị Cố Hàm Suong bảo Lục Văn Tinh nhốt vào trong lồng tre. Nó vươn cái mỏ màu vàng nhét vào khe hở của cái lồng, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào đồ ăn trưa trên bàn của ba người.

Trên bàn cơm, Lục lão gia hỏi Lục Văn Tinh "Phải về trước thời hạn sao?"

Phần văn kiện này là Thẩm Diệu đưa cho hắn, có thể để cho hắn đặc biệt đi một chuyến ra ngoài ngày Tết nhất định không phải là chuyện nhỏ.

Lục Văn Tinh gật đầu "Có chuyện phải giải quyết một chút, ngày mai chúng cháu sẽ đi."

Ánh mắt Lục lão gia âm thầm nhìn xuống dưới, nhưng vẫn dặn dò "Cẩn thận một chút, chớ bị người khác tìm được sơ hở, chúng ta không cứng rắn với người nhưng cũng không thể bị thua thiệt được. Nếu không được thì quay lại làm ông chủ với ông, tóm lại là sẽ không để cháu chết đói được."

Lời này không biết đã nói bao nhiêu lần nhưng cháu trai ở bên ngoài nên ông vẫn luôn không yên tâm.

Trong lòng Lục Văn Tinh cũng không chịu được,

lại nói Lục lão gia về ở Thành phố U.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Lục lão gia khoát tay "Nhìn cháu một vài ngày còn được, nhìn nhiều hơn nữa lại thấy phiền, không có chất thì ông không đi, cháu cũng không có gì để nhìn."

Lục Văn Tinh dở khóc dở cười cũng không tiện khuyên nữa. Hấn và Cố Hàm Sương cũng không tránh thai nhưng chuyện này gấp cũng không được.

Cố Hàm Sương ngồi bên cạnh đỏ mặt cúi đầu không nói.

***

Ngày hôm sau Lục Văn Tinh lái xe chở Cố Hàm Sương về Thành phố U, vùi đầu vào công việc. Thẩm Diệu đúng là đưa đến một tin tức cấp bách, hấn nhất thời bận đến mức chân không chạm đất. Cùng lúc đó Cố Hàm Sương nhận được điện thoại của Cố gia, mời cô và Lục Văn Tinh tham gia lễ đính hôn của Cố Mẫn.

Lễ đính hôn này rất gấp, Cố Hàm Sương nhìn người đàn ông hai mắt đỏ bừng vì thiếu ngủ bên cạnh "Lễ đính hôn để một mình em đi cũng được, khi nào kết hôn thì hai vợ chồng mình cùng đi."

Lục Văn Tinh xoa xoa trán "Để anh đi với em."

"Văn Tinh, em ở trong ngôi nhà đó nhiều năm như vậy..." Cố Hàm Sương đề vai hấn xuống ghế salon, đứng ở phía sau bóp đầu cho hấn "... cũng không sao, anh không cần lo lắng cho em đâu."

Lục Văn Tinh đương nhiên biết, chỉ là một lễ đính hôn mà thôi sẽ không có chuyện gì nhưng có đôi khi mọi chuyện chính là như vậy. Lúc chưa gặp nhau có

một chuyện như là như vậy, các cháu giúp nhau có thể thế nào cũng được nhưng một khi đã đặt nhau trong lòng thì sẽ coi đối phương là một người mỏng manh, sợ người ấy ở nơi mình không nhìn thấy được sẽ bị tổn thương.

Hắn hỏi "Không cần anh đi theo để cho em chút thể diện sao?"

Cố Hàm Suong nhếch nhếch mi "Lẽ nào danh phận Lục phu nhân còn chưa đủ thể diện sao?"

Tết năm nay làm cho Cố Hàm Suong đối với địa vị của Lục Văn Tinh, còn có địa vị của thương nhân có một nhận thức mới.

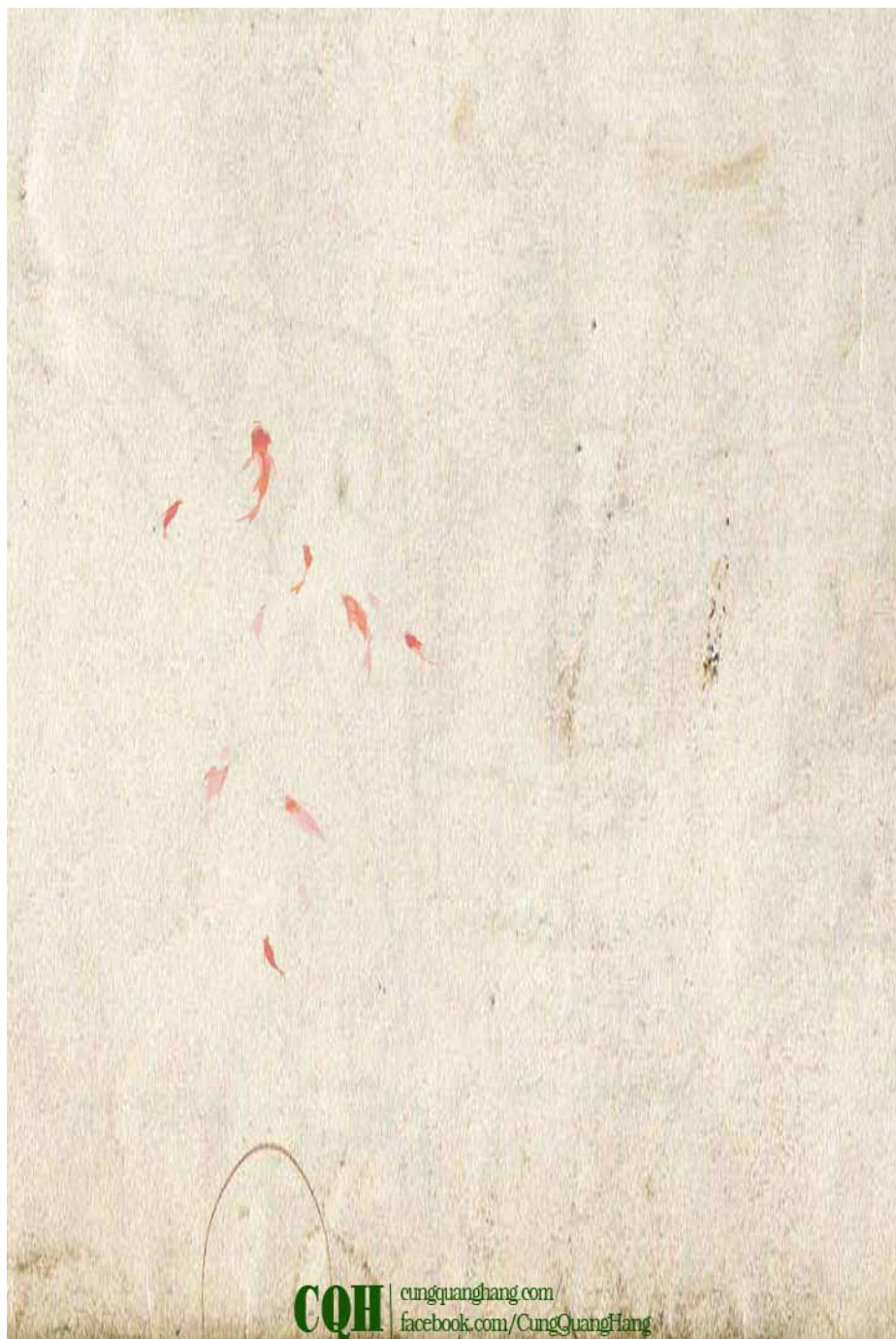
Không chỉ hắn, cô cả của hắn cũng gả cho gia đình quan chức của Thành phố H. Chuyện này ở triều Đại Kim căn bản là chuyện không thể nào, nhưng ở đây cũng không phải là gả cao. Mà những người đến chúc Tết Lục gia vừa rồi cũng không thiếu người được ông nội Lục dẫn dắt đang tham gia chính trị nhưng tất cả bọn họ đều rất tôn kính Lục lão gia.

Cố Hàm Suong trải qua những việc này mới biết Lục gia ở Thành phố H hiển hách cỡ nào. Cố Mẫn nói Lục gia bán lương thực thật đúng là buồn cười. Lục gia đúng là lập nghiệp từ lương thực, hiện tại cũng vẫn làm ăn từ xuất khẩu lương thực nhưng nhiều năm như vậy đã vươn xa hơn từ lâu.

Lục lão gia và Lục Văn Tinh làm việc khiêm tốn, Cố Mẫn không biết từ đâu nghe được thông tin sai lệch, Đinh Nhu có lẽ cũng biết nhưng cũng không nhiều.

Lục Văn Tinh nở nụ cười, hôn cô một cái "Đi đi, Lục phu nhân tự đi đi, có việc gì thì gọi điện cho anh."

Chữ tiểu triện hoa mạn

*Chữ cuồng thảo: Tham khảo thêm tại: https://vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%BA%A3o_th%C6%B0

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33: Mạnh mối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

người thân bạn bè biết rằng con gái nhà mình đã tìm được chồng.

Lễ đính hôn của Cố Mẫn tổ chức trước Tiết Nguyên tiêu một ngày đêm, trong biệt thự của Cố gia. Đinh Nhu là người sĩ diện cho nên lo liệu mọi thứ vô cùng ổn thỏa.

Cố Hàm Suong vừa nói chuyện với mọi người thì thấy Cố Mẫn mặc lễ phục đi đến.

"Tôi chuẩn bị kết hôn với Lâm ca ca rồi." cô ta dừng lại trước mặt Cố Hàm Suong.

"Chúc mừng." Cố Hàm Suong thật lòng chúc phúc cho cô ta.

Cố Mẫn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, trừ một vẻ mặt thản nhiên thì không phát hiện ra chút khó chịu hay không cam lòng nào, nhất thời cười lạnh nói "Xem ra cô rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, cũng đúng, bình hoa với nhà giàu mới nổi từ trước đến nay đều là sự kết hợp tuyệt vời, cô còn có thể không hài lòng cái gì."

Cố Hàm Suong lắc đầu bật cười nhưng cũng không phản bác lại cô ta. Cô và Lục Văn Tinh sống với nhau thế nào là chuyện của bọn họ không cần để ý đến cái nhìn của người khác, cái tốt của Lục Văn Tinh cô không cần cho người khác biết. Cố Mẫn sửa sang lại làn váy, vẻ mặt cao ngạo, trong mắt lại lộ ra sự nghiêm túc, cảnh cáo nói "Nếu cô thỏa mãn với cuộc sống hiện tại thì tốt, sau này chúng ta không còn dính dáng gì đến nhau nữa."

Đây cũng là cách nghĩ của Cố Hàm Suong, cô không biết lý do cô bị đưa đến thế giới này, tất nhiên là có quan hệ với hai người kia, cô không muốn đi tìm hiểu những lý do này cũng không

muốn có bất cứ dính dáng gì với đời trước.

Cô nhìn Cố Mẫn "Cố Mẫn, cô không cần lo lắng tôi làm gì với Lâm Trọng, tốt nhất là cô nên bắt lấy tâm của hắn." Hai người này lấy nhau giống đời trước mới là kết quả tốt nhất không phải sao?

"Đó là đương nhiên." Vẻ mặt Cố Mẫn cao ngạo. Vậy thì không còn gì đáng nói nữa rồi, Cố Hàm Sương gật đầu, cầm ly rượu xoay người đi ra chỗ khác.

"Mẫn Mẫn, chúc mừng lễ đính hôn." Một cô gái mặc quần dài vàng nhạt đi đến. Tương mạo dịu dàng thanh tú, mang theo một cỗ khí chất thanh cao. Nếu Cố Hàm Sương còn đứng ở đây thì nhất định có thể nhận người đã gặp phải trong quán rượu trước đó - Nhạc Chi Dao.

"Linda." Trong mắt Cố Mẫn mang theo sự vui vẻ "Câu đến đây lúc nào vậy, vừa rồi tớ không nhìn thấy cậu."

"Tớ vừa mới đến không lâu, thấy cậu đang bận cho nên không đến quấy rối." Cô gái cười cười, nhìn thoáng qua bóng lưng Cố Hàm Sương "Người vừa rồi là chị gái cậu sao?"

"Đúng vậy, chính là người vừa gả cho tên nhà giàu mới nổi của Lục gia kia, tính hướng của Lục gia cũng là cậu nói cho tớ biết." Cố Mẫn gật đầu, khoác lấy cánh tay cô ta "Ai, đừng nói về chị ta nữa, đi, tớ dẫn cậu đi gặp bố mẹ tớ."

Nhạc Chi Dao thu hồi ánh mắt, cười gật đầu, đuổi kịp bước chân của cô ta.

Cố Hàm Sương đi khỏi tầng dưới náo nhiệt, một mình đi về phòng cũ của mình.

Tất cả mọi thứ trong phòng đều như cũ, chỉ là đã mấy tháng không có người ở cho nên trong phòng đã bị phủ một lớp bụi mỏng.

Chìa khóa phòng này chỉ có Cố Hàm Sương có.

Lúc trước nguyên chủ vì muốn đề phòng mẹ kế cho nên đã tìm người sửa khóa, Đinh Nhu cũng biết chuyện nhưng vì căn phòng này nhỏ lại không có đồ vật gì cho nên cũng kệ cô ấy; giờ lại thuận tiện cho Cố Hàm Sương.

Cô khóa trái cửa phòng, đi thẳng đến trước kệ sách, rút một quyển từ điển từ khe hở tầng thứ ba ra.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Quyển từ điển này nhìn từ ngoài vào thì không có gì khác biệt nhưng bên trong đã bị khoét sạch, khoảng trống không to khôn bé vừa đủ để nhét một quyển nhật ký.

Lúc trước cô không biết rõ tình hình của Lục gia cho nên không dám cầm theo chỉ có thể dùng cách này để giấu đi. Cũng may tập quán của Thành phố U là giữ lại phòng ở của con gái trước khi về nhà chồng, hơn nữa trong phòng cũng không có đồ gì đáng giá, Đinh Nhu lại muốn thể hiện ngoài mặt là một người mẹ kế tốt cho nên trong thời gian ngắn sẽ không động vào.

Cố Hàm Sương mở nhật ký ra, quả nhiên lại xuất hiện vài tờ. Cô xem nhanh qua một lần, vẫn giống như trước đây, đều là những việc nhỏ nhất.

Duy chỉ có một trang cuối cùng, cô nhàu mày.

"Mười sáu tháng hai, ngày mai Lâm đại ca và Cố Mẫn đính hôn, tôi rất khó chịu."

"Mười bảy tháng hai, Lâm đại ca hôn tôi rồi, phía sau là một bụi hoa tường vi, mùi vị trên người anh ấy còn dễ ngửi hơn tường vi. Tôi biết anh ấy yêu tôi, anh ấy định hôn với Cố Mẫn chỉ vì bất đắc dĩ, chúng tôi còn cách nào khác chứ? Tôi nên làm gì bây giờ?"

Sắc mặt của Cố Hàm Sương nháy mắt trở nên tái nhợt, "Xoẹt" xé tờ giấy kia ra thành một cục.

Cô vẫn cho rằng nguyên chủ chỉ là một người con gái có kiến thức hạn hẹp, hôm nay xem ra là không chỉ kiến thức hạn hẹp mà đầu óc cũng không bình thường cho lắm. Không cần nghĩ cũng biết chuyện tiếp theo là chuyện gì, Cố Hàm Sương cảm thấy buồn nôn.

Nhật ký lại như bình thường, nhanh chóng khôi phục lại tình trạng ban đầu. Lúc này Cố Hàm Sương cũng không còn cảm thấy lông tóc dựng ngược nữa.

Cô bình ổn tức giận ở đáy lòng, vô cùng bình tĩnh suy nghĩ.

Quyển nhật ký này là một mối họa, cô biết rất rõ, không phải là chưa từng nghĩ đến chuyện tiêu hủy nó ví dụ như là đốt nhưng cô mơ hồ cảm thấy nó sẽ nói cho cô biết chuyện rất quan trọng cho nên vẫn chưa ra tay.

Cô tập trung suy nghĩ trong chốc lát, hít sâu một hơi, cất kỹ quyển nhật ký, xoay người đi ra khỏi phòng.

Cố Hàm Sương lẳng lặng đứng trước bụi hoa tường vi. Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, xoay người lại quả nhiên là Lâm Trọng.

Hôm nay hắn ăn mặc rất đoan chính, mặc trên người bộ quần áo màu xám bạc, cao lớn tuấn tú,

người cô ấy cũng như anh, chỉ là sắc mặt đỏ hồng, rõ ràng là đã uống rượu.

Hai mắt Cố Hàm Suong nhìn chằm chằm mặt đất
"Lâm đại ca."

"Hàm Suong." Lâm Trọng đi đến trước người cô, mắt say là đồ mê ly nhìn cô "Anh không vui, vô cùng không hài lòng."

"..." Cô vẫn không nâng mắt lên nhìn, chỉ nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói như có như không "Làm sao mới có thể làm cho anh hài lòng?"

Lâm Trọng không trả lời, giơ tay lên nắm cằm cô, nỉ non tên của cô, chậm rãi ghé sát vào, mắt thấy hần sắp hôn đến, Cố Hàm Suong nhấc mắt lên, lộ ra ánh mắt sắc bén vẫn luôn cất giấu, hung hăng cho hần một cái tát.

"Lâm Trọng, ai cho anh tự tin cho rằng có thể đem tôi và Cố Mẫn lựa vào trong lòng bàn tay của anh hả?"

Trước đây chưa bao giờ cô oán hận Lâm Trọng, ngay cả khi hần bạc tình cũng chỉ là lựa chọn mà tất cả nam nhân của thời đại đó sẽ lựa chọn, thậm chí cuối cùng hần còn cho cô một chỗ trú chân, cô vốn còn cho rằng đấy là tình thế bất buộc, là ông trời trêu ngươi.

Nhưng giờ Lâm Trọng và Văn Tinh ở cùng một thời địa, cũng có gia thế hiển hách như nhau. Văn Tinh thẳng thắn có trách nhiệm, Lâm Trọng vẫn đối trá nhu nhược như ở kiếp trước. Một người toàn tâm toàn ý, một người dao động trái phải. Bây giờ xem ra chẳng qua là thói quen giả thâm tình mà thôi.

Lâm Trọng bị ăn một cái tát mặt nghiêng sang một bên, hắn lên tiếng giải thích "Anh không có, cuộc hôn nhân này là trong nhà sắp xếp, anh cũng không muốn, em phải tin anh."

Cố Hàm Suong yên lặng nhìn hắn, thật sự là kỳ quái, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, dù là học vấn hay con đường làm quan của Lâm Trọng đều được người người ngưỡng mộ, nhưng chỉ có vấn đề về nữ nhân lại luôn luôn hồ đồ như vậy, làm cho cô không thể không đánh vỡ sự tự cho là đúng của hắn.

"Lâm Trọng, anh có muốn hay không cũng không liên quan đến tôi, tôi không thích anh, không muốn có bất kỳ dính dáng gì đến anh, anh có hiểu không?"

"Đồng thời,..." nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn "Tôi vẫn cho rằng, cho dù có chuyện gì, một người chỉ cần đã lựa chọn một chuyện gì đó, cho dù là tự nguyện hay không đều phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn đó. Cho nên, không nên để cho tôi phải khinh thường anh."

Lâm Trọng thoáng chốc không nói nên lời.

Vương Quan Lâm nhìn người phụ nữ quần dài vàng nhạt kia, hắn đã quan sát cô rất lâu rồi, không, có lẽ nên nói, hắn vì cô mới đến đây hôm nay. Lúc này cuối cùng cũng chỉ còn một mình cô cầm ly rượu đứng trong một góc phòng, hắn sửa sang lại vạt áo đi đến "Nhạc tiểu thư, xin chào."

Nhạc Chi Dao xoay người, hé mắt, quan sát người đàn ông trước mặt, cô ta nhận ra hắn, người đàn ông nóng bỏng tay của thành phố W, đến cùng một nơi với Lục Văn Tinh, cô ta nhếch môi "Vương tiên sinh, xin hỏi anh có chuyện gì không?"

Vương Quan Lâm đến gần một bước, hạ giọng
"Nhạc tiểu thư, tôi biết cô muốn làm gì, tôi có một ý kiến hay, không biết cô có muốn nghe một chút hay không."

Nhạc Chi Dao nhún nhún mi, nở một nụ cười ý vị thâm trường "Chăm chú lắng nghe."

...

Lúc Cố Hàm Sương về đến nhà thì ngoài dự liệu lại thấy Lục Văn Tinh đang ở nhà, đã thay quần áo chuẩn bị đi ra ngoài.

"Văn Tinh, anh muốn đi đâu?" Cô hỏi.

"Chuẩn bị đi đón em." Lục Văn Tinh nói lòng cà vạt "Sao em về sớm như vậy?"

"Anh không đi cùng em thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, xem lễ xong là em trở về luôn." Cố Hàm Sương lôi kéo tay hắn đi vào trong "Mọi chuyện xong rồi sao?"

Lục Văn Tinh gật đầu, Cố Hàm Sương nhìn gương mặt uể oải nhưng nét mặt cũng không che giấu được sự phấn chấn của hắn, cười hỏi "Kết quả rất tốt sao?"

"Rất tốt, có thể để cho Lục phu nhân có thể diện."

Lục Văn Tinh xoa xoa tóc cô "Chờ chuyện này xử lý xong hai ngày nữa sẽ có một buổi đấu giá, nghe nói có nhiều thứ tốt, chúng ta cùng đi đi, chọn cho em thêm mấy bộ trang sức."

"Vâng." Cố Hàm Sương đồng ý, nhìn tia máu trong mắt hắn, giơ tay lên vuốt ve mí mắt hắn "Anh đi ngủ một lúc đi. Để em trông anh ngủ."

Lục Văn Tinh đúng là rất mệt mỏi, hắn để mặc Cố Hàm Sương cởi áo khoác cho hắn, thuận theo nằm

lên giường, trong chốc lát đã chìm vào giấc ngủ.

Cố Hàm Suong cầm một quyển sách ngồi ở đầu giường giờ xem. Đây là một quyển tạp chí, trong đó có chuyên mục khám phá văn học và lịch sử rất thú vị, nói về Kim Phượng vương triều.

Vì điển tịch bị tổn hại nghiêm trọng, bây giờ những người biết về Kim Phượng vương triều cũng không nhiều. Vương triều này nổi danh nhất là nữ Hoàng đế duy nhất trong lịch sử, Kim Phượng nữ đế.

Có người nói nữ đế vốn là muội muội ruột của Hoàng đế, bởi vì sức mạnh quốc gia suy yếu, nội bộ hỗn loạn nên bị đưa đi hòa thân. Sau đó trượng phu của nàng qua đời, nàng một mình về nước, chờ Hoàng huynh chết đi thì nối nghiệp lên ngôi Hoàng đế, chăm lo việc nước, cuối cùng chấn hưng đất nước, không ai dám xâm lấn nữa.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Trong mấy dòng chữ ngắn ngủi nhưng chẳng biết có bao nhiêu chấn động lòng người, làm muội muội ruột của Hoàng đế, tại sao nàng lại bị đưa đi hòa thân, một mình về nước thế nào, làm sao kế thừa được ngôi vị Hoàng đế, những câu hỏi này vẫn luôn là chủ đề làm các sĩ gia húng thú.

Trên phố có không ít những truyền kỳ về Kim Phượng nữ đế, còn có rất nhiều vở kịch lấy nàng ấy làm nguyên mẫu.

Bài báo này chính là suy đoán về cuộc đời nữ đế.

Nó phản bác những suy luận lưu truyền nhiều nhất hiện tại, nói nữ đế được kế vị vì nguyên nhân căn bản là Kim Phượng triều địa vị của phụ nữ cũng

không thấp, nữ để được sủng ái lại có thiên tư hơn người cho nên mới có thể được truyền ngôi, về phần vì sao bị đưa đi hòa thân cũng chỉ là vì bất đắc dĩ, đồng thời vinh quang đưa ra một đồng vị dụ lớn.

Cố Hàm Sương đã nhìn thấy không ít bài viết như vậy, luôn luôn ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, mới nhìn vào đều thấy lý luận rõ ràng nhưng vẫn có những lỗi có thể nhìn ra. Cho nên cũng không dễ dàng tin tưởng, chẳng qua là cảm thấy nếu sự thật đúng là vậy thì những người phụ nữ sống trong thời kỳ đấy đúng là may mắn.

Cô lật sang một trang khác.

Điện thoại để ở một bên đột nhiên rung lên, Cố Hàm Sương sợ quấy rầy đến Lục Văn Tinh vội vàng cầm lên đi ra ngoài.

...

Lúc Lục Văn Tinh tỉnh lại cảm thấy có vật gì đang nháy nhót trên bụng mình. Hắn mở mắt, chỉ thấy con chim đang đứng trước ngực, ngoẹo đầu nhìn hắn.

Thấy hắn tỉnh lại thì nháy vài bước, vỗ vỗ cánh gọi hắn mở mắt.

"Không có gì cả." Lục Văn Tinh phiền não xoa xoa trán "Vợ tao cất mọi thứ đi rồi."

Bát ca một tháng là có thể ăn được đồ khô, lúc này phải giảm số lần ăn của nó, đổi thành thức ăn gia súc để cho nó ăn.

Hai ngày trước Cố Hàm Sương đã bắt đầu cho nó ăn thức ăn khô nhưng tiểu Bát ca làm như không thấy đối với thức ăn khô này, vỗ cánh há to miệng đuổi theo đòi người dứt.

"Có lẽ là không quen ăn, đói thì nó sẽ tự mình học

ăn thôi." Cố Hàm Suong liếc mắt nhìn hắn "Không được lên cho nó ăn."

Lục Văn Tinh sờ mũi.

Con chim này tinh tinh cũng quật cường, cho dù đói bụng đến không còn chút sức lực nào cũng không thèm liếc mắt nhìn thức ăn cho chim, giống như không biết đây là thức ăn, chấp nhất đuổi theo Lục Văn Tinh, không bay được thì nhảy.

Thật sự là thương cảm.

Cố Hàm Suong không có cách nào lại đút nó ăn hai ngày, hôm nay mới lại bắt đầu cho nó "cai sữa", không bao lâu nó lại tìm đến chỗ Lục Văn Tinh. Lục Văn Tinh ngồi dậy, Bát ca vội vàng nhảy từ trước ngực lên đùi hắn, vẫn hé miệng như cũ.

Hiện tại nó đã bay ổn định, từ rơi xuống biến thành bay xuống. Lên sô pha thì không có vấn đề gì, chỉ là lúc rơi xuống có chút không tốt.

Mỗi lần Lục Văn Tinh ngồi thì nó sẽ muốn đứng trên vai hắn nhưng không khống chế được sẽ trực tiếp đâm vào lưng hắn, hoặc là đâm vào đầu hắn. Hiển nhiên, lời vợ nói không có một chút sức thuyết phục nào, dù sao nó đã bị lừa nhiều lắm rồi.

Vì vậy tiểu Bát ca nhìn hắn một cái, vươn người nhảy lên, lần này nó phát huy khác xa bình thường, thành công rơi vào trên đỉnh đầu của hắn, móng vuốt của nó túm thật chặt vào tóc hắn.

Đa đầu Lục Văn Tinh căng ra "..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 34: Có thai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 34: Có thai
Editor: huyetsacthiensu

Lục Văn Tinh lớn như vậy nhưng chưa từng có ai dám tác oai tác quái trên đầu hắn. Hắn giơ tay quơ quơ muốn bắt con chim trên đầu xuống, Bát ca nhảy lên tránh cánh tay hắn nhưng móng vuốt vẫn quặp chặt vào tóc hắn.

Bàn tay Lục Văn Tinh nắm chặt, giật ra, da đầu đau xót tê rần, giải quyết được rồi.

Ngay lúc này Cố Hàm Sương đẩy cửa bước vào, nhìn vào con chim trên giường trên móng vuốt vẫn dính một nắm tóc, lại quay sang nhìn Lục Văn Tinh đang ngồi xếp bằng trên giường.

Người sau nghiêm trang đối mặt với cô, ánh mắt chân thành "Chỉ có mấy sợi thôi, anh sẽ không bị trọc đầu, thật đấy."

Cố Hàm Sương "..."

Lục Văn Tinh nhìn di động trong tay cô, nhanh trí nói sang chuyện khác "Có người gọi điện thoại đến sao?"

Cố Hàm Suong gật đầu "Là Diên Diễm, Diên gia và Trương gia muốn đính thân, đối tượng là cô ấy và Trương Thần."

Diên Diễm là chính là người lần tiệc rượu của Đỗ gia lần trước đi mua lễ phục với cô, mập mạp rất dễ thương, người cũng dịu dàng, hiền lành, sau đó hai người vẫn giữ liên lạc với nhau, quan hệ cũng không tồi.

Trong lòng Lục Văn Tinh có dự cảm không tốt, quả nhiên, một giây sau điện thoại của hắn cũng vang lên, hắn vừa bắt điện thoại thì đầu dây bên kia vang lên tiếng Trương Thần như tiếng lợn bị chọc tiết "Anh Lục, anh phải cứu mạng em, nhà em muốn bán em cho ng tui phụ nữ mập của Diên gia kia!" Lục Văn Tinh cười nhạt "Vây không phải là đúng lúc sao, Diên gia dù sao cũng giàu có, cậu cũng không cần lo lắng ngày nào đó người ta ừ chút tiền mà bán cậu sang Châu Phi đào mỏ."

"Anh Lục, sao anh lại nói như vậy, anh không thương em sao?" Trương Thần lắp bắp.

Ngay sau đó trái tim hắn lại tiếp tục chịu đả kích từ Dịch Bác Hàm "Con trai ngốc, ta ừ yêu con nên mới lo lắng cho con đó"

Chỉ nghe bên kia tỉnh táo hỏi ngược lại "Giờ cậu mới biết sao? Tôi yêu cậu lúc nào chứ?"

Trương Thần kêu gào gục trên ghế sa lon, ánh mắt liếc sang nhìn bóng dáng anh trai hắn đang bưng ly cà phê đi về phía này, lại vội vã ngồi thẳng người lên.

Lục Văn Tinh dập điện thoại, lông mày nhíu chặt.

"Văn Tinh, anh nghĩ cuộc hôn nhân này không tốt sao?" Cố Hàm Suong hỏi, giọng nói của Trương

Thần to đến mức cô ngồi cạnh cũng nghe thấy.
Ở trong mắt cô, Diễm Diễm mặc dù không phải là đại mỹ nhân gì nhưng có chút dịu dàng đáng yêu, tính cách cũng tốt, làm vợ thật ra cũng không tồi, hơn nữa vừa rồi trong điện thoại cô cũng nghe được, Diễm Diễm rất hài lòng với cuộc hôn nhân này, cô ấy hình như có chút tình ý với Trương Thần.

Lục Văn Tinh lắc đầu "Hai nhà Trương Diễm có quan hệ lâu năm, Diễm Diễm là con gái duy nhất của Diễm gia, mẹ cô ấy mặc dù là vợ kế, xuất thân cũng bình thường nhưng không giống với Đinh Nhu, là người được cưới hỏi làng hoàng, lại chỉ sinh được một người con gái là cô, ngày thường rất an phận thủ thường, rất được chồng và các con riêng của chồng kính trọng. Lợi ích khi cưới Diễm Diễm không ít, trong giới không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào đâu."

"Hơn nữa Diễm Diễm không có lòng dạ nào rất hợp với tên ngốc Trương Thần. Bác gái tìm được mối hôn sự này cho hần cũng tốn công sức. Chỉ có thể nói Trương Thần không chịu thua kém, nhìn phụ nữ chỉ nhìn vào mặt và chân."

Dàn ông rất háo sắc, chuyện này đòi trước Cố Hàm Suong đã được lĩnh hội sâu sắc, nhất là Trương Thần, thoát nhìn giống như Lưu cầu đòi trước nàng gặp, cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng.

Cô nhìn Lục Văn Tinh đối diện đang tỏ vẻ ghét bỏ anh em của mình, đột nhiên nảy ra câu hỏi "Vậy nếu em lớn lên giống như Diễm Diễm thì anh có cưới em không?"

CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Trong lòng Lục Văn Tinh động dậy, thời khắc liên quan đến tình mạng, tất cả tế bào não của hần đều hoạt động, hần vội vã giơ tay thể hiện lòng trung thành. "Trước đây anh không dám cam đoan nhưng

hiện giờ dù em lớn lên giống Trương Thần thì anh cũng sẽ cưới em."

"Còn lâu em mới tin anh." Cổ Hàm Sương hừ một tiếng, khoe miệng lại không tự nhủ mà nhếch lên. Lục Văn Tinh cũng cười "Nói chung chuyện này chúng ta đừng nhúng tay vào, Trương Thần không nghe lời tất nhiên sẽ có anh trai hấn giải quyết, chuyện tình cảm mà, người ngoài cũng không tiện nói gì." Hấn vừa nói vừa xoay người xuống giường, kéo tay cô đi ra ngoài, nửa đường còn hít hít mũi "Em đang nấu canh à? Anh ngửi được mùi."

Cổ Hàm Sương đi theo hấn ra ngoài "Em mới học đây, xong ngay đây, anh ném thử trước đi."

...
Bên Trương Thần không biết xử lý như thế nào, trừ việc thường nghe thấy hấn bị ép đi hẹn hò với Diên tiểu thư thì cũng không có chuyện gì lớn, cũng không biết sau đó thế nào.

Lục Văn Tinh và Cổ Hàm Sương ngồi trên bàn cơm ăn cơm tối, hai ngày nay Cổ Hàm Sương có chút ham ngủ, ăn uống cũng không ngon, mới ăn được một hai cái đã buông đũa.

Lục Văn Tinh nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, nhều mày cầm điện thoại lên "Để anh gọi bác sĩ đến khám cho em."

Cổ Hàm Sương không từ chối, thật ra trong lòng cô cũng có dự đoán nhưng không nói ra, sợ lại mừng hụt."

Bác sĩ riêng chạy đến trong chốc lát, chờ xác nhận Cổ Hàm Sương mang thai thì được Lục Văn Tinh vỗ vai một cái "Tiền lương tháng này của cậu tăng gấp đôi."

Bác sĩ: Cảm ơn ông chủ nhà, lại chuyển đi.

này không uống công rồi.

Lúc Văn Tinh tiễn người ra ngoài, lúc trở về nâng mặt Cố Hàm Suong lên nắn nề hôn lên một cái "Vợ ơi, em giỏi quá!"

Cố Hàm Suong nhìn trong mắt người đàn ông trước mắt sáng bừng và không nhìn được ý cười, hạ mắt chui vào trong ngực hắn.

Buổi tối hai người nằm trên giường. Người đàn ông nằm cạnh cô vô cùng quy củ, thành thật, chỉ lẳng lẳng ôm người trong ngực, một tay vuốt ve cái bụng bằng phẳng.

Cố Hàm Suong cười nghe hắn tính chuyện tương lai.

"Nhà này không có phòng dành cho trẻ con, trước hết anh sẽ mua một căn nhà hai tầng, sửa lại nội thất tầng với nhau chúng ta ở tạm, đợi sang năm biệt thự xây xong sẽ chuyển lại vào." Giọng nói của hắn hưng phấn "Còn phải mua sữa bột nhập khẩu nữa. Được rồi, còn phải gọi điện thoại cho ông nội, để cho ông cũng vui mừng."

"Không cần chờ đến ba tháng sao?" Cố Hàm Suong hỏi.

"Không cần, con anh nhất định rất lợi hại, hơn nữa anh còn không thể bảo vệ được con mình hay sao?" giọng nói Lục Văn Tinh vô cùng tự đắc.

Cố Hàm Suong cũng không khuyên nữa.

Lúc lão gia nhận được điện thoại quả nhiên vô cùng sung sướng, cách nghĩ của ông cháu hai người cũng không khác nhau là mấy "Đổi sang một căn nhà lớn hơn, thuê thêm nhiều người, đừng để Hàm Suong mệt mỏi. bà đã cũn phải chuẩn bị trước.

Hai ngày nữa ông sẽ đến thành phố U thăm các cháu."

Đàn ông Lục gia thật sự là quá ít, mặc dù mỗi đời đều có con trai nối dõi không đến mức suy tàn nhưng ngày lễ tết cũng khó tránh khỏi lạnh lẽo cho nên hai ông cháu vô cùng coi trọng đứa trẻ sắp chào đời này.

Ngày hôm sau Lục lão gia gửi cho Lục Văn Tinh một quyển sách dạy chăm sóc trẻ sơ sinh, còn báo danh cho hai người học một lớp bồi dưỡng trước khi làm bố mẹ. Vì không để con mình thua kém ngay từ vạch xuất phát nên người từ trước đến nay không thích đi học như Lục Văn Tinh cũng cam tâm tình nguyện đi học.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Trương Thần và Dịch Bác Hàm nghe nói tin vui này thì tranh nhau phải làm bố nuôi.

Cố Hàm Sương nhìn đống đồ trong phòng, Lục Văn Tinh mua quần áo, giày dép, xe đẩy, đồ chơi cho trẻ con, thờ dài một cái, đúng là nên đổi sang một căn nhà lớn hơn.

Lục Văn Tinh đi vào phòng làm việc, Thẩm Diệu nhìn mặt hắn, ngáp ngừng một lúc, suy nghĩ rồi vẫn mở miệng khuyên nhủ "Phụ nữ mang thai rất vất vả, tính tình không tốt cũng khó tránh khỏi, anh nên nhìn một chút, không nên động thủ."

Lời này cũng chỉ có hắn thân cận với Lục Văn Tinh mới dám nói, người ngoài thì sẽ giả vờ không nhìn thấy vết thương trên mặt ông chủ mình nhưng sẽ thường xuyên lén lút nhìn rồi rồi mắt sang chỗ khác. Sau đó lại lén lút phỏng đoán trong lòng, dù sao cũng không dám công khai mở miệng hỏi.

Hai ngày trước Cố Hàm Suong có chút khó chịu, Lục Văn Tinh mời bác sĩ tư nhân đến khám ra được là đang mang thai cho nên hai ngày nay Lục Văn Tinh quả thật là mặt mày hồng hào, đường làm quan rộng mở. Không bao lâu toàn bộ trên dưới công ty đều biết bà chủ nhà mình có thai rồi, đều đến chúc mừng, Lục Văn Tinh ai đến cũng không từ chối, còn chạy đến chỗ nhân viên phát lì xì để cầu phúc cho bảo bối nhà mình.

Ông chủ ra tay đương nhiên là hào phóng, các nhân viên mặt mày rạng rỡ nhưng vẫn nói không cần, Lục Văn Tinh cũng hết sức hài lòng.

Kết quả mới qua hai ngày đã nhìn thấy vết cào trên mặt ông chủ nhà mình.

Động tác của Lục Văn Tinh dừng một chút, rất muốn giải thích đây không phải là do vợ hấn làm mà là do Bát ca.

Ngày đó Bát ca tắm, cánh nó bị dính nước, nhìn thấy hấn thì muốn bay lên đầu hấn nhưng vì cánh nặng quá nên nó không bay lên được mà rơi xuống mặt hấn, cho hấn một ngạc nhiên.

Hấn sợ nó làm Cố Hàm Suong bị thương cho nên đưa nó đến nhà lớn đúng lúc làm bạn với ông nội. Thẩm Diệu cho hấn một ánh mắt không cần giải thích, đều là đàn ông đương nhiên Lục Văn Tinh hiểu được ánh mắt của hấn là gì, Lục Văn Tinh nuốt câu nói chuẩn bị nói xuống ngực, tránh cho người khác nói hấn giấu đầu hở đuôi.

Quản lý kỹ thuật bắt đầu đáp lời, cũng nhìn sang mặt hấn. Nhưng mà người đàn ông đã có gia đình cảm thụ sâu sắc hơn nhiều so với người độc thân "Đàn ông ý mà, bị chút vết thương là bình thường. Cho dù là vợ làm hay con làm cũng đều là hạnh phúc."

Có thể thấy được giấc ngộ vô cùng tốt.

Trong lòng Lục Văn Tinh khẽ động "Tôi nhớ hình như anh có một đứa con gái đúng không?"

Trước đây Lục Văn Tinh không có cảm giác gì với trẻ con, thấy con nhà họ hàng cũng sẽ không cảm thấy đáng yêu muốn ôm hôn gì đó, nếu như nghịch ngợm hẳn còn có thể trưng ra vẻ mặt đe dọa. Nói tóm lại chính là không thèm để ý đến còn không nên chọc vào hẳn.

Trước khi biết Cố Hàm Sương mang thai hẳn cũng không có tưởng tượng gì. Bây giờ hẳn chuẩn bị có con đột nhiên giống như có một lỗ thủng trong lòng hẳn, bắt đầu không khống chế được mà chú ý đến loại sinh vật này. Trên đường nhìn thấy đứa trẻ nào còn có thể để ý quan sát một chút.

Quản lý đương nhiên cũng là một người yêu gia đình, nghe thấy ông chủ hỏi đến con gái nhà mình thì nhất thời cũng nghĩ đã gặp được người chung chí hướng, dương dương đắc ý lôi ảnh chụp trong ví ra "Con gái tôi giống tôi."

Lục Văn Tinh nhìn một chút, một đứa bé gái xinh xắn đáng yêu, trề đôi mắt thì không nhìn ra được giống quản lý chỗ nào, có lẽ là giống mẹ nhiều hơn. Hẳn vẫn cảm thấy vui vẻ như trước, tưởng tượng một chút đôi mắt của con mình giống với Cố Hàm Sương, thậm chí còn trái lương tâm mà nói một câu "Đúng là rất giống." Vì vậy quản lý cũng vui vẻ. Cảm giác vui vẻ này đã bị phá vỡ vào giờ tan làm. Dưới hầm để xe, Lục Văn Tinh thấy được hai bố con rất giống nhau, người đàn ông và con gái quả thực giống như từ một khuôn đúc ra. Vấn đề mấu chốt là người đàn ông chính là quái thú trong phiên bản người đẹp và quái thú.

Mẹ của đứa bé ở một bên oán giận “Sao anh lại mua cho con cái váy huỳnh quang, mặc vào không phải càng đen sao?”

Người đàn ông rất bất đắc dĩ “Đen như vậy thì trách tôi, gien của cô cũng có một nửa, sao cô không để con ra giống với cô đi?”

Người phụ nữ cười nhạt “anh chưa nghe câu nhìn cái gì sẽ giống cái đấy sao? Nếu không phải tại anh mỗi ngày đều đi lại trước mặt tôi, làm cho tôi mỗi ngày đều phải nhìn thấy anh thì con tôi sinh ra sẽ giống anh sao, tôi cũng không thể lúc nào cũng soi gương được.”

Lục Văn Tĩnh “!...!”

hắn tưởng tượng một chút hình ảnh mình mặc váy hoa, tết tóc, mặt nhát thò tái đi.

...

Cố Hàm Sương mặc quần áo chống phóng xạ, gọt xoài, thả vài hạt ô mai, lại đổ sữa chua vào. Nhìn đồng hồ, biết Lục Văn Tĩnh sắp về đến nhà.

Có lẽ là lần đầu tiên làm bố, mấy ngày nay hắn về nhà rất sớm, những việc có thể mang về nhà hắn đều mang về nhà làm, không nói gì cả, trông chừng cô giống như một con sói đang canh nhà.

Quả nhiên, cô vừa bê bát sữa chua hoa quả đến trước ti vi thì nghe thấy tiếng mở cửa.

cô đi ra đón hắn “Văn Tĩnh.”

Lục Văn Tĩnh nhìn đôi mắt phượng đang nhìn mình của cô, lấy tay che ánh mắt cô lại “Thời gian này em không nên nhìn anh.”

“?” mặt Cố Hàm Sương đầy dấu hỏi chấm “Có chuyện gì vậy?”

“Nhìn cái gì sẽ giống cái đó.” hắn giải thích “Là con trai thì không nói nhưng nếu là con gái thì vẫn nên giống em thì hơn, ngày mai anh sẽ dán hình em lên khắp tường, em không có việc gì thì nhìn nhiều hơn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Xuất hiện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 35: Xuất hiện
Editor: huyetsacthiensi

Cố Hàm Sương đi vào phòng bếp đã nhìn thấy trên bàn bày bảy tám lon sắt và mấy cái cốc giấy dùng một lần.

"Văn Tĩnh, anh đang làm gì vậy?"

"Anh nhờ mấy người mua sữa bột, chọn mấy hãng khác nhau, hôm nay vừa nhận được sữa nên đang ném thử từng loại một." Lục Văn Tĩnh rót vào cái cốc cuối cùng.

Cố Hàm Sương đi học lớp bồi dưỡng cho bố mẹ thì biết ở đây không lưu hành chuyện mời vú nuôi, con cái sẽ bú sữa mẹ, sữa bột, cô nhìn thấy hắn đang nhăn mặt "Thử ra cái gì sao?"

Lúc Văn Tinh chùi miệng "Đều rất tanh." Còn lại thì hẳn cũng không thử ra được cái gì cả, bình thường hẳn đều không thích uống sữa, hẳn ghét mùi tanh, khi hẳn còn bé chỉ uống một hộp sữa nhưng hẳn có thể để cho mẹ hẳn đuổi theo mấy vòng quanh nhà.

Lúc trước hẳn cũng không chú ý vấn đề này, chỉ nghe nói lúc đó có sự việc có chất Melamine trong sữa là ồn ào nhất, lúc đó Lúc lão gia gia còn chống gậy mắng chửi những người làm ăn thất đức, táng tận lương tâm, làm chuyện gì thì làm cũng không nên làm tổn hại đến những đứa trẻ.

Vốn cho rằng chỉ có chuyện này thôi kết quả lần này đi học được cô giáo phổ cập khoa học mới biết được trừu uý "Em bé đầu to" thì những tình trạng khác cũng không ít. Các vấn đề của các hãng sữa như vi khuẩn vượt quá mức cho phép, nguồn gốc ô nhiễm sữa, không đủ nguyên tố vi lượng,... đủ loại, không phải là ít.

*Em bé đầu to: một tình trạng trẻ sơ sinh gặp phải khi uống phải sữa bột kém chất lượng. Ở vùng nông thôn Fuyang, An Huy, kể từ năm 2004, hơn 100 em bé đã mắc một căn bệnh lạ. Trẻ em được sinh ra khỏe mạnh bắt đầu trở nên chân tay gầy gò và ốm yếu khi bú. Đặc biệt là đầu của em bé có vẻ quá lớn, miệng nhỏ, phù và sốt thấp. Người dân địa phương gọi những đứa trẻ này là em bé đầu to.

Link tham khảo:

<https://translate.google.com/translate?hl=vi&sl=zh-CN&u=https://baike.baidu.com/item/%25E5%25A4%25A7%25E5%25A4%25B4%25E5%25A8%2583%25E5%25A8%2583&prev=search>

Hoặc mọi người có thể lên google tìm kiếm từ khóa 大□娃娃.

Chỗ bọn họ khi đó có nhiều sự việc nghiêm trọng như vậy sao? Vậy phải uống như thế nào? Những việc này làm cho hẳn lâm vào sầu lo mặc dù đứa trẻ còn chưa được sinh ra, hẳn biết rõ bản tính của người

làm ăn, kể cả hăng sữa mà cô giáo giới thiệu cũng không thể tin được cho nên nhờ người ra nước ngoài mua về.

"Chúng ta không đẻ nhiều, đẻ nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe của em, như Vương gia giống như đang nuôi cổ vậy cũng mệt tâm." Hấn rút chồng cốc giấy dùng một lần vào thùng rác "Đẻ một, hai đứa rồi nuôi dưỡng thật tốt là được. Cho nên chúng ta phải cẩn thận, đừng để sinh ra đứa trẻ đầu to gì đó, bệnh tật nuôi đến khi nó mười, hai mươi tuổi rồi không sống được lúc đó muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc đâu."

Cố Hàm Suong nhìn hấn một cái, trong ấn tượng của cô không phải đều để ý vấn đề nhiều con nhiều phúc sao? Huống chi Lục gia neo người đáng lẽ càng mong muốn có nhiều con cháu hơn mới phải chứ cho nên cô mới vội vã mong muốn có con như vậy, không ngờ hấn còn nghĩ được như vậy. Nếu như vậy, cô hạ mắt "Nếu anh không yên tâm thì em có thể tự con bú."

Phụ nhân gia đình thế gia sẽ không tự mình cho con bú sữa, cô cũng chưa từng uống một ngụm sữa nào của mẹ mình. Cô đã quen với quan niệm này cho nên không có cố chấp với con mình nhưng nếu là con của cô với Lục Văn Tinh thì cô đồng ý làm vậy.

Lục Văn Tinh khoát tay "Văn nên dự trữ sẵn, nuôi con bằng sữa mẹ mấy tháng đầu còn được nếu con bú nhiều quá em cũng ăn không vào." Hấn mức từng loại sữa vào từng túi khác nhau, dán nhãn lên "Để anh tìm một phòng thí nghiệm gửi mẫu làm xét nghiệm thử xem."

Cuối cùng Lục Văn Tinh chọn mấy loại sữa bột mà hấn hài lòng, hai người chuẩn bị nghênh đón lần đầu làm bố mẹ trong đời.

Ở đời trước phụ nữ mang thai thì đều tìm những bà đỡ đầu dẫn bình nghiệm để xem cái thai là nam

đều duy nhất như nghiệm đề sơ xem cái thai có nam hay nữ, có khỏe mạnh hay không. Ở thời đại này nghe nói có thể trực tiếp nhìn thấy cái thai trong bụng mẹ như thế nào.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Đối mặt với dụng cụ siêu âm lạnh lẽo, Cố Hàm Sương có chút thấp thỏm, Lục Văn Tinh cũng khẩn trương, nghe thấy bác sĩ nói tất cả đều phát triển bình thường mới thở dài một hơi.

Hắn nghe tim thai dưới sự chỉ dẫn của bác sĩ xong lại lôi kéo tay cô, hai mắt lấp lánh nhìn chằm chằm lên màn hình siêu âm.

Đến tận lúc ra khỏi phòng siêu âm trong mắt hai người vẫn tràn đầy sung sướng.

Phòng bên cạnh đúng lúc có một nam một nữ đi ra, cũng cầm tờ giấy kết quả siêu âm trên tay, người phụ nữ sung sướng nói với người đàn ông bên cạnh "Là sinh đôi đấy, ông xã, anh giỏi quá đi." Trên mặt người đàn ông cũng tràn đầy sung sướng.

Nụ cười trên mặt Lục Văn Tinh chợt tắt, liếc mắt nhìn tờ kết quả trên tay đối phương, lại nhìn về phía tờ giấy trên tay mình vẫn cảm thấy của mình tốt, nhìn thế nào cũng thấy thật đẹp mắt.

Hắn nói với Cố Hàm Sương "Chuyện này so chất lượng chứ không so số lượng, mặc dù chúng ta chỉ có một đứa nhưng chất lượng nhất định là tuyệt nhất." Cố Hàm Sương nhìn một chút, mỉm cười trộm.

...

Dịch Bác Hàm nhìn cô gái đang khóc trước mặt, thở dài.

Gần đây anh Lục trầm mê gia đình không thấy bóng dáng, Trương Thần bị anh trai hắn quản lý như quản lý học sinh tiểu học, đi xem mắt chăm chỉ như làm bài tập uầy. Chỉ còn một mình hắn cô đơn lẻ lợng bên

ngoài.

Hắn vừa đi ra từ câu lạc bộ đêm thì nhìn thấy đôi tượng xem mắt của Trương Thần, tiểu thư Diên gia đang ngã trái ngã phải đi về phía trước.

Đây là con phố nhiều quán bar, đã muộn thế này hơn nữa còn là con gái đi ở khu phố này rất nguy hiểm. Hắn nhíu mày, đi lên phía trước "Diễn Diễm?"

Người con gái quay đầu, đôi mắt phủ kín sương mù nhìn hắn một cái "Anh là... Dịch Bác Hàm?"

Dịch Bác Hàm gật đầu, cũng không hỏi vì sao cô lại ở chỗ này chỉ lấy chìa khóa xe ra "Đi, anh đưa em về nhà."

"Không. Tôi không về nhà..." Diễn Diễm từ chối "Tôi về nhà một lần... anh trai tôi lại nói tôi một lần, bọn họ vốn không thích Trương Thần... là tôi làm loạn.. họ mới miễn cưỡng đồng ý... Giọng nói của cô ghen ngào, mê mang lại không giải thích được "Khi còn bé, hắn tốt với tôi như vậy... vì sao bây giờ lại không để ý đến tôi nữa? Là bởi vì tôi lớn lên không xinh đẹp sao?"

Dịch Bác Hàm không biết trả lời câu hỏi này như thế nào, Trương Thần là một người coi trọng hình thức ai cũng biết, hắn nhìn khuôn mặt tròn trịa của đôi phương "Mỗi người có một nét đẹp riêng, cô không nên khó chịu quá..."

Lúc này Diễn Diễm không nghe vào tai bất cứ lời khuyên gì nữa, ngồi chồm hổm dưới đất khóc nức lên "Tôi đã cố gắng giảm cân nhưng mà, hức, không giảm được, không giảm được."

Mỗi tuần cô đều đứng giờ tập thể dục cũng có chế độ ăn uống hợp lý được giáo viên thể hình lập cho thế nhưng không giảm được bao nhiêu.

"Cô như này rất tốt rồi." Hân là ăn nay nói thật, thẩm mỹ của Trương Thần có chút cực đoan, thích những người có dáng người hình chữ S, da trắng môi hồng, có nhiều thịt một chút cũng không được, khuôn mặt còn phải khôn khéo, có lẽ là khi còn bé xem hoạt hình Hồ lô biến nhiều quá nên không thích nhân vật chính mà thích nhân vật phản diện hơn.

Hân càng nghiêng về những người phụ nữ có chút thịt hơn, ngốc nghếch một chút cũng không sao, tốt nhất là khi cười lộ ra má lúm đồng tiền cho nên không cảm thấy Diên Diên có gì không tốt.

"Cô và Trương Thần..." Hân mở miệng muốn khuyên nhủ nhưng nên khuyên cái gì đây? Lâu ngày sẽ thấy chân tâm sao? Nhưng Trương Thần không nhìn thấy nhân tâm... chỉ cần trưởng thành chín chắn được là tốt rồi. Hân cũng đến tuổi cưới vợ rồi còn chưa đủ trưởng thành hay sao...

Hân cũng không biết phải làm sao bây giờ, phiền toái xoa xoa đầu "Tôi vẫn nên đưa cô về nhà thôi."

Diên Diên vẫn chưa trả lời thì điện thoại của hân đã vang lên, vừa bấm nhận thì bên đầu dây bên kia đã nghe được giọng nói hưng phấn của Trương Thần, cho dù có che tay cũng không che được tiếng hân "Bác Hàm, tôi đã bỏ rơi cô gái mập kia rồi, chúng ta ra ngoài chơi đi."

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Diên Diên khóc càng to hơn."

Dịch Bác Hàm "..."

Trong nháy mắt hân có cảm giác mình đang nói chuyện với một tên căn bã "Cậu bỏ rơi một cô gái trong quán bar sao?"

"Không, làm sao tôi lại dẫn một con nhóc đến quán bar chứ?" Trương Thần oan uổng "Tôi vẫn còn chút tình người, bỏ rơi cô ta trên đoạn đường dành cho

người đi bộ."

Cho nên đây là tự mình chạy đến đây uống say sao? Dịch Bác Hàm nhìn thoáng qua cô gái ngồi chồm hổm dưới đất, cũng không biết nói gì cho đúng, quay sang trao phúng với người đầu kia điện thoại "Vẫn còn tình người sao? Trở về cẩn thận bộ da của cậu đi, để anh trai cậu mua hai cái thắt lưng tốt một chút." Nói xong thì dập điện thoại, cũng không thêm quan tâm sự từ chối của cô gái dưới đất, trực tiếp đỡ người đến cạnh xe hắt, mở cửa sau xe nhét người vào.

May mắn là đêm nay hấn không uống rượu, hấn ngồi vào ghế lái, vừa mới chuẩn bị lái xa thì cô gái ở ghế sau chồm lên ôm lấy cổ hấn "Tôi không về nhà, không về nhà đâu..."

Dịch Bác Hàm "..."

"Được được, khu khu... Không về nhà, không về nhà, bà cô ơi mau buông tay ra, nhanh, mau buông tay ra..."

...

Dịch Bác Hàm diu con ma men này lên trên giường, thở ra một hơi. Cô gái này vừa uống rượu vào thì bắt đầu ầm ĩ, hiện tại thì lại ngủ say như chết.

Hấn nhìn cô một cái, sửa lại đầu tóc và quần áo bị cô lôi kéo xộc xệch, xoay người đi ra ngoài cửa.

Tay còn chưa chạm đến tay nắm cửa thì cửa đã được mở ra từ bên ngoài, một người xông vào đánh cho hấn một quyền.

Dịch Bác Hàm: Hình như hấn đã quên quán bar đó là của Diên gia.

Wtf! Hấn vừa tránh đòn giải thích, vừa giơ ngón tay giữa lên với Trương Thần trong lòng.

...

Dám cười của Cố Mẫn rất gần, nghe nói là vì cô ta đã có thai. Dịch Bác Hàm: Siêu sao anh chỉ đùa nhện nhện trên đầu

ai có thai. Cố Hàm Suong nghĩ duyên phận vốn đã có chút kỳ diệu, đời trước cô không có con, thân thể Cố Mẫn bị thương không biết sau đó có con hay không, đời này lại đồng thời có thai.

"Nếu không thì em ở nhà đi, đừng đi nữa, đám cưới nhiều người nhờ ua chạm gì thì sao." Lục Văn Tinh nhìn cái bụng đã có chút to lên, không yên lòng nói. "Em làm gì mà yếu ớt như vậy chứ? Cũng không có chuyện gì lớn em mà không đi thì cũng khó coi." Cố Hàm Suong lắc đầu.

Bởi vì là người nhà mẹ đẻ, trước khi đi ăn cỗ ở nhà hàng phải ở nhà đợi người nhà chú rể đến đón cùng cô dâu cho nên từ sáng sớm hai người đã đến Cố gia. Lục Văn Tinh vừa nói chuyện cùng người khác vừa chú ý đến cô. Cố Hàm Suong vất vả lắm mới tìm được cơ hội một mình đi lên phòng mình trên tầng.

Cô lấy quyển nhật ký ra, bắt đầu giờ từ nội dung cô xuất hiện, dừng lại ở trang cuối cùng:

"Lục Văn Tinh kia lại dám ra nước ngoài bán trộm văn vật, đây là tội to như thế nào cơ chứ? Lớn lên xấu xí thì thôi đi, nhân phẩm còn không tốt nữa. May là mình không gả cho hắn, Lục gia ngã xuống, Lục lão gia tức chết rồi, chờ hắn ngồi tù hơn hai mươi năm, đến lúc ra ngoài sẽ không có gì cả, sau đó có lẽ chỉ có thể đi ăn xin thôi."

Bởi vì nguyên nhân lịch sử cho nên ở đây coi trọng nhất là văn hóa quốc gia, bán trộm văn vật là trọng tội, căn cứ vào giá trị văn vật nhiều hay ít mà xác định mức hình phạt.

Trên giấy xuất hiện dấu vết ẩm ướt, giống như vết nước mắt nhưng Cố Hàm Suong xác định bản thân không khóc chỉ là tay chân cô có chút lạnh lẽo, không tự chủ được mà run rẩy, thế nhưng vẫn nhìn rất rõ ràng.

Cô nhìn dấu vết ẩm ướt, một loại cảm giác kỳ quái, không thuộc về mình mọc lên từ tâm đầu lờn. mãi

liệt như vậy, rõ nét như vậy.

Cô đột nhiên hiểu được, là cô, là "Cố Hàm Sương" kia vẫn luôn ở đây, là cô ấy nhắc nhở cô. Vì cô ấy dường như bị cái gì đó điều khiển, một đời dù thế nào cũng không giãy dụa được.

Cho nên cô ấy mong cô có thể sống tốt vì cô ấy.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Nhật ký đột nhiên bốc cháy, Cố Hàm Sương vội vàng buông tay, nhìn quyển nhật ký còn chưa rơi xuống đất đã biến thành tro tàn, chỉ còn lại cô trong căn phòng trống vắng.

"Em ở trong này làm gì vậy? đi lên đây cũng không nói với anh một tiếng, anh tìm khắp nơi cũng không thấy em." Giọng nói quen thuộc đánh thức Cố Hàm Sương đang trầm tư, cô ngước mắt, nhìn đồng hồ treo trên giường, kim phút đã đi được nửa vòng.

"Hóa ra đã lâu như vậy rồi." cô thì thầm.

Lục Văn Tinh kéo tay cô, nhíu mày "Sao tay em lại lạnh như vậy? Căn phòng này của em đã lâu không có người ở, không có nhân khí. không mặc nhiều quần áo thì không cần một mình chạy lên đây làm gì." Vừa nói vừa cầm tay cô nhét vào túi áo hần.

"Văn Tinh." Cố Hàm Sương gọi lẫn lại, khi hần nhìn sang thì háng giọng mở miệng "anh... có ý kiến gì với văn vật không?"

"Văn vật?" Lục Văn Tinh hoàn toàn không hiểu vì sao đột nhiên cô lại hỏi vấn đề kỳ quái này "Đẹp? Đáng tiền? Còn có thể có ý kiến gì sao?"

Loại đồ này, người biết nhìn thì biết được giá trị nhưng trong mắt học tra Lục Văn Tinh thì đó chính là vài cái chai chai lọ lọ, xem nào nhiệt, ước lượng được chút giá cả, nhiều hơn nữa thì không có.

Cố Hàm Sương nhìn về mặt của hần, kéo kéo khóe miệng "Em mơ một giấc mơ..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 36: Văn vật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 36: Văn vật
Editor: huyetsacthiensu

Lục Văn Tinh ngồi trong phòng làm việc, lông mày khóa chặt, trong đầu nghĩ lại lời Cố Hàm Sương nói.
"Văn Tinh, em mơ một giấc mơ. Có người lấy danh của anh bán trộm văn vật, giấc mơ của em thường rất linh, anh cần thận điều tra một chút được không? Coi như là... để cho em yên tâm."

Hần vẫn biết vợ mình có chút kỳ lạ, nhưng có một số việc không phải nói ra là được, chỉ cần đối phương đồng ý sống bên cạnh hần, hần cũng không muốn đi

tìm hiểu sâu thêm.

Hôm nay cô mao hiểm có thể bị lộ bí mật cũng phải nhắc nhở chuyện của hần, hần sẽ không ngu ngốc mà để ở trong lòng.

Ngón trỏ hần gõ trên mặt bàn, kêu lên một tiếng
"Thẩm Diệu."

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đẩy cửa bước vào
"Luc tổng."

"Cậu đi điều tra một chút hàng hóa chuẩn bị xuất khẩu, cẩn thận một chút."

Sắc mặt Thẩm Diệu nghiêm túc "Xảy ra chuyện gì sao?" Nếu không thì sao đột nhiên lại ra lệnh như vậy. Dù sao hàng hóa nhiều như vậy, muốn điều tra cũng phải chuyển dễ dàng, không những tốn nhân lực mà còn có thể làm chậm trễ thời gian xuất hàng. Luc Văn Tinh gật đầu "Có chút chuyện. Để ý một chút xem có kiện hàng nào bí mật mang theo văn vật hay cái gì tương tự hay không."

Thẩm Diệu là tâm phúc của hần, tuyệt đối sẽ không phản bội hần, nói với hần một chút cũng không sao. Dính đến văn vật thì Thẩm Diệu cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, trong đầu xoay chuyển nhanh chóng, hần đẩy mắt kính "Sắp tới hàng xuất khẩu có ba đợt, tôi sẽ lập tức đi điều tra."

Nói xong cũng đi ra ngoài, chọn người rồi tự mình đi đến kho hàng kiểm tra.

Diễn Diễn nhìn người đàn ông viền mắt xanh tím bên cạnh "Tôi xin lỗi..."

Dịch Bác Hàm khoát khoát tay "Dừng lo." Dừng một chút, còn dặn dò thêm một câu "Con gái không nên một mình đến quán bar vào buổi tối."

Diễn Diễm gạt đầu như gà mổ thóc, muốn bao nhiêu ngoan ngoãn có bấy nhiêu ngoan ngoãn.

Dịch Bác Hàm cũng không tiện nói thêm gì "Còn có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì tôi đi trước đây."

Đi hai bước lại cảm thấy không thích hợp, quay đầu nhìn "Cô đi theo tôi làm gì?"

Diễn Diễm lắp bắp "Cái đó, anh trai tôi..."

Dịch Bác Hàm đen mặt, cho dù là ai mà vô duyên vô cớ bị đánh thì tâm trạng cũng không thể thoải mái được, huống chi là còn không được đánh trả.

Hắn miễn cưỡng nở nụ cười "Tôi cũng không để trong lòng đâu."

"Anh trai tôi muốn mời anh một bữa cơm... để xin lỗi!" Diễn Diễm nhắm mắt nói ra.

Dịch Bác Hàm "..."

Dịch Bác Hàm ngồi ở chỗ ngồi, nhận lấy chén rượu mời của một... hai... ba... bốn anh em Diễn gia thay nhau gắp ra, hoàn toàn không hiểu tại sao mình phải đồng ý bữa Hồng Môn Yến này.

Diễn Diễm nhìn người đàn ông uống đến mức mặt đỏ như máu phía đối diện, cuối cùng cũng không chịu được, lôi anh cả của mình ra khỏi phòng "Anh, mọi người đang làm cái gì vậy, không phải là muốn nói xin lỗi anh ấy sao? Tại sao lại làm vậy?"

Diễn gia đại thiếu gia nhìn em gái nhà mình, ánh mắt cứng nhắc "Em gái ngốc, em không hiểu đâu, anh đã chú ý hấn từ trước rồi, chỉ là vẫn không có cơ hội tiếp xúc với hấn, hôm nay thì được rồi, hấn tự mình đưa đến cửa. Em gái ngốc của anh, em phải tin tưởng ánh mắt của anh, hấn ta còn tốt hơn cái tên Trương Thần kia, sẽ không sai đâu, ha ha, nếu chuyện này thành thì uống mồi chén rượu này là vẫn còn hơi cho hấn."

Nói xong cũng đi thẳng về phòng ăn, để lại một mình Diên Diễm ở bên ngoài gấp đến độ giậm chân.

Dịch Bác Hàm là một người tàn nhẫn, nhưng đó là với đối thủ, đối với nụ cười không có ý tốt nhưng cũng không có tính công kích này của bốn anh em Diên gia cũng sẽ không dựng lên gai nhọn đầy người.

CQH | cungquanghang.com
| facebook.com/CungQuangHang

Cứ như vậy từng chén từng chén một được hẩn uống vào bụng, đến ngày thứ hai mơ mơ màng màng tỉnh lại không hiểu ra sao lại sinh ra một vị hôn thê. Hẩn nhìn khuôn mặt người con gái trước mắt "Nếu cô không đồng ý..."

Diên Diễm có chút ngưng ngưng, cô lắc đầu, nhẹ giọng nói "Đồng ý, các anh trai sẽ không hại tôi đâu, tôi đã nghĩ thông rồi, lòng của Trương Thần không ở chỗ tôi, làm thế nào cũng vô dụng. Hôm đó sau khi uống rượu và khóc lóc một hồi cuối cùng tôi cũng quyết định, sau này... tôi sẽ cố gắng hết sức, có chỗ nào làm chưa tốt thì anh nói với tôi, tôi sẽ sửa."

Dịch Bác Hàm nhìn ánh mắt sáng ngời của đối phương, từ trước đến giờ hẩn chưa từng nghĩ sẽ cười Diên Diễm.

Gia đình không bình thường không cho hẩn làm ra những hành vi phóng túng, ngược lại khơi dậy cảm giác trách nhiệm của hẩn, hẩn khát vọng một gia đình đầm ấm, từ nhỏ hẩn đã thể, tuyệt đối sẽ không để con mình trong tương lai phải chịu đựng hoàn cảnh khó chịu như hẩn; cho nên xưa khi lớn lên đối với vấn đề chọn vợ hẩn vô cùng thận trọng.

Trừ việc thỉnh thoảng giải quyết nhu cầu sinh lý thì cũng không quan hệ nam nữ lung tung, quá trình giải quyết cũng vô cùng cẩn thận, tuyệt đối không để ai mang thai con hẩn.

Diễn Diễm và Trương Thần giống nhau, có một kiểu ngây thơ rục rờ do được cưng chiều, kiểu ngây thơ này đối với người sinh ra và lớn lên trong gia đình không trọn vẹn như hắn có một loại hấp dẫn trí mạng. Nhưng hắn chưa từng nghĩ đến Diễn Diễm, cho dù cô rất phù hợp với hình tượng người vợ trong tưởng tượng của hắn, cho dù nếu cưới được cô thì sẽ mang đến cho hắn sự trợ giúp rất lớn.

Bởi vì tình huống Dịch gia phức tạp, hắn cũng không chiếm được ưu thế tuyệt đối, gia thế tương xứng thì nhà người ta sẽ lo lắng cho con gái nhà họ, cũng sẽ không gả con gái nhà người ra cho hắn; tránh cho đến khi hắn ngã ngựa thì con gái không phải chịu khổ theo hắn hướng chỉ cô gái này là cô gái được mấy người đàn ông Dịch gia cưng chiều trong lòng bàn tay.

Những điều này hắn cũng tự mình hiểu được cho nên cũng không ôm hy vọng xa vời.

Không ngờ trời xui đất khiến.

Hắn tìm thấy đôi kính bên giường đeo lên, đôi mắt từ trước đến nay luôn trầm thâm thì hôm nay tràn đầy dịu dàng "Vây xin chỉ giáo nhiều hơn, Diễn tiểu thư."

Trương Thần biết vị hôn thê của mình chuẩn bị bị cướp đi, trợn to hai mắt nhìn Dịch Bác Hàm "Không phải chứ huynh đệ, tôi cũng không biết cậu yêu tôi nhiều như vậy đâu, vì tự do của tôi mà có thể hy sinh nửa đời sau của mình." quang.com
facebook.com/QuangQuangHàng

Dịch Bác Hàm liếc mắt, Trương Thần quen được nuông chiều cho nên người như Diễn Diễm không có chút hấp dẫn gì đối với hắn "Không phải cậu thích người khôn khéo sao? Dì nói làm mai cho cậu với Nguyễn Tổng."

Nguyễn Tổng họ Nguyễn, tính cách không mềm yếu chút nào, với thân con gái có thể thành công đánh bại những người anh em họ, mở một đường máu trong đa số người thừa kế. Sau đó ngồi vững trên cao, trên

Sau người đầu kia, sau là người đứng cuối cùng, và
thương trường nổi danh với danh xưng Thiết lương
từ.

Trương Thần cũng không sợ, hấn rung chân không
thêm để ý "Tôi không thêm lo lắng, người ta còn
chương mắt với tôi đấy."

Dịch Bác Hàm cười nhạt "Chưa chắc người ta không
thích những tên tiểu bạch ngọc ngà, ngọt ngào?
Mặc dù cậu không ngọt ngào nhưng đầu năm nay
người ngu ngọc như cậu cũng không nhiều đâu."
Lời còn chưa nói hết đã bị Trương Thần đẩy ngã trên
ghế sa lon.

...
Luc Văn Tinh ngắm bình sứ bày trên bàn. Đường
cong đẹp, ánh sáng như ngọc, trắng nõn trơn tuột,
là đồ tốt.

Thẩm Diệu đứng bên cạnh bấm báo "Trong ba cái
kho chỉ có một kho có vấn đề, tìm được một đôi bình
sứ này, bởi vì vấn đề nghiêm trọng của chuyện này
nên tôi cũng không dám tìm người giám định cho nên
trực tiếp mang về đây."

Luc Văn Tinh gõ gõ trên mặt bàn "Người phụ trách
cuộc làm ăn này hình như là quản lý Vương đúng
không, người đâu rồi?"

Thẩm Diệu dừng một chút "Quản lý Vương đi công
tác, sau khi tìm được bình sứ tôi có gọi điện thoại cho
ông ta nhưng tắt máy. Luc tổng, không bằng chúng ta
nộp lên cho cảnh sát đi?"

 cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Luc Văn Tinh lắc đầu "Vương Bác Khang có thể
chạy, nói rõ rằng đồ to đã bị đưa ra nước ngoài rồi.
Đôi bình này chỉ là mỗi cái, có hay không cũng
không sao cả."

Nhất thời Thẩm Diệu đã thông suốt, sắc mặt trở nên
rất khó coi "Đâu chẳng phải là..."

Lời còn chưa nói hết thì điện thoại trên bàn làm việc đã vang lên, Lục Văn Tinh nhắc máy lên, bên kia đầu dây truyền đến giọng nói chần chừ của lễ tân "Lục tổng, dưới tầng có cảnh sát muốn gặp anh."

Lục Văn Tinh và Thẩm Diệu liếc nhau "Mời bọn họ lên đây đi."

Người cảnh sát đứng đầu lấy ra giấy tờ "Lục tiên sinh, có người tố cáo cậu bán trộm văn vật, đồng thời cung cấp chứng cứ, xin cậu phối hợp với chúng tôi để điều tra."

Nói xong thì ra dấu cho những người đứng sau, một đám người lập tức bắt đầu lục soát.

Lục Văn Tinh đã mở két sắt theo yêu cầu của bọn họ.

Phòng làm việc đơn giản cho nên không giấu được cái gì, bình sứ rất nhanh được tìm ra.

"Lục tiên sinh, mời cậu đi theo chúng tôi một chuyến."

...

Trong lòng Cố Hàm Suong không yên, cô biết Lục Văn Tinh nghe lời của cô nhưng chuyện này không giải quyết được triệt để vẫn không nhìn được lo lắng.

Bởi vì Cố Hàm Suong mang thai cho nên hiện tại bọn họ đã đổi sang căn nhà lớn hơn, đi Lưu qua đây chăm sóc cuộc sống hàng ngày của cô. Thấy cô không ngừng đi tới đi lui, bộ dáng tâm sự nặng nề, không khỏi khuyên nhủ "Phu nhân có tâm sự gì thì nói với tiên sinh một chút, đừng tự giày vò mình."

Cố Hàm Suong không yên lòng gật đầu, chờ điện thoại vừa vang lên thì không kịp đợi được hồi chuông thứ hai vang lên đã nghe thấy giọng nói của Thẩm Diệu.

"Người phụ trách của nhóm hàng này đã chạy rồi... Lục tổng đã bị trông chừng... Đôi bình sứ này cũng không tính là quý giá gì, những món hàng đã bị vận chuyển ra ngoài mới là đồ quý, nghe nói là đồ của Kim Phượng vương triều gì đó. Nhưng cụ thể là cái gì thì vì liên quan đến cơ mật nên không có ai tiết lộ."

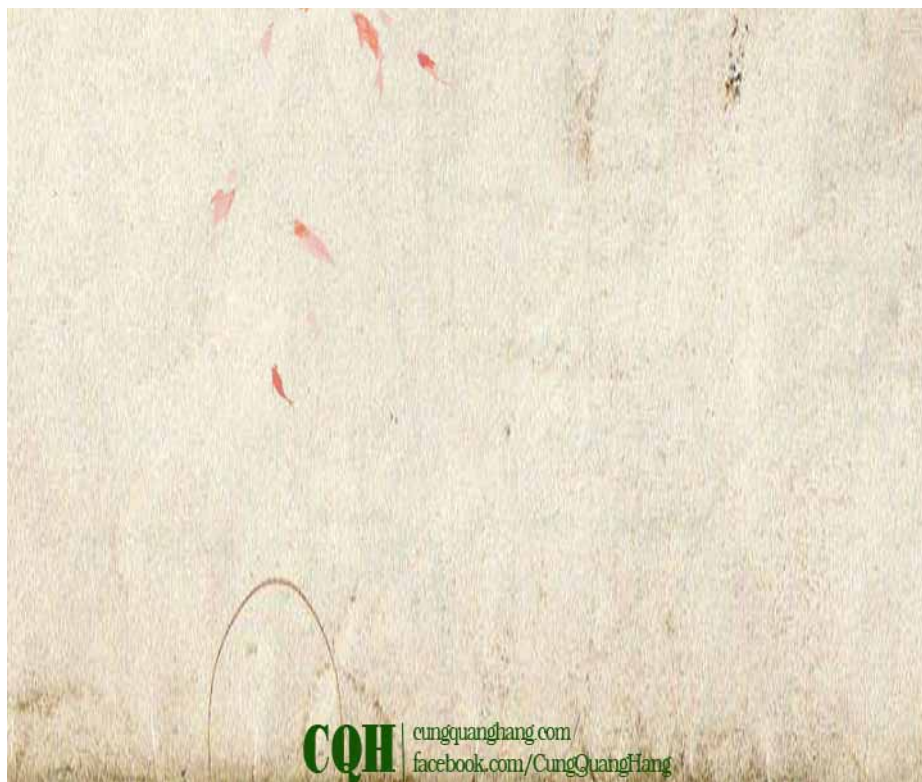
Kim Phượng vương triều... Điện thoại trên tay Cố Hàm Suong "bịch" một tiếng rơi trên mặt đất.

Chẳng biết ai tiết lộ tin tức, tin tức Lục thị là kẻ tình nghi bán trộm văn vật, còn là văn vật của Kim Phượng vương triều rất nhanh đã truyền trên khắp internet. Dân chúng cả nước rất coi trọng văn vật khó có thể tưởng tượng được, trong nhất thời lòng dân xao động, cổ phiếu Lục thị mất giá trên diện rộng.

Lục lão gia nghe được tin tức, lập tức ngã bệnh. Dịch Bác Hàm và Trương Thần cũng biết tin tức, vận dụng tất cả các mối quan hệ, muốn cứu Lục Văn Tinh ra nhưng không thể.

"Nghe nói là kinh đông đại nhân vật phía trên, hạ lệnh trừng phạt nghiêm khắc. Bọn anh bỏ ra một số tiền lớn nhưng đối phương cũng chỉ đồng ý tiết lộ, hình như là mộ của Nữ đế Kim Phượng đã được tìm ra, đồ vật trong mộ khó có thể định giá. Chị dâu, chúng tôi tranh thủ giành được một cơ hội hỏi thăm cho chị, chị và anh Lục có thể cùng tìm cách thử xem."

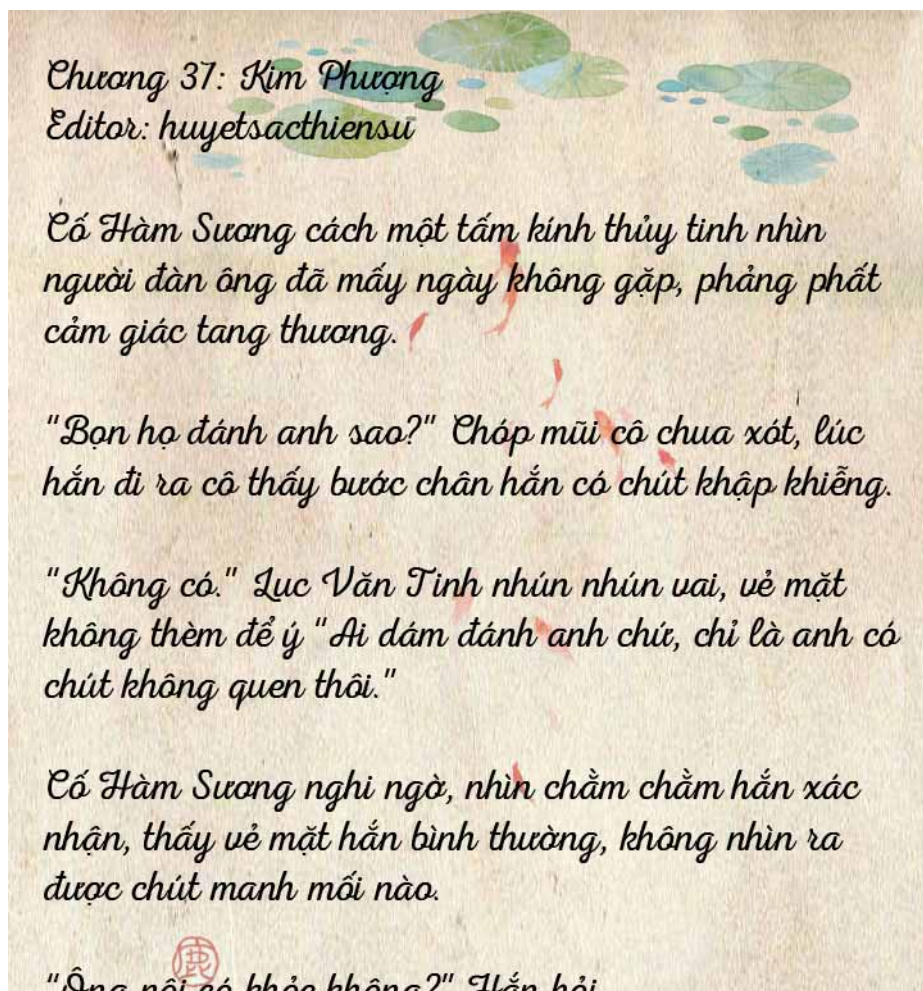

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Kim Phượng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 37: Kim Phượng
Editor: huyetsacthiensu

Cố Hàm Suong cách một tấm kính thủy tinh nhìn người đàn ông đã mấy ngày không gặp, phảng phất cảm giác tang thương.

"Bọn họ đánh anh sao?" Chóp mũi cô chua xót, lúc hần đi ra cô thấy bước chân hần có chút khập khiễng.

"Không có." Lục Văn Tinh nhún nhún vai, vẻ mặt không thèm để ý "Ai dám đánh anh chứ, chỉ là anh có chút không quen thôi."

Cố Hàm Suong nghi ngờ, nhìn chằm chằm hần xác nhận, thấy vẻ mặt hần bình thường, không nhìn ra được chút manh mối nào.

"Ông nội có khỏe không?" Hần hỏi.

"Vừa nghe được anh gặp chuyện không may thì ông ngã bệnh nhưng được cứu chữa kịp thời nên bây giờ đã ổn định lại rồi, đang bận liên lạc với người để cứu anh ra." Lúc lão gia sẽ không chịu được mà qua đời nếu Lục Văn Tinh bị kết án mất... hiện tại những thất bại này đã không thể đánh bại lão nhân dày dạn mưa gió này nữa rồi.

Lục Văn Tinh thở dài một hơi.

"Hàm Suong." Hắn nghiêm mặt "Cuộc mua bán này người phải chịu trách nhiệm ngoài Vương Bác Khang chính là anh, Vương Bác Khang chạy rồi, nếu đám người Thẩm Diệu không tìm được chứng cứ chứng minh thì tất cả sẽ đổ lên đầu anh. Có khả năng anh sẽ không ra ngoài được."

Nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống, Cố Hàm Suong che miệng kìm nén tiếng nghẹn ngào, một lúc lâu mới bình thường lại được "Sẽ không đâu, Văn Tinh, em sẽ nghĩ cách, em nhất định sẽ cứu anh ra."

Thế nhưng Lục Văn Tinh rất bình tĩnh "Hàm Suong, thời gian có hạn, em hãy nghe anh nói, tài sản dưới danh nghĩa Lục gia hiện tại nhất định đã bị đóng băng, nếu anh không ra khỏi đây được thì sẽ bị sung công quỹ, dùng để bồi thường cho những vật đã bị mất. Nhưng anh để lại cho Bác Hàm vài thứ, trong tủ sắt của anh có để một bản đơn ly hôn, em ký tên lên đấy, sau đó cầm đi tìm hắn là có thể lấy được... Những thứ đó cũng đủ cho em sống cuộc sống sau này không lo cơm áo."

"Anh muốn ly hôn với em sao?" Cố Hàm Suong không dám tin "Em gả cho anh chẳng lẽ chỉ vì cuộc sống không lo cơm áo hay sao?"

Nếu chỉ cần như vậy thì đời trước cô cần gì nhảy vực tự vẫn chứ? Đi thẳng đến Đại Bi tự làm bạn với Phật tổ không phải được rồi sao?

Lục Văn Tinh lắc đầu "Hàm Sương, dựa vào tình tình của anh, vợ của anh sống hay chết cũng phải đi theo anh, cho dù chết rồi cũng không thể để cho người khác chạm vào nhưng anh không nỡ, Hàm Sương, như vậy quá khổ cực."

Hắn nhìn về cái bụng đã hơi nhô lên của cô, ánh mắt phức tạp "Sau này em có tái giá hay không anh cũng không có ý kiến gì, đứa con nếu em không muốn dẫn theo thì giao cho ông nội. Anh chỉ có một yêu cầu, con của Lục Văn Tinh anh phải mang họ Lục!"

Cố Hàm Sương đột nhiên cười lạnh, đây là lần đầu tiên cô biểu hiện sự bén nhọn ở trước mặt hắn, rút đi sự dịu dàng hiền thực của tiểu thư khuê các, lộ ra linh hồn băng giá: "Anh dựa vào đâu mà cho rằng không có anh thì em vẫn sẽ sinh đứa trẻ này ra."

Từ trước đến nay cô đều không phải là người mẹ sẽ cố gắng hết sức mình vì con cái, nếu không lúc đầu cô cũng sẽ có thể dựa vào súng ai để ngang bằng với Cố Mẫn, cũng không muốn xin thuốc để mang thai rồi dựa vào đứa trẻ để tiến thêm một bước. Tình yêu cô của đối với đứa trẻ chính là đến từ tình cảm đối với bố của đứa trẻ.

Lục Văn Tinh nhủ thầm, Cố Hàm Sương như này làm cho hắn cảm thấy xa lạ nhưng nhìn thấy sắc mặt tiêu tụy của cô và khuôn mặt không che giấu được vẻ uể oải thì cuối cùng thở dài một hơi, mềm lòng.

"Hàm Sương." Hắn nói "Em không nên tùy hứng. Có người muốn mượn Lục thị để một mũi tên trúng hai con chim, làm ra ván cờ lớn như vậy cũng không để lại kẽ hở chứng tỏ bọn họ nhất định đã chuẩn bị vô cùng kỹ càng."

Cố Hàm Sương thu hồi sắc mặt, cô hạ mắt "Thế nhưng luôn sẽ có sơ suất không phải sao? Văn Tinh, mới vừa rồi em không đúng nhưng cho dù em có thể cho con tình yêu của người mẹ nhưng nó vẫn cần bố

người bố dạy cho nó thế nào là chịu trách nhiệm, cho nên, chưa đến giờ phút cuối em sẽ không từ bỏ đâu, anh cũng đừng buông tay, có được không?"

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Có viên cảnh sát nhắc nhở bọn họ đã hết thời gian thăm hỏi, Cố Hàm Suong nhìn hắn thật sâu một cái, đi theo viên cảnh sát ra bên ngoài.

...

Cố Hàm Suong đi từ phòng mình ra, cho dù biết nhật ký đã hóa thành tro tàn từ lâu nhưng cô vẫn không nhìn được nhìn một chút xem trong phòng còn có thứ gì khác hay không, có thể cho cô một con đường sống cho Lục Văn Tĩnh.

Kết quả không có gì cả, lúc cô đi xuống tầng thì đụng phải vợ chồng Cố Mẫn.

Ánh mắt Cố Mẫn nhìn cô tràn ngập đồng tình lại có chút hả hê, cô không thềm để ý đến cô ta. Ngược lại Lâm Trọng lại đi chậm lại phía sau nói với cô "Hàm Suong, em cũng biết ông nội anh là ai, nếu em cần thì anh có thể nhờ ông giúp đỡ, nhưng em biết anh cần gì."

Cố Hàm Suong nhìn hắn một cái, trực tiếp cự tuyệt "Không cần, nếu như anh ấy chết thì hãy để tôi đi cùng với anh ấy đi."

Không cần biết ông nội Lâm Trọng có mặt mũi lớn thế nào, lời nói của Lâm Trọng ở trước mặt ông nội hắn có bao nhiêu tác dụng, cho dù hắn có thể giúp thì cô cũng không cần.

Cô biết rất rõ tính tình Lục Văn Tĩnh, để cho người phụ nữ của hắn bán đứng bản thân để đổi lấy bình an cho hắn chính là sự xỉ nhục đối với hắn, so với giết hắn còn làm hắn khó chịu hơn.

Mà cô, thà rằng chết cùng Lục Văn Tĩnh cũng không muốn sống dưới sự chán ghét của hắn.

Cố Hàm Sương trở về thành phố H một chuyến, đến thăm Lục lão gia đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt ở bệnh viện.

Lục lão gia lôi kéo, vỗ tay cô "Con ngoan, vất vả cho con rồi, tốt nhất là con nên chăm sóc thân thể thật tốt, việc này cứ để cho chúng ta lo."

Cố Hàm Sương lắc đầu "Ông nội, con không khổ." Cố Hàm Sương biết Lục lão gia lo lắng cái gì, nếu Lục Văn Tinh không ra được thì đứa bé này chính là con nối dòng duy nhất của Lục gia, bọn họ dù sao cũng phải suy tính cho sau này.

Cô biết cô nên lý trí hơn, bảo vệ huyết mạch của Lục gia nhưng cô không làm được, một ngày Lục Văn Tinh trong được cứu ra thì một ngày cô không nhìn được mà lo lắng "Ông nội, có tiến triển gì không?"

Lục lão gia "Chuyện này quá lớn, ông đã tìm người rồi, có thể giúp chúng ta kéo dài thời gian xét xử. Chuyện còn lại vẫn phải trông chờ vào chúng ta có thể tìm được chứng cứ để thoát tội hay không."

Cố Hàm Sương vừa đi ra khỏi phòng bệnh thì nhận được điện thoại của Dịch Bác Hàm "Chị dâu, chúng ta phải nghĩ cách cứu anh Lục ra ngoài trước, bên trong truyền ra tin tức, bọn họ dùng hình tra tấn anh Lục, hình như không chỉ là một thể lực tranh giành, người người đều nhìn chăm chăm, anh Lục ở trong đó chỉ có thể như cá nằm trên thớt mặc bọn chúng làm thịt. Nghe nói tối qua chúng còn tăng cường độ tra tấn, nếu còn tiếp tục như vậy thì đợi đến lúc chúng ta cứu được người ra thì anh ấy cũng bị phế rồi, ở đây phán xét sai ngời tù ba mươi năm cũng chỉ phải bồi thường một trăm vạn, hơn nữa còn bị cắt tay cắt chân."

Cố Hàm Sương không nhìn được mà khuỵu xuống, được dì Lưu đỡ tay kéo lên, cô ổn định tâm thần, nói với những người xung quanh "Dừng nói cho ông nội biết"

Cố Hàm Sương nhìn ra ngoài cửa, chỉ cảm thấy trước mắt hoang vắng, có phải mỗi đời cho dù trước hay sau khi cô lập gia đình đều không thoát được cảnh nhà tan cửa nát?

Điện thoại vang lên lần thứ hai.

Cố Hàm Sương nhìn thoáng qua, là một dãy số nước ngoài, số lạ, cô do dự một lúc vẫn nhấn nút nghe. Bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc "Cô Cố."

"Quỳnh Hoa?" Cố Hàm Sương có chút kinh ngạc.

"Cô Cố, trước tiên cô đừng gấp." Giọng nói của Quỳnh Hoa vẫn trong veo như cũ "Tôi đã biết chuyện của cô. Vincent xâm nhập vào hệ thống máy tính của chính phủ, tìm được bằng chứng bọn họ bắt anh Lạc, trong đó có phần chứng cứ bằng ảnh chụp này, tôi gửi cho cô, cô nhìn một chút xem, có lẽ mọi chuyện còn có thể thay đổi."

...

Quỳnh Hoa đặt điện thoại xuống, đi đến khu vực lò sưởi, nhìn người đang co rúc cạnh ghế sofa.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Vincent cuộn người nằm trên ghế sofa bên cạnh lò sưởi, máy tính bị hất tiện tay đặt ở một bên, mặt mày mang theo nhàn nhạt ủ rũ.

Mấy tháng trước tao nhã khỏe mạnh, hiện tại hắc như một bộ xương được điêu khắc từ thủy tinh, áo lót làm bằng lông dê mặc lên người cũng không chống được vẻ trống không, tinh tế tái nhợt, trong suốt dễ vỡ.

Người kia quá mạnh mẽ, làm cho Vincent phải dốc toàn bộ sức lực, gần như là đồng quy ưu tận với đối phương.

Lúc Quỳnh Hoa tìm được hắc trong đống máu thịt hắc gần như đã ngừng thở.

Bị thương quá nặng, năng lực bình phục của Vincent khác hẳn người thường cũng chỉ miễn cưỡng cứu được một mạng của hắc về nhưng sức khỏe thì suy yếu không gì sánh được. Làm cho Quỳnh Hoa mỗi lần giết mình tỉnh dậy từ trong mơ cũng không nhìn được mà kiểm tra hơi thở của hắc.

Nghe thấy tiếng động hắc quay đầu nhìn về phía cô cười cười, con người mà lam đậm dịu dàng trong suốt. Quỳnh Hoa đi đến ôm hắc, như vô số lần khi còn bé cô vẫn ôm hắc khi hắc bị thương, hôn một cái lên trán hắc "Ngủ một lúc đi, nhé?"

"Quỳnh." Hắc dựa vào trong ngực cô, nhắm mắt lại, giọng nói nhỏ gần như không nghe thấy "Chuyện may mắn nhất đời này của anh là gặp được em."

"Em cũng vậy." Quỳnh Hoa rơi lệ, cô nắm lấy bàn tay tái nhợt của hắc, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau "Cho nên có thể... đừng rời xa em được không?"

...
Cố Hàm Sương mở tệp Quỳnh Hoa gửi đến, nhìn thấy hình ảnh đầu tiên thì không khỏi mở to hai mắt. Cuối cùng cô cũng biết vì sao đối phương nói mọi chuyện có thể thay đổi.

Cố Hàm Sương vẫn luôn cho rằng mình xuyên vào dĩ thế, nguyên nhân lớn vì chữ viết ở đây và triều Đại Kim có nhiều sự khác biệt lớn, phần lớn là chữ tượng hình, tất cả phát âm và nghĩa của từ đều hoàn toàn khác biệt.

Mặc dù có người nói chữ viết ở Kim Phượng vương triều khác với chữ viết thời đại này nhưng bởi vì chưa có ai nhìn thấy chữ viết của Kim Phượng vương triều, không có chứng cứ cho nên đây cũng mới chỉ là suy

đoán.

Hôm nay xem ra Kim Phụng chính là tiền thân của triều Đại Kim. Vương Triều này không chỉ mất đi văn hóa của chính mình mà sau đó đại nguyên còn tiêu diệt cả chữ ký của triều đại này, làm cho triều đại này chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết.

Hình ảnh xuất hiện trên màn hình máy tính là khối đen được điêu khắc trên tấm gỗ, chính là chữ viết của triều Đại Kim, còn là chữ viết mà các quý tộc thời đó thường dùng.

Mà nội dung là thứ mà Cố Hàm Sương vô cùng quen thuộc.

Cô cầm điện thoại lên, gọi vào một số điện thoại ở nước ngoài.

"Chú Ba, là cháu."

"Hàm Sương, có chuyện gì không?" bên kia hỏi.

Cố Hàm Sương không uồng uơ với đối phương nữa, gọn gàng dứt khoát trình bày "Cháu biết chú có cách. Có thể cho cháu gặp người có thể tham gia vào chuyện này một lần được không?"

Chú ba nhà họ Cố là giáo sư của trường đại học nổi tiếng nhất thủ đô, giao thiệp rất rộng trong giới văn hóa và chính giới.

"Hàm Sương, chuyện lần này rất nghiêm trọng, cho dù chú giúp cháu liên hệ với người ra thì cháu có thể có lợi thế gì có thể trao đổi với họ chứ?" Âm thanh chú ba nhà họ Cố vẫn ôn hòa như cũ, giống như một trường bối trong nhà đang dần dặt từng bước, nội dung nói ra lại hết sức lạnh nhạt.

"Nếu như cháu nói, cháu có thể phiên dịch "Bồi Trung Vấn" thì sao?"

"Cháu nói cái gì?"

"Cháu nói, cháu có thể phiên dịch "Bôi Trung Vấn", không chỉ có "Bôi Trung Vấn", tất cả tài liệu của Kim Phụng cháu đều có thể phiên dịch." Cô nói "Có thể đổi lấy việc Văn Tinh có thể ra ngoài được không?"

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

"Được, chú giúp cháu liên hệ."

Chú ba nhà họ Cố dập điện thoại, gõ bàn một cái. Đồ vật trong mộ của nữ đế gì đó, những hình ảnh này ông đương nhiên cũng đã nhìn thấy. Trên thực tế, người có quyền thế ở thủ đô đều có một phần.

Ông vẫn trầm mê văn hóa của Kim Phụng, lại ở tầng cao nhất của vòng tròn này, biết nhiều hơn người ngoài. Ông biết truyền thuyết về Kim Phụng là thật, thậm chí đã xem qua một tấm bia đá khắc chữ viết của Kim Phụng. Nửa đời của ông đều cố gắng hết sức để phiên dịch nội dung trên tấm bia đá nhưng cũng chỉ được bề ngoài.

Hôm nay thật vất vả mới phát hiện được một Nữ đế Kim Phụng, đồ vật bên trong mộ chính là bảo vật vô giá đối với ông cho nên khi nghe thấy những món đồ đó bị ăn trộm mới cảm thấy tức giận. Cho dù là Lục Văn Tinh bị oan thì ông cảm thấy hấn cũng không phải là hoàn toàn vô tội.

Cho nên khi Lục Văn Tinh gặp chuyện không may ông mới không nhúng tay, ông nghĩ rằng Cố Hàm Sương sẽ gọi điện đến nhưng không ngờ rằng đối phương gọi đến để trao đổi chứ không phải là cầu xin.

Ông không lo đối phương lừa ông, chỉ dựa vào ba chữ "Bôi Trung Vấn" đối phương nói ra cũng đủ để

chứng minh cô hoàn toàn không phải không biết gì cả. Cố Hàm Sương nhanh chóng đến thủ đô, dưới sự sắp xếp của chú ba cũng gặp được người muốn gặp.

Một ông lão tóc hoa râm, khuôn mặt hòa ái, ánh mắt lợi hại, vuốt râu mép cười ha hả "Nghe nói người bạn nhỏ có tài năng đặc biệt, đã muốn gặp mặt từ sớm."

Đó là một người mà ai nhìn thấy cũng phải run rẩy nhưng Cố Hàm Sương lại không tỏ ra sợ hãi chút nào, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói "Tài năng đặc biệt thì không dám, nếu lão tiên sinh có thể tin thì tôi có thể phiên dịch trước mặt mọi người."

"Được, thẳng thắn." Ông lão vỗ tay, người bên cạnh lập tức hiểu ý, đưa cho Cố Hàm Sương mấy tờ giấy, cô lật vài tờ, là hình ảnh tấm gỗ khắc.

Nội dung bên trong, có hình là một ít kinh điển, có hình là một vài đạo trị quốc.

Đối với Cố Hàm Sương mà nói đều không phải điều gì khó khăn.

Cô múa bút như bay, trong chốc lát đã viết xong. Ông lão lấy sang xem, chỉ vào một chữ bên trên "Chữ này giải thích như thế nào?"

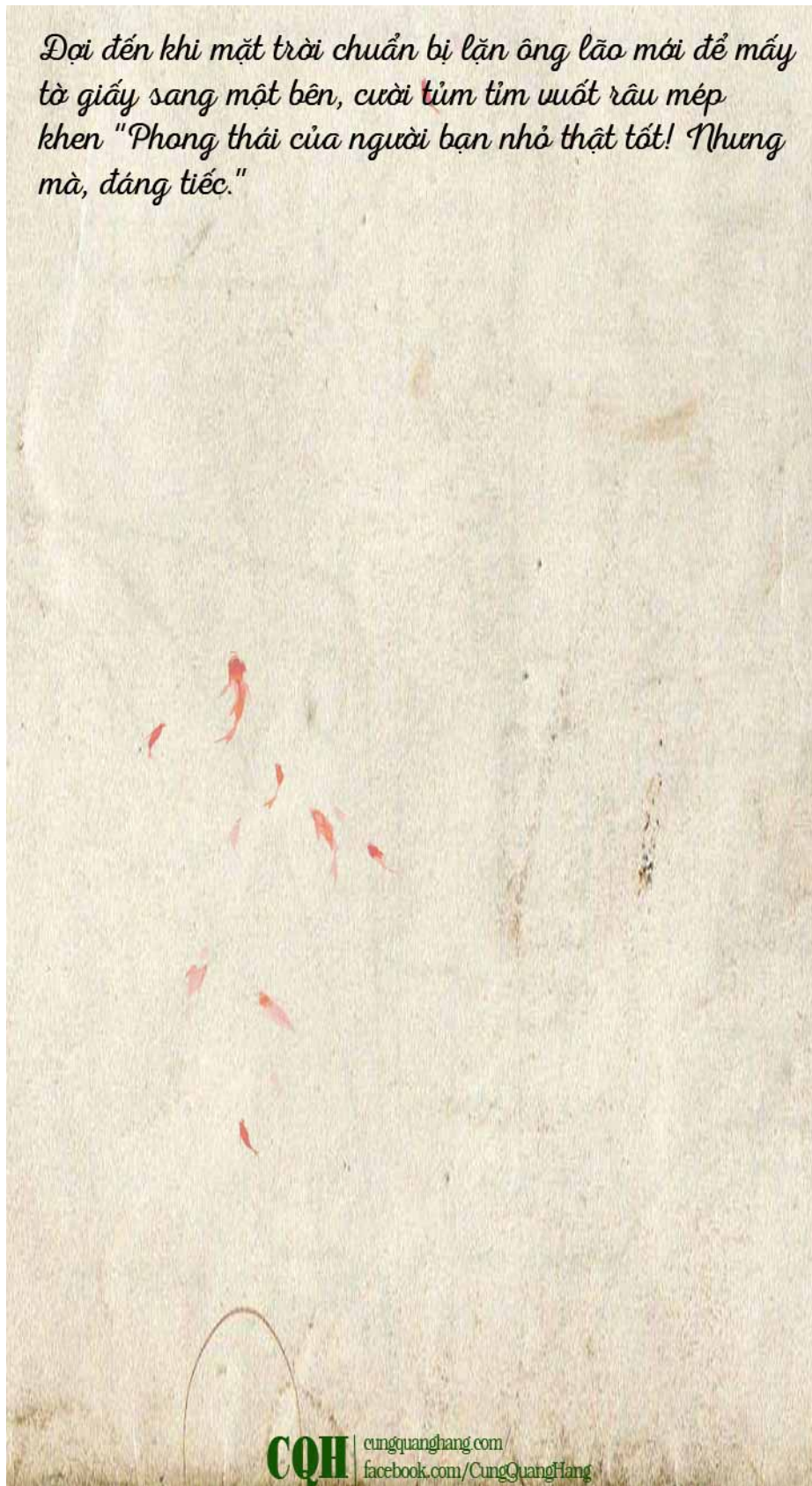
Cố Hàm Sương nhìn thoáng qua "Có rất nhiều ý nghĩa, ví dụ: sơ lược, hóa ra, ở đây có ý là giành được thắng lợi, vượt lên trên."

Ông lão cười từ từ tiếp tục đọc, thỉnh thoảng đưa ra vài ý kiến tham khảo Cố Hàm Sương.

Trong lòng Cố Hàm Sương gấp gáp nhưng nét mặt lại giấu rất kỹ, kiên nhẫn trả lời từng vấn đề của đối phương. Từ ý nghĩ của từ đến ý nghĩ của câu rồi đến một vài quan điểm triết học, dần dần kinh ngạc với sự uyên bác của đối phương.

*Đợi đến khi mặt trời chuẩn bị lặn ông lão mới để mấy tờ giấy sang một bên, cười **tím tím** vuốt râu mép khen "Phong thái của người bạn nhỏ thật tốt! Nhưng mà, đáng tiếc."*

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungGuangHang

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Lan Châu

Editor: huyetsachtiensu

Tiếng nói của ông lão vừa dứt lập tức có người xông đến.

Cổ Hàm Sương nhìn lướt qua những người đang đứng vây quanh đội bắt mình, mỗi người đều có khí thế mạnh mẽ, động tác lưu loát, đều là người được huấn luyện. Có hai

người trên tay còn cầm súng, cô biết đó là một loại vũ khí rất lợi hại.

Cố Hàm Suong đứng yên bất động, suy nghĩ nhanh chóng quay ngược trở lại.

Chú ba nhà họ Cố từ khi bước vào vẫn luôn không nói một lời, ngồi ở bên cạnh uống trà nghe hai người nói chuyện lúc này cũng không ngồi yên được nữa, ông ấy đặt chén trà xuống, nhúu mày nhìn về phía ông lão “Cát lão, ngài có ý gì đây?”

“không có ý gì.” Cát lão vẫn cười híp mắt “Chi là muốn biết nguồn gốc của người bạn nhỏ này thôi, cậu không muốn biết sao? Đứa cháu gái này của cậu mấy chục năm trước tư chất cũng bình thường thôi tại sao đột nhiên lại có thể tinh thông hơn cả những chuyên gia văn sử chứ, những hiểu biết của cô ấy về Kim Phụng đến tôi với cậu cũng phải chịu thua.”

rõ ràng là đã điều tra lý lịch của Cố Hàm Suong trước khi đến rất rõ ràng.

Sao chú ba Cố lại chưa từng nghi ngờ chứ nhưng mà “Cho dù lai lịch của nó như thế nào nhưng vấn đề quan trọng nhất bây giờ là dịch được những tài liệu của Kim Phụng.

Ông lão lắc đầu “Tiểu Cố, tuổi của cậu còn quá trẻ, biết được lai lịch của cô ấy thì hoàn toàn có thể đào tạo được một người giống như người bạn nhỏ này, lúc đó còn phải ưu sầu vì không phiên dịch được sao? Huống chi hôm nay tôi cũng nghi ngờ, cô ấy và mộ phần của nữ đế có quan hệ.”

Cố Hàm Suong nghe đoạn đối thoại của hai người, đột nhiên hiểu được, mọi người trong ván cờ này đều mang chủ ý một hòn đá ném hai con chim.

Những người tra tấn Lục Văn Tinh muốn thôn tính tài sản của Lục thị lại muốn lấy luôn cả tài sản trong mộ nữ đế.

Cát lão trước mắt này, mặc dù chưa chắc đã nhìn tài sản của Lục gia vào trong mắt nhưng tất nhiên không buông bỏ việc truy tìm văn vật, trước thì thờ ơ lạnh nhạt nhưng vẫn luôn ở phía sai là hoàng tộc.

Hôm nay tự mình đưa đến cửa sợ là ông ta vừa muốn có được văn vật vừa muốn có được nội dung của văn vật.

Trước khi đến đây cô cũng biết sẽ khiến người khác nghi ngờ nhưng tình huống hiện tại khẩn cấp không cho phép cô lo lắng nhiều như thế, hơn nữa loại chuyện Mượn xác hoàn hồn như này cho dù có thừa nhận thì bọn họ cũng sẽ không có ai tin.

hiện tại xem ra ngay từ đầu ông lão này đã muốn bức cung để tra được lai lịch của cô.

cô ổn định tâm thần, nhìn về phía lão già “Ngài cũng là ngôi sao sáng trong giới văn học, không phải không biết giá trị của những thứ tôi nắm giữ, chỉ cần tôi sống thì những thứ đó sẽ không thất truyền, một người còn sống sờ sờ so với những thứ không biết ý nghĩ hữu dụng hơn nhiều không phải sao?”

“Tôi dám cam đoan, trên thế giới này người có thể giải được văn hóa Kim Phụng triều chỉ có một mình tôi. Nếu tôi có chuyện gì ngoài ý muốn thì ông cũng chỉ có thể ôm một đồng vật vô tri vô giác mà lực bất tòng tâm thôi.”

Ông lão rũ mắt xuống, cười cười “Lời nói của người bạn nhỏ này thật cuồng vọng, một người xảy ra chuyện ngoài ý muốn không phải còn có một người sao. Răng cọp của Vincent giờ đã bị nhỏ, không đủ sự đe dọa, sợ là không bảo vệ được tâm can của hần. Bất được hần cũng coi như là một công lớn.”

Đây là ông ta đang muốn một hòn đá hạ ba con chim sao? Bọn họ biết sự tồn tại của Quỳnh Hoa là bởi vì cuộc điện thoại? Vincent thì sao? Cố Hàm Suong lạnh cả người, lại cố gắng trấn định.

cô ổn định trong lòng, tự tin cười, ánh mắt sáng quắc “Cứ coi như các người có thể bắt được Quỳnh Hoa nhưng cô ấy chỉ biết về đàn cò, còn người có thể đọc lưu loát những sách sử kinh điển lại cũng vẫn chỉ có một mình tôi. Mặc dù bản khắc này được khắc trên gỗ sắt lạnh nghìn năm không mục nhưng gỗ sắt quý giá có thể có bao nhiêu bản? Phần lớn sách cổ vẫn chỉ là trên bản giấy, đã được chôn trong mộ nghi năm tất nhiên đã bị hư hỏng không ít, Quỳnh Hoa có thể nhận được chữ, còn có thể giúp ông khôi phục không?”

Như là để đáp lại lời nói của cô thì có người bước nhanh từ bên ngoài vào, cúi người thì thầm bên tai ông lão vài câu.

Trong nháy mắt sắc mặt ông lão trầm xuống nhưng dù sao cũng đã trải qua bao sóng gió, rất nhanh ông ta đã thu lại, xua tay cho người lui ra ngoài, lai khôi phục bộ dáng hòa ái “Người bạn nhỏ thật là can đảm, mọi chuyện còn có thể bàn bạc mà, nếu đã nói đến phần này thì chúng ta cũng đừng tổn thương hòa khí. Lão Trần, tiếp tục rót trà.”

Đám người vây bắt Cố Hàm Suong cũng lui xuống, giống như cảnh tượng giường cung bật kiếm lúc trước chưa từng xảy ra.

Cố Hàm Suong đoán rằng chắc chắn là sau khi bọn họ điều tra thân phận của Quỳnh Hoa đã phái người đi bắt cô ấy, người vừa rồi có lẽ là người phụ trách bắt Quỳnh Hoa nhưng Vincent đã cho bọn họ ăn quả đắng rồi.

Cũng đúng, cho dù Vincent xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng làm sao có thể để Quỳnh Hoa xảy ra chuyện gì được.

Tất cả khôi phục như bình thường. Cát lão uống một ngụm trà, cuối cùng cũng vào chủ đề chính “Tôi có thể giúp cô tạm thời cứu Lục tiên sinh ra nhưng Lục thị muốn coi bỏ tội danh hoặc là muốn nhanh chóng tìm được văn vật bị mất đi thì phải tìm được tên chủ mưu về quy án.”

Cố Hàm Suong gật đầu, dưới tình huống không quyền không thế thì đây đã là kết quả tốt nhất rồi “Người của chúng tôi ở bên ngoài sợ là không hữu dụng bằng người của Cát lão, chuyện tìm kiếm văn vật đã mất không bằng chúng ta hợp tác đi.”

Cát lão gật đầu, hướng về người vẫn luôn đứng bên cạnh trầm mặc “Lan Châu, cậu tự mình đi một chuyến đi.”

Chờ tất cả thỏa thuận xong, đi ra khỏi biệt thự, dẫm lên mặt đất bên ngoài biệt thự thì thần kinh bị buộ chặt của Cố Hàm Suong mới thả lỏng, gió lạnh thổi vào người, thổi vào những giọt mồ hôi phía sau lưng truyền đến cảm giác mát lạnh.

cô cảm thấy bụng xuất hiện từng cơn đau đốn, ôm bụng ngã xuống đất.

Lúc ý thức mơ hồ thì bị một tay hữu lực đỡ lấy, là người thanh niên tên Lan Châu kia.

...

Nước D, Vincent thả linh kiện mini trên tay xuống, nhắc chân đạp lên dẫm cho nát bét.

Quỳnh Hoa biết hần không vui, đi đến kéo tay hần “không cần để ý.”

Vincent hừ lạnh một tiếng “Thằng hề nhảy nhót cũng dám đánh chủ ý lên người em, coi anh đã chết rồi thật sao?”

Lúc này hân vẫn gầy yếu như cũ, nhưng không còn mảnh khảnh như trước nữa, khác hẳn với năng lực khôi phục bình thường của người thường, từ người như đèn đã cạn dầu trở nên bùng bùng sức sống.

Quỳnh Hoa ôm lấy hông hân “Chúng ta giúp Cố tiểu thư một tay, tìm về những thứ bị mất đi được hay không?”

cô rất tò mò, thời đại của các cô thật sự có nữ đế, phong thái của cô ấy như thế nào.

...

Thành phố H, nhà cũ Vương gia.

Vương lão gia cho người đối diện một cái tát nghiêng đầu sang một bên “Vô liêm sỉ!”

Từ lúc ông thấy tin tức của Nữ đế Kim Phụng đã biết mọi chuyện không tốt rồi.

không có ai biết, Vương gia thật ra là người bảo vệ mộ của Nữ đế. Mỗi một đời gia chủ đều bảo vệ bí mật này, đến trước khi chết sẽ truyền lại cho người thừa kế.

Từ trước đến nay bọn họ vẫn làm rất tốt, chưa từng có người ngoài nào nghe được chút tin tức nào về Đế mộ, ai ngờ bây giờ đột nhiên tất cả mọi người đều biết.

“Sao mày dám đi vào! Còn dám lấy đồ vật ở bên trong mang ra ngoài, mày đúng là tội đáng chết vạn lần!”

Vương Quan Lâm lau vết máu trên khoe miệng, lực của Vương lão gia không nhỏ, vừa rồi hân lại quên không cắn chặt răng, răng đập vào làm chảy máu miệng.

hân quay đầu, nhìn ông nội oai phong lẫm liệt, nghĩ buồn cười “Chẳng lẽ ông không cảm thấy tự hào, nhà chúng ta nhiều thế hệ vật óc suy nghĩ, bày mưu tính kế như vậy nhưng cũng không vào được mộ, chỉ có cháu trai của ông mới vào được hay sao?”

“Mày, mày nói cái gì?” Vương lão gia trợn to hai mắt.

“Có lẽ ngay từ đầu đúng là mọi người có mang lòng kính sợ nhưng đã nhiều năm như vậy rồi lòng kính sợ còn bao nhiêu chứ? Nếu thật sự vẫn còn có sự tôn kính với Đế mộ thì ông nội tôn kính, xin ông nói cho cháu biết vì sao mộ phần của tổ tiên Vương gia chúng ta lại xây phía trên mộ phần của Nữ đế?”

Vương lão gia á khẩu không trả lời được, không khỏi lui về phía sau vài bước.

Vương Quan Lâm cũng không để ý đến ông ấy, tự mình nói nốt “Là vì phong thủy sao? không dám tìm người đến xem sợ bị nhìn thấy lối vào cho nên dứt khoát xây mộ phần bên trên Đế mộ, muốn dính chút vận khí. Cho nên mấy trăm năm nay Vương gia bắt đầu phát tài, con cháu đầy đàn, phú quý không lo đúng không?”

hân cười cười “Cháu thấy bên ngoài mộ phần có dấu vết bị cạy phá, đừng nói với cháu đấy là do có kẻ trộm, đằng trước có nhiều cơ quan như vậy nhưng cũng không có dấu vết gì, cũng không xuất hiện thi thể... Mấy người nhất định cũng rất muốn biết bên trong có cái gì nhưng không vào được bên trong. Cháu có thể làm được tốt hơn so với sự lực bất tòng tâm của mọi người?”

Tay của Vương lão gia run rẩy “Câm... cầm mòn!”

Vương Quan Lâm nghe lời ngậm miệng lại, xoay người đi ra ngoài, khi đi đến cửa đột nhiên quay đầu lại, khoe môi khê nhếch “Ông nội không cần lo lắng, những thứ kia cháu sẽ không để mất đâu, chẳng qua là đi ra ngoài một vòng cuối cùng vẫn sẽ trở về trong tay cháu thôi.”

nói xong cũng không quay đầu lại, chỉ để lại một mình Vương lão gia ngã ngổ trên ghế, không nói nên lời.

...

Cố Hàm Sương mơ mơ màng màng mở mắt, vô ý thức sờ vào bụng dưới.

cô biết Lục Văn Tinh chờ mong đứa bé này bao nhiêu, lúc nghe được trong những bản nhạc dưỡng thai tiếng trẻ con bi bô gọi bố cũng có thể không tự chủ được mà cười rộ lên.

Vốn đã phải chịu khổ nhiều như vậy đến lúc ra ngoài mà đứa con không còn nữa thì không biết buồn như thế nào.

hiện tại sờ sờ cái bụng đang nhô lên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chồng người ngồi dậy, quay đầu đã nhìn thấy bên cạnh có người đang ngồi.

Da ngăm đen, ngũ quan tuấn tú, trầm mặc không nói, lặng yên không tiếng động, vô cùng không có cảm giác tồn tại. Cố Hàm Sương nhìn ngũ quan hân vài giây “Cát lão là...”

“Ông nội.” Người thanh niên lời ít ý nhiều.

Cố Hàm Sương gật đầu “Cát Lan Châu tiên sinh, không biết tôi hôn mê đã bao lâu? Chồng tôi...”

“Hai giờ năm mươi phút, thiếu ngủ, thần kinh khẩn trương, đã thả ra rồi.” Vẫn lời ít ý nhiều.

Mặc dù nói trước kia Cát lão ôn tâm tư không tốt nhưng một khi đã xác định quan hệ hợp tác thì sẽ vô cùng sáng khoái.”

Cố Hàm Sương yên tâm, cô vô cùng muốn gặp Lục Văn Tinh “Tôi phải về thành phố H.”

Cát Lan Châu gật đầu “Tôi đi với cô.”

Cố Hàm Sương không phản đối, hai người rời khỏi bệnh viện đi về thành phố H.”

Cố Hàm Sương phát hiện vị Cát Lan Châu này mặc dù trầm mặc ít nói nhưng cẩn thận, tỉ mỉ, chu đáo, có thể thấy được được nuôi dưỡng rất tốt.

Chi là không biết một văn nhân như Cát lão sao lại dạy ra được một đứa cháu trai biế t vô. Khớp xương ngón tay hân thô to, một vài chỗ có vết chai. Hành động luôn mang theo một loại khí chất lưu loát của quân nhân.

Cố Hàm Suong cũng không rảnh mà để ý đến hắn, cô khẩn trương, cuối cùng cũng gặp được người ngày nhớ đêm mong trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện tư nhân thành phố W.

Chỉ là vừa nhìn thấy mặt hắn đã không nhận được mà rơi nước mắt “Văn Tinh.”

Nửa tháng trước còn là một quý công tử phong lưu giờ nhìn bộ dáng của Lục Văn Tinh thật sự là thê thảm chật vật.

trên đùi bó thạch cao, trên mặt xanh xanh tím tím, gò má hóp lại. Chỉ có đôi mắt vẫn trong sạch như trước. đang ngồi trên giường bệnh ôm laptop làm việc, một tay đánh chữ, một tay di chuột.

“Văn Tinh.” Cố Hàm Suong đi đến bên cạnh hắn.

Lục Văn Tinh nghe được âm thanh thì quay đầu, vội vàng ném laptop vào người vừa bước vào cửa “Cẩn thận, cẩn thận đừng vào bụng.”

Cố Hàm Suong “...”

cô sờ vào mặt hắn “Văn Tinh, anh thế nào rồi? Bọn họ làm gì với anh vậy?”

Lục Văn Tinh lau nước mắt cho cô “anh rất tốt, không thiếu tay cũng không cụt chân. Đừng khóc, lát nữa mắt lại sưng lên.” hắn nói sang chuyện khác “Bác Hàm nói em đi tìm chú ba, là ông ấy nhờ người thả anh ra sao?”

Cố Hàm Suong hít mũi một cái, nhanh chóng kể ra chuyện của Cát lão, lại đứng lui ra, lộ ra người đàn ông phía sau, giới thiệu với hắn “Người này chính là cháu trai của Cát lão, đến đây để tìm văn vật về cùng chúng ta.”

Giờ Lục Văn Tinh mới nhìn đến người đứng sau lưng cô, người cao lớn như vậy lại vô cùng không có cảm giác tồn tại nhưng hắn nhìn ra được đối phương không thể khinh thường, vươn tay “Xin chào, Cát tiên sinh, tôi là Lục Văn Tinh – chồng của Hàm Suong”

Lan Châu cầm tay hắn “Xin chào, Lục tiên sinh, tôi là Cát Lan Châu.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tìm về

Editor: huyetsacthiensu

Đêm đó Lan Châu bắt đầu khởi hành, chạy đến nước M.

Trong phòng bệnh chỉ còn hai vợ chồng, có người đi vào kiểm tra một lần, xác định không có thiết bị nghe trộm gì hai vợ chồng mới bắt đầu nói chuyện thoải mái.

“Văn Tinh, anh có gì muốn hỏi sao?” Cố Hàm Suong tựa trong lòng Lục Văn Tinh.

Tay Lục Văn Tinh đặt trên bụng cô, nhướn mi “Nó biết động đậy sao?” vừa rồi hắn cảm thấy tay bị đập một cái.

“Sắp được năm tháng rồi còn không thường xuyên đập.” Cố Hàm Suong nói “anh biết em muốn hỏi không phải là điều này, chẳng lẽ anh không tò mò muốn biết tại sao em biết chuyện của Kim Phụng sao?”

“Có chút suy đoán nhưng em không muốn nhớ lại thì anh sẽ không hỏi.” Lục Văn Tinh thờ dài “Chắc là cũng không phải ký ức tốt đẹp gì.”

không ngờ hắn nhảy cảm như vậy, Cố Hàm Suong kinh ngạc quay đầu.

Lục Văn Tinh vén tóc trên trán cô sang một bên “anh chậm chạp như vậy sao? Lúc trước khi vừa mới kết hôn mỗi buổi tối em ngủ đều gặp ác mộng”

Chau mày, chân tay lạnh toát, cả người đầy mồ hôi lạnh. hắn cho là cô bị ảnh hưởng bởi đêm hôm đó nhưng sau này mới phát hiện là không phải.

“Vậy vì sao anh...” không hỏi?

“Làm người không phải hiểu rõ mọi chuyện là tốt.” hắn nói “Em sống với anh thật tốt thì những con ác mộng đó một ngày nào đó sẽ bị lãng quên.”

“đã quên rồi, thật ra, cũng không hoàn toàn là ác mộng.” Tay Cố Hàm Suong đặt lên những đường gân xanh trên tay hắn... ít nhất cô làm quý nữ mấy chục năm, nửa đời trước mẫu thân từ ái, tỷ muội hòa thuận vui vẻ. Chỉ là khi thân ở địa ngục thì những ký ức này không thể nghĩ lại.

“Có lẽ là kiếp trước kiếp này, đột nhiên mơ thấy nhiều ký ức của kiếp trước.” cô chỉ có thể giải thích với hắn như vậy “Kiếp trước em là một tiểu thư nhà giàu, đáng tiếc cuối cùng gia đình sa sút, còn không gặp được anh, ngày tháng không mấy vui vẻ.”

“Con người khi còn sống luôn luôn có phúc họa đi kèm, những chuyện tốt đẹp đều là những hồi ức tốt đẹp, những hồi ức không tốt đẹp cũng chỉ tô điểm thêm cho cuộc đời... Những đau khổ cũng trở nên không quan trọng nữa. Văn Tinh, người làm cho em quên đi những chuyện không vui đó chính là anh.”

cô không muốn nói nhiều lời nữa, Lục Văn Tinh cũng không truy hỏi thêm, hắn đúng là không thêm đề ý, so với đề ý những điều mờ mịt của kiếp trước thì hắn càng đề ý những gì ở hiện tại hơn, là người đang sống sờ sờ trước mặt hắn, ở bên cạnh hắn, nằm trong ngực hắn.

“Lần này là anh sợ ý, để cho em phải chịu lo lắng rồi, những chuyện tiếp theo cứ giao cho hắn.” Những tên đã tính toán người của Lục gia bọn họ một người hắn cũng không bỏ qua đâu.

“Văn Tinh, những người tra tấn anh chúng ta sẽ phải cho họ biết tay nhưng Cát gia chúng ta vẫn có thể hợp tác.”

Mặc dù cô không đồng ý cách làm của Cát lão nhưng cũng có thể hiểu được. Cát lão đã từng chỉ là một học giả đơn thuần nhưng bây giờ ông ta là một người chủ gia đình, một chính khách.

Lúc cô không có bất kỳ lợi thế gì thì Cát gia là một con quái vật khổng lồ, ông ta muốn dùng cách đơn giản nhất để tối ưu hóa lợi thế của bản thân cũng không có gì đáng trách, dù sao trên đời này chưa bao giờ có sự bình đẳng chân chính.

Cha họynh của cô cũng là đại quý tộc, thù đoạn của bọn họ còn ngoan độc hơn ông ta, ngay từ đầu đã không thèm đàm phán, trực tiếp nghiền hình bức cung, dù sao khi đó mạng người cũng chỉ như con kiến hôi, ngay cả quyền con người cũng không cần nói đến.

“Những vấn đề này dù sao cũng không rơi vào tay chúng ta được, không có Cát gia thì còn có nhà khác nữa, mặc dù Cát lão lúc đầu ôm ý nghĩ không tốt nhưng dù sao cũng là một người biết giữ chữ tín, ngay từ đầu đã không xuống tay với anh thì sau khi chúng ta hợp tác với lão ta cũng sẽ không làm xằng bậy gì đâu. Nếu bây giờ chúng ta đối đầu quyết liệt với Cát gia thì ai biết sẽ chọc lấy phiền phức gì.”

Lục Văn Tĩnh không mở miệng, thật ra hẳn biết có nói đúng nhưng hẳn không nuốt trôi cục tức này được, đánh hẳn cũng thôi đi, vì chút lợi ích mà tính kế hẳn thì hẳn cũng có thể tạm thời giả vờ là một người ngoan ngoãn nhưng động đến vợ con hẳn thì hẳn nhất định sẽ đáp trả.

Làm sao mà Cố Hàm Suong không biết ý nghĩ của hẳn chứ, lắc lắc cánh tay hẳn “Em không bị thương ở đâu, chỉ là bị dọa một chút thôi, bị như này chỉ là vì em muốn phiên dịch. Văn Tĩnh, nhất định là anh không biết, trong trí nhớ của em thì thời đại đồ không có nữ đế, địa vị của phụ nữ thời đó và sau này cũng không có gì khác nhau, công chúa sau khi thành thân, sau khi chết thì chính là được chôn cất ở phía Bắc Trường Thành, cũng không quay lại.”

cô buồn mất “Em muốn tái hiện văn hóa của Kim Phụng. Càng muốn biết những gì thuộc về Nữ đế mà không chỉ là qua những lời đồn đại, phỏng đoán của người đời. Cát gia chỉ là muốn chiếm lấy đầu tiên, cũng không thể độc chiếm được, cho nên chúng ta vì sao lại không tối đa hóa lợi ích chứ?”

Lục Văn Tĩnh nhìn ánh mắt chờ đợi của cô, miễn cưỡng gật đầu.

Sắc mặt, ánh mắt của Lục Văn Tĩnh ngày thứ hai tốt hơn một chút, gọi video với Lục lão gia.

Ông cháu hai người mỗi người nằm trên một giường bệnh, nhìn nhau qua cái điện thoại, quả nhiên là cháu trai rất thể thâm.

Lục lão gia biết cháu trai được cứu ra thì khôi phục rất nhanh, hiện tại tinh thần cả người sáng khoái, chỉ chờ quan sát thêm một đêm nữa là có thể về nhà, ngược lại Lục Văn Tĩnh đối diện thì chính là bộ dáng bị người ta đánh cho một trận xong được khiêng về.

Lục lão gia nhìn hẳn chăm chăm một lúc, hài lòng “Tinh thần không bị hao tổn, không tồi.”

... ít nhất... ánh mắt trong sáng, không bởi vì phải chịu đau khổ một thời gian mà trở nên rụt rè sợ hãi hoặc là thâm độc tàn ác “Xem ra trước đây bố cháu đánh cháu là không sai, cứng rắn.”

Sau đầu Lục Văn Tĩnh dầy vạch đen.

“Hàm Suong đâu?” Lục lão gia hỏi.

“Về nhà lấy vài thứ.”

Lục lão gia gật đầu “Ta còn cho rằng lần này cháu lành ít dữ nhiều, không ngờ có thể hóa hiểm thành an, cháu cưới được Hàm Suong đúng là không sai. Vừa dùng cảm vừa mưu mẹo, trọng tình nghĩa, lại vụng phu.” Lục lão gia vô cùng đặc ý, cuối cùng còn cảnh cáo “Đây mới là người có thể sống cùng đến cuối đời, sau này cháu mà dám làm chuyện gì có lỗi với nó thì xem ta xử lý cháu thế nào.”

“Ông nội...” Lục Văn Tĩnh bắt đầu dī, hẳn là một tên rác rưởi như vậy sao? Hơn nữa cưới một người vợ hẳn còn yêu không hết đấy.

Lục lão gia nói đến đây thì ngừng lại, “Cháu định làm gì tiếp theo?” Cháu trai ông thì chính ông là người hiểu rõ nhất, cũng không phải là người dễ dàng nuốt vào bụng những thua thiệt.

Có hai nhà động thù với cháu, còn làm ra hành động này...” Lục Văn Tĩnh nói quyết định của mình.

Lục lão gia xua tay “Muốn làm gì thì làm đi, mặc dù chúng ta chỉ là làm ăn buôn bán cũng sẽ không chịu thiệt thòi để cho người khác cười đầu cười cổ mà làm loạn, tiêu hết tiền cũng không sao, ông nội ở đây rồi, cùng lắm thì lại về bán lương thực với ông.”

Lục Văn Tĩnh tắt máy, lấy ra nấy phần văn kiện trong ngăn kéo bên cạnh.

Đây là một đề án hợp tác, bởi vì cần tiền vốn lớn, trước đó đã bị rất nhiều nhà đầu tư từ chối, cuối cùng tìm được đến Lục thị.

Đương nhiên, nếu thành công thì lợi nhuận đạt được không cách nào tưởng tượng được, công ty sẽ lên như điều gặp gió, ngược lại nếu thất bại sẽ là hai bàn tay trắng.

thật ra hẳn rất xem trọng dự án này, nếu như là hẳn trước đây thì sẽ không do dự mà ký, hẳn chưa bao giờ sợ hãi phiêu lưu, cùng lắm thì làm lại từ đầu, hẳn không sợ khổ.

Thế nhưng khi nhận được dự án này hẳn đã kết hôn, cho nên hẳn do dự, nếu như hẳn táng gia bại sản thì không những một mình hẳn phải chịu khổ còn có Cố Hàm Suong và đứa con chuẩn bị ra đời của bọn họ, chẳng bằng làm một tên nhà giàu tiêu điều tự tại, bước đi vững vàng từng bước, cho nên vẫn chưa trả lời.

Chuyện lần này đã làm hẳn tỉnh táo lại.

Ở thành phố H, thậm chí thành phố W sản nghiệp của hẳn đều đủ cho một nhà mấy người ăn mặc không lo, không cần sống mà phải nhìn sắc mặt của bất cứ ai. Thế nhưng... những sản nghiệp này không được những gia đình có sản nghiệp lâu năm ở Kinh đô này coi vào mắt.

Thuyền không đủ lớn sẽ không chịu được sóng gió. hẳn nhất định phải vì người nhà mà xây dựng lên tường đồng vách sắt, làm cho bất cứ kẻ nào cũng không động vào họ được.

hẳn biết rõ ưu thế của mình, hẳn không có mũi nhọn khoa học kỹ thuật làm cho những kẻ khác không dám khinh thường như Vincent, cũng không có căn cứ chính trị, sở trường duy nhất của hẳn là kinh thương.

không chỉ có chính trị mới có thể kim hãm kinh tế, kinh tế cũng có thể kim hãm chính trị.

Chỉ cần vốn liếng đủ.

hắn lấy điện thoại ra, bấm số gọi đi “Sầm tiên sinh đúng không? Dự án hợp tác kia, tôi đồng ý.

...

Đường phố nước M hỗn tạp, trong một tầng hầm âm u.

Vương Bác Khang ném máy tính đến trước mặt một người phụ nữ “Sao cô còn dám vào mạng chứ? Còn ngại người khác tìm thấy chúng ta quá chậm sao? Có phải cô muốn phải bội không?”

Tình huống hiện tại của bọn họ đúng là không tốt lắm, không biết tin tức lọt ra từ đâu, từ trong nước đến các nước khác cũng đều có người đang tìm kiếm bọn họ.

Giản Mạn cười lạnh một tiếng, nhìn tên đàn ông trung niên vẻ mặt sợ hãi thờ hồn hèn trước mặt, không mắt không che giấu chút khinh miệt nào “Nếu không phải tôi không ngừng xóa dấu vết thì các người đã sớm bị tìm được rồi, lúc đầu sao không thấy ông nói gì đi? Bây giờ mới bắt đầu nghi ngờ tôi phản bội? Đồ bất lực.”

Người đàn ông cũng bị câu nói kia của cô chọc giận, cười lạnh “Đừng tưởng rằng cả ngày bày ra vẻ cao cao tại thượng thì cô thật sự là thiên hạ đệ nhất, nếu thật CMN không gì sánh được thì sao lại bị người truy đuổi như chuột chạy ngoài đường vậy.

hắn đá vào thùng rác bên cạnh, bên trong toàn bụi bặm chồng chất, hộp đựng thức ăn nhanh, nước bẩn vấy đầy đất.

hắn đã chịu đủ những ngày như này rồi. Cuộc sống đầy đủ tốt đẹp, sự nghiệp thành công, gia đình mỹ mãn, chỉ vì một phút lệch lạc hồ đồ bị người nắm được nhược điểm ép đi vào bước đường này. Có nhà không thể về còn giống như chó hoang bị người đuổi theo khắp nơi.

Sắc mặt Giản Mạn cũng rất khó coi.

cô ta luôn luôn tự phụ, là một thiên tài máy tính, trong giới hacker trong nước cũng có tiếng tăm nhưng tên Vincent kia chính là một tên biến thái, cho dù cô dùng cách gì thì đối phương cũng luôn có thể định vị chính xác được vị trí của bọn họ, còn trêu chọc bọn họ như mèo vờn chuột.

Vương Bác Khang nhìn cái hòm trong góc phòng “không bằng...” Giao nộp đồ vật trong kia ra?”

Ánh mắt Giản Mạn lạnh lùng “Nghĩ cũng đừng có nghĩ.”

Vừa dứt lời thì cửa tầng hầm bị đập ra, người đàn ông vóc dáng cao ngất xuất hiện ở cửa, nhìn lướt qua tình cảnh dưới tầng hầm, hạ lệnh cho đội viên phía sau “Đẫn đi.”

...

Có Vincent trợ giúp Lan Châu trở về rất nhanh.

Cố Hàm Sương cho rằng Cát gia nhất định sẽ che giấu vài món. Có lẽ tìm được cũng sẽ nói là không tìm được, đổ hết trách nhiệm lên đầu Lục gia, độc chiếm làm của riêng giống như những người khác.

không ngờ Lan Châu trực tiếp mang đồ vật đến thành phố W, sau đó Cát lão còn mời chuyên gia bảo vệ văn vật từ Thủ đô đến.

“Đề bảo đảm an toàn, những thứ này sẽ gửi ở bảo tàng thành phố W.” trợ lý của Cát lão là một người đàn ông trung niên “Ở đây có toàn bộ ảnh chụp, nếu có chỗ nào không rõ thì phiền cô Cố tự mình đến bảo tàng một chuyến. Nội dung phiên dịch chưa được xét duyệt không thể tùy ý phát hành, hơn nữa, Cát lão muốn tư liệu trực tiếp.

“Điều này nên làm.” Cố Hàm Sương gật đầu.

Đội bọn họ đi hết rồi cô mới quay sang hỏi Lục Văn Tĩnh “anh nói xem, bọn họ làm vậy vì gì chứ?”

Văn vật được đặt trong bảo tàng quang minh chính đại sẽ không thể tham ô cái gì, nội dung không cấm bọn họ phát hành, những tư liệu này không phải là bản đơn lẻ (sách chỉ còn một bản vì bị thất lạc), làm như vậy thật là uống phí bao nhiêu nhân lực.

“Cát gia bồi dưỡng ra những người làm công tác văn hóa, danh tiếng luôn rất tốt, nếu không thì chú ba của em cũng sẽ không kết bạn, bọn họ cũng không nhìn vào những cái lợi trước mắt ấy.” Lục Văn Tĩnh suy nghĩ một chút rồi nói.

“Là em suy nghĩ khác người rồi.” Cố Hàm Sương tự giễu.

hiện tại xem ra Cát gia đúng là một con quái vật khổng lồ lãnh đạm nhưng bố cục cũng không thiếu, nếu không cũng không ngồi được ở vị trí cao như vậy.

Lúc trước biết được Lục Văn Tĩnh bị oan thì trực tiếp chú ý đến việc truy tìm văn vật về. Lần trước cô tự mình đến gặp, biểu hiện lại quá xuất sắc ngược lại làm cho người khác nghi ngờ, cử chỉ, hành vi không còn khách sáo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nữ đế

Editor: huyetsacthiensu

Sau khi Lan Châu tìm được văn vật trở về thì rất nhanh đã tìm hiểu được nguồn gốc của Vương gia, trước một gia đình thế gia quân đội và chính trị, Vương gia chỉ là một gia đình buôn bán giàu có không có chút chỗ trống đánh trả.

Chân tướng việc Vương gia chôn giấu cổ mộ nghìn năm Kim Phượng triều, vừa ăn cướp vừa la làng, đồng thời lợi dụng văn vật vu oan giá họa cho người khác cũng được phơi bày.

Trong lúc nhất thời cả nước chấn động, tình cảm quần chúng phấn chấn, mọi người đều công khai lên án.

“Nhà người đáng giá bao nhiêu? Ván vật đáng giá bao nhiêu? Ván vật mà xảy ra chuyện gì thì có mười nhà như nhà ông ta cũng không bồi thường nổi!”

“Những thứ kia thuộc về toàn bộ người trong nước, lấy trộm của cái của mọi người, thiệt người lợi mình, thật là độc ác.”

“Chỉ có tôi chú ý chuyện Vương gia xây mộ phần tổ tiên lên trên mộ phần của Nữ đế sao? Đây là đang hút long khí sao?”

“Lầu trên không cô đơn đâu.”

“không cô đơn +1.”

“Vốn còn không biết Vương gia là nhà nào, hiện tại thì toàn bộ ấn tượng tốt đã không có rồi.”

“+1.”

“+2.”

...

Cùng lúc đó, Lục thị và phía chính phủ cũng đồng thời tuyên bố chính thức tin tức làm sáng tỏ oan khuất, xuất phát từ sự bảo vệ Cố Hàm Surong cho nên không tiết lộ chuyện cô biết tin tức của Kim Phương triều. Lục thị chỉ tuyên bố xuất tiền tài hỗ trợ chính đồn và cải cách văn vật.

Kể từ đó, vì có Vương gia đối lập, hơn nữa lúc trước còn bị hiểu lầm nên hào cảm của quần chúng nhân dân đối với Lục thị tăng lên gấp bội. Và cũng giống với Vương gia, những người lúc trước không biết Lục thị thì bây giờ cũng đều biết rồi, khác nhau ở chỗ là Vương gia người người kêu gọi đuổi đánh, Lục thị lại giống như được quảng cáo miễn phí.

Trong mấy ngày ngắn ngủi mà cổ phiếu của Lục thị tăng lên không ngừng, thậm chí còn tăng cao hơn cả trước khi gặp chuyện không may. Những người ngày trước bán tháo cổ phiếu Lục thị với giá thấp thì bây giờ đang hối hận không kịp, bây giờ muốn mua lại đã không kịp nữa rồi.

Lúc trước khi cổ phiếu Lục thị bị bán ra thì Lục lão gia đã sai người mua lại, ông vô cùng tự tin đối với cháu trai mình, hôm nay Lục thị quả nhiên như ông dự đoán làm Lục lão gia đắc ý sắp hồng rồi.

Mà Cát gia dốc sức tìm văn vật về cũng tiến một bước trong giới chính trị.

Cố Hàm Surong gác bút lại, vuốt vuốt trán.

Di Lư ở một bên xâu chuỗi, gần đây bà đam mê xâu hạt lúc rảnh rỗi, bụng Cố Hàm Surong ngày một lớn, bà phải để ý bất cứ lúc nào, lúc không có việc gì thì làm để giết thời gian cũng tốt.

Lúc này thấy Cố Hàm Surong vuốt trán liền khuyên như: “Phu nhân mệt mỏi sao? Đừng lên đi lại một chút, ngồi lâu cũng không tốt với đứa trẻ, cũng không tốt cho thất lung.”

Thất lung có chút nhức mỏi, qua bốn tháng bụng càng ngày càng lớn, hôm nay đã được bảy tháng cho nên sức ép lên lưng cũng không nhỏ.

Cố Hàm Surong gạt đầu đứng lên, di Lư vội vàng thả chuỗi hạt đang xâu dở xuống đỡ lấy cô.

Cố Hàm Surong đỡ lưng chậm rãi đi trong phòng, cảm giác đỡ hơn lại đi đến bên cạnh bàn.

Di Lư nhìn đồng hồ: “Phu nhân, sắp hai tiếng đồng hồ rồi, cô nghỉ ngơi đi ngày mai lại viết tiếp, nếu để tiên sinh biết lại tức giận.”

Buổi sáng, buổi chiều xem mây tiếng, đây là Lục Văn Tinh quy định. Vốn dĩ hắn cũng không định làm như vậy, vợ hắn có chuyện để làm hắn cũng sẽ không khoa tay múa chân mà còn cảm thấy thật vui mừng hưởng chi chuyện này trong mắt một tên học tra như hắn là cực kỳ hãn diện. Thế nhưng trong xương cốt của Cố Hàm Surong là một người khi tập trung làm việc gì đó sẽ quên hết mọi thứ. Lần trước bởi vì viết quá chăm chú, thời gian ngồi khá lâu, phụ nữ có thai vốn dĩ dễ bị tụt huyết áp, lúc đứng dậy thì trước mắt tối sầm lại ngay lập tức ngã xuống. May là Lục Văn Tinh tan làm sớm về nhà nhìn thấy được, chạy nhanh hai ba bước đến đỡ lấy cô. Nếu không như vậy thì cả một người lớn vác theo cái bụng to dùng đã ngã xuống đất, hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Trong nháy mắt Lục Văn Tinh nhìn thấy Cố Hàm Surong ngã xuống tìm hắn dường như muốn ngừng đập, đỡ được người thì tức giận đến bốc hỏa, lập tức gọi chuyên gia dinh dưỡng điều chỉnh phương pháp bồi dưỡng.

Sau đó hắn quy định thời gian ngồi máy của cô, cường chế cô ngồi một lúc phải đứng lên đi lại, còn muốn di Lư luôn luôn nhìn vào cô.

“Em ngã xuống đất thì muốn anh sống sao hả?”

Cố Hàm Surong không có bất mãn gì, ngược lại rất nghe lời, trên thực tế là chính cô cũng bị dọa sợ. Những tư liệu kia rất có lực hấp dẫn đối với cô nhưng cũng không thể so sánh với đứa con trong bụng mình được.

cô nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, thu dọn một chút giấy tờ trên bàn rồi đi ra khỏi thư phòng.

“Phu nhân muốn ăn anh đào không? Mới được vận chuyển từ Chi Lê về, nghe nói không có hóa chất, rất tươi ngon?” di Lư hỏi.

Cố Hàm Surong gạt đầu, cô rất thích ăn trái cây tươi ngon nhưng triều Đại Kim không nhiều loại trái cây lắm, bình thường bọn họ cũng chỉ ăn những trái cây mà thôn trang nhà mình trồng được.

không nói đến những loại triều Đại Kim nhập từ nước ngoài vào, chỉ đơn giản nói những loại triều Đại Kim có thì cũng có rất nhiều loại không thích hợp với khí hậu Kinh thành nên không trồng được, phải vận chuyển từ những huyện thành khác vào Kinh thành nhưng đường xá xa xôi, mặc dù trên đường vận chuyển có dùng băng bảo quản nhưng khi đến được Kinh thành thì cũng không còn tươi mới nữa, có mùi vị lạ.

Sau khi cô sống ở đời này mới được mở rộng tầm mắt, rất nhiều trái cây trước đây cô còn chưa được nghe thấy bao giờ.

Lục Văn Tinh sao lại không phát hiện cô thích ăn hoa quả chứ, cho nên trong nhà chưa bao giờ không có hoa quả. Hắn còn tìm cách vận chuyển qua đường hàng không, chất lượng hay mùi vị đều tuyệt vời, không có những thứ thuốc kích thích giống như trong thành phố, mùi vị nhạt nhẽo cũng không có giá trị dinh dưỡng gì.

Trái cây nước ngoài tốt, giá cả cũng vô cùng đẹp, nhưng Lục Văn Tinh cũng không để ý đến những cái này, chỉ cố gắng để vợ mình được ăn thoải mái.

Đi Lư đi xuống nhà bếp, lúc đi ra thì trên tay bê một cái đĩa thủy tinh hình vỏ ốc. Bên trong cái đĩa ngập tràn quả anh đào đỏ tươi, ngọt ngào mọng nước, nhìn rất đẹp mắt.

anh đào lần này vận chuyển đến không ít, Cố Hàm Sương chia cho đi Lư một ít. cô ngồi trên ghế salon vừa ăn quả vừa nghĩ lại nội dung đã đọc được buổi chiều nay.

Kim Phụng nữ đế sinh sau khi cô chết được ba mươi năm, ba mươi hai tuổi kế vị.

Những điển tịch kia trừ ở giữa cách nhau vài chục năm thì những thứ còn lại cơ bản cô đều từng đọc qua rồi.

Giống như những gì cô đoán, trong mộ Nữ đế không chỉ có những bản khắc gỗ mà còn có những bản viết tay trên giấy. Những bản giấy này đã được xử lý đặc biệt, không bị sâu mọt cũng không bị ăn mòn nhưng dù sao cũng đã trải qua hàng nghìn năm nên vô cùng dễ bị tàn phá cho nên những nhà khảo cổ đào bới đều phải hết sức cẩn thận.

Điều duy nhất là Cố Hàm Sương và những người dân trong nước kinh ngạc chính là trong mộ của Nữ đế trừ thư tịch và một số dụng cụ cơ bản thì không có đồ bồi táng gì cả, giản dị đến mức không giống mộ của một Nữ đế chút nào cả.

Khi kết cấu ngôi mộ bị bại lộ trước mặt mọi người thì không ai dám tin tưởng, thậm chí còn có sự nghi ngờ đối với thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

“Chữ viết Kim Phụng triều lại không có ai biết, hay là đã đoán sai rồi, hoặc là Vương gia đã lừa gạt mọi người? Ngôi mộ này căn bản không phải mộ của Nữ đế gì cả mà chỉ là của một quý tộc thông thường.”

“Lầu trên có thấy mình ngọc không, Vương gia lừa gạt mọi người để làm gì? Bọn họ đã bị phẫn tội, lúc này thân phận của chủ nhân ngôi mộ không phải càng thấp càng tốt sao, dù sao thân phận càng cao thì tội càng nặng! Đầu óc cũng không hỏng tại sao lại phải tự tìm khổ chứ?”

“Đúng vậy, nhiều chuyên gia như vậy, Vương gia có thể lừa được một vài người làm sao có thể lừa được toàn bộ chứ?”

...

Cũng có người cảm động sâu sắc.

“Đây mới thật sự là Đế vương nghìn xưa. Hãy nhìn tấm lòng này, tầm nhìn này, khí độ này!”

“Chuyện xưa nói đúng, trong sách tất có bảo vật, cổ nhân đều hiểu được tầm quan trọng của sách vở. So với những lý thuyết suông ra về đạo mạo và những ví dụ giả dối thì đây mới thật sự là chân động, không trách nằng có thể làm Hoàng đế, cho nên chúng ta vẫn nên đọc nhiều sách.”

“Đúng vậy, mua thật nhiều sách chuẩn bị bồi dưỡng từ bên trong, không mong làm Hoàng đế, tốt xấu gì cũng làm một tiểu tiên nữ đương thời có học thức.”

“Các người đã là gì? Tôi đã đem ảnh chụp trong mộ Nữ đế in ra dán đầy bàn học rồi, thời thời khắc khắc đều nhắc nhở mình học hành cho giỏi!”

“Cách hay.”

“Trâu bò.”

...

So với lượng người xem trong nước không cao về sự phát triển kinh tế thần tốc thì mộ Nữ đế lại dấy lên một cơn sốt đọc sách cho người trong nước. Đây là chuyện mọi người không nghĩ đến nhưng dù sao cũng là chuyện tốt, phía Chính phủ vui mừng, ngược lại còn cho tuyên truyền thêm.

Tinh thần và thể lực của Cố Hàm Sương lại có hạn, mỗi ngày chỉ có thể phiên dịch mấy giờ đồng hồ, mỗi tuần phiên dịch bốn ngày. Ba ngày còn lại để dạy chữ Kim Phụng triều cho những người được Học viện Văn hóa Trung ương phái đến, ngày tháng trôi qua rất phong phú.

Cũng may tất cả mọi người biết tình huống của cô đặc biệt, cũng không thúc giục, ngược lại còn khuyên cô lấy thân thể làm trọng.

Bởi vì bản khắc gỗ cơ bản không bị tổn hại cho nên cô phiên dịch bản khắc gỗ trước, mấy ngày nay cũng phát hiện một quy luật.

Những gì được điều khắc bằng sắt lạnh trên gỗ đều là những thư tịch ảnh hưởng rất sâu đến Nữ đế, còn có tư tưởng trị quốc của nàng, cùng với một số nhật ký tùy bút của nàng ấy. Đáng tin hơn nhiều so với những truyền thuyết kia.

Thông qua những thứ này Cố Hàm Sương thấy được một người con gái nữ tính, trưởng thành. Từ một thiếu nữ bị vây trong chốn khuê phòng đến một Nữ đế ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh.

Hôm nay cô phiên dịch tùy bút của nàng ấy. Cố Hàm Sương nhắm mắt lại vẫn có thể nhớ lại nội dung đã đọc được.

“Ta và hoàng huynh là long phượng thai, bọn họ đều nói đây là điềm lành, phụ hoàng cũng vì vậy mà yêu thích chúng ta.”

“Ngày hôm nay phụ hoàng dạy chúng ta học xong thì nói với bọn ta một câu “Nếu hai con đối lại cho nhau thì thật tốt”, sắc mặt hoàng huynh vô cùng không tốt.

“Những ngày tương tự ngày đó không ngừng lặp lại, ta cảm thấy có gì đó đã thay đổi.”

“Ta không thể đến lớp học nữa, mẫu hậu bắt ta học nữ hồng, ta không thích nhưng ta biết ta không giống hoàng huynh, ta phải học.”

“Phụ hoàng qua đời, ta rất khó chịu, hoàng huynh lên ngôi, ta vui mừng thay huynh ấy.”

“Thế gian này thật sự có chuyện số phận sao? Tên môn khách kia đã nói gì với hoàng huynh? Huynh ấy muốn đuổi ta đi, thậm chí ta còn thấy được trong mắt huynh ấy sự kiêng kỵ và sát ý.”

“Phía Bắc trường thành gió thật to, ngôn ngữ bọn họ nói ta không, cứ chỉ thô tục lại quái dị nhưng ta biết bọn họ khinh thường ta bởi vì Trung Nguyên không đủ lớn mạnh, bọn họ khinh thường ta.”

“Tên kia nhào về phía ta, trên người hần nồng nặc mùi thịt dê, hơn nữa còn có mùi vị đã lâu không tắm, ta thậm chí còn có thể thấy tóc thất và râu mép của hắn, ta buồn nôn nhưng không thể phản kháng vì hắn là trưởng phu của ta.”

“Tên đàn ông kia muốn ta hầu hạ dừng sĩ của hắn, ta giết hắn, cũng giết dừng sĩ của hắn, cuối cùng ta cũng hiểu vì sao mỗi ngày ta đều giấu chùi thủ có độc trong tay áo, hóa ra từ lúc

ta không ý thức được đã có dự tính này.”

“Nhân lúc còn chưa có ai phát hiện ra ta chạy thoát, ta rất may mắn, cho dù cả một đường nguy cơ trùng trùng nhưng ta vẫn có thể về được quốc gia của ta, về tới trong lòng mẫu hậu.”

“Trừ mẫu hậu thì không ai chào đón ra trở về, ý kiêng kỵ và sát ý trong mắt hoàng huynh càng nặng hơn, huynh ấy thậm chí còn không thêm che giấu.”

“Ta trốn trong cung của mẫu hậu, bà ấy không có cách nào đối với hoàng huynh, lại muốn bảo vệ mạng sống của ta, chỉ có thể cùng ăn cùng ngủ với ta mỗi ngày, ba năm ta không dám bước ra ngoài một bước.”

“Mẫu hậu không bỏ được ta, cũng không bỏ được hoàng huynh, chúng ta đều là con ruột của người, sẽ có một ngày người không bảo vệ được ta, ta nhất định phải dựa vào chính mình.”

“Mẫu hậu mất rồi,ta quý trước linh đường, biết thời gian quyết chiến đến rồi.”

“Ta thắng.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Editor: huyetsachtiensu

Những dòng bút ký này dù sao cũng vụn vặt, Nữ đế làm thế nào từ phía Bắc trở về mẫu quốc, ngủ đông trong cung Thái hậu thì làm sao nuôi dưỡng được thân tín, sau khi đăng cơ lại làm sao thu phục được các đại thần đối lập, thống trị quốc gia đều có ghi chép.

Cố Hàm Sương ăn mấy quả anh đào, lấy lý do hơi mệt muốn lên giường nằm một chút, di Lưu giúp cô cởi áo khoác, nhìn người nằm lên giường nhắm mắt ngủ, nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra nên nhân lúc rảnh rỗi đi xuống nhà bếp dặn người nấu cơm tối.

Trong phòng chỉ còn một mình Cố Hàm Sương, cô gơ tay đặt lên mắt, nhin không được mà bật cười, cười cười cuối cùng cười đến mức nước mắt lăn dài.

cô vẫn mang theo trào phúng lãnh đạm mà nhìn vào thời đại kia.

Thế nhưng hôm nay lại tự hỏi mình, người có thấy không? Có người cũng ở trong hoàn cảnh của người nhưng có thể thoát ra được, mang theo đồng bào trong thời đại đó mà đứng lên, dựng lên lá chắn cho bọn họ.

Từng điều liên quan đến sắc lệnh của nữ nhân, từng việc nỗ lực và chống lại của Nữ đế. Trong bút ký miêu tả phong tục Kim Phurong có thể thấy được địa vị vô tiền khoáng hậu của nữ nhân thời đại đó. Ở thời đại nữ đế, có thể lập nữ nhân làm chủ, thậm chí có nữ nhân có thể làm quan.

cô tự hào vì thời đại của mình có thể xuất hiện một người như vậy, cũng lại tiếc nuối vì mình đã bỏ qua vài chục năm không thể xuất hiện vào thời điểm đó, càng xấu hổ vì sức bất lực của mình lúc đó.

Nếu như, lúc đó cô có thể thấy được một tia hy vọng như vậy thì có phải tất cả sẽ khác hay không?

cô cầm điện thoại di động lên, nhìn dãy số đã thuộc nằm lòng, lần đầu tiên gọi đi.

Bên kia rất nhanh có người nhắc máy, vang lên giọng nói của Quỳnh Hoa “cô Cố.”

“Quỳnh Hoa, những tư liệu của Nữ đế kia cô đã xem qua chưa?” Quỳnh Hoa biết chữ Kim Phuwjnn triều, lúc đầu cô ấy trực tiếp chụp ảnh bản khắc gửi cho cô.

“đã xem rồi.” Giọng nói của cô ấy khó có lúc mất bình tĩnh “Tôi rất cảm động, cô Cố, cảm động vì cuối cùng trên đời này cũng có người nói cho tôi biết hóa ra tất cả những gì chúng ta mơ ước cũng không phải là không có khả năng.”

“Đúng vậy, tôi cũng rất cảm động.” Cố Hàm Sương nói, lần đầu tiên nói thẳng ra tâm sự của mình “Nhưng tôi đang suy nghĩ, Nữ đế có thể làm được điều đó như vậy nếu lúc đó tôi cố gắng thêm một chút có phải sẽ có kết cục khác hay không?”

Đầu dây bên kia nghe được lời cô nói thì trầm mặc, một lúc lâu mới than nhẹ một tiếng “cô Cố, có lẽ cô không biết, lúc đầu... sau khi tôi bị Triệu Đại ghét bỏ, hắn ta không thường xuyên trở về, tôi nghĩ như vậy cũng tốt, tôi có thể giữ được danh tiếng con dâu Triệu gia trong sạch đến chết.”

“Thế nhưng có một ngày hắn đột nhiên trở về, mang theo vịt quay và rượu. hắn khuyên tôi uống rượu, tôi biết trong rượu đầy có độc nhưng tôi không còn cách nào khác, bởi vì tôi biết, một lần không thành sẽ làm hắn mất đi tính nhẫn nại, sợ là ngay cả toàn thân hắn cũng không cho.”

“Tôi từng nghĩ ngơ, vì sao tôi không giống với người khác, có phải ngay từ đầu không nên có chút vọng tưởng nào? Nếu ngay từ đầu an phận vào phủ làm thiếp thì tốt xấu gì cũng có thể sống lâu thêm được mấy năm. Hay là tôi chưa đủ cố gắng? Cho nên mới có kết cục thể thảm như vậy.”

“Vấn đề này tôi đã nghĩ hai năm rồi, từ khi tôi nơi này đã bắt đầu rồi, cả ngày ngầy ngỗ, cũng may cuối cùng cũng đã nghĩ thông rồi.”

“Đây không phải lỗi của chúng ta, cô Cố, đề cao địa vị phụ nữ cho đến bây giờ vẫn là một con đường khó khăn.”

“Lúc đầu tôi ở giáo phường ti, từng thấy cô chinh sửa bản thảo cả đêm, có lẽ là cô chưa từng phải chịu khổ như vậy nhưng mùa đông khắc nghiệt đó trên tay bị nẻ đến nứt da cũng chưa từng từ bỏ.”

“cô Cố, cô là một người kiên cường, nếu như không phải là xảy ra chuyện gì khiến cô nản lòng thoái chí thì tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.”

“Chúng ta đều đã từng nỗ lực, đã làm được điều tốt nhất trong khả năng của mình, cho nên cho dù thất bại cũng không có gì đáng tiếc cả. không chỉ có chúng ta, ở giữa có bao nhiêu người liên tục thất bại giống chúng ta? Nhưng tôi tin rằng những thứ này không phải là vô dụng.”

“Nữ đế thành công thì không thể thiếu một trong các yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Có người mang theo giấc mộng của chúng ta vượt mọi chông gai, đứng trên đỉnh núi cũng đủ để cho chúng ta thỏa mãn rồi.”

“Cho nên cô Cố, không nên quá nghiêm khắc với chính mình.”

...

Lúc Lục Văn Tinh trở về Cố Hàm Sương đã điều chỉnh xong tâm trạng, chỉ là da dẻ trắng trẻo, vành mắt cũng có chút hồng.

“Tại sao lại khóc?” hần hỏi.

“Cảm động.” cô không lấy lý do ngập hoặc bị cái gì bay vào mắt lừa hần mà nói cho hần chuyện của Nữ đế.

“Là một người tài giỏi.” Lục Văn Tinh đánh giá. Cuối cùng đối với người đối diện không đủ hiểu rõ, chỉ cho là cô nghĩ đến những hồi ức không vui mà cảm khái, nhìn sắc mặt cô không có vẻ buồn rầu thì an ủi “Mặc dù đời trước em không bằng được cô ấy nhưng Phật gia không phải đều nói kiếp trước kiếp này, kiếp trước chịu khổ thì kiếp này sẽ hạnh phúc sao? Cho nên đời này em nhất định phải hạnh phúc.”

Đây là lời dạy của Phật gia nào vậy? Cố Hàm Sương bật cười thành tiếng nhưng cũng không so đo với hần, cô đã nghĩ thông suốt rồi.

Mẫu thân cô cũng giống như đại đa số nữ nhân bị thời đại đó đồng hóa, Quỳnh Hoa cố gắng tìm thấy cuộc sống mình mơ ước ở thế giới đó. cô từ giã dựa đến từ bỏ thế giới đó. Nữ đế thay đổi thế giới đó.

Dù cuộc sống của mỗi người trải qua khác nhau nhưng đều dùng cách thức của mình để tìm được ý nghĩa tồn tại của họ.

không hối hận, không hối hận.

Lục Văn Tinh thấy cô nờ nự cười cũng cười lộ lên, ôm vai cô dẫn đến bàn ăn.

“Bác Hàm gọi điện hẹn chúng ta ăn một bữa cơm, vốn dĩ đã nói anh ra được ngoài sẽ cùng nhau chúc mừng kết quả là không thu xếp được thời gian. Bây giờ đã thoải mái hơn, đúng lúc nên tụ họp, nếu em cảm thấy mệt thì ở nhà, một mình anh đi cũng được.”

“Chúng ta cùng đi đi, ra ngoài một chút cũng tốt.” Cố Hàm Sương nói. Từ lúc cô bắt đầu phiên dịch thì chưa từng ra khỏi nhà, bây giờ ra ngoài hít thở không khí một chút cũng tốt.

Vẫn là nhà hàng lần trước, vốn từng là bốn người thì nay đã biến thành năm, trừ tên cầu độc thân Trương Thần thì hai người còn lại đều dẫn theo gia quyến.

Điền Điền ngồi bên cạnh Dịch Bác Hàm, thấy Cố Hàm Sương đi theo Lục Văn Tinh đi vào thì rất vui vẻ, lôi kéo cánh tay cô “Hàm Sương, đã lâu không gặp, hẹn cũng không gặp được cô, bây giờ cũng coi như là gặp được cô rồi.”

Lần này Lục Văn Tinh gặp chuyện không may, Dịch gia cũng giúp sức, là Điền Điền trở về cầu xin. Thứ nhất là Dịch Bác Hàm lo lắng tìm người cô nhìn cũng thấy đau lòng, thứ hai là cô và Cố Hàm Sương cũng quen biết.

Cố Hàm Sương nhìn khuôn mặt tròn trịa của đối phương “Tôi thật sự không ngờ rằng chuyện này một chuyện tiếp một chuyện, nhanh đến mức không kịp đối phó, chò đứa bé sinh ra thì chúng ta cũng đi ra ngoài, địa điểm cho cô chọn.”

Bây giờ cô thật sự coi Điền Điền là bạn bè, nói cho cùng thì Lục Văn Tinh làm cho cô có lại mong đợi đối với tình người.

Điền Điền rất vui “Là cô nói đấy nhé? Vậy chúng ta đến sân chơi đi, mấy người Trầm Quân đều không muốn đi cùng tôi, hai chúng ta đi chơi vui vẻ một lần.”

Cố Hàm Sương không phiền, cô chưa đi chỗ đó bao giờ, chỉ được thấy qua trong kịch, vẫn rất tò mò cho nên sáng khoái đồng ý.

Điền Điền nhìn bụng cô, muốn chào hỏi với đứa nhỏ. Cuối cùng bưng mặt mình “Tôi cũng phải nhanh chóng sinh một đứa, đến lúc đó để cho bọn chúng chơi với nhau.

Dịch Bác Hàm đang ngồi nói chuyện với Lục Văn Tinh bên cạnh nghe được, khuôn mặt thì không có biểu cảm gì nhưng lỗ tai lại đỏ hồng.

Hai cô gái ngồi nói chuyện đông tây nam bắc, ba người đàn ông cũng đang bàn chuyện.

Dịch Bác Hàm “anh Lục, vụ án kia, nếu anh không đủ tiền thì chỗ em vẫn còn.” Trương Thần đang ở bên cạnh ưu nhã bóc vỏ tôm, vừa nghe thấy lời này thì sán lại gần “Vụ án gì? Nếu anh Lục thiếu tiền thì em cũng còn, nếu vẫn thiếu gì để em hỏi anh trai em.”

Đào hổ cho anh trai hết sức tự nhiên, nếu Trương đại ca mà ở chỗ này thì có lẽ là muốn đánh chết hần.

Đúng là Lục Văn Tinh bị vụ án kia gần như vết sạch hết của câu, gần đây tài chính đúng là có chút eo hẹp.

Trong lòng hần coi trọng phương án này nhưng trên đời không có chuyện gì là không xảy ra sai sót cho nên hần tự mình đặt cược, hần không muốn kéo theo Dịch Bác Hàm.

Về phần Trương Thần, có lẽ ngay cả hần (Lục Văn Tinh) làm gì cũng không biết chỉ tham gia góp vui mà thôi.

Dịch Bác Hàm vừa nhìn sắc mặt của Lục Văn Tinh thì biết hần đang suy nghĩ gì, nhủ mày “anh Lục, những cái khác không nói, anh em chúng ta làm cái gì không phải cũng đều là làm cùng nhau sao? Sao bây giờ còn phân biệt như vậy chứ? Vậy đi, không để anh lo lắng thì em bỏ ra 60% vốn của em, anh đừng ngăn cản em nữa.”

“Đúng vậy, nhất định phải có phần của em nữa chia ngọt sẻ bùi, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau nghèo.” Trương Thần lại gần.

Lục Văn Tinh cũng không phải là người dài dòng, nhìn sắc mặt của hai người họ “được.”

Có tiền của hai người họ đúng là có thể giải tỏa không ít áp lực, cũng có càng nhiều chỗ trống.

hần cũng không nói thêm gì nữa, giao tình giữa bọn họ có nhiều lời đã là dư thừa, vụ án kia tình thế bắt buộc, sẽ không để cho bọn họ ăn sương gió.

Dịch Bác Hàm lái xe đưa Điền Điền về nhà, trên đường đi hần hỏi “Em không khuyên anh sao?”

Điền Điền đang chơi trò chơi trên điện thoại rất vui vẻ, nghe hần hỏi vậy thì ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt “Khuyên anh cái gì?”

“Chuyện phượng án.” Dịch Bác Hàm lời ít mà ý nhiều, hẳn biết cô đã nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Chuyện đó sao, chuyện đó có gì mà khuyên.” cô chẳng để ý, hay đỡ lấy mặt, ánh mắt như có trái tim đang nhảy nhót “A Hàm là một người đàn ông có tình có nghĩa, rất đẹp trai”

Tay lái của Dịch Bác Hàm đột nhiên chệch đi, hẳn còn tưởng rằng cô muốn nói, dù sao cũng không kết hôn, anh làm thế nào cô cũng không quan tâm.

Phá sản thì chia tay, chuyện này trong giới bọn họ là chuyện hết sức bình thường.

Đúng rồi, đây không phải là cô gái tầm thường, cô thậm chí ngay cả chữ ich kỷ cũng không biết viết như thế nào.

viết như thế nào.

Điền Điền giống như đột nhiên có thuật đọc tâm “anh đừng xem thường em, em cũng có tiền, nếu anh thất bại thì em nuôi anh, nếu tiền của em cũng không còn thì chúng ta sẽ trải qua cuộc sống giống như người bình thường, em không kén chọn đâu. Hơn nữa, em tin rằng dù cho có ngày chúng ta nghèo khổ hơn thì anh nhất định cho dù để mình chịu khổ cũng sẽ không để cho em phải chịu khổ.”

“Thế nào? Em nói đúng không?” Về mặt của cô đặc ý.

“Đúng.” trên mặt Dịch Bác Hàm không thể hiện gì nhưng vành tai đã đỏ bừng, nhân lúc đèn đèn đỏ thì kéo tay cô lên hôn một cái, đây có lẽ là hành động biểu lộ tình cảm lộ liễu nhất của hắn.

Điền Điền vui sướng hát lên, trong xe tràn ngập không khí hạnh phúc.

Những chỗ có cô dường như đều ngập tràn không khí ngọt ngào, làm cho người ta được thả lỏng lại trầm mê, Dịch Bác Hàm cuối cùng cũng không nhịn được mà khẽ nhếch khóe miệng.

...

Những gì Cố Hàm Sương phiên dịch đều gửi sang cho Viện nghiên cứu của Chính phủ, do những người đó chỉnh sửa, biên soạn thành sách, thiết kế phát hành.

Cuộc đời Nữ đế được truyền ra ngoài, Viện nghiên cứu quyết định nhanh chóng chỉnh sửa để phát hành.

Rất nhanh “Phượng đế sử” được trưng bày trên các hiệu sách, người sùng bái Nữ đế không ít, hầu như sách vừa được đặt lên kệ đã bị tranh mua hết.

Những cuộc cung đấu mang màu sắc âm u được kể lại mang chút huyền ảo. Những kinh nghiệm này chân thật lại khác sâu, thậm chí quá trình cũng gian khổ không gì sánh được.

không biết làm cho bao nhiêu người phải rơi nước mắt.

“Tôi phải đi siêu thị mua khăn tay.”

“thật là cảm động...”

“Tôi vẫn cho rằng Nữ đế là người xuyên không, hóa ra không phải. Nếu như là một người con gái được sinh ra ở thời đại đó mà làm được như vậy thì thật là quá thần kỳ.”

“Nếu là tôi, có lẽ... không, nhất định là bị giết rồi.”

“Tôi phải học tập thật giỏi, không cần làm một người trâu bò như cô ấy chỉ cần được một phần mười của cô ấy là được.”

Các đạo diễn cũng tập trung quay “Kim Phượng truyền kỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Dạy con từ thuở còn thơ

Editor: huyetsacthiensu

Buổi tối hai vợ chồng tắm rửa xong, Cố Hàm Sương ngồi ở đầu giường, Lục Văn Tinh khoác áo choàng tắm ngồi trên giường cắt móng chân cho cô.

Đời trước những nha hoàn đều là được bồi dưỡng từ nhỏ, được các nàng ấy hầu hạ cũng không cảm thấy xấu hổ.

Đời này người giúp việc không giống nha hoàn, gả sai vật của đời trước, không có ai là phụ thuộc ai, trừ những hộ sĩ trừ chăm sóc bệnh nhân đã không còn cách nói phục vụ thiếp thân nữa. Thời gian không thuận tiện, có những chuyện riêng tư cũng chỉ có thể là người thân cận nhất làm.

Lúc đầu Cố Hàm Sương cũng có chút không quen, thứ nhất là trong ấn tượng của cô đàn ông cho dù ở ngoài có như thế nào thì trước mặt phụ nữ nhất định phải kiêu ngạo và giữ thể diện. Lục Văn Tinh đã phá bỏ những suy nghĩ này của cô. Hắn ở bên ngoài vừa ôn trọng lại khéo léo nhưng về đến nhà sẽ lộ nguyên hình, uế oải lười biếng lại xấu xa, thỉnh thoảng còn toát ra tính tình trẻ con. Nhưng mà Cố Hàm Sương rất thích, không rõ lý do vì sao. Thứ hai là vì phụ nữ lúc mang thai thân thể mập mạp, hành động bất tiện, trên mặt còn có mấy vết nám, tám chín phần mười đều trở nên xấu xí, sợ để lại ấn tượng xấu cho đàn ông nên cố gắng trốn tránh, chờ khuôn mặt khôi phục như cũ mới lại đi lại trước mặt hắn.

Giống như Nhạc di nương lúc đầu, bình thường tranh giành tình nhân rất lợi hại, các thủ đoạn không dứt, đến lúc mang thai thì lại hiền lành bất ngờ, chủ động để cho Lâm Trọng ngủ lại ở chỗ những người khác, những trường hợp không thể tránh được thì cũng đánh chút phấn son trên mặt. Nếu để cho Lâm Trọng nhìn đôi chân sưng vù của nàng ta thì có lẽ nàng ta sẽ không nhịn được mà nhảy xuống ao sen mát.

không ai muốn để cho người mình yêu nhìn thấy đáng về xấu xí, nhục nhã của mình. Lúc đầu Cố Hàm Sương cũng có chút lo lắng nhưng Lục Văn Tinh đối với những thay đổi của cô cũng tiếp thu như một lẽ đương nhiên. Có lẽ trong mắt người tình hóa Tây Thi, nhìn cô như thế nào cũng thấy xinh đẹp, điều hắn quan tâm duy nhất là thân thể cô có khỏe không,

có khó chịu không.

Dù sao đây là một người đàn ông ngay cả quần trong của vợ cũng đã tự tay giặt rồi.

Thái độ của đối phương quá tự nhiên cho nên Cố Hàm Sương cũng quen dần.

cô nhìn ánh đèn chiếu lên người Lục Văn Tĩnh đang chăm chú cắt móng tay cho mình.

Lông mi hấn rất dài nhưng không cong, khi hấn hạ mắt tạo thành một bóng râm dưới mí mắt.

Lòng Cố Hàm Sương mềm mại “Văn Tĩnh.”

“Ừ?” Lục Văn Tĩnh lên tiếng, động tác vẫn chuyên chú như trước.

“Đợi sau này anh già đi em cũng sẽ cắt móng tay cho anh.”

Vốn dĩ là một lời hứa hẹn ảm áp, kết quả Lục Văn Tĩnh lại hiểu sai ý “Ghét bỏ anh già sao?”

Cắn đầy thần kinh hấn vô cùng miễn cảm đối với chủ đề này.

Có lẽ là mấy tháng nay hấn suy nghĩ quá nhiều, buổi sáng hôm trước soi gương thấy trên đầu mọc lên mấy sợi tóc bạc làm cho hấn sợ hãi. Dù sao vợ hấn tài hoa phong nhã, nghĩ lại người đứng bên cạnh là một tên cả đầu đầy tóc bạc như hấn, hấn thờ phỉ phò một hồi, nhân lúc Cố Hàm Sương vẫn chưa thức dậy thì lên lút nhỏ vút vào sọt rác.

Cố Hàm Sương không biết một màn này, chỉ nghĩ cái gì với cái gì vậy? Nhưng nhìn vẻ mặt không vui của hấn thì vội vã tỏ thái độ “Già chỗ nào chứ? anh còn rất trẻ, như em vừa mới nói, cho dù anh có thế nào cũng là Văn Tĩnh của em, hơn nữa, chúng ta cũng không cách nhau quá nhiều tuổi, anh già rồi chẳng phải em cũng vậy sao.”

Lục Văn Tĩnh hài lòng “Vợ anh già cũng vẫn xinh đẹp.” Dừng một chút lại bổ sung một câu “Cho dù anh gì thì em cũng là vợ của anh.”

hấn cắt nốt một móng cuối cùng, dùng dũa nhẹ nhàng duỗi, xoa bóp chân của cô, nhủu mày “Có chút sưng lên.”

“Khó tránh được, đã tốt hơn nhiều rồi.” Cố Hàm Sương động động chân, có người đặc biệt thiết kế sơ đồ các món ăn, lại luyện tập yoga dành cho phụ nữ có thai mỗi ngày, bởi vậy cũng không phải là sưng to lắm, đã tốt hơn nhiều phụ nữ có thai khác nhiều rồi.

“Tiểu tử thói nhanh ra đòi đỡ đẻ em phải chịu khổ.” Lục Văn Tĩnh lăm bằm một câu, nhét chân của cô vào trong chăn, bản thân hấn cũng ngồi vào, ôm người vào trong ngực, hai người nói chuyện phiếm.

“Ban ngày Cát lão cho em một thứ.” Cố Hàm Sương nói.

“Thứ gì vậy?” Lục Văn Tĩnh nhướn mi.

Cố Hàm Sương đưa điện thoại đi động sang, giở ra một bức ảnh cho hấn xem.

Lục Văn Tĩnh nhận lấy nhìn, là một đồ thị tiêu thụ. Loại đồ thị này hấn vừa nhìn là hiểu ngay.

Tỉ lệ này của bốn quyển sách, ba quyển trước là do Cố Hàm Sương phiên dịch, học viên viện Học thuật biên soạn lại, một quyển “Dạy con”, một quyển “Cầu tứ Lỗ thị” (Cầu tứ: suy nghĩ, xác định và tổ chức về cả hai mặt nội dung và nghệ thuật trong quá trình chuẩn bị sáng tác một tác phẩm.Gốc: 鲁氏文思. Ai biết dịch như thế nào thì góp ý để mình hoàn thiện hơn nhé.), một quyển “Phượng Đế sử”. Quyển cuối cùng là hậu nhân của Kim Phượng biên soạn “Khuyên răn đệ tử”.

Số lượng bán ra của “Phượng Đế sử” vượt lên dẫn đầu, cách rất xa so với ba quyển còn lại. “Cầu tứ Lỗ thị” vẫn tốt hơn so với “Dạy con”, “Dạy con” là thảm nhất, gần như là không có người quan tâm đến, “Khuyên răn đệ tử” gần như là không nhường một bước nào so với nó.

Từ góc độ của Lục Văn Tĩnh, phản xạ có điều kiện của hấn nghĩ ngay đến chính là in thêm “Phượng Đế sử”. Ba quyển còn lại ít lại hoặc là dừng in, nhưng nếu chỉ đơn giản như vậy thì Cố Hàm Sương cũng sẽ không đặc biệt đưa cho hấn xem.

hấn thông minh không nói ý kiến của mình ra mà hỏi ngược lại “Làm sao vậy?”

“Những đứa trẻ thời nay cũng không đọc những cái này sao?” Cố Hàm Sương không sao hiểu được, quyển “Khuyên răn đệ tử” cô đã đọc rồi, có vài điểm mạnh, là quyển sách dạy trẻ nhỏ không tồi.

Thời đại của cô, dạy trẻ rất quan trọng, những đứa trẻ mới học chữ bước đầu tiên cần học chính là những cái này, những thầy dạy học ở những vùng quê xa xôi đều có một quyển.

Sau đó là đến “Cầu tứ Lỗ thị”.

Ngược lại những quyển sách dạng “XX sử” thì chỉ có những người rảnh rỗi mới mua về đọc.

Sao ở đây lại trái ngược hoàn toàn vậy.

Đây đúng là hồi khó Lục Văn Tĩnh rồi, hấn nào quan tâm những đứa trẻ khác đâu, hơn nữa còn là quan sát xem bọn chúng đọc loại sách gì, ấn tượng duy nhất của hấn chính là mấy người cháu trai nhà bác cả bác hai, mấy ngày lễ tết bị dẫn theo ở trong nhà hấn mấy ngày.

hấn nhớ lại một chút “Có lẽ là đều chơi điện thoại hết rồi.”

“Mọi người ngồi trên bàn ăn, nó một tay cầm dưa để trên bàn, một tay cầm di động, hai hàng nước mũi chảy dài sắp chảy xuống đến màn hình điện thoại thì bị nó hít vào một hơi.” “Bác cả anh ngồi bên cạnh cầm bát đồ ‘Cháu ngoan-ăn cơm nào’, nó giống như bị điếc rồi, không thèm trả lời cũng không thèm quan tâm.”

Lần đầu tiên sắc mặt Cố Hàm Sương xanh ngắt.

“Cái này cũng quá là vô lễ.” không những vô lễ còn mất đi lễ nghi. “Hơn nữa tục ngữ nói rất đúng, quân thần phụ tử, chỉ từng nghe con trai hiếu thảo cầm bát đút cơm cho mẹ ăn nào có chuyện bà nội hầu hạ cháu trai ăn cơm chứ?”

“Thằng nhóc đó chính là bị bác cả anh dạy hư. Bác cả anh ít con trai.” Sau đó thằng nhóc kia chọc đến hấn, chạy vào thư phòng hấn vẽ bậy lên văn kiện của hấn, bị hấn dạy dỗ

cho một trận, sau đó cũng không muốn đến nhà hấn nữa, có thể thấy được là một gia đình ngang ngược.

“Hon nữa tình huống như vậy ở thời đại này cũng không ít. Có khi là được nuông chiều quen, có khi là do bố mẹ bận làm việc không có thời gian dạy dỗ, cũng có khi là do gia đình lười quan tâm”

Lục Văn Tĩnh nói “Thời gian anh lên cấp hai, bố anh có vài người bạn chơi bài, vợ chồng bọn họ cùng đến nhà anh chơi mạt chược, dẫn theo một thằng con hai ba tuổi, đứa con muốn đi vệ sinh mà bố mẹ nó cũng không quan tâm, mặc kệ nó đại tiện ngay dưới sàn. Sau khi nó đại tiện cũng không dọn dẹp gì, lau qua loa mông nó hai ba cái rồi coi như không có chuyện gì xảy ra, vẫn tiếp tục chơi. Làm như bọn họ không nghĩ được mùi gì cả.”

Lục Văn Tĩnh không chịu được nữa, cũng không thèm quan tâm mặt mũi của bố hấn, trực tiếp đi đến hất bàn mạt chược lên, đuổi bọn họ về.

Hai loại người phía trên, con cái và bố mẹ Lục Văn Tĩnh cũng không thích.

Cố Hàm Sương càng không thích, cô thật sự không chấp nhận được.

Đức hạnh đáng về làm đầu, nghe nói giáo dục trong nước đã được phổ cập, đáng lẽ phải làm mạnh mẽ hơn thời của cô mới đúng chứ, sao lại trở nên như vậy rồi.

Hon nữa cho dù là vài chục năm trước, có thể có mối quan hệ với Lục gia thì ít nhất cũng là gia đình tiểu phú, quy củ như này còn không bằng những nhà nghèo triều Đại Kim.

cô nắm tay Lục Văn Tĩnh “Con chúng ta sau này nhất định phải được dạy dỗ thật tốt, không thể để cho nó trở thành như vậy được.”

Điều này thì Lục Văn Tĩnh không có chút lo lắng nào cả, dù sao hấn vô cùng tự tin với bản thân mình, bây giờ lại càng có tự tin với vợ mình.

“Được, phải dạy dỗ thật tốt, nó không học hành cẩn thận anh sẽ đánh nó.”

Cố Hàm Sương hài lòng.

nói chuyện phiếm một lúc thời gian đã không còn sớm nữa, Cố Hàm Sương bắt đầu buồn ngủ, Lục Văn Tĩnh ôm cô ngủ.

Gần đây hai người mới ngủ cùng nhau.

Mấy tháng trước thời tiết nóng bức, phụ nữ có thai nhiệt độ vốn cao, lại không dám bật điều hòa quá lạnh. Dùng lời nói của di Lư chính là “khí lạnh ngấm vào xương khớp, sau này mới lãnh hậu quả.”

Hon nữa phụ nữ có thai mà bị cảm thì ảnh hưởng rất lớn đến cái thai, uống thuốc càng có hại.

Thân nhiệt của Lục Văn Tĩnh cũng cao, mùa đông ôm thì vô cùng thoải mái nhưng mùa hè nằm hơi gần chút là có cảm giác như gần một lò lửa, Cố Hàm Sương không chịu nổi, chỉ có thể để hấn túi thân nằm ở phòng bên cạnh.

hiện tại thời tiết đã mát mẻ, cuối cùng cũng được ông vợ ngủ, thật là mỹ mãn.

...

Tập tài liệu thứ hai Cố Hàm Sương nhận được là chuyển phát nhanh.

cô mở ra, là một tập tài liệu dạy trẻ, một phần báo cáo điều tra, còn kèm thêm một ít hàng mẫu.

Cố Hàm Sương nhìn một chút hàng mẫu này, màu sắc rực rỡ nhưng không có nội dung gì, trong đó có một mẫu gây được sự chú ý của Cố Hàm Sương.

Nghe nói là thầy giáo ép buộc mua một bộ tài liệu, năm trăm đồng một bộ, trong đó có năm cái hộp. Trong bọc hàng chuyển phát nhanh chính là hàng mẫu, là một cái hộp màu đỏ.

cô mở hộp ra, bên trong là hai tờ bìa cứng. một tờ vẽ một dòng suối chảy qua một khu rừng rậm, một tờ vẽ một con khi và một con hươu cao cổ.

Cố Hàm Sương đọc hướng dẫn sử dụng, kéo cổ con khi và hươu cao cổ xuống, đặt con khi trên quyển sách, hươu cao cổ đặt ở bờ sông.

Hoàn thành.

Cố Hàm Sương nhìn chằm chằm hai tờ bìa trước mặt, mặt không cảm xúc gì.

Hai tờ bìa như này, trung bình mỗi tờ một trăm đồng, thầy giáo yêu cầu phải mua, phụ huynh trả tiền rất thoải mái, mà một quyển “Dạy con”, một quyển “Khuyên răn đệ tử” chỉ mười hai đồng lại không có ai quan tâm.

Trong báo cáo điều tra còn có phần phỏng vấn mấy phụ huynh.

“Ông/bà đã từng nghe đến quyển sách “Khuyên răn đệ tử” chưa?”

“Có nghe nói.” Người nọ chấp tay ra phía sau.

“Có thể nhận xét vài lời được không?”

Người nọ khoát tay “không nhận xét được, tôi còn chưa đọc quyển sách đó.”

“Vậy ông/bà đã từng nghe nói đến quyển “Dạy con” chưa?”

“Chưa nghe nói đến.”

“Vậy vì sao ông/bà lại mua cho con tập tài liệu này?” Chỉ vào cái hộp.

“Giáo viên yêu cầu phải mua.”

“Vậy sao ông/bà không mua cho con một quyển “Khuyên răn đệ tử”?”

“Giáo viên không dạy quyền đấy, mua về nó cũng sẽ không đọc đâu.”

sẽ không đọc, sẽ không đọc nên không mua sao? Vậy những học sinh trong trường học trước đây không học thuộc bài bị thầy giáo đánh lòng bàn tay thì tính là cái gì?

Cho đến bây giờ học tập cũng đều không phải là một quá trình sung sướng, niềm vui của việc học đến từ việc sau khi trải qua vất vả mà trở nên mạnh mẽ. Loại cảm giác vui sướng này vượt xa cảm giác khổ cực của quá trình học tập. Nếu ngay từ đầu đã bỏ qua cảm giác khổ cực của việc học thì vĩnh viễn sẽ không cảm nhận được cảm giác sung sướng khi lớn mạnh. Chỉ biết quanh quẩn giữa ranh giới tự đại và tự ti, suốt đời tầm thường.

Cuối cùng Cố Hàm Sương cũng hiểu vì sao những bản đơn lẻ trong Đế mộ bị các thế gia tranh nhau cất giấu, tuyệt đối không để lưu lạc bên ngoài thì Cát lão lại có thể yên tâm để chúng lưu hành trên thị trường, thậm chí quảng bá rộng rãi.

Trừ lo lắng vì đại cục, vì đất nước thì còn một nguyên nhân không thể không thừa nhận, người biết nội tình bên trong sẽ hao tâm tổn trí nghiên cứu, càng ngày càng xuất sắc, còn đại đa số người dân đọc cũng không muốn đọc đừng nói đến việc nghiên cứu.

Người thông suốt càng trở nên thông suốt, người bình thường càng trở nên bình thường.

cô cầm mấy quyển sách bên cạnh lên lật vài trang, trừ tài liệu học tập còn có mấy quyển sách báo nhi đồng.

Diễn đạt không lưu loát, khó có thể chấp nhận được.

Lời Cát lão như phảng phất bên tai.

“Đây là một nhà trẻ bình thường ở thành phố nhưng quyết không chỉ là một nhà trẻ.”

"Các nhà nghiên cứu giáo dục có trình độ học vấn cao tập trung vào nghiên cứu của chính họ, không thể dạy học được, càng nhiều hơn là những người chỉ cần đào tạo thêm một chút là có thể dạy được những đứa trẻ mẫu giáo.”

“Những nhà xuất bản sách báo nhi đồng nhỏ lẻ đầy rẫy chợ, rất nhiều loại sách báo còn không có nhà xuất bản, người biên tập, chỉ cần bọn trẻ thích thì phụ huynh đồng ý bỏ tiền ra mua. Còn những tác phẩm kinh điển, sách được các học giả biên soạn lại không có mấy ai quan tâm”

“Đất nước càng lúc càng lớn, không chỉ có sự chênh lệch giàu nghèo còn có cả sự chênh lệch trình độ học vấn mà nhiều người không nhìn thấy được.”

“Chúng ta, còn một đoạn đường dài phải đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Sinh nở

Editor: huyetsacthiensu

Điền Điền ngồi trên bồn cầu, nghe tiếng nói phát ra từ sát vách.

“Tại sao con phải vội vã kết hôn? Ba mươi tuổi thì làm sao? Mẹ nhìn cái người mà mẹ chọn xem là cái loại người gì? Cái gì mà không đến lượt con kén chọn chứ? Con còn lạ gì nữa.”

“Pháp luật? Mẹ hiểu cái gì về pháp luật chứ? hiện tại đều là pháp luật theo chủ nghĩa tư bản rồi.”

“Chưa từng nghe hai nghìn năm đổi luật hôn nhân sao? Căn cứ vào thu nhập sau hôn nhân để phân chia tài sản sau ly hôn. Con phải bỏ một công việc ổn định, sinh con còn phải hầu hạ một nhà già trẻ nhà hân sao. một khi ở nhà làm nội trợ, tách khỏi xã hội, mẹ có tin không, chưa đầy một năm sẽ cùng hân trở thành người của hai thế giới, không theo kịp suy nghĩ của hân nữa, đương nhiên lúc đó hân sẽ có tiểu tam bên ngoài, con sẽ phải tay trắng ra khỏi nhà.”

“Sự trả giá của người phụ nữ trong gia đình, sự chăm sóc con cái của người phụ nữ không tính, nấu một vụn bữa cơm, giặt một vụn bộ quần áo cũng vô dụng, chỉ nhìn vào tài sản, mẹ hiểu không?”

“Cái gì mà còn tốt hơn thời của các người chứ, khi đó các người có mấy cặp vợ chồng phải ly hôn? Cổ đại còn có thất xuất, tam bất khứ*, nếu như thời đó con còn có cách làm cho hân không ly hôn được. Nhinvg mẹ thử xem hiện tại xem, tình cảm vợ chồng bất ổn ly thân hai năm là có thể ly hôn, người không muốn thì tòa án cũng xử ly hôn được.”

*Thất xuất là khái niệm được sử dụng trong thời kỳ phong kiến, theo đó người vợ phạm vào một trong 7 điều được nêu thì người chồng có quyền bỏ vợ. Bảy điều phạm đó gồm có: không sinh được con; Ghen tuông; Ác tật; Dâm dăng; Bất kính với cha mẹ, ông bà; Bất hòa trong gia đình; Trộm cắp. Theo bộ luật Hồng Đức, nếu người vợ phạm vào một trong 7 điều nêu trên thì luật pháp bắt buộc người chồng phải bỏ vợ. Tuy nhiên, sẽ không thể ly hôn được nếu như khi phạm vào điều thất xuất người vợ đang ở trong ba trường hợp (tam bất khứ): đã để tang nhà chồng 3 năm; khi lấy nhau nghèo mà sau giàu có; khi lấy nhau có bà con mà khi bỏ lại không có bà con để trở về. Đồng thời, khi hai bên vợ chồng đang có tang cha mẹ thì vấn đề ly hôn cũng không được đặt ra.

“Cái gì mà con còn chưa kết hôn đã muốn ly hôn? Con có thể không lo lắng sao? Nam nhân trước đây bắt tay phụ nữ còn dỏ mắt, bây giờ những người đàn ông vất vả chày ra nước còn thiếu sao? không có gì đảm bảo được con sẽ không gặp phải một tên như thế? Giống như Tiểu Hoa của thôn chúng ta đấy, chẳng qua con có năng lực hơn Tiểu Hoa, một lần có thể khiến cho bọn họ tiêu pha mấy ngànaffleen người con.”

“Cảnh đêm thế lương gì chứ? Mẹ không cần lo lắng, viện dưỡng lão còn cho người ta cảm giác an toàn hơn là kết hôn.”

Giày cao gót dẫm xuống sàn, mang theo tiếng “cộp cộp” đi xa.

Trong hội sở cao cấp này mỗi phòng đều có nhà vệ sinh riêng cho nên nhà vệ sinh công cộng không thể nào có người.

Điền Điền ngồi trên nắp bồn cầu, người vừa nói chuyện kia cô đã tình cờ gặp ở bên ngoài, là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, một thân đồng phục giàu kinh nghiệm, sắc bén lại quyến rũ. Vừa mở miệng, tiếng nói và nội dung cũng thể hiện bản tính ngự ti...

cô chống má rơi vào trầm tư.

...

trên bàn cơm tối Điền gia.

Điền Điền nhìn bố mẹ mình cùng với bốn người anh trai, lấp bắp nói ý kiến của mình “Con muốn đi làm...”

Động tác gấp thức ăn của bốn anh em Điền gia khựng lại, liếc mắt nhìn nhau.

anh cả Điền gia đẩy gọng kính trên sống mũi “Tại sao đột nhiên em lại muốn đi làm?”

Ông bà Điền cũng nhìn sang, Điền Điền nhăn nhó một chút “Chính là đột nhiên muốn đi làm”

“Em gái, có phải em thấy nhàm chán quá không, tuần lễ thời trang Milan sắp bắt đầu rồi, anh dẫn em sang nước F mua sắm nhé.” anh tư Điền gia cố gắng dời sự chú ý của em gái sang chỗ khác.

“Em không đi, những trang phục đó em mặc vào cũng không đẹp. Mua cũng không mặc được.” Điền Điền tủi thân.

anh hai Điền gia hung hăng lườm em trai mình, quay sang em gái nhẹ nhàng đổi sang đề nghị khác “Em có muốn đi du lịch một chuyến không, xem cực quang, ước một điều ước, v.v...?”

Điền Điền “không cần, xa như vậy mọi người nhất định là không có thời gian đi với em, một mình em đi cũng không có ý nghĩa gì.”

anh cả Điền gia suy nghĩ một chút “đi làm rất vất vả, nếu không thì anh mở cho em một cửa hàng nhé.”

“không” Điền Điền bùng nổ “Mọi người đừng tưởng rằng em quên rồi, em còn nhớ rất kỹ đấy.”

Chuyện này nên kể từ đâu.

Điền Điền học chuyên ngành âm nhạc, lúc vừa tốt nghiệp trở về nhà muốn đi làm.

Người của công ty nhà mình đều biết đây là thiên kim của ông chủ, tổng giám đốc rất thương yêu cô em gái này, ai dám để cho cô ấy làm việc gì chứ, làm sai còn không thể nói không thể mắng. Vì vậy Điền Điền được đối xử như một lão Phật gia.

đi làm ở công ty khác cũng không khác gì, mọi người đều nể mặt Điền gia mà nuôi một người rảnh rỗi.

Điền Điền rảnh rỗi ngồi chơi một tháng, cả người không được tự nhiên. Cuối cùng không để ý sự phản đối của người nhà mà mai danh ẩn tích chạy sang thành phố khác tìm một công việc bình thường.

Làm được hai tháng, mẹ cô không yên tâm dẫn theo người đến thăm cô. Đến nơi cô ở trọ lại không gặp được cô mà gặp được người ở cùng phòng, nói với cô ấy mấy câu.

“tính cách Điền Điền rất tốt, bọn họ đều bắt nạt cô ấy, đêm qua cô ấy còn một mình ngồi một góc vừa sửa máy tính vừa khóc nữa.” Bạn cùng phòng chỉ về cái sơ pha trong phòng khách.

Hóa ra Điền Điền và cô ấy là hai người mới nên bị những người cũ bắt nạt, hơn nữa tiền lương của cô không cao nhưng quần áo mặc trên người lại toàn hàng hiệu, dần dần nổi lên những lời đồn khó nghe.

Điền Điền lớn lên trong sự yêu thương che chở của người nhà chưa từng gặp chuyện như thế này, gia đình như vậy nhưng không dạy dỗ nên một người hung hăng phách lối mà trái lại còn vô cùng quan tâm đến suy nghĩ của người khác, hơn nữa cũng không có lòng dạ gì.

Bà Điền nghe đến đây thì không nghe tiếp được nữa, rời khỏi phòng trọ trực tiếp tìm được công ty con gái đang làm.

Đúng lúc Điền Điền tan làm, bà Điền không gặp con gái một thời gian, cô đeo túi xách ôm lấy đầu đi ra ngoài, rụt rè sợ hãi, không có sức sống như trước kia, giống như muốn biến bản thân thành một người trong suốt. Nghe thấy có người gọi tên mình mới hoảng hốt ngẩng đầu lên.

Nước mắt bà Điền lập tức rơi xuống, con gái bà sao lại bị người ta ép buộc thành bộ dáng như này chứ.

Lúc này mạnh mẽ bắt ép cô về nhà.

Đêm đó mấy bố con Điền gia trở về đều bị bộ dáng tiêu tụy của Điền Điền dọa sợ, không nhưng sắc mặt không tốt mà tính khí cũng mất đi, ánh mắt nhìn người cũng run rẩy, cực kỳ không tự tin.

Bà Điền ngồi trên sofa vừa kể cho ông Điền mọi chuyện vừa lau nước mắt, ông Điền đau lòng không thôi.

Bốn anh em Điền gia cũng tức giận không nguôi.

“Các con đều rất thông minh, sao lại chỉ có con bé là ngốc nghếch như vậy chứ.” Bà Điền không nghĩ thông được.

nói đến đây cũng làm cho người ta vô cùng bất đắc dĩ, bốn anh em Điền gia đều không minh sắc sảo, không bao giờ chịu thua thiệt. Điền Điền thì ngược lại, từ nhỏ ai nói gì cũng tin là thật, nghĩ ai cũng là người tốt.

Nhưng không thể không nói, tính tình cô như vậy mới làm cho mấy người đàn ông Điền gia cung chiêu trong lòng bàn tay.

anh cả Điền gia lúc nhỏ rất thích ôm cô trong ngực, dù dỗ cô nói bằng giọng trẻ con non nớt.

Có đôi khi làm việc mệt mỏi, nói chuyện với em gái, nghe cô nói những lời ngốc nghếch thì cảm thấy thoải mái lên không ít, giống như ngồi bên cạnh lò sưởi ấm áp, tránh xa những gió sương bên ngoài, cả người đều cảm thấy ấm áp.

Hôm nay cô bị bắt nạt làm sao bọn họ có thể nhìn được, tất nhiên là phải trả lại đầy đủ.

Những điều xảy ra sau đó Điền Điền cũng không biết, không quan tâm. Sau khi cô trở về bốn anh em Điền gia sợ cô khó chịu, lại sợ cô muốn tiếp tục đi làm cho nên bàn kế mở cho cô một cửa hàng quần áo.

Đầu mỗi nhập hàng, đồ đặc trang trí, v.v... đều làm xong, lại thuê mấy nhân viên, cô chỉ cần để ý thu tiền là được. Trong giới này nhiều phu nhân tiểu thư đều làm vậy để giết thời gian.

Vì để tránh phiền phức và thêm phần thú vị, còn đặc biệt chọn những bộ quần áo tầm trung, khách hàng mục tiêu cũng là những thành phần tri thức bình thường, có thể nói là rất chu đáo.

Thế nhưng những người đến mua quần áo đều là những người tinh ranh, nhìn mặt Điền Điền thì trả giá thấp vô cùng, Điền Điền không biết tranh luận cùng người khác, không kiên trì được hai câu đã bại trận.

Khách hàng mua hàng đều cảm thấy mỹ mãn, liên tục khen cô, khen đến mức cô cảm thấy vui vẻ.

Dần dần, khách hàng quen cũng không ít, quần áo bán được cũng không ít, kết quả đến lúc kết toán không những không kiếm được đồng tiền lãi nào mà còn lỗ không ít. Mặc dù chút tiền này Điền gia không thiếu nhưng Điền Điền không thể tiếp tục làm khi biết bản thân là người tiêu tiền như rác được, Điền Điền tự mình từ bỏ.

Chỉ có thể thuê một người quản lý cửa hàng.

Chuyện đến bây giờ đã nhàn rồi hai năm, không biết tại sao bây giờ tự nhiên cô lại có lại cái suy nghĩ muốn đi làm.

anh cả Điền gia nhìn bộ dạng quyết tâm lần này của cô, bất động thanh sắc hỏi lại “Vậy em muốn làm gì?”

“Vẫn chưa nghĩ ra, để em suy nghĩ một chút đã.”

không phải là cô nghĩ rằng viện dưỡng lão đáng tin hơn Dịch Bác Hàm nhưng cô sợ cô và hắn trở thành người của hai thế giới.

cô biết hắn nỗ lực như nào, mỗi buổi tối tan làm về nhà vẫn phải đọc thêm sách... cô sợ sẽ có một ngày cô không theo kịp bước chân của hắn, khi đó cho dù nhìn thấy hắn ôm người phụ nữ khác vào lòng cũng không dám mở miệng.

cô không muốn có một ngày đối mặt với Dịch Bác Hàm nhưng không nói được gì, cho nên cô phải đi làm, không cần xuất sắc nhưng không thể tách rời khỏi xã hội được.

...

Lúc Dịch Bác Hàm nhận được tin nhắn của Điền Điền thì hắn đang ăn cơm tối tại nhà cũ của Dịch gia.

“anh ăn cơm chưa? Nhà em hôm nay có cua hoàng đế đấy, ăn ngon lắm (*^▽^*)”

Dịch Bác Hàm nở nụ cười, ngón tay nhẹ điểm, nhấn một tin trả lời.

Bình thường hắn sẽ không trở về, đều ở phòng trọ bên cạnh công ty, chỉ khi nào nhà có việc hoặc có bữa tiệc nào cần tham gia hắn mới về nhà cũ bên này.

Hôm nay mất lạnh nhìn thấy đứa con riêng rất được yêu thích của bố hắn khoe mẽ trước mặt ông nội, hạ mắt yên lặng ăn bát cháo của mình.

hắn đang quan sát người đối diện, không biết rằng Dịch Bác Phẩm ở đối diện cũng đang quan sát hắn. Dịch Bác Phẩm nhìn như đang bình tĩnh ăn cơm nhưng trong lòng thì ghen tị phát điên lên được.

hắn không ghen tị cái khác, chỉ ghen tị số mệnh.

Người anh này của hắn số mệnh quá tốt, khi còn bé không ai quản, cũng không xảy ra cái chết ngoài ý muốn, không những bình an lớn lên mà kết bạn được với hai người bạn đều mạnh mẽ như vậy. hiện tại còn yêu được con gái độc nhất của Điền gia, thoág cái đã giành được ưu thế mà hắn không so được.

Dịch Bác Hàm không biết những suy nghĩ này của người em cùng bố khác mẹ này, cho dù biết cũng không để vào mắt. Mất nhìn không khí hòa thuận vui vẻ trước mắt, trong lòng mong con trai Lục Văn Tinh sắp chào đời rồi, nên tặng quà gì mới tốt đây.

Trước ngày dự sinh một tuần Cố Hàm Sương đã vào nằm trong phòng VIP ở bệnh viện tư nhân rồi.

Lục Văn Tinh cũng theo vào, phòng VIP ở bệnh viện này giống như một căn nhà trọ vậy, đồ đạc ở phòng ngoài cái gì cần có cũng có, cũng không có gì bất tiện.

Mấy ngày trước có người hỏi riêng Lục Văn Tinh, có muốn tính thời gian không, có thể giới thiệu một đại sư cho hắn.

Lục Văn Tinh hỏi tính giờ gì.

Người họ phải giải thích một lần hắn mới hiểu được, hiện tại tầng lớp thượng lưu thành phố W thịnh hành một tập tục. Trước khi đứa trẻ được sinh ra, tìm một đại sư tính toán một chút, chọn một giờ tốt để sinh mổ. Có người nói đứa trẻ được sinh ra như vậy sẽ có “Bát tự tốt, tốt số.”

Chuyện này đều là hiểu lòng không hết, người này cũng là muốn tạo mối quan hệ với Lục Văn Tinh nên mới móc tìm móc phổi như vậy.

“Cậu đừng có không tin, tổ tiên đã truyền nhiều năm như vậy sẽ có đạo lý riêng của họ. không nói ai khác, cậu biết Phạm Kim Liên đúng không, thầy bói lúc đó đã nói, nàng sinh sớm hay muộn một canh giờ đều có số làm Quý Phi, đại phú đại quý, nhưng hết lần này đến lần khác lại ở giữa, chính là hồng nhan bạc mệnh, sau đó đã ứng nghiệm rồi.”

Lục Văn Tinh thở một hơi “Thầy bói cũng nói số mệnh tôi tốt, đứa trẻ này nếu số mệnh không tốt thì tôi sẽ nuôi nó cả đời.”

Người họ nhìn hắn thật không có ý này cho nên cũng biết điều rồi trọng tâm câu chuyện sang chuyện khác, có một số việc, có tâm là được rồi, nói nhiều ngược lại cũng không tốt.

Những lời này Lục Văn Tinh chưa từng nói với Cố Hàm Sương, hai tháng nay vì bụng cô quá to nên chỉ có thể nằm nghiêng mà ngủ, cả đêm duy trì một tư thế, đứa trẻ không thoải mái còn thích động tay động chân, ngủ cũng không ngon. hắn sợ cô nghe được chuyện này càng phiền lòng.

hắn đã học lớp học làm bố mẹ, biết con sinh thường mới tốt, nhanh bình phục, lại tốt cho cả mẹ cả con cho nên cũng không thêm suy nghĩ đến lời đề nghị của người kia.

Ngày thứ ba Cố Hàm Sương nằm viện ngày thứ ba thì có động tĩnh, cô cố gắng gọi Lục Văn Tinh đng ngủ say như chết bên cạnh dậy bấm chuông gọi bác sĩ

Để đợi từ cung mờ rộng, bác sĩ bảo Lục Văn Tĩnh đỡ Cố Hàm Surong đi lại vài vòng trong phòng bệnh. cô gian nan bước đi, được vài bước mồ hôi lạnh lại chảy xuống.

Lục Văn Tĩnh mím môi đau lòng, bắt đầu thật sự suy nghĩ đến đề nghị của người kia.

“Hay là chúng ta sinh mổ đi.”

“không, không.” Cố Hàm Surong lắc đầu, cô cũng đã học qua lớp trước khi sinh, biết ở đây có những cách để giảm thiểu trường hợp khó sinh nhưng cô không muốn, trừ việc sinh thường tốt với đứa nhỏ thì cô còn nghĩ sinh mổ chính là đi ngược lại với tự nhiên.

Hộ sinh bên cạnh cũng khuyên “Tình huống bây giờ vẫn tốt, có thể sinh thường thì sinh thường. Sinh mổ có thể giảm bớt thủ tục nhưng sau này sẽ phải chịu nhiều đi chứng.”

đi hai vòng, Cố Hàm Surong thật sự không đi được nữa, Lục Văn Tĩnh đỡ cô lên giường, bác sĩ đến khám lại “Từ cung mờ đủ rồi, có thể vào phòng sinh được rồi.”

Có người tiến vào đẩy giường vào phòng sinh, Lục Văn Tĩnh cũng nhận lấy quần áo khử trùng được đưa đến mặc lên người.

Cố Hàm Surong “anh làm gì vậy?”

“Vào phòng sinh cùng e.” Lục Văn Tĩnh xắn tay áo, trả lời như lễ đương nhiên.

“không, không được.” Cố Hàm Surong hét ầm lên, chuyện này đã vượt qua giới hạn chịu đựng của cô.

“anh muốn đi vào.” Lục Văn Tĩnh kiên trì.

“anh không được vào, anh vào em sẽ bị phân tâm, nếu có chuyện gì xảy ra anh hãy đi vào được không?” cô cầu xin.

Lục Văn Tĩnh nhìn mái tóc rối tung của cô, không tình nguyện gạt đầu, đưa mắt nhìn cô bị đẩy vào phòng sinh.

một mình hần bị nhốt bên ngoài, đi đi lại lại hai vòng, ngồi xổm xuống, dựa vào tường châm một liều thuốc, bàn tay kẹp liều thuốc có chút run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.